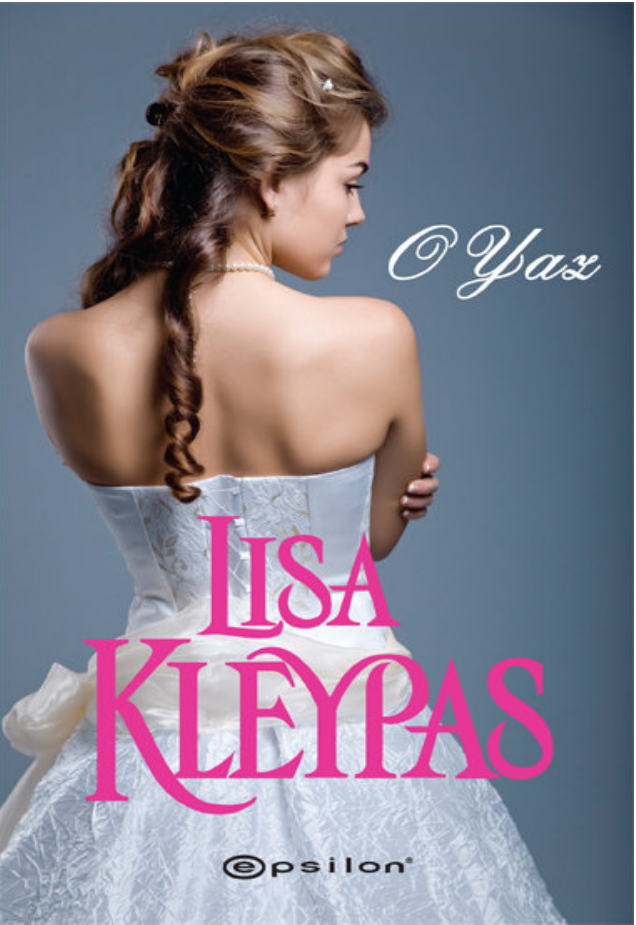
Lisa Kleypas - O Yaz

Giriş

Londra, 1841

Annabelle Peyton, yabancılardan para almamak konusunda hayatı boyunca uyarılmıştı ama bir gün bu kurala uymadı... Ve annesinin öğütlerini tutması gerektiğini öğrendi.

Kardeşi Jeremy tatilini geçirmek için okuldan eve gelmişti. Bu, Jeremy'nin sık yaptığı bir şey değildi. Her tatilde eve gelmiyordu. İkisi birlikte, her zaman yaptıkları gibi, Leicester Square'deki en son panorama gösterisini seyretmeye gittiler. Onların bu gösteriye bilet alabilmeleri için iki hafta boyunca evin masraflarının kısılması gerekmişti.

Peyton ailesinin onlardan başka yaşayan çocuğu olmadığı için, Annabelle ve erkek kardeşi, aralarında on yaş fark olmasına rağmen, birbirlerine çok yakındılar. Annabelle'den sonra doğan iki bebek, çocuk hastalıkları yüzünden hayata veda etmiş, ikisi de bir yaşına gelmeden ölmüştü.

Jeremy, panorama biletlerinin satıldığı gişeden geri dönüp, "Annabelle," dedi. "Başka paran var mı?"

Annabelle, ona soran bakışlarla bakarak, başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Niçin sordun?"

Jeremy hafifçe içini çekti. Alnına düşen bal rengi saçlarını geri itti. "Bu gösterinin fiyatını iki misline çıkarmışlar. Her zamanki gösterilerden çok daha pahalı."

Annabelle bunu kabul etmek istemiyordu. "Gazetedeki ilanda bundan söz edilmiyordu," dedi. Sonra sesini alçaltarak, "Çantanın içi bomboş," diye ekledi ve içinde gözünden kaçmış olabilecek birkaç madeni para var mı diye, torba çantasının bağını çözerek ağzını açıp karıştırmaya başladı.

On iki yaşındaki Jeremy, panorama tiyatrosunun sütunlu girişinin üstündeki dev afişe baktı. ... ROMA İMPARATORLUĞU'NUN ÇÖKÜŞÜ. IŞIK OYUNLARINLARIYLA SERGİLENEN BÜYÜK TABLOLARDAN OLUŞAN BİR GÖSTERİ. Gösteri iki hafta önce başlamıştı ve başladığı günden beri, Roma İmparatorluğu'nun harikalarını ve trajik çöküşünü görmek için sabırsızlanan seyircilerle dolup taşıyordu. Gösterinin sonunda, insanlar, "zaman içinde geri gitmeye benziyor," diyorlardı. Sıradan bir panorama gösterisi, yuvarlak bir salonun duvarlarını kaplayan ve perdeyi andıran bir tuvalden oluşur, seyircilerin çevresini kuşatan perdenin üstünde karmaşık bir şekilde resmedilmiş bir sahne olurdu. Bu görüntüyü daha eğlenceli kılmak için, kimi zaman müzik ve ışık oyunları da kullanılır, bu sırada, bir konuşmacı yuvarlak odanın içinde dolaşarak uzak ülkeleri ve ünlü savaşları anlatırdı.

Ancak, *Times*'a göre, bu yeni gösteri ışık oyunları içeriyordu. Bu, tablonun üzerine resmedildiği tuvalin saydam olacağı ve önden ve kimi zaman da arkadan aydınlatılacağı anlamına geliyordu. Üç yüz elli seyirci, ortadaki yuvarlak ve hareketli bir platformun üstünde duruyor, bu platform

iki kişi tarafından hareket ettirilerek gösteri sırasında döndürülüyor, böylece de seyirciler yer değiştirmiş oluyordu. Işık oyunları, gümüş rengi camlar, filtreler, kuşatma altındaki Romalılar rolündeki figüranlar birleşerek, "hareketli gösteri" adı altında toplanıyordu. Annebelle, finaldeki yanardağ patlamasının çok gerçekçi olduğunu, bu nedenle seyirciler arasındaki bazı kadınların çığlıklar atıp bayıldıklarını okumuştu.

Jeremy, Annabelle'in çantasını onun elinden alıp bağını bağladı ve geri verdi. Kararlı bir sesle, "Tek bir bilete yetecek kadar paramız var," dedi. "Sen gir. Ben zaten bu gösteriyi seyretmek istemiyordum."

Annabelle, onun kendisini ikna etmek için yalan söylediğini biliyordu. Olumsuz anlamda başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Sen gir. Ben istediğim zaman bir panorama gösterisi seyredebilirim. Ama her zaman evden uzakta, okulda olan sensin. Gösteri sadece on beş dakika sürüyor. Sen onu seyrederken ben de yakındaki bir dükkanda vakit geçiririm."

Jeremy'nin mavi gözlerinde kuşkulu bir ifade belirdi. "Paran yok. Nasıl alışveriş yapacaksın? Bana kalırsa, bu çok eğlenceli olmalı."

"Asıl amaç, bir şey satın almak değil, satılanları gözden geçirmek."

Jeremy suratını astı. "Bu, fakirlerin, Bond Street'den geçerken, teselli bulmak için söyledikleri bir şey olmalı. Tek başına hiçbir yere gitmene izin vermem. Bütün erkekler peşine takılır."

Annabelle, "Saçmalama," diye mırıldandı.

Kardeşi birden sırıttı. Bakışları ablasının düzgün yapılı yüzüne, mavi gözlerine, küçük güzel şapkasının altından altın ve kahverengi pırıltılar saçan buklelerine kaydı. "Yap-

macık bir tevazu göstermene hiç gerek yok," dedi. "Erkekleri nasıl etkilediğini çok iyi biliyorsun. Bildiğim kadarıyla, bundan yararlanmak için de hiç vakit kaybetmezsin."

Kardeşinin bu şakası karşısında Annabelle yalancıktan kaşlarını çattı. "Demek öyle! Sen çoğu zaman evden uzakta, okuldasın. Benim erkeklerle ilişkilerim konusunda nasıl bilgi sahibi olabilirsin?"

Jeremy ciddileşti. "Bu durum değişiyor," dedi. "Okula dönmeyeceğim. Bir işe girip çalışarak anneme ve sana çok daha fazla yardımcı olabilirim."

Genç kızın gözleri büyüdü. "Böyle bir şey yapamazsın, Jeremy. Bu annemi çok üzer ve eğer babam hayatta olsaydı..."

Jeremy alçak sesle onun sözünü kesti. "Paramız yok, Annabelle. Bir panorama gösterisine bilet alacak parayı bile bulamıyoruz..." Annabelle onunla alay ederek, "Tahsilin olmadan çok iyi bir iş bulacağına eminim," dedi. "Sana yardımcı olacak nüfuzlu tanıdıkların da yok. Yoksa çöpçü ya da hademe mi olmak istiyorsun? İyi bir iş bulacak duruma gelene kadar okula devam etmelisin. Bu arada ben, zengin bir koca bulup evleneceğim ve her şey düzelecek."

Jeremy, "Drahoman olmadan zengin bir koca bulamazsın," diye itiraz etti.

Gösteri merkezinin kapıları açılana kadar birbirlerine surat astılar. Kapılar açılınca kalabalık yanlarından geçerek içeri hücum etti. Jeremy Annabelle'i korumak için sarılarak onu kenara çekti. Kesin bir tavırla, "Panorama'yı boş ver," dedi. "Onun yerine başka bir şey yaparız. Para harcamamıza gerek olmayan eğlenceli bir şey..."

"Ne gibi?"

İkisinin de aklına bir şey gelmeyince, gülmeye başladılar.

O sırada arkalarından boğuk bir ses duyuldu. "Bay Jeremy."

Jeremy hâlâ gülümsemeye devam ediyordu.

Yabancıya döndü. Büyük bir samimiyetle ona elini uzatarak, "Bay Hunt," dedi. "Beni hatırlamanıza şaşırdım."

"Ben de sizin beni hatırlamanıza şaşırdım." Adam Jeremy'nin elini sıktı. "Sizi son gördüğümden beri boyunuz çok uzamış," dedi. "Okuldan izinli gelmiş olmalısınız, öyle değil mi?"

"Evet, efendim."

Jeremy Annabelle'in yüz ifadesinden şaşırdığını anlamıştı. Uzun boylu yabancı, arkadaşlarına kendisini beklemeyip içeri girmeleri için işaret ederken, ablasının kulağına, "Kasabın oğlu Bay Hunt," diye fısıldadı. "Onunla, annem sipariş ettiği eti almam için beni oraya gönderdiğinde tanışmıştım. Ona iyi davran. Önemli biridir."

Annabelle şaşırmıştı. Kasabın oğlu olan Bay Hunt'ın nasıl olup da bu kadar şık giyinmiş olabileceğini merak ediyordu. Şık bir siyah palto, son moda, hafif bol bir pantolon giymişti ama bunlar kaslı bedeninin inceliğini saklayamıyordu. Tiyatroya giren diğer erkekler gibi o da şapkasını çıkarmıştı. Hafif dalgalı siyah saçları vardı. Otuz yaşlarında görünen, uzun boylu, kalın kemikli bir adamdı. Güçlü yüz hatları, kemikli bir burnu, büyük bir ağzı vardı. Gözleri o kadar siyahtı ki göz bebekleri fark edilemiyordu. Bu tümüyle erkeksi bir yüzdü. Gözlerinin ve ağzının çevresinde alaycı bir ifade dolaşıyordu ama çapkın bir adama benzemiyordu. Dikkatsiz bir göz bile onun bedeninin ve kişiliğinin zorlu bir çalışma ve hırs sonucu bilendiğini anlardı.

Jeremy, "Ablam Bayan Annabelle Peyton," dedi. "Bu da, Bay Simon Hunt."

Hunt eğilerek genç kızı selamladı ve, "Çok memnun oldum," diye mırıldandı.

Hun çok terbiyeli davranmıştı ama gözlerindeki garip pırıltı Annabelle'in kaburga kemiklerinin tam altında bir ürpertinin dolaşmasına neden oldu. Başıyla adamı selamlarken, gerileyerek kardeşinin kendisini saran koluna sığınma gereğini duydu ama neden böyle hissettiğini kendi de anlayamadı. Ondan gözlerini ayıramıyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Sanki birbirlerini tanıyor gibiydiler... bunun daha önce karşılaşmış olmakla ilgisi yoktu...sanki birkaç kez karşılaşacak kadar birbirlerine yaklaşmışlar ve sonunda sabrı taşan kader yollarının kesişmesini sağlamıştı. Bu tuhaf bir düşünceydi; bir hayaldi. Ama onu kafasından atamıyordu. Şaşkındı. Adamın ısrarlı bakışlarının tutsağı olmuştu. Çaresizlik içindeydi. Yanaklarını ateş basmış, yüzü kızarmıştı. Oysa onun karşısında böyle bir şeyin olmasını elbette istemezdi.

Hunt, Annabelle'e bakmaya devam ederek, Jeremy'e, "Gösteride size eşlik edebilir miyim?" diye sordu. Bir sessizlik oldu. Sonra Jeremy, umursamaz bir tavırla, "Teşekkürler, ama biz gösteriyi görmemeye karar verdik," cevap verdi.

Hunt'ın kara kaşlarından biri yukarı kalktı. "Emin misiniz? Güzel bir gösteriye benziyor." Sanki durumu sezmişti. Bakışları Annabelle'den Jeremy'e kaydı. Yüzlerinde, onların tedirginliğini ele veren işaretleri görmüş gibiydi. Daha yumuşak bir sesle, Jeremy'e, "Bu gibi konuların bir hanımefendinin önünde konuşulmaması gerekir. Ama, elimde olmadan merak ettim... Jeremy, bilet fiyatlarındaki artış acaba sizi hazırlıksız mı yakaladı? Eğer öyleyse, size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Annabelle, dirseğiyle kardeşini dürterek, hemen, "Hayır, teşekkür ederiz," dedi.

Jeremy, ürkmüştü. Adamın ifadesiz yüzüne baktı. "Teklifinize teşekkür ederim, Bay Hunt ama ablam istemiyor..."

Annabelle, soğuk bir tavırla, "Gösteriyi görmek istemiyorum," diye onun sözünü kesti. "Bazı efektlerin çok sert ve kadınlar için üzücü olduğunu duydum. Parkta sakin bir gezinti yapmayı tercih ederim."

Hunt, gözlerinde alaycı pırıltılarla ona baktı. "Bu kadar çekingen misiniz, Bayan Peyton?"

Bu meydan okuyuş karşısında, Annabelle, kardeşinin koluna girerek onu çekti. "Artık gitmeliyiz, Jeremy. Bay Hunt'a daha fazla engel olmayalım. Eminim, gösteriyi kaçırmak istemez..."

Hunt, büyük bir ciddiyetle, "Siz gelmezseniz, gösteriden kesinlikle zevk almayacağım," dedi. Sonra, Jeremy'ye cesaret veren bakışlarla bakarak, "Birkaç şilin yüzünden ablanızla sizin böyle bir eğlenceden mahrum kalmanız beni çok üzer," diye ekledi.

Annabelle, kardeşinin iradesinin zayıflamakta olduğunu hissetmişti. Onun kulağına, "Sakın onun biletlerimizi almasına izin vereyim deme, Jeremy!" diye fısıldadı.

Jeremy, onun söylediklerini duymazdan gelerek, Hunt'a samimiyetle cevap verdi. "Sizin bize borç verme önerinizi kabul etsem bile, borcumu ne zaman ödeyebileceğimden emin değilim, efendim."

Annabelle gözlerini kapayarak hafifçe inledi. Para sıkıntısı çektiklerini kimseye belli etmemek için her zaman büyük bir çaba gösterirdi. Kendisi ve ailesi için tek bir şilinin bile ne kadar önemli olduğunu bu adamın öğrenmesi ise asla kabul edemeyeceği bir şeydi.

Hunt'ın umursamaz bir tavırla, "Acelesi yok," dediğini duydu. "Bir sonraki tatilinizde, eve geldiğinizde, babamın dükkanına uğrayıp bırakırsınız."

"Tamam o zaman." Jeremy çok sevinmişti. Bir anlaşma yapmış gibi tokalaştılar. "Teşekkürler, Bay Hunt."

Annabelle, yumuşak ama ölümcül bir sesle, "Jeremy..." diye söze başladı.

Hunt bilet gişesine doğru hızlı hızlı yürümeye başlamıştı bile. Arkasına bakarak, "Burada bekleyin," dedi.

"Jeremy, ondan para almanın çok yanlış bir şey olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?" Annabelle, hiç de pişman görünmeyen kardeşinin yüzüne öfke saçan bakışlarla bakıyordu. "Bunu nasıl yapabildin? Uygunsuz bir davranış... Böyle bir adama borçlu olmak düşüncesine bile dayanamıyorum!"

Kardeşi masum bir tavırla, "Nasıl bir adama?" diye sordu. "Sana onun başarılı bir adam olduğunu söylemiştim... Ha anladım, alt sınıftan biri olduğunu söylemek istiyorsun." Jeremy'nin dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Ancak, o bu kadar zengin olduktan sonra, bunu ona karşı kullanmak kolay değil. Zaten biz de soylular sınıfından sayılmayız. Ağacın alt dallarına tutunmuş, sallanıp duruyoruz. Bu da şu demek oluyor ki..."

Annabelle, "Bir kasabın oğlu nasıl çok zengin olabilir?" diye sordu. "Yoksa, Londralılar benim tahminimden çok daha fazla dana ve domuz etı mi tüketiyor? Benim bildiğim kasaplar orta halli insanlardır."

Jeremy ona tepeden bakan bir ses tonuyla, "Ben onun babasının yanında çalıştığını söylemedim ki," diye cevap verdi. "Sadece onunla orada *tanıştığımı* söyledim. O bir yatırımcı."

Annabelle, kaşlarını çattı. "Mali yatırımlar yaptığını mı

söylemek istiyorsun? Yani bir spekülatör, öyle mi?" Paradan ve ticaretten söz etmenin bile büyük bir ayıp sayıldığı bir toplumda, mesleği parasal yatırımlar yapmak olan bir adam ancak görgüsüz olarak nitelenebilirdi.

Kardeşi, "O kadar değil," dedi. "Ama sanırım ne iş yaptığı ya da ne kadar parası olduğu önemli değil. Önemli olan köylü bir ailenin çocuğu oluşu."

Genç kız, küçük kardeşinin sesindeki eleştiriyi algıladı ve ona gözlerini kısarak baktı. Kuru bir sesle, "Konuşmandan, demokrasiden yana olduğun anlaşılıyor, Jeremy," dedi. "Sözlerine devamla benim ukala züppenin biri olduğumu söylemene hiç gerek yok. Bir dük bile bilet paramızı vermeyi önerecek olsa, kabul etmezdim. Bu bağlamda, ticaret yapan biriyle bir dük arasında fark gütmem."

Jeremy onun yüz ifadesine bakarak güldü. "Ama bu kadar şiddetle itiraz etmezdin," dedi.

Simon Hunt'ın dönüşü tartışmanın daha fazla devam etmesini engelledi. Genç adam, onları kahverengi gözlerinde cin gibi bakışlarla süzerek hafifçe gülümsedi. "Tamamdır. İçeri girelim mi?"

Jeremy'nin Hunt'a belli etmeden iteklediği Annabelle, irkilerek yürümeye başlarken, "Lütfen kendinizi bize eşlik etmek zorunda hissetmeyin, Bay Hunt," dedi. Saygısızlık ettiğinin farkındaydı ama bu adamda sınır uçlarına korku kıvılcımları gönderen bir şey vardı. Annabelle'e güven vermiyordu...aksine, şık giysilerine ve parlak görüntüsüne rağmen, pek uygar bir görüntüsü de yoktu. O, iyi yetişmiş, görgülü bir kadının asla baş başa kalmak istemeyeceği biriydi. Genç kızın bu düşüncelerinin Hunt'ın sosyal durumu ile hiçbir ilgisi yoktu. Bu duygu ve düşünceleri, erkeğin bedeninden Annabelle'in yabancısı olduğu safkan bir cinselliğin fışkırıyor oluşundan kaynaklanıyordu. Kendini

zorlayarak, "Gösteriyi arkadaşlarınızla birlikte seyretmek isteyeceğinizden eminim," dedi.

Hunt bu sözleri geniş omuzlarını silkerek karşıladı. "Bu kalabalıkta onları bulabilmem mümkün değil."

Anebelle, seyirciler arasındaki en uzun boylu erkeklerden biri olan Hunt'ın arkadaşlarını kolayca görebileceğini söyleyerek ısrar edebilirdi. Ancak onunla tartışmanın anlamsız olacağı da açıkça belliydi. Panaroma gösterisini Simon Hunt ile birlikte seyretmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Jeremy'nin heyecanını görünce de sakinleşir gibi oldu. Şimdi Hunt'la daha yumuşak bir sesle konuşuyordu.

"Bağışlayın. Amacım size karşı sert davranmak değildi. Sadece, yabancılara borçlu kalmaktan hoşlanmam, o kadar."

Hunt ona anlayışlı bakışlarla baktı. Bu kısa süren bir bakıştı ama adamın onu tepeden tırnağa süzmesi Annabelle'i rahatsız etti. Simon Hunt, kalabalığın arasında onu tiyatronun girişine doğru yönlendirirken, "Bu duygunuzu kolayca anlayabiliyorum," dedi. "Ama, bu durumda, borçlu kalmak söz konusu değil. Üstelik biz birbirimize yabancı sayılmayız. Aileniz yıllardan beri babamın müşterisidir."

Büyük ve yuvarlak tiyatro salonuna girdiler ve çevresinde demir parmaklıklarla kapılar bulunan platforma çıktılar. Eski Roma'yı gösteren, özenle resmedilmiş bir tablo çevrelerini kuşatıyordu. Tablo ile seyircilerin bulunduğu platform arasında oldukça geniş bir mesafe vardı. Burada karmaşık makineler vardı. Kalabalıktan bu makineler hakkında heyecan dolu yorumlar yükseliyordu. Seyirciler platformu doldurunca, salon birden kararda. Ortalık zifiri karanlık oldu. Seyirciler beklenti içinde, heyecanla mırıldanmaya başladılar. Makinelerden gelen yumuşak

bir vınlama duyuldu. Salonu çepeçevre kuşatan tuvalin arkasından mavi bir ışık parladı; manzara bir boyut ve Annabelle'in irkilmesine neden olan bir gerçeklik kazandı. Neredeyse, aldanıp, bir öğle vakti Roma'da olduklarına inanacaktı. Eski Romalılara özgü giysiler ve sandallar giymiş olan birkaç erkek oyuncu göründü. O sırada, hoparlörden, bir sunucunun eski Roma'nın hikâyesini anlatmaya başlayan sesi duyuldu.

Gösteri, Annabelle'in umduğundan da büyüleyiciydi. Buna rağmen, o, kendisini gösterinin büyüsüne kaptıramıyordu çünkü yanındaki erkeğin varlığını aşırı bir biçimde hissetmekteydi. Üstelik, genç adam ara sıra eğilip, onun kulağına yakışıksız şeyler söylüyor, yastık kılıflarına bürünmüş erkeklerin görüntüleriyle gereğinden fazla ilgilendiği için şakacıktan sitem ediyordu. Annabelle onun sözlerine gülmemek için kendini zorluyor ama bezen, elinde olmadan kıkırdayıveriyor ve bunun sonucunda çevresindekilerin eleştiren bakışlarına hedef oluyordu. Sonra, bu kadar ciddi bir sunum sırasında güldüğü için, Hunt onu, bu kez de şakacıktan eleştiriyor, bu da genç kızda daha fazla gülme isteği uyandırıyordu. Jeremy, gösteriye kendini kaptırdığı için Hunt'ın hareketlerinin farkında değildi. Makinelerin yarattığı harikulade efektleri görebilmek için, başını sağa sola uzatmakla meşguldü.

Ne var ki, salonu kuşatan tuvalin ağır ağır dönüşünde beklenmedik bir tekleme olup bu, seyircilerin üzerinde bulunduğu platformun hafifçe sarsılmasına neden olduktan sonra, Hunt sessizleşti. Birkaç kişi dengesini kaybetmiş ama çevrelerindeki insanların yardımıyla hemen toparlanmışlardı. Annabelle de bu beklenmedik sarsıntı sırasında dengesini kaybedenler arasındaydı ve bir an içinde kendisini Hunt'ın kolları arasında, onun göğsüne dayanmış

olarak buluvermişti. Genç kız dengesini bulur bulmaz Hunt onu bırakmış, başını eğip, yumuşak bir sesle, "İyi misiniz?" diye sormuştu.

Annabelle, "Ah, evet," diye solumuştu. "Özür dilerim. Evet, çok iyiyim..." Ama, birden durumun farkına varıp cümlesini bitirememişti, şaşkınlık içinde sessizliğe gömülmüştü. Hayatı boyunca, tek bir kez bile, hiçbir erkeğe karşı böyle bir şey hissetmemişti. Bu duygu, bu özlem, bu açlık ona yabancıydı. Bildiği tek şey, kısa bir an için de olsa, onun göğsüne dayanmayı sürdürmek istediğiydi. Ayağının altındaki yer kayarken, bu sarsılmaz, sert beden ona sığınacak bir liman gibi gelmişti. Ondan erkeksi bir koku - temiz erkek teni, cilalanmış deri ve belli belirsiz de kokalı keten kokusu yayılıyordu. Bu koku genç kızda zevk beklentileri uyandırdı. O, son iki yıldır ağına düşürmeye çalıştığı, kolonya kokan, saçları briyantinli soylu erkeklere hiç benzemiyordu.

Annabelle adam akıllı kaygılanmıştı. Tuvalin üstündeki görüntülere bakıyor ama gecenin –Roma İmparatorluğu'nun çöküşünün- yaklaştığını gösteren ışık ve renk oyunlarını ne görüyor ne de görmek istiyordu. Hunt'ın da onun gibi gösteriyle ilgilenmediği belliydi. Başını Annabelle'e çevirmiş, gözlerini ondan ayırmıyordu. Genç adam kendisini çok iyi kontrol ediyordu ama Annabelle onun nefes alışının belli belirsiz hızlandığını hissederdi gibi olmuştu.

Annabelle, kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Bana... bana böyle bakmayın."

Genç kız bunu alçak sesle, adeta mırıldanarak söylemişti ama Hunt onu duydu. "Burada sizden başka bakmaya değecek bir şey yok."

Genç kız ne bir hareket yaptı ne de bir şey söyledi. Bu şeytani fısıltıyı duymazdan geldi. Ama kalbi tekledi ve ayak parmakları ayakkabısının içinde kıvrıldı. Kalabalık bir tiyatroda, kardeşi yanındayken, böyle bir şey nasıl olabilirdi? Başı dönüyordu ama bunun panoramanın dönüşüyle ilgisi yoktu. Bir an için gözlerini kapadı.

Jeremy onu heyecanla dürterek, "Seyret!" dedi. "Yanardağları göstereceklerdir."

Birden salon zifiri karanlığa büründü ve platformun altından uğursuz bir uğultu yükseldi. Korkudan kaynaklanan birkaç küçük çığlık, birkaç sinirli kahkaha ve beklenti gösteren iç çekişler duyuldu. Annabelle sırtını bir elin okşadığını hissetti ve omurgası kaskatı kesildi. Bu *onun* eliydi. Yavaş yavaş, ama kararlı bir biçimde sırtını okşuyor, erkeğin baştan çıkarıcı kokusu burun deliklerine doluyordu. Birden, genç kız ses çıkaramadan, erkeğin ağzı onun dudaklarının üstüne kapandı. Şimdi onu, sıcak, büyüleyici öpüşlere boğuyordu. Annabelle o kadar şaşırmıştı ki kımıldayamıyordu. Elleri, bir uçuşun ortasında havada asılı kalmış kelebekler gibi, yukarı kalkmış, hareketsiz duruyordu. Erkek kolunu onun beline dolamış, hafifçe sallanmakta olan bedenini tutuyor, diğer eliyle de ensesini okşuyordu.

Annabelle'i daha önce de öpen erkekler olmuştu. Bahçedeki bir yürüyüş esnasında, ya da kimsenin görmediği bir anda, salonun bir köşesinde ona sarılıp küçük öpücükler çalan küstah gençler olmuştu. Ama bu önemsiz cilveleşmelerin hiçbiri bu öpüşe benzemiyordu. Bu o kadar yavaş ve baş döndürücüydü ki genç kız çıldıracağını sandı. Bedenini kuşatan duygular o kadar güçlüydü ki erkeğin kollarında titredi. İçgüdülerinin etkisiyle, gözü hiçbir şey görmeden, onun yumuşak ama tutkulu öpüşlerine teslim

Birinci Bölüm

Londra, 1843

Sezon sonu

Evlenmeye odaklanmış bir genç kız bütün engelleri yenebilir. Bir tanesi hariç. Bu da drahoması olmamaktır.

Annabelle, sabırsızlanıyor, beyaz köpükler gibi bileklerini kuşatan eteğinin altında ayağını sallayıp duruyordu. Ama sıkıntı ve sabırsızlığı yüzünden belli değildi. Son üç balo sezonu boyunca, kenarda oturup dans edenleri seyretmeye alışmıştı. Evet, buna alışmış ama pes etmemişti. Birkaç kez, salonun bir köşesinde bu ince bacaklı iskemlede oturup, birisinin onu dansa kaldırmasını beklemekten çok daha iyi şeylere layık olduğunu düşünmemiş değildi. Sürekli beklenti içindeydi. Hiç gelmeyecek bir teklifi bekliyordu. Bu arada, durumu umursamaz gibi davranmaya, başkalarının dans edişini seyretmekten büyük bir mutluluk duyuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Derin derin içini çekerek, bir kurdeleyle beline asmış olduğu, içinde dans kartları bulunan küçük, yassı gümüş kutuyla oynuyordu. Kutunun kapağı açılınca, içinden, sol

üst köşeden birbirine tutturulmuş olup, bir yelpaze gibi açılıveren fildişi rengi küçük ince kağıtlar göründü. Genç kızlar, bu fildişi rengi ince kâğıtların üstüne dans ettikleri delikanlıların isimlerini yazarlardı. Bir yelpaze gibi açılmış olan bu ipeksi kâğıtlar Annabelle'e, onunla alay ederek sıntmakta olan bir sıra diş gibi göründü. Gümüş kutuyu hırsla kapatıp, yanında oturan üç kıza baktı. Onlar da kaderleri karşısında umursamaz görünmeye çalışıyorlardı.

Onların niçin orada oturduklarını çok iyi biliyordu. Genç Bayan Evangelina Jenner'ın ailesi sınırsız servetini kumardan kazanmıştı. Aşağı sınıftan bir aileye mensuptu. Üstelik Bayan Jenner son derece utangaç bir genç kızdı ve buna ek olarak da kekemeydi. Bu da her tür sohbeti hem kendisi kem de konuştuğu kişi için bir eziyete dönüştürüyordu.

Diğer iki kız, Bayan Lillian Bowman ve yaşça kendisinden daha küçük olan kardeşi Daisy, henüz İngiltere'ye alışamamışlardı. Görünüşe bakılırsa, alışmaları epey uzun sürecekti. Söylentilere göre, Bowman'ların annesi New York'da kendilerine uygun birer koca bulamadıkları için, kızlarını İngiltere'ye getirmişti. Kızlardan genellikle, dolar prensesleri diye söz ediliyordu. Biçimli elmacık kemikleri ve badem biçimindeki kahverengi güzel gözlerine rağmen, koca bulmak konusunda burada da daha şanslı olmayacakları açıktı. Bu konuda başarılı olmaları için bir soylunun onlara destek olup, İngiliz sosyetesine nasıl uyum sağlayabileceklerini öğretmesi ve onları sosyeteye takdim etmesi gerekiyordu.

Annabelle, bu talihsiz balo mevsiminin geride kalan birkaç ayı boyunca, dört kızın –yani, Bayan Jenner, Bowman'lar ve kendisinin– balo ve suarelerde daima bir köşede ya da bir duvar dibinde, hep birlikte oturduklarını

hatırladı. Buna rağmen birbirleriyle hemen hemen hiç konuşmamışlardı. Sessiz bir beklenti içindeydiler. O sırada Lillian Bowman'la göz göze geldi. Lillian'ın siyah kadifeyi andıran gözlerinde muzip pırıltılar vardı.

Genç kız, "Hiç olmazsa iskemleler daha rahat olabilirdi," diye mırıldandı. "Nasıl olsa, buraya, bütün gece oturacağımızı bilerek geldik."

Annabelle ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Bu iskemlelerin üstüne adımızı yazdırmalıydık," dedi. "Bu iskemlede o kadar çok oturdum ki artık benim malım sayılır."

Evangelina Jenner'den boğuk bir kahkaha yükseldi. Alına düşen parlak kızıl bir bukleyi eldivenli parmağıyla arkaya doğru itti. Gülümseyince yuvarlak mavi gözleri parlamış, altın rengi çillerinin altında yanakları pembeleşmişti. Birden aralarındaki benzerliği fark edince utangaçlığını geçici bir süre için de olsa unutmuş gibiydi. Annabelle'e, "S..seni k..kimsenin dansa kaldırma..ma..ması inanılır gibi değil," dedi. "Buradaki en güzel kız sensin. Erkekler seninle dans etmek için can atıyor olmalıydılar."

Annabelle, zarif bir tavırla tek omzunu silkti. "Hiç kimse hiçbir şeyi olmayan bir kızla evlenmek istemiyor." Ancak romanların hayal dünyasında, dükler fakir kızlarla evlenirlerdi. Gerçekte, dükler, kontlar ve bu gibi soylular, geniş toprakların, büyük ailelerin ve topraklarında çalışanların ağır parasal yükünü taşıyorlardı. Zengin bir bekâr erkeğin de, zengin bir kızla evlenmeye fakir bir erkek kadar ihtiyacı vardı.

Lillian Bowman, "Hiç kimse yeni zengin bir Amerikalı kızla evlenmek istemiyor," diye itiraf etti. "Oysa biz de herhangi bir yere ait olabilmek için, soyluluk unvanına sahip bir İngilizle evlenmek zorundayız."

Lillian'ın küçük kardeşi Daisy, "Ama bize sahip çıkıp

sosyeteye tanıtacak biri yok," diye ekledi. Ufak tefek bir kızdı. Lillian'ın minyon yapılı bir kopyası gibiydi. Ablasıyla aynı soluk tene, aynı gür siyah saçlara ve aynı kahverengi gözlere sahipti. Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Eğer bizi kanatlarının altına alacak iyi kalpli bir düşes tanıyorsan ve bizi onunla tanıştırırsan sana minnettar oluruz."

Evangelina Jenner, "Ben koca bulmak bile istemiyorum," diye fısıldadı. "Balo sezonu boyunca çok zorlanıyorum. Ne yazık ki yapabileceğim başka bir şey yok. Bu yaşta artık okula gidemem ve babam..." Birden susup içini çekti. "Eh zaten bu balolara bir sezon daha geleceğim. Sonra, yirmi üç yaşıma gelince evde kaldığım tescillenmiş olacak. O günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Annabelle, korkmuş gibi yaparak, "Günümüzde, yirmi üç yaşına gelmiş bir kız evde kalmış mı sayılıyor?" diye sordu. Gözlerini devirerek tavana baktı. "Aman Tanrım, çoktan evde kaldığımın farkında bile değildim."

Lillian Bowman merakla, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Annabelle, kimsenin duymadığından emin olmak için, sağa sola baktıktan sonra, "Gelecek ay yirmi beş yaşında olacağım," dedi.

Bu itiraf üzerine üç kız da ona acıyarak baktılar. Lillian onu teselli etmek ister gibi, "Yirmi birden bir gün fazla göstermiyorsun," dedi.

Annabelle, dans kartlarının kutusunu avucuna alıp sıktı. Zaman ne çabuk geçmiş, diye düşündü. Bu onun dördüncü mevsimiydi ve sona ermek üzereydi. Genç kızlar için beşinci sezon diye bir şey söz konusu olamazdı. Beşinci sezonda da balolara gidip koca aramaya çabalayan bir kız gülünç olmaya mahkûmdu. Bir koca bulması gerekiyordu. Hem de çok yakında. Yoksa Jeremy'nin okula devam etmesi mümkün olmayacaktı... ve, mütevazı müstakil evlerinden çıkıp bir barınak bulmak zorunda kalacaklardı. Bir kere iniş başladı mı, bunun çıkışı olmazdı.

Annabelle'in babası altı yıl önce kalp krizinden ölmüştü. Onun ölümünü izleyen yıllar içinde, ailenin mali durumu gittikçe bozularak sıfıra ulaşmıştı. Gittikçe bozulan mali durumlarını kimseye belli etmemeye çalışıyorlar, evde hem ev işlerini yapan hem de yemek pişiren yaşlı ve yorgun, hizmetçi/aşçı karışımı bir yardımcıyla yaşlı bir uşaktan başka çalışan olmamasına karşın, yarım düzine hizmetkârları varmış gibi davranıyorlar, solmuş giysilerini tersyüz ederek yeniliyorlar, mücevherlerindeki değerli taşları satıp, yerlerine sahtelerini koyduruyorlardı. Annabelle, çevreyi aldatmak yolundaki bu bitmez tükenmez gayretlerden bıkmıştı. Zaten herkes onların iflasın eşiğinde olduklarını biliyordu. Son zamanlarda, Annabelle evli erkeklerden ahlaksız teklifler almaya bile başlamıştı. Ona, anlamlı bakışlarla bakarak, yardıma ihtiyacı olursa, tek bir kez söylemesinin yeterli, olacağını, ihtiyacının hemen karşılanacağını söylüyorlardı. Bu gibi 'yardımların' karşılığının ne olacağını söylemeye gerek yoktu. Annabelle, birinci sınıf bir metresin bütün özelliklerine sahip olduğunu biliyordu.

Lillian Bowman, "Bayan Peyton," dedi. "Sizin için ideal koca nasıl biri olmalıdır?"

Annabelle, önemsemediğini belli ederek, "Herhangi bir soylu olabilir," dedi.

Lillian kuşkulu bir yüz ifadesiyle, "Herhangi bir soylu mu?" diye sordu. "Yakışıklı olması gerekmez mi?"

Annabelle omuz silkti. "Memnun olurum ama şart değil."

Daisy, "Ya tutkulu biri olması?" diye sordu.
"Kesinlikle *istemem*."
Evangeline, "Zeka?" diye sordu.
Annabelle omuz silkti. "Tartışılır."
Lillian, "Çekicilik?" diye sordu.
"Bu da tartışılır."
Lillian kuru bir sesle, "Fazla bir şey aramıyorsunuz," dedi. "Bana gelince, ben bir iki şart eklemek isterim. Benimle evlenecek soylu kişi, siyah saçlı ve yakışıklı olmalı, mükemmel dans etmeli... beni öpmeden de asla izin istememeli."
Daisy, "Ben Shakespeare'in bütün eserlerini okumuş biriyle evlenmek istiyorum," diye söze karıştı. "Suskun ve romantik biri olmalı – gözlüklü olmasını tercih ederim. Şiir ve doğayı sevmeli. Kadınlar konusunda fazla deneyimli olmasını da istemem."
Ablası, başını kaldırıp, gökyüzüne bakar gibi tavana baktı. "Anlaşılan aynı erkek için birbirimize rakip olmayacağız."
Annabelle, Evangeline Jenner'e baktı. ""Sizin için nasıl bir koca uygun olurdu, Bayan Jenner?"
Genç kız, "Evie," diye mırıldandı. Şimdi iyice kızarmıştı. Öyle ki, yüzünün rengi kızıl saçlarıyla yarışır gibiydi. Cevap vermekte zorlanıyor, aşırı utangaçlığı, özelini kimseyle paylaşmamak içgüdüsüyle karışıyordu. "S..sanırım, b..ben, sevecen birisi olmasını ister..dim ve..." Susup başını salladı. Yüzünde kendi kendisini yalanlayan bir gülümseme vardı. "Bilmiyorum. S..sadece beni s...seven birisi olması gerekir. Gerçekten s...seven b..biri."
Bu sözler Annabelle'e dokundu ve birden melankoliye kapıldı. Aşk onun için bir lükstü. Her zaman da böyle olmuştu. Aşkı düşünmek konusunda kendisine hiçbir

zaman olanak tanınmamıştı. Yaşantısı tehlikedeyken, böyle sığ ve önemsiz bir şeyi nasıl düşünebilirdi? Buna rağmen, uzanıp kızın eldivenli elini tuttu. Büyük bir samimiyetle, "Dilerim aradığınızı bulursunuz," dedi. "Belki de uzun süre beklemeniz gerekmez."
Evie, utangaç bir gülümsemeyle, "Önce sizin bulmanızı isterim," diye cevap verdi. "Keşke size yardım edebilseydim."
Lillian, "Bana öyle geliyor ki, hepimizin, şu ya da bu biçimde yardıma ihtiyacı var," diye söze karıştı. Sevecen bakışlarla Annabelle'i süzüyordu. "Hımm...sizinle ilgili bir proje geliştirmek hoşuma giderdi."
Annabelle kaşlarını kaldırdı. "Ne?" Memnun mu olsun, alınsın mı, karar verememişti.
Lillian anlatmaya başladı. "Sezonun bitmesine sadece iki üç hafta kaldı ve sanırım bu sizin son sezonunuz. Doğru söylemek gerekirse, bu sezonun sonunda, toplumsal açıdan denginiz olan bir erkekle evlenme umudunuz sona ermiş olacak."
Annabelle fazla abartmadan başını salladı.
"O zaman, sanırım..." Birden, cümlenin ortasında, Lillian susuverdi.
Onun bakışlarını izleyen Annabelle, karanlık bir siluetin onlara yaklaşmakta olduğunu görüp, içinden inledi.
Bu davetsiz misafir Simon Hunt'tı. Kızların hepsi, kendilerince haklı nedenlerle ondan uzak duruyorlardı.
Annabelle, alçak sesle, "Benim hayalimdeki ideal koca, Bay Hunt'ın tam zıttı olmalı," dedi.
Lillian alaycı bir tavırla, "Bu ne sürpriz!" diye mırıldandı. Yüz ifadesinden Hunt'ı hor gördüğü belliydi.Diğer kızlar da onun gibi düşünüyorlardı.Bir beyefendi gibi davrandığı sürece, bir erkeğin yeni zengin olması bağışlanabi-

lirdi. Ama Simon Hunt, bir beyefendi gibi davranmıyordu. Düşünceleri ne kadar aykırı ya da itici olsa da, onları her zaman açıkça söyleyen bir adamla terbiyeli bir sohbet yapmak olanaksızdı.

Bay Hunt'ın yakışıklı olduğu söylenebilirdi. Annabelle, bazı kadınların, onun güçlü erkeksiliğinden hoşlanabileceğini düşünüyordu. Siyah beyaz akşam giysileri içine hapsedilmiş olan bu dizginlenmiş ilgi çekici bir yanı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ancak, Simon Hunt'ın kabalığı, bu tartışmalı çekiciliğini aşıyordu. Yapısında zerre kadar hassasiyet yoktu. İdealizm ya da zarafete saygı onda aranmaması gereken şeylerdi. Onu sadece para ilgilendiriyor, sürekli para hesabı yapıyordu. Bencil bir adamdı. Onun yerinde kim olsa, incelikten böylesine yoksun olmaktan utanırdı. Ama besbelli, Hunt bunu bir erdem olarak sergilemeye karar vermişti. Soyluların gelenekleri ve görgü kurallarıyla açıkça alay ediyor, bunu söylerken, karşısındaki insanların durumuna güler gibi, soğuk bakışlı kara gözleri neşeyle parlıyordu.

Hunt, uzun zaman önce, panorama gösterisinde, karanlıkta, ondan bir öpücük çaldığını unutmadığını ne sözleri ne de hareketleriyle belli etmiş, bu Annabelle'in yüreğine su serpmişti. Zaman geçtikçe de böyle bir şeyin olmadığına, bunun hayal olduğuna kendini inandırmış, düşündükçe, özellikle de kendisinin küstah bir yabancıya gösterdiği tepkinin asla gerçek olamayacağına karar vermişti.

Annabelle gibi birçok kişinin de Simon Hunt'tan hoşlanmadığı bir gerçekti. Ama onun ortadan kaybolmaya hiç niyeti yoktu ve bu, Londra'nın yüksek tabakasına mensup olanların canını sıkıyordu. Son birkaç yıldır, tarım aletleri, gemi ve lokomotif motorları yapan şirketlerin başlıca hisselerini satın alarak eskisiyle ölçülemeyecek oranda zengin

olmuştu. Hunt, kaba saba bir adam olmasına rağmen yüksek sosyetenin davetlerine çağrılıyordu, çünkü görmezden gelinemeyecek kadar zengindi. O, sanayinin, yüzyıllardır kendi topraklarında çiftçilik yapan İngiliz soyluları için oluşturduğu tehdidin beden almış şekliydi. Bu nedenle, soylular, onun kutsal topluluklarına girmesine izin vermekle beraber, genç adama karşı gizli bir düşmanlık besliyorlardı. Daha da kötüsü, Hunt'ın çekingen davranmak yerine, istenmediği yerlere bile, elini kolunu sallayarak girmesiydi.

Annabelle ile Hunt, panorama gösterisinden sonra birkaç kez karşılaşmıştılar. Annabelle ona soğuk davranmış, genç adamın kendisiyle konuşma girişimlerini geri çevirmiş, onu dansa kaldırmak istediğinde reddetmişti. Ama, Hunt ısrarcıydı ve bu genç kızı rahatsız ediyordu.

Hunt diğer genç kızları görmezden gelip, kendisine yönelince, Annabelle, onların rahatladığını hissetti. Genç adam, "Bayan Peyton," dedi. Onun simsiyah gözlerinden hiçbir şeyin kaçmadığını anlamak güç değildi. Annabelle'in elbisesinin kollarının özenle tamir edildiğini, genç kızın giysisinin üst tarafının kumaşının eskiliğini saklamak için, üstüne yapma güller serpiştirdiğini, kulaklarındaki inci küpelerin sahte olduğunu anladığı kesindi. Annabelle onu soğukkanlı ama meydan okuyan bir tavırla karşıladı. Aralarında bir gerginlik, sanki bir itiş kakış var gibiydi. Annabelle, erkeğin yakınlığının sinirlerini gerdiğini fark ederek huzursuz oldu.

"İyi akşamlar, Bay Hunt."

Genç adam, giriş yapmaya gerek görmeden, "Benimle dans eder misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Niçin?"

"Ayaklarım yoruldu."

Hunt'ın kara kaşlarından biri yukarı kalktı. "Neden? Bütün geceyi oturarak geçirdiniz."

Annabelle, gözünü kırpmadan ona bakıyordu. "Size açıklama yapmak zorunda değilim, Bay Hunt."

"Bir vals yapmayı becerebilirsiniz. Fazla yorucu olmaz."

Annabelle soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama kaşlarının çatılmakta olduğunu hissetti. Gergin bir sesle, "Bay Hunt," dedi. "Hiç kimse size, bir hanımı istemediği bir şey yapmaya zorlamanın terbiyeli bir davranış olmadığını söylemedi mi?"

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Bayan Peyton, eğer terbiyeli davranmak gibi bir kaygım olsaydı bugüne kadar, istediğim hiçbir şeyi elde edemezdim. Sürekli kenarda oturup dans edenleri seyretmektense, bir değişiklik olarak dans etmenin hoşunuza gideceğini düşünmüştüm. Ve eğer bu balo da diğerleri gibi olacaksa, benden başka kimse sizi dansa kaldırmayacak demektir."

Annabelle şaşırmış gibi yaptı. "Ne kadar naziksiniz. Ne kadar ince bir tarzınız var. Sizi nasıl reddedebilirim?"

Hunt'ın gözleri parladı. "Demek benimle dans edecek-siniz?"

Genç kız, "Hayır," diye fısıldadı. "Şimdi gidin buradan, lütfen."

Erkek, bu sözler karşısında utanıp uzaklaşacağına, sırıttı. Güneş yanığı yüzünde, bembeyaz dişleri pırıl pırıl parlıyordu. Gülümseyince bir korsana benzemişti. "Bir danstan ne çıkar? Ben oldukça iyi dans ederim. Benimle dans etmek hoşunuza bile gidebilir."

Annabelle'in sabrı tükenmek üzereydi. "Bay Hunt,"

diye mırıldandı. "Sizinle herhangi bir ilişki içinde olmanın düşüncesi bile kanımı donduruyor."

Hun ona doğru eğildi. Kimsenin duymaması için sesini alçalttı, "Pekâlâ. Ama size üstünde düşünmeniz gereken bir şey söyleyeceğim, Bayan Peyton. Benim gibi birinden aldığınız şerefli hatta ahlaksız bir teklifi reddetme lüksünüzün olmayacağı bir gün gelebilir."

Annabelle'in gözleri büyüdü. Öfkeden kızardığını hissetti. Bu kadarı gerçekten fazlaydı. Bütün gece duvarın dibinde oturmak zorunda kalmıştı. Şimdi de nefret ettiği bu adamın hakaretlerini dinliyordu. "Bay Hunt, çok kötü bir piyesteki kötü adam gibisiniz." Hunt bu sözleri duyunca tekrar sırıttı. Alaycı bir tavırla eğilerek genç kızı selamladıktan sonra uzaklaştı.

Bu karşılaşma Annabelle'in kafasını karıştırmıştı. Gözlerini kısarak, genç adamın arkasından baktı.

Hunt yanlarından ayrılınca, diğer kızlar da rahatlayarak iç geçirdiler.

İlk konuşan Lillian Bowman oldu. "Hayır kelimesinden pek anlamıyor galiba, öyle değil mi?"

Daisy merakla, "En son olarak size ne söyledi, Annabelle?" diye sordu. "Onun sözlerini duyunca kıpkırmızı oldunuz."

Annabelle, dans kartlarının gümüş kutusuna bakıyor, baş parmağıyla, kutunun köşesindeki küçük bir lekeyi silmeye çalışıyordu. "Bay Hunt, bir gün onun metresi olmayı bile düşünebilecek kadar çaresiz kalacağımı ima etti."

Annabelle, bu kadar üzüntülü olmasaydı, kızların yüzlerindeki şaşkınlık ifadesini görünce gülerdi. Gözlerini açmış, baykuşa benzer bir yüz ifadesiyle ona bakıyorlardı. Ama, Lillian öfkeli bir tepki göstermek ya da lafı ustaca

değiştirerek konuyu kapatmak yerine, Annabelle'in beklemediği bir soru sordu. "Haklı mıydı?"

Annabelle, "Çaresiz bir durumda olduğum konusunda haklıydı," diye itiraf etti. "Ama onun ya da bir başkasının metresi olacağım konusunda haklı değildi. O duruma düşeceğime bir çiftçiyle evlenirim."

Lillian ona gülümsedi. Besbelli kendi de bu konuda Annabelle kadar kararlıydı. "Senden hoşlandım," dedi. Arkasına dayandı ve umursamaz bir tavırla bacak bacak üstüne attı. Bu, ilk balo mevsimini sürmekte olan bir genç kız için uygunsuz bir davranıştı.

Annabelle hemen, "Ben de senden hoşlandım," diye cevap verdi. Bunu terbiye kurallarına uymak, güzel bir söze güzel bir karşılık vermek için söylemişti. Ama, ağzından çıktığı anda onun gerçek olduğunu anlayıp şaşırdı.

Lillian onu tepeden tırnağa süzerken, "Seni bir pancar tarlasında saban sürerken görmek hiç hoşuma gitmez," dedi. "Sen bundan daha iyi şeylere layıksın."

Annabelle, kuru bir sesle, "Sana katılıyorum," dedi. "Ama ne yapabiliriz?"

Bu ciddi bir soru değildi ama Lillian onu ciddiye almış görünüyordu. "O adam gelip sözümüzü kestiğinde ben de bundan bahsetmek üzereydim," dedi. "Sana bir teklif yapacaktım. Koca bulmak konusunda birbirimize yardım etmek konusunda bir anlaşma yapmalıyız. Eğer istediğimiz erkekler bize gelmezse, biz *onlara* gitmeliyiz. Bir koca bulmak için tek tek çaba göstereceğimize, güçlerimizi birleştirmeliyiz. Önce yaşça en büyük olandan başlayıp, sırayla en genç olana kadar gideceğiz. En büyük sensin, Annabelle..."

Daisy, "Ben hiç de avantajlı durumda değilim," diye itiraz etti. Lillian, "Adalet bunu gerektiriyor," diye açıkladı. "Senin hepimizden fazla zamanın var."

Annabelle, "Nasıl bir yardımdan söz ediyorsun?" diye sordu.

"Lilian dans kartlarından birine bir şeyler yazıyordu. "Ne gerekirse," diye cevap verdi. "Birbirimizin zayıf yönlerini tamamlayacak, gerektiğinde birbirimize akıl vereceğiz. Başını kaldırdı. Yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. "Bir beysbol takımı gibi olacağız."

Annabelle ona kuşkuyla bakıyordu. "Beylerin sırayla deri bir topa yassı bir sopayla vurdukları bir oyundan söz ediyorsun, öyle değil mi?"

Lillian, "Sadece beylerin değil," diye cevap verdi. "New York'ta, bu oyunu hanımlar da oynayabilir. Ancak heyecana kapılıp kendilerini unutmamaları şarttır."

Daisy sinsi sinsi gülümsedi. "Bir keresinde Lillian kötü bir vuruş yapınca o kadar sinirlendi ki direklerden birini çekip yerinden çıkardı. Bu da kendini kaybetmek sayılır."

Lillian, "Direk zaten sallanıyordu," diye itiraz etti. "Herkes için bir tehlikeydi."

Daisy, kaşlarını çatan ablasına tatlı bir gülüşle cevap verdi. "Evet, özellikle sen sopayı fırlatınca, herkes için gerçek bir tehlike oluşturmuştu." Annabelle gülmemek için gayret gösteriyor, bir, iki kız kardeşe, bir Evie'nin yüzüne bakıyordu. Evie'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Evie'nin ne düşündüğünü anlamak güç değildi. Amerikalı kız kardeşlerin uygun birer koca bulabilmeleri için çok iyi bir eğitimden geçmeleri gerektiğini düşünüyordu. Tekrar Bowman kardeşlere bakınca onların yüz ifadelerinden ümitli olduklarını anlayıp gülümsedi. Bu iki kızın, beysbol sahasında, eteklerini dizlerine kadar çekerek, ellerinde sopalarla topun peşinde koşuşturduklarını hayal etmek hiç

de güç değildi. Annabelle, acaba bütün Amerikalı kızlar böyle midir, diye düşündü. Bowman'ların onlara yaklaşmaya cesaret eden herhangi bir kibar İngiliz erkeğini kormaya kutup kaçıracakları kuşku götürmez bir gerçekti.

"Koca aramanın ekip halinde yapılabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi.

Lillian, "Öyle olmalı!" diye ısrar etti. "Ne kadar daha etkili olacağımızı düşün. Korkulacak tek şey, aramızdan iki kişinin aynı erkeğe göz koyması, ama erkeklere ilişkin zevklerimizin çok farklı olduğunu hatırladığımızda, bu pek mümkün görünmüyor."

Annabelle, "O zaman, asla aynı erkek için rekabet etmemek konusunda anlaşmaya varmalıyız," dedi.

Evie, beklenmedik bir biçimde söze karıştı. "V..ve bir de...kimseye kötülük etmemeliyiz."

Lillian, "Hmmm...çok doğru," dedi.

Daisy, "Onu haklı buluyorum, Lillian," diye itiraz etti. Ablasını yanlış anlamıştı. "Zavallı kızla alay etme."

Lillian rahatsız olmuştu. Kaşlarını çattı. "Alay etmedim, salak," dedi. "Ciddi söyledim."

İki kardeş kavga etmeye başlamadan, Annabelle telaşla araya girdi. "O halde, harekat planı konusunda anlaşmaya varmalıyız. Her kafadan bir ses çıkması doğru olmaz."

Daisy, büyük bir zevkle, "Ve, birbirimize her şeyi söylemeliyiz," dedi.

Evie, utanç içinde, "Mahrem ayrıntıları mı?" diye sordu.

"*Özellikle* onları!"

Lillian onu küçümseyerek gülümsedi. Annabelle'in elbisesine bakıyordu. Açıkça, "Giysilerin çok eski," dedi. "Kendi balo elbiselerimden birkaçını sana vereceğim. Sandıklar dolusu balo elbisem var. Çoğunu hiç giymedim. Onlara ihtiyacım olmayacak. Annem asla fark etmez."

Annabelle hemen olumsuz anlamda başını salladı. Bu öneri için Lillian'a teşekkür borçluydu ama fakirliğinin söz konusu oluşuna da son derece üzülmüştü. "Hayır hayır. Çok cömertsin ama böyle bir armağanı kabul edemem."

Lillian, Daisy'e bakarak, "Lavanta rengi sutaşlarla süslü olan açık mavi tuvalet..." diye mırıldandı. "Hatırladın mı?"

Daisy, heyecanla, "Ah, bu giysi ona çok yakışır," dedi. "Senden çok ona yakışacaktır."

Lillian, alaycı bakışlarla, "Teşekkür ederim," dedi. Annabelle, "Hayır, gerçekten..." diye itiraz etti.

Lillian, "Ve ön tarafı beyaz dantel olan yeşil müslin tuvalet," diye devam etti.

Annabelle, alçak sesle, "Senin giysilerini alamam," diye ısrar etti.

Genç kız başını kaldırdı. "Niçin?"

"Bir kere, bunu karşılığını sana hiçbir şekilde ödeyemem. Üstelik bir işe de yaramayacak. Ne kadar süslenip püslensem de, hiçbir şeyim olmadığı gerçeğini unutturamaz."

Lillian, ancak çok zengin bir insandan beklenebilecek umursamaz bir tavırla, "Ah, para..." dedi. "Bana olan borcunu, paradan çok daha değerli bir şeyle ödeyebilirsin. Daisy ile bana...şey...senin gibi olabilmemiz için bilmemiz gereken şeyleri öğretebilirsin. Yani, nasıl konuşmamız, nasıl davranmamız gerektiğini, dile getirilmeyen kuralları öğreteceksin. Sanırım biz, hep bu kurallara aykırı davranıyoruz. Mümkün olursa, bizi sosyeteye tanıtacak bir hami bulmamıza da yardım edebilirsin. O zaman, şu anda kapalı olan kapılardan içeri girebiliriz. Senin hiçbir şeyin olmayı-

şına gelince... sen adamın oltaya takılmasını sağla yeter... biz yukarı çekmene yardım ederiz."

Annabelle ona baktı. Şaşırmıştı. "Anlaşılan, siz bu konuda ciddisiniz."

Daisy, "Elbette ciddiyiz," diye cevap verdi. "Böylece, duvar diplerinde salak gibi oturup beklemektense, yapacak bir işimiz olur. Bu da bizi çok rahatlatır! Lillian'la ben, bu balo sezonunda, sıkıntıdan neredeyse çıldıracaktık."

Evie, "B..ben de," diye ekledi.

Annabelle, onların beklentiyle aydınlamış olan yüzlerine baktı. Kendini tutamayıp gülümsedi. "Üçünüz de buna istekli olduğunuza göre, ben de size katılıyorum. Ama anlaşmamızı kan ya da başka bir şeyle imzalamamız gerekmez mi?"

Lillian, "Aman, hayır," dedi. "bana kalırsa, damarlarımızı kesmeden de bir konuda anlaşabiliriz." Dans kartlarını gösterdi. "Sanırım şimdi, sıra, son balo sezonundan arta kalan, gözde bekarların listesini yapmaya geldi. Yazık ki, şu ana kadar en iyileri seçildi. Peki, onları soyluluk unvanlarına göre mi sıralayacağız? Düklerden mi başlayalım?"

Annabelle, başını olumsuz anlamda salladı. "Düklerle hiç vakit kaybetmesek daha iyi olur. Tanıdığım bütün dükler yetmiş yaşının üstünde ve hiçbirinin ağzında tek bir diş bile yok."

Lillian, muzip bir tavırla, "Demek, zekâ ve çekicilik tartışılır ama dişler tartışılmaz, öyle mi?" diye sorarak Annabelle'i güldürdü.

Annabelle, "Dişler de tartışılır," diye cevap verdi. "Ama seçimim, ağırlıklı olarak, dişleri olan bir adaydan yana olur."

Lillian, "Peki o zaman," dedi. "Dişsiz dükleri bırakalım ve kontlara geçelim. Örneğin, Kont Westcliff'in adını duydum..."

Annabelle yüzünü buruşturdu. "Hayır, Westcliff olmaz. Soğuk bir adam. Üstelik benimle hiç ilgilenmiyor. Dört yıl önce sosyeteye takdim edildiğimde, onun ilgisini çekmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama o, bana ayakkabısına yapışan bir pislikmişim gibi davrandı."

"Westcliff'i boş verelim o zaman." Lillian sorgular gibi kaşlarını kaldırdı. "Lord St. Vincent'a ne dersin? Genç, gözde bir bekar ve müthiş yakışıklı..."

Annabelle, "Yanlış bir seçim olur," dedi. "Durumu ne kadar uygun görünse de St. Vincent asla evlilik teklif etmez. En az bir düzine kadına vaatlerde bulundu, onların ırzına geçti ve hayatlarını mahvetti. Şeref kavramının onun için hiçbir anlamı yok."

Evie, tereddüt ederek, "Eglinton Kontu var," diye önerdi. "Ama biraz şişman ve en az elli yaşında..."

Annabelle, "Onu listeye koy," dedi. "Çok fazla seçici olacak durumda değilim."

Lillian hafifçe kaşlarını çatarak; "Bir de Vikont Rosebury var," dedi. "Ama biraz tuhaf bir adam. Ve... her yanı sarkmış."

Annabelle, "Cebi şişkin ve sert olduktan sonra her tarafı sarkık olabilir," deyince diğer kızlar kıkırdaştılar. "Onu da yaz."

Dört genç kız, müziğe ve önlerinde dans eden çiftlere aldırmadan, kararlı bir biçimde bir liste oluşturmaya çalışıyor, arada sırada birbirlerini öyle bir güldürüyorlardı ki önlerinden geçen insanlar onlara merakla bakıyordu.

Annabelle, ciddi görünmeye çalışarak, "Sessiz olun," dedi. "Planlarımızı kimsenin anlamaması gerekiyor... Dansa kaldırılmayı bekleyen kızların gülmesi yakışık almaz."

Hepsi birden ciddileşmeye çalıştılar ama bu yeni kahkaha nöbetlerine neden oldu. Lillian, gittikçe uzamakta olan listeye bakarak, "Bakın," diye soludu. "Bir kerelik de olsa, dans kartlarımız doldu." Bekarlar listesini düşünüyordu. Dudaklarını büzdü. "Sanırım bu beyefendilerin bazıları Westcliff'in Hampshire'daki mevsim sonu partisine gelirler," dedi. Daisy ile ben davetliyiz. Ya sen, Annabelle?"

Annabelle, "Westcliff'in kız kardeşlerinden birini tanırım," dedi. "Sanırım beni davet ettirmesini sağlayabilirim. Gerekirse yalvarırım."

Sonra Evie'ye bakıp gülümseyerek, kendinden emin bir tavırla, "Ona senden de söz edip, seni de davet etmesini sağlarım," diye ekledi.

Daisy, heyecanla, "Çok eğleneceğiz," dedi. "Yani, planımız hazır. On beş gün sonra, Hempshire'ı istila edip, Annabelle'e bir koca bulacağız." Hepsi uzanıp ellerini birleştirdiler. Cesaretlenmişlerdi. Annabelle, *belki şansını döner,* diye düşündü ve gözlerini kapayıp içinden dua etti.

İkinci Bölüm

Kader ona soylu bir kan, zenginlik ve olağanüstü yetenekler bahşetmediği için, Simon Hunt, servetini, genellikle verici olamayan bu dünyada, bilek gücüyle kazanması gerektiğini erken yaşta öğrenmişti. Sıradan bir insandan on misli daha saldırgan ve hırslıydı. Genellikle insanlar, ona engel olmaya çalışmaktansa, istediğini almasına izin vermeyi tercih ediyorlardı. Simon zorba, hatta acımasız bir insandı ama bundan dolayı asla vicdan azabı çekmez, uykusu kaçmazdı. Güçlünün kazanması bir doğa kuralıydı. En zayıf olanlar ise diğerlerinin yolundan çekilmeliydi. Babası kasaptı. Altı kişiden oluşan ailesini rahatça geçindiriyordu. Simon etleri parçalamak için kullanılan ağır bıçağı kaldırabilecek yaşa gelince babası onu yanına almıştı. Babasının yanında yıllarca çalışmış ve bu süre içinde, kasaplara özgü kaslı kollara ve geniş omuzlara sahip olmuştu. Onun aile mesleğini devam ettirmesi bekleniyordu. Ama, Simon, yirmi bir yaşına geldiğinde, babasını hayal kırıklığına uğratarak, yeni bir kazanç yolu aramak amacıyla kasap dükkanından ayrılmıştı. Babasının yanında çalışırken biraz para biriktirmişti. Bu parayla bazı küçük yatırımlar yaptı ve kısa bir süre içinde, gerçek yeteneğini keşfetti. Bu, para kazanma yeteneğiydi.

Simon, iktisat dilini, risk faktörünü, ticari, sanayi ve siyasi oyunları çok seviyordu.... Ve, büyümekte olan İngiliz demiryolu ağının bankaların kârlı işlerinin başında geleceğini hemen fark etmişti. Nakit paranın menkul değerlere dönüştürülmesi, hızlı büyüyen yatırım olanaklarının yaratılmasında demiryollarının büyük payı olacaktı. Simon, sezgilerine uyarak, bütün parasını demiryolu hisselerine yatırdı ve bundan büyük bir kazanç sağladı. Bu hisselerden kazandığı parayı ise, hiç beklemeden çeşitli yatırımlara dağıttı. Şimdi, otuz üç yaşında, üç üretim şirketinin başlıca hisselerinin, büyük bir dökümhanenin ve bir tersanenin sahibiydi. Soyluların balolarına –isteksizce de olsa– davet ediliyor, altı şirketin yönetin kurullarında, İngiliz soyluları ile omuz omuza oturuyordu.

Yıllarca, yorulmak bilmeden çalışmasının karşılığında, hemen hemen, istediği her şeye sahip olmuştu. Buna rağmen, biri ona mutlu olup olmadığını sorsa, Simon bu soruya homurdanarak cevap verirdi. Başarının hayali bir sonucu olan mutluluk ancak içinde bulunduğu durumdan memnun olmanın bir işareti olabilirdi. Simon ise, yapısı gereği, hiçbir zaman sahip olduklarıyla yetinmeyen bir insandı. Durumundan memnun olması söz konusu olamazdı. Böyle bir şeyi istediği de söylenemezdi.

Ne var ki, ihmal ettiği kalbinin derinliklerinde, özel bir köşesinde, Simon'un hiçbir zaman söndürmeyi başaramadığı bir istek vardı.

Balo salonuna göz gezdirdi ve Annabelle Peyton'ı her görüşünde duyduğu o ani ve keskin acıyı hissetti. Birçok kadınla ilişkisi olmuştu. Ama bu kadınların hiçbiri onun Annabelle Peyton kadar ilgisini çekmemişti. Annabelle'in çekiciliği güzelliğin ötesinde bir şeydi. Bu kız, Tanrı'nın adaletine aykırı olan, eşsiz armağanlarla donatılmıştı.

Simon'ın ruhunda bir parçacık şiirsellik olsaydı, genç kızın çekici özelliklerini anlatmak için düzinelerle coşkulu cümle düşünebilirdi. Ama o, alt sınıftan gelen biriydi. Bu nedenle Annabelle'e niçin tutulduğunu anlatacak kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Bütün bildiği, Annabelle'in, avizelerin pırıltılar saçan ışığı altındaki görüntüsünün dizlerini titrettiğiydi.

Simon onu ilk kez panaroma tiyatrosunun önünde, alnını hafifçe kırıştırarak para çantasını karıştırırken görmüştü. O anı hiç unutmamıştı. Güneş genç kızın açık kahverengi saçlarının üzerinde oynaşarak, aralarındaki altın ve şampanya renklerini canlandırıyor, Annabelle'in teni pırıl pırıl parlıyordu. Onda o kadar nefis, o kadar dokunma arzusu uyandıran bir şey vardı ki...kadife teni, parlak mavi gözleri ve alnındaki küçük kırışıklar...Simon bu kırışıkları eliyle sıvazlayarak düzeltmek istemişti.

Annabelle'in bu zamana kadar evlenmiş olacağından hemen hemen emindi. Peyton ailesinin mali açıdan güç duruma düştüğünü duymuş ama önemsememişti. Aklı başında olan bütün bekar soyluların bu kızın değerini hemen anlayıp onunla evlenmek isteyeceklerini düşünüyordu. İki yıl geçtiği halde Annabelle evlenmeyince, Simon'un içinde hafif bir ümit belirdi. Genç kızın, eski ve soluk bolu giysilerini gururla taşıyarak ısrarla koca aradığını, çeyizi olmadığı halde kendi değerinden emin tavrını gördükçe yüreği burkuluyordu. Onun duygularını belli etmeden koca bulma çabalarını sürdürmesi, oyunda kaybetmekte olan deneyimli bir kumarbazın elindeki son birkaç kâğıdı oynayışını hatırlatıyordu. Annabelle, akıllı, dikkatliydi. Taviz vermeyen bir tavır içindeydi. Son zamanlarda, sefalete düşme tehdidi yüzünden gözlerinde ve ağzında sert bir ifade belirmişti ama hâlâ çok güzeldi. Simon, bencilliği

yüzünden, onun mali güçlük içinde oluşuna üzülmüyordu. Bu sayede başka türlü asla elde edemeyeceği bir fırsatla karşı karşıyaydı.

Ancak, bir sorun vardı. Simon, Annabelle'e kendini nasıl beğendireceğini bilmiyordu. Genç kızın, Simon'ın kendisini ve temsil ettiği her şeyi son derece itici bulduğu açıkça belliydi. Simon, pek zarif bir adam olmadığının bilincindeydi. Ama, bir kaplan ev kedisi olmayı ne kadar arzularsa, o da kibar bir beyefendi olmayı o kadar istiyordu. O sadece çok zengin bir adamdı ve en çok istediği şeyi satın alamamak onu düş kırıklığına uğratıyordu.

Şimdiye kadar, Simon'ın stratejisi sabırla beklemek olmuştu. Çaresizliğin Annabelle'in daha önce yapmayı düşünmediği şeyleri yapmasına neden olacağını biliyordu. Yoksulluk, her şeyin farklı bir ışık altında görünmesini sağlardı. Annabelle'in oynadığı kumar yakında sona erecek, genç kız, fakir bir adamla evlenmekle zengin bir adamın metresi olmak arasında seçim yapmak zorunda kalacaktı. İkinci seçeneği tercih ettiği anda da kendini Simon'ın yatağında bulacaktı.

Yanı başında biri, "Nefis bir şıllık, öyle değil mi?" dedi. Simon, başını çevirince, bunu söyleyenin Henry Burdick olduğunu gördü. Genç adamın babası olan Kont son nefesini vermek üzereydi. Babasının ölümünü ve onun unvanı ile aile servetine sahip olmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Zamanının çoğunu kumar oynayarak ve kadınların peşinde koşarak geçirirdi. Simon'ın, yanında oturan kızlarla heyecanlı bir sohbete dalmış olan Annabelle'e bakışını görmüştü.

Simon birden, doğduğu günden beri bütün olanaklar kendisine gümüş bir tepsi içinde sunulmuş olan Burdlick ve onun gibilere karşı büyük bir antipati duyarak, "Bilmem!" diye cevap verdi. Üstelik, bu adamlar, kendilerine karşı böylesine cömert davranmış olan kaderin bu seçimine layık olmak için hiçbir çaba göstermiyorlardı.

Burdlick gülümsedi.

Gereğinden fazla içki içmek ve iyi beslenmekten yüzü kıpkırmızıydı. "Yakında tadına bakmayı düşünüyorum," dedi.

Bunu düşünen tek kişi Burdlick değildi. Yaralı bir avın peşinden giden bir kurt sürüsü gibi, Annabelle'e göz dikmiş olan birçok kişi vardı. En az direnebileceği en zayıf anında biri ona yaklaşıp ölümcül darbeyi indirecekti. Ama, doğada olduğu gibi, en güçlü erkek her zaman kazanacaktı. Simon'ın sert dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Beni şaşırtıyorsunuz," diye mırıldandı. "Bir hanımefendinin güç duruma düşmesi karşısında sizin gibi kibar bir erkeğin alicenaplık göstermesini beklerdim. Ama, ne yazık ki, insanların *benim gibilerden* bekleyeceği kaba bir davranış sergiliyorsunuz."

Burdlick, Simon'ın kara gözlerindeki vahşi bakışları fark etmemişti. Alçak sesle güldü. "Hanımefendi olsun ya da olmasın, kaynakları tükendiğinde birimizi seçmek zorunda kalacak."

Simon, açıkça, "Hiçbiriniz ona evlenme teklif etmeyecek misiniz?" diye sordu.

"Tanrı aşkına, niçin edelim?" Burdlick, olabilecekleri düşünerek dudaklarını diliyle ıslattı. "Kısa bir süre sonra, fiyatı belli olacak olan bir şıllıkla evlenmeye ne gerek var?"

"Bunu yapmayacak kadar onurlu olabilir."

Genç soylu, neşe içinde, "Bundan emin değilim," diye cevap verdi. "Bu kadar güzel ve yoksul olan bir kadın onur-

lu olmayı başaramaz. Üstelik, daha şimdiden, onun Lord Hodgeham'a teslim olduğu konusunda dedikodular var."

Simon sarsılmıştı ama yüzü ifadesizdi. "Hodgeham'a mı?" diye sordu. "Bu dedikodu neye dayanıyor?"

"Ah, Hodgeham'ın arabası, gecenin geç saatlerinde, Peyton'ların evinin arkasındaki ahırlarda görülmüş...ailenin alacaklılarından bazılarının söylediğine göre de, Hodgeham ara sıra ailenin faturalarını ödüyormuş." Burdlick sözünü bitirince kıkırdadı. "O güzel baldırların arasında bir gece geçirmek için manav faturalarını ödemeye değer, öyle değil mi?"

Simon'ın içinden Burdlick'in kafasını bedeninden ayırmak geldi. Bu korkunç öfkenin ne kadarının Annabelle'i bir domuza benzeyen Lord Hodgeham'la yatakta hayal etmekten, ne kadarının da Burdlick'in, büyük bir olasılıkla doğru olmayan bu dedikoduyu ballandıra ballandıra anlatmasından kaynaklandığından emin değildi.

Tatlı bir sesle, "Bir hanımefendinin şöhretine leke sürmek için güçlü kanıtlarınız olması gerekir," dedi. Sesinin bu kadar tatlı oluşu tehlike işaretiydi.

Genç adam, ona göz kırparak, "Yahu, dedikodu için kanıta gerek yoktur," diye cevap verdi. "Zaman bu hanımefendinin karakterini yakında gösterecektir. Hodgeham'ın böyle olağanüstü bir güzeli uzun süre tutabilecek kadar parası yok. Kısa bir süre sonra, genç bayan, onun verebileceğinden fazlasını isteyecektir. Balo mevsimi sona ermeden, onun, cebi en şişkin olana doğru yelken açacağını tahmin ediyorum."

Simon yumuşak bir sesle, "Yani bana doğru," dedi.

Burdlick şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Acaba yanlış mı duydum diye düşünürken, gülümsemesi kayboldu. "Nece!"

Simon gözlerini kısarak, "Sen ve arkadaşın olan salaklar iki yıldır onun peşinde koşarken sizi seyrediyordum," dedi. "Artık şansını kaybettin."

Burdlick, meydan okur gibi, "Şansımı kaybettim, öyle mi? Ne demek istiyorsun?"

"Benim alanıma girmeye cesaret eden ilk erkeğe, zihinsel, fiziksel ve parasal açıdan en büyük acıları çektireceğim demek istiyorum. Herhangi birinin ağzından Bayan Peyton hakkında gerçek dışı dedikodular duyarsam, o dedikoduları bir yumrukta midesine gönderirim." Simon, Burdlick'in yüzüne gülümseyerek bakıyordu ama gülümsemesinde bir kaplanı andıran yırtıcı bir ifade vardı. "Bunu konuyla ilgilenen herkese söyle," dedikten sonra, ağzı açık kalmış olan süslü cüccenin yanından hızla uzaklaştı.

Üçüncü Bölüm

Kimi zaman Annabelle'e şaperonluk yapan, kendisinden yaşça büyük kuzeni, genç kızı evine bırakmıştı. Annabelle, taş döşeli, boş sahanlıkta ilerlerken, duvara dayalı duran, kenarları tırtıllı, yarım ay biçimindeki masanın üstündeki şapkayı görüp durakladı. Bu yüksek sınıftan erkeklerin kullandığı bir melon şapkaydı. Çevresine koyu gri saten bir kurdele geçirilmişti. Çoğu kibar erkeklerin kullandığı basit siyah şapkalardan farklıydı. Annabelle onu birçok kez bu masanın üstünde görmüştü.

Sapı pırlantalı, şık bir baston da masaya dayalı duruyordu. Annabelle'ın içinden bastonu eline alıp şapkanın içine sokmak ve onu havaya kaldırmak geldi. Bunu şapka, sahibinin başındayken yapmayı tercih ederdi. Ama bunu yapmak yerine, yüreği ağırlaşmış olarak merdivenlerden yukarı çıktı. Kaşları çatılmıştı.

Oturma odalarının bulunduğu ikinci kata geldiğinde, iri yapılı bir adam merdivenin başına geldi. Ona sırıtarak bakıyordu. Buna dayanmak kolay değildi. Adamın yüzü pençe pençe kızarmış, kelini örtmek için yana doğru taradığı saçları horoz ibiği gibi havaya kalkmıştı.

Annabelle, boğazına düğümlenen öfke ve utanca rağmen, gergin bir tavırla, "Lord Hodgeham," dedi. Hodgeham, onun nefret ettiği nadir insanlardan biriydi. Rahmetli babasının sözümona arkadaşı olan Lord Hodgeham, çok sık olmasa da, evlerine geliyor ve bu ziyaretleri için daima uygunsuz saatleri seçiyordu. Görgü kurallarına aykırı olarak, gecenin geç saatlerinde uğruyor; Annabelle'in annesi Philippa ile özel bir odada baş başa vakit geçiriyordu.

Onun ziyaretlerini izleyen günlerde, en acil faturalarının gizemli bir biçimde ödenmiş olduğu ve öfkeli alacaklılardan bir ya da ikisinin sesinin çıkmaz olduğu Annabelle'in gözünden kaçmıyordu. Philippa ise, onun ziyaretlerinden sonra, sinirli ve huysuz oluyor, kimseyle konuşmak istemiyordu. Annabelle için, her zaman uygunsuz davranışlardan kaçınan annesinin para karşılığında bedenini kullandırabileceğine inanmak olanaksızdı. Ancak durum bunu gösteriyordu. Annabelle ise çaresizlik, utanç ve öfke içindeydi. Duyduğu öfke sadece annesinin davranışından kaynaklanmıyor, kendi durumları da onu öfkelendiriyor, ayrıca hâlâ bir koca bulamadığı için kendisine kızıyordu. Annabelle'in çok güzel ve çekici olmasına, bütün erkeklerin onunla ilgilenmesine rağmen, kimsenin ona evlenme teklif etmeyeceğini, en azından saygın bir evlilik teklifi almayacağını anlaması çok uzun sürmüştü.

Genç kız, sosyeteye takdim edildikten sonra, yakışıklı ve kültürlü bir bekarın ona âşık olup bütün sorunlarından kurtulmasını sağlamasının masum bir rüyadan başka bir şey olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratan bu farkındalık, giderek daha da pekişmişti. Üçüncü balo mevsiminin sonunda artık evlilik teklifi almayacağını biliyordu. Bu dördüncü balo mevsimiydi ve bir çiftçinin karısı Annabelle'in nahoş hayali gerçek olma yolundaydı.

Annabelle'in yüzü heykel kadar ifadesizdi. Hodgeham'ın yanından sessizce geçmeye çalıştı. Ama adam, tombul elini onun koluna koyarak genç kızı durdurdu. Annabelle, öyle büyük bir antipati duyarak irkildi ki, neredeyse dengesini kaybedecekti. Onun kırmızı yüzüne öfke saçan bakışlarla bakarak, "Bana dokunmayın," dedi.

Hodgeham'ın gözleri, kırmızı yüzünde masmavi görünüyordu. Sırıtıyordu. Elini merdivenin parmaklığına koyarak Annabelle'in sahanlığa çıkmasını engelledi. Cüssesine uymayan bir sesle, "Hiç konuksever değilsin," diye mırıldandı. İri yarı adamların çoğu ince sesli olurdu. Hodgeham da onlardan biriydi. "Ailene yaptığım iyiliklerden sonra..."

Annabelle, onu, "Ailemize hiçbir iyilik yapmadınız," diye tersledi.

"Eğer ben bu kadar cömert olmasaydım, çoktan sokağa atılmıştınız."

Annabelle, nefret dolu bir sesle, "Size minnet duymam gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu. "Siz, pis bir leş kargasısınız."

Hodgeham uzanıp onun çenesine dokundu. "Bana isteyerek verilmeyen hiçbir şeyi almış değilim." Genç kız, onun nemli parmaklarının temasından iğrenerek geri çekildi. "Doğrusunu istersen her şey çok kolay oldu. Aslında annen benim zevkime uygun değil. Fazla yumuşak başlı." Annabelle'e doğru eğildi ve kızın burun delikleri – bayat ter ve kolonya karışımı- ağır bir kokuyla doldu. Adam, "Bir dahaki sefere seni deneyeceğim," diye mırıldandı.

Kuşkusuz, Annabelle'in ağlamasını ya da kızarmasını veya yalvarmasını bekliyordu. Ama genç kız ona buz gibi soğuk bakışlarla bakıyordu. "Seni gidi ihtiyar budala," dedi. "Birinin metresi olmaya karar verirsem, senden iyisini bulamayacağımı mı sanıyorsun?"

Hodgeham kendini zorlayarak sırıttı. Onun zorlanması Annabelle'i sevindirmişti. "Benim düşmanlığımı kazanmak akılsızlık olur. Gerekli kişilere birkaç kelime söyleyerek aile şerefinizi yeniden onarılamayacak biçimde lekeleyebilirim." Kızın elbisesinin yer yer erimiş kumaşına baktı ve onu aşağılayan bir gülümsemeyle, "Senin yerinde olsam, bu eski elbisem ve sahte takılarımla, bu kadar kibirli olmazdım," dedi.

Annabelle kızararak, onun giysisinin göğüs kısmına dokunmak için uzanan elini öfkeyle itti. Hodgeham kendi kendine gülerek basamakları inmeye başladı. Genç kız ise donakalmış, bekliyordu. Ön kapının açılıp kapandığını duyduktan sonra aşağı koşup kapıyı kilitledi. Öfke ve endişeden sık sık nefes alıyordu. Avuçlarını ağır meşe kapıya dayayıp başını kapının kanadına yasladı.

Öfkeden titreyerek yüksek sesle, "Kararımı verdim," diye inledi. Bundan böyle ne Hodgeham ne de ödenmemiş faturalar olacaktı... hepsi, yeterince acı çekmişlerdi. Hemen birini bulup evlenmesi gerekiyordu... Hampshire'daki av partisinde birini bulacak ve bu duruma son verecekti. Orada da başarılı olamazsa... Ellerini kapının üstünde yavaşça kaydırdı. Avuçları damarlı ahşabın üstünde izler bırakıyordu. Eğer evlenecek birini bulamazsa, birinin metresi olabilirdi. Kimse onunla evlenmek istemiyordu ama ona günahkâr bir ilişki için talip olan sayısız erkek vardı. Akıllı davranırsa, bir servet kazanabilirdi. Ama bir daha asla, seçkin bir topluluğa girmeyeceğini, aşağılanacağını, kimsenin onunla görüşmek istemeyeceğini ve sadece yataktaki becerileri için takdir edileceğini düşünerek korkuyordu. Bunun alternatifi ise, para karşılığında dikiş dikip çamaşır

yıkayarak ya da dadılık yaparak şerefli ama yoksul bir hayat yaşamaktı ki bu kesinlikle daha korkunçtu. Bu durumdaki bir genç kadına herkes acırdı. Sağlayacağı gelir ise annesi ile Jeremy'yi geçindirmeye yetmezdi. Onların da çalışması gerekecekti. Annabelle'in seçtiği erdemli bir yaşam uğruna üçü de yoksul bir hayata mahkûm olmamalıydılar. Şu anda oyun kâğıtlarından oluşan bir yaşam sürüyorlardı. Bir fiske bile onun yıkılması için yeterli olacaktı.

Ertesi sabah, Annabelle, elinde porselen bir fincanla kahvaltı sofrasında oturuyordu. Parmakları buz gibi soğuktu. Çayını bitirmişti ama fincan hâlâ sıcaktı. Kenarında hafif bir çatlak vardı ve genç kız baş parmağıyla onu sürekli ovuşturuyordu. Annesi Philippa'nın içeri girdiğini duyunca, başını kaldırıp bakmadı.

Monoton bir sele, "Çay?" diye sordu ve annesinin olumlu mırıltısını duydu. Önündeki demlikten bir fincana çay koydu; içine şeker attı ve bolca süt ekledi.

Philippa, "Artık çayımı şekersiz içiyorum," dedi. "Son zamanlarda böylesi daha çok hoşuma gidiyor."

Annesi, iyice yoksullaştıklarını fark ettiği zaman çayını şekersiz içmeye karar vermişti. Şekeri kaşıkla karıştırarak, "Çayına hâlâ şeker koyabilirsin," diye cevap verdi. "O kadar paramız var." Annesinin yüzüne bakarak fincanı onun oturduğu yere doğru itti. Tahmin ettiği gibi, annesi sıkıntılı ve yorgun görünüyordu. Keyifsiz yüz ifadesinin arkasında utanç vardı. Annabelle, bir zamanlar herkesin annesinden daha güzel olan, neşeli, hayat dolu annesinin yüzünde bu ifadeyi göreceğini eskiden, aklına bile getirmezdi. Philippa'nın gergin yüz ifadesine bakarken, kendi yüz ifadesinin de çok farklı olmadığını düşündü. Kendi ağzının kenarlarında da mutsuzluk çizgileri belirmişti.

Philippa, çayına doğru eğilerek, "Balo nasıldı?" diye sordu. Çayın buharı yüzünü gölgeliyordu.

Annabelle, cevabının yansıttığı gerçeği küçük bir gülüşle hafifleterek, "Her zamanki gibi felaketti," dedi. "Benimle dans etmek isteyen tek erkek Bay Hunt'tı."

Philippa, "Aman Tanrım," diye mırıldandıktan sonra, bir yudum çay içti. "Onun dans teklifini kabul ettin mi?"

"Elbette hayır. Bunun bir anlamı olmazdı. O bana bakarken aklında evlilikten başka şeyler olduğu açıkça belli."

Philippa, başını kaldırarak, "Bay Hunt gibi adamlar bile sonunda evlenir," diye itiraz etti. "Sen onun için ideal bir eş olursun, Annabelle. Onun üzerinde yumuşatıcı bir etkin olabilir. Seçkin topluluklara girebilmesi için ona yardımcı olabilirsin."

"Tanrı aşkına, Anne...beni, onun ilgisine olumlu yaklaşmaya teşvik eder gibisin."

"Hayır." Philippa kaşığını aldı ve hiç gerek yokken çayını karıştırmaya başladı. "Ona itiraz etmek için geçerli nedenlerin varsa, karışmam. Ama onu evliliğe razı edebilirsen, bu kesinlikle hepimizin kurtuluşu olur..."

"O evlenecek bir adam değil, anne.Bunu herkes biliyor. Ne yaparsam yapayım, onun bana kabul edilebilir bir teklifle yaklaşmasını sağlayamam."

Annabelle, elindeki küçük gümüş şeker maşasıyla şekerliği karıştırıyor, küçük bir şeker parçası arıyordu. Aradığını bulunca, kahverengi şekeri fincanına atıp üstüne çay koydu.

Philippa çayını içiyor ve gözlerini kızından kaçırıyordu. Bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Annabelle, onun anlattıklarının biraz önce konuştuklarıyla ilgili olduğunu hissetti. "Gelecek dönem Jeremy'nin okulda kalmasını sağlayabi-

lecek olanağımız yok. Evde çalışanlara iki aydır para veremedim. Faturalar da var…"

Annabelle tedirgin olmuş, belli belirsiz kızarmıştı. "Evet, bütün bunları biliyorum," dedi. "Bir koca bulacağım, Anne. Çok yakında." Kendini zorlayarak gülümsedi. Yüzünde yapmacık bir tebessüm belirmişti. "Hampshire'a kadar küçük bir yolculuk yapmaya ne dersin? Balo sezonu sona erdiğine göre, birçok kişi, yeni eğlenceler aramak üzere Londra'yı terk edecektir. Lord Westcliff'in Londra dışındaki malikanesinde vereceği av partisi bunun için iyi bir fırsat olacak."

Philippa, birden canlanmıştı. Kızına baktı. "Bu partiye davet edildiğimizi bilmiyordum."

Annabelle, "Henüz çağrılmadık," dedi. "Henüz değil. Ama davet edileceğiz. Hampsshire'da bizi güzel şeylerin beklediğini hissediyorum, anne."

Dördüncü Bölüm

Annabelle ile annesi Hampshire'a gitmek için yola çıkmadan iki gün önce, evlerine, üst üste yığılmış bir sürü kutu ve paket geldi. Uşak onları evin girişindeki sahanlıktan Annabelle'in üst kattaki odasına ancak üç seferde taşıyabildi ve hepsini yatağın yanına yığdı.Kutuları ve paketleri, birer birer dikkatle açan Annabelle, hiç giyilmemiş, ipek tafta ve parlak renkli müslinden yapılmış, en az yarım düzine tuvaletle karşılaştı. Elbiselere uygun renkte, yumuşacık ipek saten astarlı ceketler ve fildişi rengi ağır ipekten, kolları ve göğsü Belçika danteliyle kaplı bir balo elbisesi vardı. Ayrıca, eldiven, şal ve kaşkol ve şapkalar vardı. Hepsi de o kadar güzel ve kaliteli şeylerdi ki Annabelle'in içinden ağlamak geldi. Bu giysiler ve aksesuarlar bir servet değerinde olmalıydı. Bunun Bowman kardeşler için önemsiz olduğu kesindi ama Annabelle için eziciydi.

Paketlerle birlikte gelen notu alıp balmumu mührü koparark içindeki yazıyı okudu.

Lillian ve Daisy olarak bilinen meleklerden Hampshire'da başarılı bir avın şerefine.

Not: Cesaretini kaybetmeyeceksin, değil mi?

Cevap yazdı:

Sevgili melekler,

Elimde kalan tek şey cesaret. Tuvaletler için sonsuz teşekkürler. Tekrar güzel elbiseler giyebileceğim için heyecanım dorukta. Birçok kusurumdan biri de güzel şeyleri çok sevmemdir.

Sadık dostunuz Annabelle

Not: Ayakkabılar ayağıma çok küçük geldiği için onları iade ediyorum. Oysa hep Amerikalı kızların ayaklarının büyük olduğunu duyardım.

Sevgili Annabelle,

Güzel şeyleri sevmek bir kusur mudur? Bu İngilizlere özgü bir düşünce olmalı. Manhattanville'de kimsenin aklına böyle bir şey gelmeyeceğinden eminiz. Ayaklar hakkında söylediklerine gelince, Hampshire de, sana bizimle birlikte beysbol oynatacağız. Toplara sopayla vurmak çok hoşuna gidecek. Bu kadar doyurucu bir şey daha olduğunu sanmıyoruz.

Sevgili Lillian ve Daisy,

Eğer Evie'yi de bize katılmaya ikna edebilirseniz, beysbol oynamayı kabul edebilirim. Ama bunu başaracağınızı hiç sanmıyorum. Henüz beysbol oynamayı denemedim ama toplara sopayla vurmaktan daha doyurucu olan birçok başka şey düşünebilirim. İnsanın aklına bir koca bulmak geliyor…

Beysbol oynarken ne giyilir? Yürüyüş kıyafeti mi?

Sevgili Annabelle,

Uzun külotla oynuyoruz elbette. Etek giysek istediğimiz gibi koşamayız.

Sevgili Lillian ve Daisy,

'Uzun külot'un ne olduğunu bilmiyorum. Benim için yabancı. Acaba iç çamaşırından söz ediyor olabilir misiniz? Vahşi çocuklar gibi, açık havada, iç çamaşırlarımızla koşuşturacağımızı söylemek istemiyorsunuz herhalde. Öyle değil mi?

Sevgili Annabelle,

Bu, diz altına kadar gelen bir çeşit iç çamaşırıdır. Bu arada, Evie kabul etti.

Sevgili Evie,

Bowman kardeşler, senin uzun külot giyerek beysbol oynamayı kabul ettiğini yazınca gözlerime inanamadım. Gerçekten kabul ettin mi? Senin bu öneriyi reddetmeni dilliyordum. Çünkü Evie kabul ederse, ben de ederim demiştim.

Sevgili Annabelle,

Bowman'larla ilişkimin utangaçlığını yenmeme yardımcı olacağına inanıyorum. Uzun külotla beysbol oynamak iyi bir başlangıç olacak. Seni şaşırttım mı? Daha önce hiç kimseyi şaşırtmamıştım…kendimi bile. Umarın hayatın içine dalmak isteyişim hoşuna gitmiştir.

Sevgili Evie,

Bowman'ların bizi nerelere sürükleyebilecekleri konusunda, heyecanlı, sevinçli ve kaygılıyım. Rica ederim söyle, kimse bizi gömeden, golf pantolonuyla beysbol oynayabilecek bir yeri nerede bulacağız? Evet, çok şaşırdım, seni gidi utanmaz kız.

Sevgili Annabelle,

Artık iki tür insan olduğuna inanıyorum....kendi kaderlerinin efendisi olmayı seçenlerle başkaları dans ederken oturup bekleyenler. Ben ikinci türden olacağına birinci türden olmayı tercih ederim. Beysbol oyununun nerede ve nasıl oynanacağına karar vermeyi ise Bowman'lara bırakıyorum.

Sevgilerimle,
Utanmaz kız Evie

Kızların birbirlerine yazdıkları bu neşeli notlar gidip gelirken, Annabelle, uzun süre önce unuttuğu bir şeyi yeniden yaşamaya başladığını hissetti. Bu, arkadaş sahibi olmanın verdiği mutluluktu. Eski arkadaşları evli çiftlerin kutsal kervanına katılmış ve o geride kalmıştı. Parası olmayışı ve koca bulamayışı bu arkadaşlarıyla arasında bir uçurum oluşmasına neden olmuş ve arkadaşlık bu uçurumu aşamamıştı. Son birkaç yıl içinde, özgüveni gittikçe artmış, bir zamanlar birlikte gülüp eğlendiği, sırlar paylaştığı kızlardan uzak durmak için çaba göstermeye başlamıştı.

Ama bir anda, üç arkadaş sahibi oluvermişti. Farklı geçmişlerine rağmen, onlarla ortak bir yanları vardı. Üçü de umutları, düşleri ve korkuları olan genç kadınlardı...onlar da önlerinden geçip daha ümit verici bir maden aramak üzere uzaklaşan cilalı siyah erkek ayakkabılarının görüntüsüne alışıktılar. Kimsenin dansa kaldırmadığı bu kızların birbirlerine yardım ederek kaybedecekleri hiçbir şey yoktu ama bu yolla pek çok şey kazanabilirlerdi.

Genç kız, bir yeni eldiven kutusunu özenle bavula koyarken annesi oda kapısında göründü. "Annabelle, sana bir şey soracağım. Ama bana doğruyu söyleyeceksin."

Annabelle başını kaldırdı ve Philippa'nın güzel yüzündeki kaygılı ifadeyi görünce suçluluk duydu. "Ben sana her zaman doğruyu söylerim, Anne!" diye cevap verdi. Yüce Tanrım, Philippa'nın günahı ve kendi suçu onu yoruyordu. Annesi, büyük bir fedakârlık yaparak Lord Hodgeham'la yattığı için, genç kız hem ona acıyor hem de çok üzülüyordu. Buna rağmen, eğer Philippa böyle bir şey yapmayı seçtiyse, niçin birinin gerçekten metresi olmayıp, Lord Hodgeham'ın verdiği küçük paralarla yetindiği de Annabelle'in aklına gelmiyor değildi.

Philippa'nın yüzü solgundu ama Annabelle'in gözlerinin içine bakıyordu. "Bu giysiler nereden geldi?" diye sordu.

Annabelle kaşlarını çattı. "Sana söyledim, anne. Lillian Bowman'dan geldi. Bana niçin öyle bakıyorsun?"

"Bu giysiler bir erkekten mi geldi? Bay Hunt'tan olabilir mi?"

Annabelle'in ağzı açık kalmıştı. "Yani bana.... onunla birlikte olup olmadığımı mı soruyorsun? Aman Tanrım, anne! Böyle bir niyetim olsa bile, bu konuda en küçük bir fırsatım olmadı. Tanrı aşkına, böyle bir şey nereden aklına geldi?"

Annesi gözünü kırpmadan onun gözlerine bakıyordu. "Bu balo mevsiminde Bay Hunt'tan sık sık söz ettin. Hatta diğer erkeklere oranla en çok ondan söz ettin. Ve bu giysilerin çok pahalı olduğu belli..."

Annabelle, sert bir sesle, "Bu giysiler ondan değil," dedi.

Philippa rahatlamış görünüyordu ama gözlerinde hâlâ bir soru işareti vardı. Annabelle kimsenin kendisine kuşkuyla bakmasına alışık değildi. Eline bir şapka alıp çaprazlamasına başına koydu. "Hayır, ondan değil," diye tekrarladı. Simon Hunt'ın metresi...Annabelle dönüp aynaya bakınca yüzünde donuk bir ifade olduğunu görüp şaşırdı. Galiba annesi haklıydı. Son zamanlarda Hunt'tan çok sık söz eder olmuştu. Onda Annabelle'in aklından çıkmayan bir şey vardı. Genç kız onu gördükten sonra, bu adamla ilgili herhangi bir şey uzun zaman aklına takılıp kalıyordu. Hunt'ın karizmatik, acımasız çekiciliği tanıdığı başka hiçbir erkekte yoktu. Ondan başka hiçbir erkek de, Annabelle'e duyduğu ilgiyi böyle açıkça göstermemişti. Ve, Annabelle, şimdi, başarısız bir mevsim daha geçirdikten sonra, şu son haftalarda, hiçbir namuslu kadının aklına gelmeyecek şeyler düşünmeye başlamıştı. Büyük bir çaba harcamadan Hunt'ın metresi olabileceğini ve böylece bütün sorunlarından kurtulabileceğini biliyordu. O zengin bir adamdı... kendisiyle yatmasına karşılık ona istediği her şeyi verebilir, ailesinin borçlarını öder, Annabelle'e güzel giysiler ve mücevherler alır, bir atlı araba tahsis ederdi.

Bunları düşünürken midesinde ürpertiler hissetti. Simon Hunt'la yatakta olduğunu, Hunt'ın ondan isteyebileceği şeyleri, bedeninde dolaşan ellerini, ağzını hayal etmeye çalıştı.

Kıpkırmızı olmuştu. Bu hayalleri kafasından atmaya çalıştı ve şapkasının grogren kurdelesinin üstündeki ipek güllerle oynamaya başladı. Eğer Hunt'ın metresi olursa, genç adam yatakta ve yatağın dışında onun sahibi olacaktı. Tümüyle onun insafına kalmış olmak ise dehşet verici bir

şeydi. Kafasının içinde bir ses, onunla alay eder gibi, "Şerefin senin için bu kadar önemli mi?" diyordu. "Ailenin refah ve huzurundan, hatta kendi kurtuluşundan daha mı önemli?"

Annabelle, aynada kendi solgun, kararlı yüzüne bakarak, içinden, "Evet," dedi. "Şu anda öyle." İlerisi için bir şey söyleyemiyordu. Ama son umutlar da kaybolana kadar özsaygısını yitirmeyecek ve onu korumak için mücadele edecekti.

Beşinci Bölüm

Hampshire'ın adı, eski İngilizcede, bir akarsu kıyısında bulunan ve sık sık sel baskınına uğrayan çayır anlamına gelen "hamm" kelimesinden alınmıştı. Bunun nedenini anlamak güç değildi. Bölgede bu tür çayırların sayısı çok fazlaydı. Bunun yarı sıra, çevredeki geniş ormanlık araziler ve çalılıklar da, bu yörenin bir zamanlar kraliyet ailesinin av sahası olarak kullanılmasının nedeniydi. Sarp uçurumları, derin yeşil vadileri ve alabalıklarla dolu akarsuları ile, Hampshire, bütün sporculara geniş olanaklar sunuyordu. Westcliff Kontunun malikanesi Stony Cross Park, kilometrelerce uzayıp giden bir ormanın içinden akan verimli bir nehir vadisinde bir mücevher gibi görünüyordu. Stony Cross Park'ta her zaman konuklar olurdu. Çünkü Westcliff gözü doymak bilmeyen bir avcı olduğu gibi, konukseverliğiyle de ünlüydü.

Lord Westcliff, her bakımdan, şerefli bir insan olarak ve düzeyli ilkeleriyle tanınırdı. Buna layıktı. Entrikalardan ve Londra sosyetesinin kaypak ahlak anlayışından hoşlanmadığı için, adı skandallara karışmaz, vaktinin çoğunu kent

dışındaki malikanesinde, sorumluluklarını yerine getirerek ve çalışanlarına göz kulak olarak geçirirdi. İşleriyle ilgilenmek için ya da ilgilenmesi gereken siyasi bir konuya eğilmek için gerektiğinde Londra'ya giderdi.

Annabelle, Kont'la, onun bu Londra seyahatlerinden birinde, danslı bir yemek davetinde tanışmıştı. Westcliff klasik anlamda yakışıklı bir erkek olmasa da çekici yanları olmadığı söylenemezdi. Orta boyluydu ama bir sporcunun güçlü bedenine ve müthiş erkeksi bir görünüşe sahipti. Bunlar, büyük bir servet ve soylular arasındaki en eski unvanlardan biriyle birleşerek, onu, İngiltere'nin en gözde bekarlarından biri haline getiriyordu. Doğal olarak, Annabelle ilk tanıştıklarında, onunla flört etmeye başlamakta vakit kaybetmemişti. Ancak, Westcliff'in genç kadınların bu tür yaklaşımlarına karşı bağışıklığı vardı ve Annabelle'i hemen bir koca avcısı olarak sınıflandırmıştı. Bu açıkça belliydi ve her ne kadar doğru olsa da genç kızı rahatsız etmişti.

Annabelle, Westcliff tarafından dolaylı olarak reddedildiğinden beri onu görmezden gelmeye çaba gösteriyordu. Westcliff'in kız kardeşi Olivia Annabelle aynı yaşta olan yumuşak kalpli bir kızdı. Geçmişte adı bir rezalete karışmıştı. Annabelle onu severdi. Onun iyi yürekliliği sayesinde Annabelle ile Evie Westcliff'in av partisine davet edildiler. Üç hafta boyunca, dört ayaklı ve iki ayaklı avlar kuşatma altında olacaktı.

Leydi Olivia onları karşılamaya geldiğinde, Annabelle, "Lady'im!" dedi. "Biz davet etmeniz ne büyük incelik! Londra boğucu olmaya başlamıştı. Hampshire'in güzel ikliminе ihtiyacımız vardı."

Leydi Olivia gülümsedi. Ufak tefek, gösterişsiz bir kızdı. Görüntüsünün hiçbir özelliği yoktu ama bugün, mut-

luluktan yüzü parlıyor ve olağanüstü güzel görünüyordu. Lillian ve Daisy'e göre, Leydi Olivia, Amerikalı bir milyonerle nişanlanmıştı. Annabelle onlara yazdığı son mektupta, *"Bu bir aşk evliliği mi?"* diye sormuş ve Lillian cevabında duyduklarının o yönde olduğunu yazmıştı. Ancak, alaycı bir ifadeyle, *"Ama," diye eklemişti; "ama babam, iki aile arasındaki bu akrabalığın, maddi açıdan Lord Westcliff'in kesinlikle işine yarayacağını, evliliğe bu yüzden onay verdiğini söylüyor."* Kont için aşk, hayatın gerçekleri kadar önemli değildi.

Leydi Olivia onlarla tokalaşırken, Annabelle, içinde bulunduğu ana dönerek gülümsedi. Leydi Olivia da gülerek, "Bizim de size ihtiyacımız vardı," dedi. "Ortalık, spor yapmak için buraya gelen erkeklerle dolup taşıyor. Lord'a, bir dereceye kadar uygar bir atmosfer yaratmak için birkaç kadın davet etmemiş gerektiğini söyledim. Haydi, sizi odalarınıza götüreyim."

Annabelle, Lillian'ın armağanı olan, pembe müslinden yeni elbisesinin eteklerini hafifçe yukarı çekerek, Leydi Olivia'nın peşinden malikanenin girişindeki merdivenleri tırmanıp geniş sahanlığa girdi. Karşıdaki çifte merdivenin bir tarafından yukarı kata tırmanırken, "Lord Westcliff nasıl?" diye sordu. "Umarım sağlığı yerindedir?"

"Ağabeyim çok iyi, teşekkürler. Ama korkarım düğün hazırlıkları onu çok yoruyor. Düğünümün bütün ayrıntılarıyla kendisi ilgilenmek istiyor. Bu konuda çok ısrarlı."

Philippa, "Bunun size duyduğu büyük sevgiden kaynaklandığından eminim," dedi.

Leydi Olivia, ağzını çarpıtarak güldü. "Bu, daha çok, onun çevresindeki her şeyi kontrol etme gereği duymasından kaynaklanıyor. Korkarım, ona istediğini yaptıracak kadar güçlü bir eş bulması kolay olmayacak."

Annabelle, annesinin yan yan kendisine bakışını fark ederek, olumsuz anlamda başını salladı. Philippa'nın bu yöndeki umutlarını desteklemek yanlış olurdu. Ama... "Çok güçlü ve çok çekici olan bekar bir genç kız tanıyorum," dedi. "Aslında, o bir Amerikalı."

Olivia, "Bowman kardeşlerden birinden mi söz ediyorsunuz?" diye sordu. "Onlarla henüz tanışmadım ama babaları Stony Cross'ta kalmıştı."

Annabelle, "İki kız kardeş de her bakımdan enfes," dedi.

Leydi Olivia, "Harika," dedi. "Belki de birinden biri ağabeyime uygun olabilir."

İkinci kata çıktıklarında, aşağıda, girişte toplanmakta olan insanlara baktılar. Leydi Olivia, "Korkarım burada istediğimiz kadar çok sayıda bekar erkek yok," dedi. "Ama birkaç kişi var. Aklıma Lord Kendall geliyor. İsterseniz, ilk fırsatta sizi onunla tanıştırırım."

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum."

Leydi Olivia, "Ama o suskun bir adamdır," diye ekledi. "Senin kadar canlı ve hareketli birine çekici gelmeyebilir, Annabelle."

Annabelle, telaşla, "Aksine," diye cevap verdi. Suskun erkekleri çok çekici bulurum. Az konuşan, ağır başlı erkekler, bana, geveze ve sürekli kendini övenlerden çok daha çekici gelir." Kendini beğenmişliği açıkça belli olan Simon Hunt gibi, diye düşündü.

Leydi Olivia, Annabelle'e cevap vermeye fırsat bulamadan, gözü aşağıda duran, uzun boylu, altın rengi saçlı bir erkeğe takıldı. Kibar bir duruşu vardı. Omzunu bir sütuna dayamış, ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu Annabelle onun Amerikalı olduğunu hemen anladı. Güler yüzü, mavi gözleri ve şık giysilerini rahat bir tavırla taşıyışı onu ele veriyordu. Üstelik, Leydi Olivia, genç adamın ona ba-

kışını görünce, kızarmış ve bir iki kez derin derin derin nefes almak zorunda kalmıştı. Dalgın bir tavırla, "İzin verir misiniz, lütfen," dedi. "Ben...nişanlım...sanırım beni çağırıyor...." Uçarcasına uzaklaşırken, başını çevirip, omzunun üstünden, hülyalı bakışlarla onlara bakarak, odalarının sağ taraftaki beşinci oda olduğunu söyledi. O anda, onlara odalarını göstermek için, bir hizmetçi yanlarına geldi. Annabelle içini çekti.

Yüksek sesle, "Anlaşılan, Lord Kendall için büyük bir rakebet olacak," dedi. "Umarım biri ona çoktan el koymamıştır."

Philippa umutluydu. "Buradaki tek bekar Lord Kendall olamaz," dedi. "Lord Westcliff'in kendisini de unutmamak gerek."

Anabell, yüzünü ekşiterek, "O konuda boşuna umutlanma," dedi. "Tanıştığımız zaman Lord'a itici geldim ve bunu açıkça belli etti."

Annesi, "Çok yanlış bir değerlendirme yapmış," diye itiraz etti.

Annabelle gülümsedi ve uzanıp annesinin eldivenli elini tuttu. "Teşekkürler, anneciğim. Ama, ulaşabileceğim bir hedefe yönelsem çok daha iyi olur."

Konuklar geldikçe, bazıları, daha sonraki ziyafeti ve danslı toplantıyı düşünerek, öğlen uykusuna yatıp biraz dinlenmek için odalarına çekildiler. Beyler ya bilardo oynar ya da kütüphanede puro içerken, dedikoducu hanımlar, salonda ve oyun odasında toplandılar. Hizmetçi bavullarını açıp eşyalarını yerleştirdikten sonra, Philippa, bir süre odada kalıp uzanmaya karar verdi. Burası küçük ama çok şirin bir yatak odasıydı. Duvarlar Fransız malı çiçekli kâğıtlarla kaplıydı. Pencerelerde ise açık mavi ipek perdeler vardı.

Annabelle'in uyuması mümkün değildi. Sabırsız ve heyecanlıydı. Bowman kardeşlerle Evie'nin de gelmiş olacaklarını tahmin ediyordu. Ancak, gelmiş bile olsalar, yolculuktan sonra biraz dinlenmek isteyebilirlerdi. Annabelle saatlerce hareketsiz kalacağına, malikane arazisinin dışına çıkıp dolaşmaya karar verdi. Sıcak, güneşli bir gündü ve genç kız, uzun araba yolculuğundan sonra, biraz harekete ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Mavi müslin bir elbise giyerek odadan çıktı.

Birkaç hizmetçinin yanından geçerek, yan taraftaki bir kapıdan güneş ışığına çıktı. Stony Cross Park'ın atmosferi harikaydı. Kolayca, uzak bir ülkede gizemli bir yer olarak düşünülebilirdi. Araziyi, çok eski bir geçmişe aitmiş gibi görünen, sık ağaçlarla kaplı, karanlık bir orman kuşatıyordu. Malikanenin arkasındaki geniş bahçe ise gerçek olamayacak kadar kusursuzdu. Bahçenin içinde, korular, çimlerle kaplı boş alanlar, göletler ve çeşmeler vardı. Bu çeşitli ruh hallerini yansıtan bir bahçeydi. Sakin, huzurlu köşeleri ve çeşitli renklerin kaynaştığı heyecan ve hayat dolu yerleri vardı. Bakımlı bir bahçeydi. Otların hepsi; büyük bir özenle, aynı boyda biçilmiş, şekiller oluşturan şimşirlerin köşeleri keskin bir bıçağı hatırlatacak şekilde kesilmişti.

Annabelle'in ne şapkası ne de eldivenleri vardı. Birden büyük bir iyimserliğe kapılmıştı. Kır havasını derin derin içine çekti. Malikanenin arka tarafında setler halinde uzanan bahçenin yan tarafından dolaşıp, gelincik ve sardunya tarhları arasında uzanan çakıllı patikada yürümeye başladı. Kısa bir süre sonra, patika pembe ve fildişi rengi güllerle kaplı bir duvarın yanından ilerlemeye başlayınca, havayı çiçek kokuları kapladı.

Annabelle şimdi daha yavaş yürüyordu. Yaşlı armut ağaçlarından oluşan bir ağaçlıktan geçti. Ağaçlar, onlarca

yıl içinde, fantastik şekillere bürünmüşlerdi. İleride, sonsuza dek uzandığı hissini veren, sık ormanlara açılan, gümüş rengi huş ağaçlarının oluşturduğu bir koridor görünüyor, çakıllı yol, ortasında taş bir masa bulunan küçük bir dairede son buluyordu. Annabelle, iyice yaklaşınca, taş masanın üstünde iki erimiş mum gördü. Mumlar doğrudan masanın üstüne koyup, orada yakılmıştı. Dalgın dalgın gülümsedi. Gözlerden uzak olan bu yer, romantik bir kaçamak için ideal bir ortam oluşturuyordu. Beş tombul beyaz ördek Annabelle'in önünden geçerek bahçenin diğer tarafındaki yüksek havuza yöneldiler. Paytak paytak yürüyorlardı. Besbelli çevrelerindeki romantik atmosferi kanıksamışlardı. Stony Cross Park'a sık sık gelen kalabalık konuklara alışık oldukları belliydi. Annabelle'i umursamadan, önünden geçip gitmişlerdi. Yapay gölete yaklaşınca vak vaklamaya başladılar. Hızlı yürümeye çalışıyor ve öyle komik bir görüntü oluşturuyorlardı ki Annabelle küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

Gülerken, birden, çakıllı yolda ayak sesleri duydu. Bu ormanda yürüyüşten dönen bir erkekti. Başını kaldırmış, tutkulu bakışlarla genç kıza bakıyordu. Göz göze geldiler.

Annabelle donakalmıştı.

Simon Hunt diye düşündü. Onu Stony Cross'ta görmek genç kızı o kadar şaşırtmıştı ki konuşamadı. Bu adam onun için kent yaşantısının bir parçasıydı. Genç kız onu her zaman kapalı mekanlarda, kolalı giysiler içinde görmüştü. Ama, gün ışığında ve doğal ortamda bambaşka bir yaratık gibi görünüyordu. Dar kesimli akşam giysileri geniş omuzlarında iğreti gibi dururken, kalın avcı ceketi ve en son düğmesini açık bıraktığı spor gömlek ona çok yakışmıştı. Kravatı yoktu. Her zamankinden daha esmer görünüyordu. Açık havada geçirdiği zaman, derisinin kehribar rengini almasını sağlamıştı. Güneş ışığı, kısa kesilmiş saçlarının üstünde oynaşarak daha az siyah olan saç tutamlarında kahverengi parıltılar oluşturuyordu. Güneş ışığında daha da keskinleşen yüz hatları çarpıcıydı. Gür ve kıvırcık kirpikleri, kalın alt dudağı yüz ifadesini belli belirsiz yumuşatıyor ve oluşturdukları çelişki yüzünden daha da çekici görünüyorlardı.

Hunt ile Annabelle şaşkınlık içinde sessizce bakışmaya devam ettiler. Sanki biri, onlara ikisinin de cevabını bilmediği bir soru sormuştu. Uzayan sessizlik tedirgin edici olmaya başlayınca, Hunt, yumuşak sesle, "Güzel bir ses," dedi.

Annabelle güçlükle konuşabildi. "Hangi ses?" diye sordu.

"Gülüşünüz."

Annabelle göbeğinde, ne acı ne de zevk olarak adlandırabileceği keskin bir acı duydu. Buna benzer bir şeyi daha önce hissetmemişti. Farkında olmadan, elini, kaburgalarının tam altındaki o noktaya koydu. Hunt'ın bakışları hızla kızın elinin bulunduğu yere kaydı. Sonra yine yüzüne baktı. Taş masaya yaklaştı. Aralarındaki mesafe daralmıştı.

"Sizi burada görmeyi beklemiyordum." Kızı tepeden tırnağa süzdü. "Ama, sizin durumunuzdaki bir kadına uygun bir yer."

Annabelle gözlerini kıstı. "Benim durumumdaki mi?"

Hunt, "Bir koca yakalamaya çalışan bir kadına..." diye açıkladı.

Genç kız ona tepeden bakıyordu. "Ben kimseyi yakalamaya çalışmıyorum, Bay Hunt."

"Bir yem atıp gafil avınızı yakalayacak ve ayaklarınızın dibine çökeceksiniz."

Annabelle'in ağzı düz bir çizgi halini aldı. "İçiniz rahat

etsin, Bay Hunt. Değerli özgürlüğünüzü elinizden almaya hiç niyetim yok. Siz, listenin en sonundasınız."

"Hangi liste?" Bu soruyu izleyen gergin sessizlik süresince Hunt onu dikkatle süzmeye devam etti Kızın sözlerine kendince bir anlam vermeye çalışıyordu. "Demek koca adaylarının listesini yaptınız, öyle mi?" Gözlerinde alaycı bakışlar oynaşıyordu. "Listenin başlarında olmadığımı öğrenmek beni rahatlattı. Çünkü ne pahasına olursa olsun evlilik zindanına girmemeye kararlıyım. Ama listenin en başında kimin olduğunu merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Annabelle ona cevap vermedi. Sinirleniyor ve bundan rahatsız oluyordu. Elini uzatıp, masanın üstündeki mumu tırnaklarıyla didiklemeye başladı.

Hunt, "Büyük bir olasılıkla Westcliff'tir," diye tahmin yürüttü.

Annabelle, güneşten ısınmış olan masanın kenarına ilişirken olumsuz bir ses çıkardı. "Kesinlikle hayır. Önümde diz çöküp yalvarsa onunla evlenmem."

Hunt, yalan olduğu açıkça belli olan bu sözlere yüksek sesle güldü. "Zengin ve soylu bir lord! Onunla evlenmek istemiyorsunuz, öyle mi? Onu elde etmek için hiçbir özveriden kaçınmayacağınıza eminim." Rahat bir hareketle masanın diğer tarafına oturdu. Annabelle onun yakınlığından rahatsız olduğunu belli etmemek için çaba gösteriyordu. Kibar bir kadınla kibar bir erkeğin sohbetlerine ilişkin yazılı olmayan kurallar, bir erkeğin asla yapmayacağı şeyler vardı. Karşısındaki hanımı utandırmamalı, ona hakaret etmemeli ya da şu veya bu şekilde fırsattan yararlanmamalıydı. Ama Simon Hunt'la hiçbir şeyin garantisi yoktu.

Genç kız, "Niçin buradasınız?" diye sordu.

"Wescliff arkadaşımdır."

Annabelle, Kont Westcliff'in Hunt gibi birini arkadaşlığa kabul edeceğine inanamıyordu. "Sizinle niçin arkadaşlık etsin? Onunla ortak noktalarınız olduğunu söylemeyin sakın... İkiniz , birbirinizden, ateşle su kadar farklısınız."

"Tesadüfe bakın ki Kont'la ortak işlerimiz var. İkimiz de avlanmaktan hoşlanıyoruz. Siyasi görüşlerimizin çoğu da aynı. Birçok soylunun aksine, Westcliff, aristokrat yaşam tarzının kendisini sınırlamasına izin vermiyor.

Anabell, alaycı bir tavırla, "Aman Tanrım," dedi. "Soyluluğu sanki bir tutukluluk gibi görüyorsunuz."

"Doğrusunu isterseniz, öyle görüyorum."

"Ben ise bu tutukluluğu sabırsızlıkla bekliyorum."

Bu sözler Hunt'ı güldürdü. "Soylu biri için çok iyi bir eş olabilirsiniz.

Annabelle, bunun bir iltifat olmadığını hemen anlayarak kaşlarını çattı. "Soylulardan bu kadar nefret ediyorsanız, niçin onlarla birlikte bu kadar çok vakit geçiriyorsunuz?"

Genç adamın gözlerinde hain pırıltılar uçuştu. "Hepsinin kendine göre yararı var. Onlardan nefret ettiğimi söyleyemem... sadece onlardan biri olmak istemem, o kadar. Belki farkına varmamış olabilirsiniz ama soylular sınıfı –en azından onların yaşam tarzı– kayboluyor."

Annabelle gözlerini iri iri açarak tepki gösterdi. Gerçekten çok şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Toprak sahibi soyluların çoğu servetlerini kaybediyor. Bu soyluların sorumluluklarını üstlendikleri akrabaların sayısı gittikçe artıyor, servetleri bölünüyor ve küçülüyor. Öte yandan da ekonomideki değişikliklerle mücadele etmek zorundalar. Büyük toprak sahiplerinin egemenliği hızla sona eriyor. Sadece, Westcliff gibi yeniliklere açık olanlar bu değişikliğin üstesinden gelebilecek."

Annabelle, "Elbette, sizin paha biçilmez yardımlarınızla," dedi.

Hunt, böbürlenerek, "Evet, doğru," dedi. Genç kız, onun bu tavrı karşısında dayanamayıp güldü.

"Hiç olmazsa görünüşte alçakgönüllü olmayı hiç denediniz mi, Bay Hunt?" diye sordu. ""Terbiye gereği."

"Sahte tevazuya inanmam."

"Eğer böyle yapsaydınız, belki insanlar sizden daha fazla hoşlanırdı."

"Ya siz? O zaman benden daha fazla mı hoşlanırdınız?"

Annabelle tırnaklarını balmumuna sapladı. Ve Hunt'ın gözlerindeki alaycı ifadenin ne kadar derin olduğunu görmek için ona baktı. Ama onun gözlerinde hiç de alaycı bakışlar yoktu. Bu, genç kızı şaşırttı. Annabelle'in ne cevap vereceğini samimiyetle merak ettiği belliydi. Simon ona dikkatle bakarken, Annabelle yavaş yavaş kızardığını hissetti. Bu durum hiç hoşuna gitmiyor, o, yanında, işi gücü olmayan bir korsan gibi oturur ve kendisine sorular sorarken rahat edemiyordu. Gözü erkeğin masanın üstünde duran iri eline kaydı. Güneşten yanmış olan bu temiz elin parmakları uzundu ve tırnakları kısacık kesilmişti. Tırnaklarının ucundaki hilal biçimindeki beyazlıklar belli belirsiz görünüyordu.

Annabelle, mumu tırtıklamayı bırakıp, "Biraz fark ederdi sanırım," dedi. Bütün gayretine rağmen, gittikçe daha çok kızarıyordu. Saçlarının başladığı yere kadar kıpkırmızı olmuştu. "Kibar bir beyefendi gibi davranacak olsanız sanırım sizinle birlikte bulunmaktan bu kadar rahatsız olmazdım."

"Örneğin?"

"Önce... insanların yanlışını düzeltmekten hoşlanmanız beni rahatsız ediyor."

"Dürüstlük bir erdem değil midir?"

"Evet... ama güzel bir sohbette yeri olduğunu söyleyemeyeceğim!" Hunt'ın alçak sesle gülmesine aldırmadan devam etti. "Böyle açıkça paradan ya da nasıl para kazanıp nasıl yatırım yapmak gerektiğinden söz etmeniz de, özellikle yüksek sosyete çevrelerinde bayağılık sayılıyor. Konularınızın çoğu uygunsuz."

"Servet kazanma konusunda hırslı olmanın niçin bu kadar aşağılandığını hiç anlamıyorum."

"Belki bu hırs, açgözlülük, bencillik, ikiyüzlülük gibi birçok kötülüğü de beraberinde getirdiği içindir."

"Benim böyle kusurlarım yok."

Annabelle kaşlarını kaldırdı. "Yaaa?"

Hunt gülümseyerek, olumsuz anlamda başını salladı. Güneş ışınları bir samur kürkü andıran saçlarından yansıyarak pırıltılar saçıyordu. "Eğer açgözlü ve bencil olsaydım, işlerimden kazandığım paranın çoğunu kendime saklardım. Oysa ortakları, size, yatırımlarının karşılığını fazlasıyla aldıklarını söyleyeceklerdir. Şirketlerimde çalışanların ücretleri ise bütün standartlara göre yüksektir. İkiyüzlü olmaya gelince, bana kalırsa, benim sorunum bunun tam aksi olmaktan kaynaklanıyor. Sanırım bu açıkça belli oluyor. Ben doğruyu söylerim...bu da soylular arasında asla bağışlanamayacak bir şey."

Her nedense, Annabelle, bu görgüsüz herife, elinde olmadan gülümsedi. Masadan uzaklaşıp eteklerini düzeltti. "Terbiyeli davranmak gibi bir isteğiniz olmadığı açıkça belli. Bu durumda size terbiye kurallarını anlatmak için boşa vakit harcamama gerek yok."

Hunt, onun yanına gelerek, "Vaktiniz boşa harcanmadı," dedi. "Davranışlarını değiştirmek için çaba göstereceğim."

Genç kız, "Zahmet etmeyin," dedi. Dudaklarında bir tebessüm titreşiyordu. "Korkarım durumunuz ümitsiz. Şimdi izin verirseniz bahçede dolaşmaya devam edeceğim. İyi günler, Bay Hunt."

Genç adam , yumuşak bir sesle, "Sizinle gelmeme izin verin," dedi. "Bana biraz daha yol gösterirsiniz. Sizi dinlerim ."

Genç kız küstah bir yüz ifadesiyle burnunu buruşturdu. "Hayır, dinlemezsiniz." Sonra çakıllı yolda yürümeye başladı. Armut ağaçlarının arasına girip kaybolana kadar Hunt'ın bakışlarını sırtında hissetti.

Altıncı Bölüm

Av partisinin ilk akşamında, Annabelle, Lillian ve Daisy, yemekten önce, alt kattaki misafir odalarından birinde buluştular. Burası, öbek öbek masa ve iskemlelerin bulunduğu çok geniş bir odaydı. Konukların birçoğu burada toplanmışlardı. Lillian Bowman, Annabelle'e sarılarak, sevinç içinde, "Bu elbisenin sana benden yüz kere daha çok yakışacağını bilmeliydim," dedi. Sonra geri çekilip genç kızı seyretti. "Bu kadar güzel biriyle arkadaş olmak bir işkence!"

Annabelle yeni elbiselerinden birini giymişti. Bu, tül etekleri uçuşan sarı ipek bir giysiydi. Etekleri belli aralıklarla bir karış yukarı çekilip ipekten yapılmış küçük menekşe demetleriyle tutturulmuştu. Saçlarını ise gevşek olarak örüp arkaya toplamıştı. Gülümseyerek, Lillian'a, "Birçok kusurum var," dedi.

"Gerçekten mi? Neymiş bunlar?"

Annabelle sırıttı. "Eğer şimdiye kadar fark etmediysen, kusurlarımı itiraf etmemi bekleme."

Daisy, "Lillian kendi kusurlarını herkese söylet," dedi. Kahverengi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Kusurlarıyla övünür."

Lillian, gururlanarak, "Öfkem müthiştir," dedi. "Bir denizci gibi küfür edebilirim."

Annabelle, "Bunu sana kim öğretti?" diye sordu.

"Büyükannem. Kendisi çamaşırcıydı. Dedem sabun imalatçısıymış. Büyük annem de ondan sabun alıyormuş. Rıhtıma yakın bir yerde çalıştığı için müşterilerinin çoğu gemiciler ya da rıhtımda çalışan işçilermiş. Ona öyle küfürler öğretmişler ki duysan utançtan yüzün kızarır."

Annabelle gülmekten tıkanmak üzereydi. Bu iki kız kardeşim yaramazlıklarına bayılıyordu. Onlar gibi birini şimdiye kadar hiç tanımamıştı. Ne yazık ki Lillian ya da Daisy'nin bir İngiliz soylusunun karısı olarak mutlu olabileceklerini düşünmek güçtü. Soylu erkeklerin çoğu, kocasını ilgi ve hayranlık odağı yapacak, sakin, ağırbaşlı ve geri planda kalmayı tercih eden kızlarla evlenmek istiyorlardı. Ama Annabelle onları daha iyi tanıdıkça arkadaşlıklarından daha çok zevk almaya başlamıştı ve bu kızları bu kadar çekici kılan masum atılganlıkları bastırmak zorunda kalmalarının acınası bir şey olacağını düşünüyordu.

Birden Evie'yi gördü. Genç kız odaya, kediler arasına atılmış bir fare çekingenliğiyle girmişti. Annabelle ve Bowmanları görünce rahatladı. Asık suratlı teyzesine bir şeyler mırıldandı ve gülümseyerek kızlara doğru yürüdü.

Daisy ona doğru atılarak, sevinç içinde, "Daisy," diye bağırdı. Annabelle onun eldivenli kolunu yakalayıp, "Dur!" diye fısıldadı. "Bakışları onun üstüne çekersen, utançtan bayılabilir."

Daisy onun sözünü dinleyerek durdu ve Evie'ya otuz iki dişini göstererek gülümsemekle yetindi. "Haklısın. Ben yabani biriyim."

Lillian, onu teselli etmek için, "O kadar da değil, şekerim," dedi.

Daisy şaşırmış ama aynı zamanda memnun olmuştu. "Teşekkür ederim," dedi.

Ablası, "Sadece yabani bir insana benziyorsun," diye ekledi.

Annabelle, gülmemek için kendini güç tutarak, kolunu Evie'nin ince beline doladı. "Bu akşam ne kadar güzelsin," dedi. Evie'nin saçları, kızıl bukleler halinde tepesine toplanmış, incili iğnelerle tutturulmuştu. Burnunun üstündeki kehribar rengi çiller onun çekiciliğini artırıyordu. Sanki, doğa bir ayrıcalık yapmak için, kaprisli bir anında, onun yüzüne fazladan güneş ışınları serpmişti.

Evie, Annabelle'e sığınmak ister gibi ona sokuldu. "Florance teyze, saçlarımı böyle tepeme toplayınca bir m...meşaleye benzediğimi söylüyor," dedi.

Daisy bunu duyunca kaşlarını çattı. "Teyzenin böyle bir şey söylemeye hakkı yok," dedi. "Kendisi gulyabaniye benziyor!"

Lillian sert bir sesle onu, "Daisy yavaş ol," diye azarladı.

Annabelle eldivenli koluyla Evie'nin beline sarılmaya devam ediyordu. Evie'nin söylediklerinden, Florance Teyze'nin, kızın zaten en az düzeyde olan özgüveninin son zerrelerini de yok etmekten hoşlandığını anlamıştı. Evie'nin annesi erken yaşta ölünce, aile talihsiz kızı saygıdeğer kollarına almış, bunu izleyen yıllarda, sürekli eleştirilere maruz kalan Evie ise özgüvenini tümüyle yitirmişti.

Evie Bowman kardeşlere bakarken gülümsemesi neşeli bir yüz ifadesine dönüştü. "O gulyabani değildir. Ben onu hep olağanüstü güçleri olan ve mağaralarda yaşayan cücelere benzetirim."

Annabelle güldü. "Söylesenize," dedi. "Hiçbiriniz bugün Lord Kendall'ı gördünüz mü? Duyduğuma göre bu-

radaki birkaç bekar erkekten biri oymuş. Ve, Westcliff'i saymazsak, konuklar arasında unvan sahibi olan tek erkekmiş."

Lillian, "Kendall için vahşi bir rekabet olacak," dedi. "Allahtan, Daisy ile ben, buraya, hiçbir şeyin farkında olmayan zavallı bir erkeği kapana düşürmek amacıyla gelmedik." İşaret parmağını kıvırıp sallayarak, kızlara, kendisine yaklaşmalarını işaret etti.

Annabelle, "Sormaya korkuyorum," dedi. "Ama nasıl?"

"Sen onu ayartıp başını döndürecek, daha sonra sana taviz vermek zorunda kalacağı bir duruma sokacaksın ve biz üçümüz oralarda olup sizi yakalayacağız. O zaman da, söz konusu beyefendi şereflı bir erkek olarak sana evlenme teklif etmek zorunda kalacak."

Daisy, "Çok parlak bir fikir, öyle değil mi?" diye sordu.

Evie, Annabelle'e kuşkulu bakışlarla bakıyordu. "Ama bu hilekârlık gibi bir şey olmaz mı?"

Annabelle, "Gibisi yok," diye cevap verdi. "Ama korkarım daha iyi bir çözüm aklıma gelmiyor. Senin geliyor mu?"

Evie, olumsuz anlamda başını sallayarak, "Hayır," diye itiraf etti. "Ama şöyle bir sorun var. Birer koca bulma konusunda, hilekârlık da dahil, her yola başvuracak kadar çaresiz durumda mıyız?"

Annabelle, tereddüt etmeden. "Ben öyleyim," diye cevap verdi.

Daisy, neşeli bir tavırla, "Biz de öyleyiz," dedi.

Evie, üç kızı kararsız bakışlarla süzdü. "Ben vicdanımın sesini duymazdan gelemem. Yani, bir adamı istemediği bir şeyi yapmaya mecbur etmek...."

Lillian, sabredemeyip onun sözünü kesti. "Evie, erkekler bu konularda kandırılmayı beklerler. Böyle daha mutlu olurlar. Kadınlar onlara dürüst davranırsa, evlilik fikri onları korkutur. O zaman hiçbiri asla evlenmez."

Annabelle, korkmuş gibi yaparak Amerikalı kıza baktı. "Acımasızsın," dedi.

Lillian tatlı bir gülümsemeyle, "Bu bana bir aile mirasıdır," diye cevap verdi. Bowman'lar acımasız insanlardır. Gerektiğinde gaddar bile olabiliriz."

Annabelle gülerek, Evie'ye döndü. Evie'nin kaşları çatık, suratı asıktı. Yumuşak bir sesle, "Evie," dedi. "Ben şimdiye kadar her şeyi doğru yoldan yapmayı denedim. Ama bu bana pek bir şey kazandırmadı. Artık yeni bir şey denemek istiyorum...sen de öyle düşünmüyor musun?"

Evie hâlâ tamamıyla ikna olmuş değildi. Ama teslim olarak olumlu anlamda başını salladı.

Annabelle onu teşvik etmek için, "Hah, işte böyle," dedi.

Onlar kendi aralarında konuşurken Lord Westcliff'in odaya girmesiyle kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Westcliff her şeye hâkim olmanın verdiği rahatlıkla, hiç sıkıntı çekmeden, ziyafet salonuna giriş korteji için çiftler oluşturuyordu. Westcliff uzun boylu bir adam değildi ama insanları bir mıknatıs gibi çeken bir kişiliği vardı. Annabelle bazı insanların, nasıl olup da böyle bir özelliğe sahip olduklarını merak ediyordu. Bu adlandırılamayan bir şeydi ama bu tür insanların her hareketine ve ağızlarından çıkan her söze bir anlam katıyordu. Genç kız, Lillian'a bakınca, bunu onun da fark ettiğini gördü.

Lillian, kuru bir sesle, "İşte kendini beğenmiş bir adam," dedi. "Acaba herhangi bir şey onun ayaklarının yere basmasını sağlayabilir mi?"

Annabelle, "Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Ama böyle bir şey olursa, görmek isterim."

Evie ona yaklaşıp hafifçe kolunu dürttü. "Bak, Lord Kendall köşede duruyor."

"Onun Lord Kendall olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü, çevresinde bir düzine bekar kız var. Onun çevresinde köpekbalıkları gibi dönüp duruyorlar."

Annabelle genç adama ve çevresindeki genç kızlara bakarak, "Doğru bir saptama yapmışsın," dedi. William, yani Lord Kendall, kendisine gösterilen aşırı ilgiden şaşırmış görünüyordu. Sarışın, ince yapılı bir adamdı. İnce bir yüzü vardı. Pırıl pırıl parlayan, camları tertemiz bir gözlük takmıştı. Gözleri kızların yüzlerinde dolaşırken bu yüzler gözlüğün camlarına yansıyordu. Kendall gibi çekingen ve sessiz bir adama gösterilen bu ilgi, bir balo sezonu sonunda hâlâ bekar olmaktan daha güçlü bir afrodizyak bulunmadığının kanıtıydı. Kendall, geçen ocak ayında kendisini hiç de çekici bulmayan genç kızların gözünde, haziran ayında, dayanılmaz bir çekicilik kazanmıştı.

Annabelle, düşünceli bir yüz ifadesiyle, "İyi bir adama benziyor," dedi.

Lillian, "Çabuk ürkecek birine benziyor," dedi. "Senin yerinde olsam, onunla tanıştığımda mümkün olduğunca utangaç ve çaresiz görünmeye çalışırım."

Annabelle ona muzip bir bakışla baktı. "Çaresiz görünmeyi asla beceremem. Utangaç görünmeye çalışacağım ama fazla bir şey vaat edemem."

Lillian, kendinden emin bir tavırla, "Kendall'ın o kızlarla ilgilenmekten vazgeçip, sana odaklanmasını sağlamakta güçlük çekeceğini sanmam," dedi. "Yemekten sonra, beyler ve hanımlar, çay içip sohbet etmek için buraya döndüklerinde, seni onunla tanıştırmanın yolunu buluruz."

Annabelle, "Peki ben nasıl...." diye söze başladı ve ense kökünde, sanki biri bir tüyle yavaşça dokunmuş gibi hafif bir gıdıklanma hissederek sustu. Böyle bir duyguya kapılmasının nedenini merak ederek elini uzatıp ensesine dokunurken bakışları Simon Hunt'la karşılaştı. Odanın karşı tarafında, çevresindeki üç adam sohbet ederken, Simon Hunt, tek omzunu dört köşeli bir sütuna yaslamış, onları dinliyordu. Beden dili rahat olduğunu gösteriyordu ama bu aldatıcıydı. Bakışları, saldırmaya karar vermek üzere olan bir kedinin bakışlarını andırıyordu. Annabelle'in Kendall ile ilgilendiğini hissetmiş olmalıydı.

Annabelle'in canı sıkılmıştı. "Lanet olsun," diye düşündü ve genç adama kasıtlı olarak arkasını döndü. Hunt'ın kendisine sorun çıkarmasına izin vermeyecekti.

Alçak sesle, arkadaşlarına, "Bay Hunt'ın burada olduğunun farkında mısınız?" diye sordu ve onların gözlerinin büyüdüğünü gördü.

Lillian, "Senin Bay Hunt'ın mı?" diye mırıldandı. Daisy de onu görebilmek için etrafa bakınmaya başladı.

Annabelle komik bir yüz ifadesi takınarak, "O benim değil!" diye itiraz etti. "Ama, ever burada. Karşı tarafta duruyor. Zaten, onu bugün görmüştüm. Kont'un yakın arkadaşı olduğunu iddia ediyor." Kaşlarını çatarak, "Bay Hunt bizim planlarımızı alt üst etmek için elinden geleni yapacaktır," diye ekledi.

Evie şaşırmıştı. "Senin evlenmene engel olacak kadar bencil olabilir mi?" diye sordu. "Yani seni... şeyi yapmak için..."

Annabelle onun cümlesinin eksik kalan kısmını tamamladı. "Kapatması... Bana kalırsa bu mümkün. Bay Hunt istediği bir şeyi elde etmek için her şeyi yapabilecek biri olarak tanınır."

Lillian, "Bu doğru olabilir," dedi. Ağzında kararlı bir

ifade belirmişti. "Ama sana sahip olamayacak. Buna garanti verebilirim."

Yemek muhteşemdi. Yemek salonuna üç uzun masa kurulmuş, dev gümüş sahanlar ve tabaklar içindeki yiyecekler, durmak bilmeksizin bu masalara taşınıyordu. Annabelle, davet boyunca, misafirlerin her akşam böyle ağırlanacağına inanamıyordu ama yanında oturan bey – civardaki kilisenin papazı – bunun Westcliff'in sofrasının olağan düzeni olduğunu söyledi. "Lord ve ailesi baloları ve yemek davetleri ile ünlüdür," dedi. "Lord Westcliff soylular arasındaki en deneyimli ev sahibidir."

Annabelle'in tartışmaya niyeti yoktu. Uzun zamandır bu kadar lezzetli yemekler yememişti. Londra'daki parbu tilerde ve yemekli davetlerde ikram edilen ılık yemekler bu ziyafetle mukayese edilemezdi. Peyton'ların evinde ise, son birkaç aydır ekmek, domuz pastırması ve çorbadan, ara sıra da kızarmış dil balığı veya sebzeli haşlamadan başka bir şey yenmiyordu. Annabelle, yanında konuşkan biri oturmadığı için ilk kez memnundu. Sessizlik içinde geçen anlarda istediği kadar yemek yiyebiliyordu. Garsonlar da, konukların tatmaları için sürekli yeni lezzetler sunuyorlardı. Bu nedenle hiç kimsenin, Annabelle'in, kibar bir hanıma yakışmayacak yemek yeme tarzını fark etmesine imkân yoktu.

Büyük bir açlıkla, önce şampanya ve Fransız peyniriyle yapılmış bir çorba içip, arkasından, ince şeritler halinde kesilip sosu kokulu otlarla tatlandırılmış dana eti, kremalı sebze püresi... kâğıtta fırınlanmış balık - açınca kâğıt bohçanın içinden nefis kokulu bir buhar çıkıyordu- .....su teresi üzerinde ikram edilen tereyağlı küçük patatesler...ve hepsinden daha lezzetli olan, içi boşaltılmış portakal kabukları içindeki meyve salatasını yedi.

Annabelle yemeğe öyle dalmıştı ki, Simon Hunt'ın, Lord Westcliff'in masasının başına yakın bir yerde oturduğunu fark etmesi için uzunca bir süre geçmesi gerekti. İçinde sulandırılmış şarap bulunan kadehini dudaklarına götürerek, kimseye belli etmeden ona baktı. Hunt her zamanki gibi, son derece şıktı. Siyah bir smokin ceketi, gümüş rengi bir yelek giymişti. Yeleğin ipekli kumaşı pırıltılar saçıyor, güneş yanığı teni, kolalı beyaz keten gözleğiyle tezat oluşturuyordu. Kravatının düğümü ise bıçakla kesilmiş kadar kusursuzdu. Gür saçlarının briyantinlenmeye ihtiyacı vardı. Kalın bir tutam saç alnına düşmüştü. Bu, her nedense Annabelle'i rahatsız etti. Uzanıp, onu geriye itmek geldi içinden.

Simon'ın iki yanında oturan kadınların onun ilgisini çekmek için yarıştıklarını da fark etti. Başka yerlerde de kadınların onu çekici bulduğuna tanık olmuştu. Bunun nedenini çok iyi biliyordu. Onda günahlı bir çekicilik ve soğuk bir zekâ vardı. Hunt, birçok kadının yatağına girip çıkmış ve bir kadının yatağında ne yapacağını çok iyi bilen bir adam izlenimi veriyordu. Böyle bir özellik onun çekiciliğini artıracağına azaltmalıydı. Ama Annabelle, kimi zaman, insanın, kendisi için neyin iyi olduğunu bildiği halde, gerçekte istediğinin bundan çok farklı olduğunu öğrenmeye başlamıştı. Bunu reddetmek istese de, Simon Hunt onu fiziksel olarak, şimdiye kadar tanıdığı erkeklerin hepsinden çok daha fazla etkiliyordu.

Amabelle, birçok şeyden haberi olmadan büyümüştü ama hayatın temel gerçeklerini biliyordu. Bildiklerini, duyduklarından ve mantığını kullanarak öğrenmişti. Son dört yıl içinde, Annabelle'e kısa süreli ilgi duyan birkaç erkek onu öpmüştü. Ama olayın geçtiği yer ne kadar romantik, karşısındaki genç adam ne kadar yakışıklı olursa

olsun, Annabelle bu öpüşlerden hiçbirine, Simon Hunt'ın öpüşüne verdiği tepkiyi vermemişti.

Annabelle, ne kadar çaba gösterirse göstersin, panorama tiyatrosundaki o anı.....erkeğin dudaklarının kendi dudakları üzerindeki yumuşak, tutkulu basıncını, o öpüşün verdiği zevki unutamamıştı. Hunt'la öpüşmenin niçin bu kadar farklı olduğunu merak ediyor, öğrenmek istiyordu. Ama soracak kimse yoktu. Genç kız, panorama tiyatrosunun bilet parasını bir yabancıdan aldığını annesine itiraf etmek istememişti. Bu nedenle Philippa'ya sorması söz konusu olamazdı. Öpüşme ve erkekler kendisinden fazla bir şey bilmeyen yeni arkadaşlarına da bu olaydan söz etmek istemiyordu.

Hunt'la göz göze gelince, Annabelle, uzun bir süredir ona bakmakta olduğunu anladı. Ona bakıp hayaller kuruyordu. Birbirlerinden çok uzak oturmalarına rağmen, genç kız, aralarındaki ani elektriklenmeyi hissetti... Hunt'ın yüzünde tutkulu bir ifade vardı. Annabelle, onu böylesine heyecanlandıran şeyin ne olduğunu merak etti. Kıpkırmızı olarak, bakışlarını kaçırdı ve önündeki güvecin içindeki, üstüne yer mantarı rendelenmiş pırasa ve mantarları çatalıyla didiklemeye başladı.

Yemekten sonra, hanımlar, kahve içip sohbet etmek için salona çekildi, erkekler ise Porto şarabı içmek için masa başında kaldılar. Hanımlar, salonda gruplar halinde toplanmış, gülüşüp konuşurlarken, Annabelle, Evie, Lillian ve Daisy ile oturuyordu. İçlerinden birinin, yemek masasında bir şeyler duymuş olabileceğini ümit ederek, "Lord Kendall hakkında bir şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu. "Herhangi birine özel ilgi göstermiş mi?"

Lillian, "Şimdilik serbest gibi görünüyor," diye cevap verdi.

Daisy, "Anneme Kendall hakkında neler bildiğini sordum," diye ekledi. "Onun oldukça yüklü bir serveti olduğunu ve borcu olmadığını söyledi."

Annabelle, "Nereden biliyor?" diye sordu.

Daisy, "Annemin isteği üzerine, babam, İngiltere'deki her bekar soylu için bir rapor hazırladı," diye açıkladı. "Annem de bu raporları ezberledi. İkimiz için de ideal kocanın unvanı olan fakir düşmüş bir soylu olduğunu ve bu nun Bowman'ların toplumsal başarısını garantileyeceğini söylüyor. Böyle biri paramız için bizimle evlenmeye razı olurmuş." Daisy'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve uzanıp ablasının elini okşadı. "New York'ta Lillian için bir tekerleme söyleniyordu. 'Lillian'la evlen, milyonu kap!' Bu tekerleme o kadar yayıldı ki, New York'tan ayrılmak zorunda kalışımızın sebeplerinden biri haline geldi. Ailemize aşırı hırslı, görgüsüz insanlar gözüyle bakılıyordu.

Lillian, yüzünü ekşiterek, "Öyle değil miyiz?" diye sordu.

Daisy, gözlerini devirerek, "Şanslıyım ki benim hakkında da bir tekerleme oluşturulmadan New York'u terk ettik," dedi.

Lillian, "Ben bir tekerleme uydurdum," dedi. "Daisy'i al, hiç çalışma, her gün evde kal!"

Daisy ablasına anlamlı bakışlarla bakınca, Lillian sırıttı. "Hiç korkma," diye devam etti. Eninde sonunda Londra yüksek sosyetesine sızmayı başaracağız. Lord Borçgırtlakta ya da Lord Cebiboş ile evlenip birer malikanen hanımefendisi olacağız."

Annabelle, anlayışlı bir gülümsemeyle başını salladı. Evie ise, güya tuvalete gitmek için yanlarından uzaklaştı. Annabelle Bowman'lara neredeyse acıyordu. Çünkü bu

iki kızın aşk evliliği yapma olasılığı kendisinden fazla değildi.

"Unvan sahibi bir soyluyla evlenmenizi hem anneniz hem de babanız mı istiyor?" diye sordu. "Babanız bu konuda ne düşünüyor?"

Lillian, umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Kendimi bildim bileli, babam çocuklarıyla ilgili hiçbir konuda fikir belirtmedi. Onun tek istediği, daha fazla para kazanabilmek için yalnız kalmaktır. Bankadan para çekmek için izin istemediğimiz sürece, ona yazdığımız mektupları okumaz bile. Para çekmek istediğimiz zaman da tek bir satırla cevap verir: Çekebilirsiniz."

Lillian bu durumdan alaycı bir tavırla söz etse de memnun görünüyor, anlaşılan, Daisy de ablası gibi düşünüyordu. "Sanırım babam, annemin bize koca bulma konusundaki çalışmalarından memnun. Böylece onu rahatsız edecek vakit bulamıyor."

Annabelle, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Siz daha fazla para isteyince, babanız hiç durumdan şikâyet etmez mi?"

Lillian, "Asla," dedi ve Annabelle'in onlara gıpta edeceğini düşünerek güldü. "Biz çok zenginiz, Annabelle. Henüz bekar olan üç ağabeyim var. Onlardan biriyle evlenmeyi düşünür müsün? İstersen, onlardan birini, senin görmen için, okyanusun karşı kıyısından buraya getirtirim."

Annabelle, "Cazip bir teklif," diye cevap verdi. "Ama hayır, New York'ta yaşamak istemem. Bir İngiliz soylusunun karısı olmayı tercih ederim."

Daisy, ağlamaklı bir sesle, "Bir soylunun karısı olmak, bu eski evlerden birinde yaşamak ve *her konuda* gerektiği gibi hareket edebilmek için sayısız kural ezberlemek bu kadar güzel bir şey mi?" diye sordu.

Annabelle, "Eğer bir soyluyla evlenmezsen, sen bir hiçsin," diye cevap verdi. İngiltere'de, soyluluk her şey demektir. Başkalarının sana karşı kavranışını, çocuklarının hangi okullarda okuyacağını, davet edileceğin yerleri .... Hayatının her yönünü belirler."

Daisy, "Bilmiyorum..." diye söze başladı ama Daisy aniden yanlarında beliriverince sustu.

Evie, telaşlı görünmüyordu ama mavi gözleri parlıyordu. Yanakları da heyecandan pembeleşmişti. Daha önce oturduğu sandalyeye ilişerek Annabelle'e doğru eğildi ve, "Sana haber vermek için g...geri döndüm," diye fısıldadı...*o yalnız*!"

Annabelle, fısıldayarak, "Kim?" diye sordu. "Kim yalnız?

"Lord Kendall! Onu arka b...balkonda gördüm. Orada, masalardan birinde, tek başına oturuyor." Lillian kaşlarını çattı. "Belki de biriyle buluşacaktır. Onu bekliyordur. Eğer öyleyse, Annabelle'in mart kedisi gibi oralarda dolaşması bir işe yaramaz."

Annabelle, "Daha olumlu bir benzetme yapamaz mıydın?" deyince, Lillian sırıttı.

"Özür dilerim. Ona dikkatle yaklaş, Annabelle."

Annabelle de ona gülümseyip, "Ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap vererek eteklerini toplayıp ayağa kalktı. "Durumu kontrol edeyim. Bunu iyi becerdin, Evie."

Evie, "İyi şanslar," dedi. Annabelle yanlarından uzaklaşıp, odadan çıkarken hepsi onun başarılı olması için dua ediyorlardı.

Annabelle evin içinde yürürken kalp atışları gittikçe hızlanıyordu. Toplum kurallarına aykırı hareket etmiyor bilincindeydi. Bir hanımefendi bilerek isteyerek asla bir erkeğin yanına gitmemeliydi. Ama rastlantısal olarak kar-

şılaşacak olurlarsa ya da tesadüfen yan yana otururlarsa, nezaket ölçüleri içinde birbirlerine birkaç cümle söyleyebilirlerdi. Atla dolaşma ya da üstü açık bir arabada gezinti yapma dışında yalnız kalmaları asla uygun değildi. Bir genç kız, bahçede dolaşmaya çıktığında, bir erkekle karşılaşacak olursa, bu durumun şöhretine gölge düşürmemesi için elinden geleni yapmalıydı.

Tabii, eğer, şöhretine gölge düşmesini istemiyorsa.

Annabelle, büyük bir balkona açılan geniş balkon kapılarına yaklaşınca avını gördü. Lord Kendall, Evie'nin söylediği gibi, yuvarlak bir masada tek başına oturuyordu. Bacaklarından birini ileri doğru uzatmış, arkasına dayanmıştı. İçerinin fazlasıyla ısınmış olan havasından geçici bir süre için de olsa uzaklaşmak hoşuna gitmiş olmalıydı.

Annabelle, sessizce, en yakındaki kapıdan dışarı süzüldü. Havayı çiçek kokuları kaplamıştı, uzaktaki akarsuyun sesi, dinlendirici bir arka plan oluşturuyordu. Annabelle başını önüne eğmiş, parmaklarıyla şakaklarını ovuşturmaya başlamıştı. Kendall'ın masasına yaklaşınca başını kaldırdı ve onu görünce şaşırmış gibi yapıp hafifçe sıçradı.

"Ah!" dedi. Güçlükle nefes alır gibi yapmak hiç de zor değildi. Genç adamda iyi bir izlenim bırakmasının çok önemli olduğunu bildiği için gerçekten çok heyecanlıydı. "Burada birinin olduğunu bilmiyordum..."

Kendall ayağa kalktı. Gözlüğünün camları balkonun ışığında parlıyordu. O kadar zayıftı ki neredeyse hayal gibi görünüyordu. Vatkalı ceketi askıya asılmış gibiydi. Annabelle'den yaklaşık on on beş santim daha uzun boylu olmasına karşın, aynı boyda olduklarını öğrenmek genç kızı şaşırtmazdı. Çekingen ve her nedense gergin görünüyordu. Kaçmaya hazırlanan bir ceylanı andırıyordu. Annabelle, Kendall'ın, aslında, kendisine doğal olarak hiç

de çekici gelecek bir adam olmadığını düşündü. Ancak o salamura ringa balığını da hiç sevmezdi ama eğer açlıktan ölmek üzere ise, biri ona bir kavanoz salamura ringa balığı verse, burun kıvırmaz, afiyetle yerdi.

Kendall, "Merhaba," dedi. Sesi biraz yüksek çıkmış olmasına karşın, yumuşak ve terbiyeliydi. "Korkmanıza gerek yok. Gerçekten zararsız biriyim."

Annabelle gülümseyerek, "Bundan emin olamam," dedi. Ama hemen sonra, konuşmak kendisine acı vermiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim. Açık havaya çıkıp, derin bir nefes almak istemiştim." Göğüsleri elbisesinin kumaşını iyice gerene kadar birkaç kez ederin derin nefes aldı. "Evin içindeki hava biraz boğucuydu, öyle değil mi?"

Kendall, ellerini yukarı kaldırarak ona yaklaştı. Sanki onun dengesini yitirip düşmesinden korkuyordu. "Size bir şey getirmemi ister misiniz? Bir bardak su?"

"Hayır, teşekkür ederim. Açık havaya çıkmak iyi gelecektir." Büyük bir zarafetle oracıktaki bir iskemleye oturdu. "Ancak..." Durakladı. Çekingen biriymiş gibi görünmeye çalışıyordu. "Yanımızda bir şaperon olmadan burada görünmemiz iyi olmaz. Henüz tanışmadık bile..."

Kendall hafifçe eğildi. "Lord Kendall. Hizmetinizdeyim."

"Bayan Annabelle Peyton." Boş bir sandalyeye bakarak, "Lütfen oturun," diye ekledi." Söz veriyorum, başımın ağrısı biraz geçince hemen gideceğim."

Kendall, tedbirli bir tavırla oturdu. "Gitmenize gerek yok," dedi. "İstediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Bu sözler cesaret vericiydi. Annabelle, Lillian'ın tavsiyesini hatırlayarak söyleyeceği sözleri büyük bir dikkatle seçiyordu. Kendall'ın peşinde bir sürü kadın olduğuna göre, onunla ilgilenmediğini göstermesi gerekiyordu. Gü-

lümseyerek, "Tek başınıza niçin balkona çıktığınızı tahmin edebiliyorum," dedi. "Peşinizdeki kadınlardan kurtulmak istediğiniz için olmalı."

Kendall ona şaşırarak baktı. "Doğrusunu isterseniz, evet," dedi. "Bana bu kadar aşırı yakınlık gösteren konukların olduğu bir davette hiç bulunmamıştım."

Genç kız, "Bu bir şey değil," dedi. "Ay sonu gelince görürsünüz. Size o kadar yakınlık gösterecekler ki, onları kendinizden uzak tutmak için bir kırbaçla bir iskemleye ihtiyacınız olacak."

Kendall, kuru bir sesle, ikisinin de bildiği bir şeyi dile getirdi. "Sanırım, benim gözde bir damat adayı olduğumu söylemek istiyorsunuz. Bu nedenle de ilgi odağıyım öyle değil mi?"

"Evet, sizi hedef olarak seçiyorlar. Şu anda, bütün genç kızların hedefi sizsiniz. Ancak, ceketinizin sırtına beyaz yuvarlaklar çizerseniz daha fazla hedef olabilirsiniz." Annabelle'in sözleri genç adamı güldürmüştü. "Balkona kaçmanızın başka bir nedeni olup olmadığını sorabilir miyim, Lordum?"

Kendan gülümsemeye devam ediyor, başlangıçta olduğundan çok daha rahat görünüyordu. "Bir de şu var," dedi. "Fazla içki içmeye dayanamıyorum. Sosyal olmak adına içmem gereken o kadar fazla Porto şarabı ikram ediliyor ki!"

Annabelle böyle bir şeyi itiraf edecek bir erkekle daha önce hiç tanışmamıştı. Erkeklerin çoğu içkiye dayanıklı olmayı, bir fil gibi içki içebilmeyi erkeklerin olmazsa olmaz niteliklerinden sayarlardı. Genç kız, anlayışlı bir tavırla, "Fazla içki içince rahatsız mı oluyorsunuz?" diye sordu.

"Köpek gibi hastalanıyorum. İnsan içki içmeye alıştıkça dayanıklılığının arttığını söylüyorlar. Ama, bu bana anlamsız geliyor. Çok daha güzel şeylerle vakit geçirebilirim."

"Örneğin?

Kendall, bu soruya büyük bir dikkatle cevap verdi. "Kırlarda yürüyüş yaparak, yeni şeyler öğrenebileceğim bir kitap okuyarak." Birden gözlerinde dostça pırıltılar belirdi. "Yeni bir arkadaşla sohbet etmek."

"Ben de severim bunları..."

"Öyle mi?" Irmağın sesi ve ağaçların hışırtısı fısıltı halinde duyulurken, Kendall tereddüt ediyordu. "Belki yarın sabah birlikte yürüyüş yapabiliriz. Ben Stony Cross çevresinde birkaç harika yer biliyorum."

Annabelle aniden heyecanlanmıştı. Belli etmemeye çalışıyor, zorlanıyordu. "Bu hoşuma gider," diye cevap verdi. "Ancak, sorabilir miyim, arkadaşlarınızla birlikte mi dolaşacağız?"

Kendall gülümsedi. Küçük ve düzgün dişleri göründü. "Erkenden çıkarsak kimsenin bizi rahatsız edeceğini sanmıyorum."

Annabelle, "Ben erken kalkarım," diye yalan söyledi. "Ve yürüyüş yapmaya bayılırım."

"O zaman altıda çıkabilir miyiz?"

Genç kız ayağa kalkarak, "Altıda," diye tekrarladı. "İçeri girmeliyim. Yokluğum yakında fark edilir. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Davetiniz için teşekkür ederim, Sayın Lord." Erkeğe işveli bir tebessümle baktı. "Ve...balkonu benimle paylaştığınız için."

İçeri girerken, kısa bir an gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak rahatladı. Güzel bir tanışma oldu, diye düşündü. Kendall'ın ilgisini çekmek ise tahmin ettiğinden çok daha kolay olmuştu. Biraz şans ve arkadaşlarının yardımıyla bir soyluyu yakalaması mümkün olabilecek gibi görünüyordu. İşte o zaman her şey düzelecekti.

Yedinci Bölüm

Yemekten sonraki kahve ve sohbet faslı sona erdikten sonra, konukların çoğu yavaş yavaş odalarına çekilmeye başladılar. Annabelle, oturma salonunun kemerli kapılarından birinden içeri girerken arkadaşlarının kendisini beklemekte olduklarını gördü. Yüz ifadelerinden beklenti içinde olduklarını anlayıp gülümsedi. Kimsenin duymasını istemedikleri şeyleri konuşmak üzere, hep birlikte bir köşeye çekildiler.

Lillian, "Eeee?" diye sordu.

Annabelle, "Annemle ben, yarın sabah, Lord Kendall ile birlikte yürüyüşe çıkacağız.," dedi.

"Yalnız mı?"

Genç kız, "Yalnız," diye tasdik etti. "Zaten koca avcıları sürüsüne yakalanmamak için, güneş doğarken yola çıkacağız."

Kalabalık bir yerde olmasalar, hepsi birden sevinç çığlıkları atacaklardı. Bunun yerine sevinçli gülümsemelerle yetindiler. Daisy ise ayaklarını yere vurarak küçük bir zafer dansı yaptı.

Evie, "N...nasıl bir a..adam?" diye sordu.

Annabelle, "Çekingen ama hoş bir insan," diye cevap verdi. "Anladığım kadarıyla espri anlayışı da var. Doğrusunu isterseniz, bunu hiç ummuyordum."

Lillian, "Bunların yanında, dişleri de var," diye ekledi.

Annabelle, "Onun kolayca ürkecek bir tip olduğunu söylemekte haklıydın," dedi. "Güçlü bir kadının Kendall'a çekici gelmeyeceğine eminim. O, dikkatli konuşan, tatlı dilli bir adam. Yumuşak başlı görünmeye çalışıyorum. Bu sahtekârlığım yüzünden vicdan azabı çekmem gerekir."

Lillian, gerçekçi olmaya çalışarak, "Flört döneminde bütün kadınlar, hatta bütün erkekler böyle yapar," dedi. "Kusurlarımızı saklamaya ve karşımızdakinin duymak istediğini düşündüğümüz şeyleri söylemeye çalışırız. Her zaman çok tatlı ve iyi huylu olduğumuzu ve karşımızdakinin kusurlarını görmezlikten gelebileceğimizi göstermeye gayret ederiz. Düğünden sonra da araya koyduğumuz bariyeri alçaltırız."

Annabelle, "Bana kalırsa erkekler kendilerini saklamak gereğini kadınlar kadar duymuyor," diye cevap verdi. "Bir erkek dişleri sapsarı, ötesi berisi sarkmış olsa ya da fazla akıllı olmasa da yine gözde bir bekar olabilir. Ama kadınlar daha kesin standartlara göre değerlendiriliyor."

Evie, "İşte bunun için de, kimse bizimle evlenmek istemiyor," dedi.

Annabelle, gülümseyerek, "Bu uzun sürmeyecek," diye cevap verdi.

O sırada, Evie'nin teyzesi Florence, balo salonundan geldi. Soluk tenine hiç yakışmayan siyah giysisiyle cadıya benziyordu. Yuvarlak yüzlü, kızıl saçlı, çilli bir genç kız olan Evie ile bu kara kuru, huysuz kadın arasında, akraba olduklarını gösteren hiçbir benzerlik yoktu. Kızlara onaylamayan bakışlarla bakarak, Evie'yi işaret edip tiz bir sesle, "Evangeline," diye seslendi. "Böyle ortadan kaybolmaman konusunda seni uyarmıştım. En az on dakika, seni her

yerde aradım. Arkadaşlarınla buluşmak için izin aldığını hatırlamıyorum. Üstelik de bu kızlarla..."

Florence Teyze, öfkeyle söylenerek görkemli merdivenlere doğru yürüyünce, Evie de içini çekerek onun peşine takıldı. Kızlar onun arkasından bakarken, o, elini arkasına götürerek, hoşça kalın anlamında parmaklarını salladı.

Daisy, "Evie ailesinin çok zengin olduğunu söylüyor," dedi. "Ama ailedeki herkesin çok mutsuz olduğunu anlatıyor. Neden acaba? Merak ediyorum."

Lillian, "Eski para!" diye cevap verdi. "Babam, hiçbir şeyin, bir insanın hayat boyu servet sahibi olması kadar onaylayacağını söyler." Daisy'nin sahip olmadığı şeyleri hatırlatamayacağını söyler." Daisy'nin kolunu girdi. "Haydi şekerim, annem ortadan kaybolduğumuzu fark etmeden gidelim." Annabelle'e bakıp gülümsedi. "Bizimle yürüyüşe gelir misin, Annabelle?"

"Hayır, teşekkür ederim. Biraz sonra, merdivenlerin dibinde annemle buluşacağım."

"O zaman, iyi geceler." Sonra gözleri parladı. "Yarın sabah biz uyandığımızda, sen Kendall ile yaptığın yürüyüşten dönmüş olacaksın. Kahvaltıda ayrıntılı bir rapor bekliyoruz."

Annabelle, Lillian'ı şakacıktan selamlayarak, isteğini kabul ettiğini belirtti ve iki kardeş uzaklaşırken arkalarından baktı. Sonra ağır ağır merdivenin dibine giderek orada durakladı. Besbelli Philippa her zamanki gibi çeneye dalmış, sohbetten kopamadığı için gecikiyordu. Ama Annabelle beklemekten rahatsız olmuyordu. Kafasında bir yığın düşünce vardı. Yarınki yürüyüşte Kendall'ın duymaktan hoşlanacağı şeyleri, önümüzdeki birkaç hafta içinde birçok genç kızın onun peşinde dolaşacak olmasına rağmen, genç adamın kendisine duyduğu ilginin devam etmesini nasıl sağlayabileceğini düşünüyordu.

Eğer akıllı davranıp kendisini Lord Kendall'a beğendirebilirse, arkadaşları da onu tuzağa düşürmek konusundaki planı başarıyla uygulayabilirlerse, böyle bir adamın eşi olmak nasıl bir şey olacaktı? Lendall gibi birine asla âşık olamayacağından emindi ama ona iyi bir eş olmak için elinden geleni yapacağına yemin ederdi. Zaman içinde onu sevebilirdi de. Kendall'la evli olmak çok zevkli olabilirdi. Rahat ve güvenli bir hayatı olacak, bir daha asla masada yeterince yiyecek olup olmayacağı konusunda kaygı duymayacaktı. En önemlisi, Jeremy'nin geleceği güvence altına alınmış olacak ve annesi bir daha Lord Hodgeham'ın kötü emellerine alet olmayacaktı.

Merdivende ağır ayak sesleri duyuldu. Biri aşağı iniyordu. Trabzanın yanında duran Annabelle, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru baktı ve birden donakaldı. Karşısında tombul bir yüz ve ak saçlardan oluşan bir ibik vardı. *Hodgeham!* Bu mümkün olamazdı. Hodgeham merdivenlerin en alt basamağına ulaşınca durdu ve hafifçe eğilerek genç kızı sözde selamladı. Son derece kibirli bir hali vardı. Annabelle, onun soğuk mavi gözlerinin içine bakarken, daha önce yedikleri tortop olup midesinde dönmeye başladı.

Bu adamın burada ne işi vardı? Annabelle onu niçin daha önce görmemişti? Biraz sonra burada buluşacağı annesini düşününce büyük bir öfkeye kapıldı. Kendisini onların velinimeti sayan ve küçük paralar karşılığında annesini iğrenç emellerine alet eden bu küstah adam, şimdi de bu en kötü anda onları güç duruma düşürmek için buradaydı. Philippa için, bu davette Hodgeham'ı karşısında görmekten daha büyük bir işkence olamazdı. Hodgeham, annesiyle ilişkisi olduğunu her an açıklayabilir ve onları mahvedebilirdi. Ona engel olmaları hiçbir şekilde mümkün değildi.

Hodgeham, etli suratı hain bir zevkle pembeleşerek, "Ah, Bayan Peyton," diye mırıldandı. "Stony Cross Park'da ilk rastladığım konuk sizsiniz. Bu ne büyük bir zevk!"

Annabelle büyük bir çaba harcayarak onun gözlerinin içine bakmaya devam ederken, genç kızın midesi bulanmaya, vücudunu ürpertiler kaplamaya başlamıştı. Hislerini belli etmemeye çalışıyordu ama Hodgeham pis pis gülümsüyor, besbelli, genç kızın duyduğu korkuyu anlıyordu. "Londra'dan buraya kadar yorucu bir araba yolculuğu yaptıktan sonra yemeği odamda yemeyi tercih ettim," dedi. "Sizi daha önce göremediğime üzgünüm. Önemli değil. Gelecek haftalar içinde bol bol görüşmeye fırsat bulacağız. Sanırım, güzel anneniz de burada, öyle değil mi?"

Annabelle ona "hayır" diyebilmek için her şeyini vermeye razıydı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes alamıyor, bu ısrarlı gümbürtüye rağmen düşünmeye ve konuşmaya çalışıyordu. "Ona yaklaşmayın," dedi. Sesinin titremeyişine kendi de şaşırmıştı. "Onunla konuşmayın."

"Ah, Bayan Peyton, beni yaralıyorsunuz... Ailenizin güç zamanlarında, herkes sizi terk ettiğinde, tek dostunuz bendim."

Annabelle, karşısında kendisine saldırmak üzere olan zehirli bir yılan varmış gibi, ona, yerinden kıpırdamadan, gözünü kırpmadan bakıyordu.

Hodgeham, "Aynı partiye davetli oluşumuz ne güzel bir tesadüf, öyle değil mi?" diye sordu. Alçak sesle güldü. Bu hareket, kelini kapatmak için yana taradığı bir tutam saçın yağlı bir bere gibi dar alnına düşmesine neden oldu. Tombul eliyle onu geri itti. "Çok değer verdiğim bir kadına bu kadar yakın olabildiğim için şanslıyım," dedi.

Annabelle yumruklarını sıkmıştı. Bu yumruklardan birini onun suratına patlatmamak için kendini güç tutuyordu. "Anneme yakın olmanız söz konusu değil," diye cevap verdi. "Sizi uyarıyorum, Sayın Lord, onu herhangi bir şekilde rahatsız edecek olursanız..."

"Sevgili kızım Philippa'dan söz ettiğimi mi sandınız? Çok alçak gönüllüsünüz. Sizden söz ediyordum, Annabelle. Eskiden beri hayranınızım. Size karşı hissettiklerimi açıklamak için fırsat kolluyordum. Şimdi kader, birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz için bize bir fırsat hazırlamış bulunuyor."

Annabelle, soğuk bir sesle, "Bir yılan deliğinde uyumayı tercih ederim," dedi. Ama sesi hafifçe titredi ve bunu hisseden Hodgeham gülümsedi.

"Başta itiraz edeceksiniz, elbette. Sizin gibi kızlar daima itiraz eder. Ama sonra mantıklı ve akıllıca olanı yapacak ve benimle arkadaşlık etmenin avantajlarını göreceksiniz. Ben değerli bir arkadaş olabilirim, şekerim. Beni memnun ederseniz, sizi cömertçe ödüllendiririm."

Annabelle çaresizlik içinde, onun metresi olamayacağını kesin bir dille anlatmaya ve adamın bu konudaki ümitlerinin kökünü kazımaya çalışıyordu. Başka bir erkeğin alanına girebileceği korkusu Hodgeham'ı ondan uzak tutabilecek tek şey olabilirdi. Büyük bir çaba göstererek tehditkâr bir gülümsemeyle ona baktı. Eliyle, yeni giysisinin kıvrımlarını okşayarak, "Sizin, sözümona arkadaşlığınıza ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsunuz?" dedi. "Yanılıyorsunuz. Benim, sizden çok daha cömert bir koruyucum var. Bu yüzden, beni ve annemi rahat bıraksanız iyi olur. Ya da o kişiye muhatap olursunuz."

Annabelle, Hodgeham'ın yüzünden geçen duyguları gördü – önce inanmama, arkasından öfke, sonra kuşku. "Kim bu?"

Annabelle, soğuk bir gülümsemeyle, "Size niye söyleyeyim?" dedi. "Sizi merakta bırakmayı tercih ederim."

"Yalan söylüyorsun, sahtekâr cadı."

Annabelle, "İstediğinize inanmakta serbestsiniz," diye mırıldandı.

Hodgeham'ın etli eli, onu tutmak, sarsıp gerçeği söyletmek ister gibi kıvrıldı. Ama, bunun yerine ona sadece bakmakla yetindi. Yüzü öfkeden pençe pençe kızarmıştı. Etli dudaklarından tükürükler saçarak, "Seninle işim bitmedi," diye söylendi. "Yarı yarıya bile bitmedi." Birden, onu selamlamak zahmetine bile katlanmadan dönüp kızdan uzaklaştı.

Annabelle kımıldamadan duruyordu. Öfkesi geçmiş ama yerini iliklerine kadar işleyen yakıcı bir kaygıya bırakmıştı. Hodgeham'a söyledikleri onu kendisinden uzak tutmaya yetecek miydi? Hayır, bu sadece geçici bir çözümdü. Bundan sonraki günlerde bu adam onu dikkatle izleyecek, bir koruyucusu olduğu konusunda söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için, hiçbir hareketini, hiçbir sözünü kaçırmamaya çalışacak, onun sinirlerini bozmak için, tehditler savurup iğneleyici sözler söyleyecekti. Ama, ne pahasına olursa olsun, Annabelle, onun annesiyle ilişkisini açıklamasına izin veremezdi. Bu Philippa'nın ölümüne neden olur, Annabelle'in de bütün evlilik umutlarını yok ederdi.

Kafasında yakıcı düşünceler dolanırken, genç kız, hiç kıpırdamadan, dimdik duruyordu. O sırada, yanı başında yumuşak bir ses, "İlginç. Lord Hodgeham'la niçin kavga ediyordunuz?" deyince az kalsın yerinden sıçrayacaktı.

Annabelle hızla dönünce, kendisine bir kedi gibi sessizce yaklaşmış olan Simon Hunt ile yüz yüze geldi. Adamın omuzları oturma odasından gelen parlak ışığı engelliyordu. Sonsuz özgüveni yüzünden, Hodgeham'dan çok daha tehlikeli görünüyordu.

Annabelle, "Ne duydunuz?" diye sordu ve kendi sesindeki savunmacı tınıyı duyarak içinden bir küfür savurdu.

Hunt sakin bir sesle, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Sadece, ikiniz konuşurken, sizin yüzünüzü gördüm. Bir şeye kızdığınız belliydi."

"Kızgın değildim. Yüz ifademi yanlış değerlendirmişsiniz, Bay Hunt."

Başını salladı ve elini uzatıp, Annabelle'in kolunun elbivenle kaplı olmayan üst kısmına dokunarak genç kızı şaşırttı. "Öfkelendiğiniz zaman teninizde kırmızı benekler oluşuyor," dedi. Annabelle koluna bakınca pembe benekleri gördü. Üzüldüğü zamanlarda teninde böyle lekeler belirirdi.

Erkeğin parmağının dokunuşu ürpermesine neden olmuştu. Geri çekildi.

Hunt, yumuşak bir sesle, "Bir sorunun mu var, Annabelle?" diye sordu.

Genç kızın yardım isteyebileceği biriymiş gibi, Annabelle ondan bir şey isteyebilirmiş gibi, o yumuşak, neredeyse endişeli ses tonuyla, böyle bir şey sormaya hakkı yoktu.

Annabelle, "Bu hoşunuza giderdi, öyle değil mi?" diye sordu. "Benim güç bir duruma düşmem sizi sonsuz sevindirirdi. Hemen yardım teklif eder ve durumdan yararlanırdınız."

Hunt, gözlerini kısıp, ona dikkatle baktı. "Nasıl bir yardıma ihtiyacınız var?"

Genç kız, kısaca, "Sizden hiçbir şey istemem," diye açıkladı. "Ve bana ismimle hitap etmeyin. Bundan sonra bana gerektiği gibi soyadımla hitap edin ya da benimle hiç konuşmayın. Hatta bu daha iyi olur." Onun bakışlarına daha fazla dayanamayacaktı. Genç adamın yanından uzak-

laşırken, "İzninizle...gidip annemi bulmam gerekiyor," dedi.

Philippa, tuvalet masasının yanındaki bir koltuğa çökerek, bembeyaz bir yüzle Annabelle'e baktı. Genç kız, Philippa'ya korkunç haberi vermek için yalnız kalmalarını beklemişti. Philippa'nın, en çok korktuğu ve en nefret ettiği adamın Stony Cross Park'ta misafir olduğu haberini içine sindirmesi zaman aldı. Annabelle annesinin ağlamaya başlayacağını tahmin etmişti. Ama Philippa, başını yana çevirip buruk bir gülümsemeyle odanın gölgeli bir köşesine bakmakla yetindi. Bu, Annabelle'in annesinin yüzünde daha önce hiç görmediği bir gülümsemeydi. Tuhaf bir acılığı vardı bu gülümsemenin. Durumu düzeltmeye çalışmanın boşuna olduğunu, kaderin iradesinin baskın çıkacağını söyler gibiydi.

Annabelle, "Stony Cross Park'tan ayrılalım mı?" diye mırıldandı. "Hemen Londra'ya dönebiliriz."

Bu soru birkaç dakika havada asılı kaldı. Philippa kendinden geçmiş gibiydi. Düşünceli bir tavırla, "Eğer buradan gidersek evlenme ümidin kalmaz, şekerim," dedi. "Hayır tek seçeneğimiz bu işi sonuna kadar götürmek. Yarın sabah Lord Kendall ile yürüyüşe çıkacağız. Hodgeham'ın senin önündeki bu fırsatı yok etmesine izin veremem."

Annabelle sakin bir sesle, "Sürekli sorun çıkaracak," dedi. "Eğer Londra'ya dönmezsek, burada bir karabasan yaşayacağız."

O zaman, Philippa ona döndü. Yüzünde hâlâ Annabelle'i tedirgin eden o gülümseme vardı. "Şekerim," dedi. "Eğer evlenecek birini bulamazsan, Londra'ya döndüğümüzde gerçek karabasan başlayacak."

Sekizinci Bölüm

Annabelle kaygılı ve üzgündü. Topu topu iki ya da üç saat uyuyabildi. Sabah olup uyandığında gözlerinin altında gölgeler vardı. Yüzü solgundu. Yorgun görünüyordu. Bir bez parçasını soğuk suya sokup yüzüne bastırırken, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu işe yaramayacak. Bu sabah yüz yaşında görünüyorum."

Arkasında duran annesi, uykulu bir sesle, "Ne dedin, şekerim?" diye sordu. Philippa'nın üzerinde kumaşı yer yer erimiş olan bir sabahlık, ayaklarında eski ve yırtık terlikler vardı.

"Hiçbir şey söylemedim, annecim. Kendi kendime konuşuyordum." Annabelle yanaklarına biraz renk gelmesini sağlamak için ıslak bezle yüzünü ovuşturuyordu. "Dün gece iyi uyuyamadım."

Philippa onun yanına gelip yüzüne yakından baktı. "Biraz yorgun görünüyorsun. Çay isteyeyim."

Annabelle, "Büyük bir çaydanlıkta getirsinler," dedi. Sonra aynada gözlerinin içindeki ince kan damarlarına bakarak, "*İki* çaydanlık," diye ekledi.

Philippa ona şefkatle bakarak, "Lord Kendall ile yürüyüşe çıkarken ne giyeceğiz?" diye sordu.

Annabelle, ıslak bezi sıkıp tekrar suya batırırken, "Eski giysilerimizi giysek bence iyi olur," dedi. "Ormandaki yollardan bazıları çamurlu olabilir. Üstümüze de Lillian ile Daisy'nin gönderdikleri ipek şallardan ikisini alabiliriz."

Annabelle, bir hizmetçinin aşağıdan getirdiği soğuk kızarmış ekmekten aceleyle birkaç lokma yiyip bir bardak sıcak çay içtikten sonra giyindi ve aynada kendini inceledi. Mavi ipek şal, altındaki pembe-bej elbisenin eskiliğini saklıyordu. Başındaki yeni şapka da Bowman'lardan gelmişti. Annabelle'e çok yakışıyor ve menekşe rengi astarı gözlerinin mavi rengini öne çıkarıyordu.

Annabelle, esneyerek, Philippa ile birlikte, malikanenin arka balkonuna gitti. Saat erken olduğu için, Stony Cross Park'ın konuklarının çoğu henüz uykudaydılar. Sadece ırmakta alabalık avlamak isteyen birkaç erkek erken kalkmıştı. Erkeklerden oluşan küçük bir grup dışarıda kahvaltı ediyor, uşaklar, ellerinde olta çubukları ve balık sepetleriyle kenarda bekliyorlardı. Bu sakin ortam birden, bu saatte beklenmeyecek bir gürültüyle bozuldu.

Annabelle, annesinin, "Aman Tanrım," dediğini duyup, onun şaşkınlık içinde bakmakta olduğu yere, balkonun diğer tarafına bakınca, bağırışan, gülüşen ve sıçrayıp zıplayan kızları gördü. Görünmeyen bir şeyin çevresinde toplanmışlardı. Philippa, "Burada ne işleri olabilir?" diye sordu.

Annabelle, içini çekerek, "Sabahın erken saatlerinde ava çıkmış olmalılar," diye mırıldandı.

Philippa'nın ağzı açık kalmıştı. Kızlardan gözlerini ayıramıyordu. "Lord Kendall'ın bu yaygaracı gruba yakalandığını mı söylemek istiyorsun?"

Annabelle, başını salladı. "Görünüşe bakılırsa, sonunda bize pek fazla bir şey kalmayacak."

Philippa, "Ama...ama o bizimle yürüyüşe çıkmayı planlamıştı," diye itiraz etti. "Seninle. Ben de şaperon olarak gelecektim."

Kızlardan birkaçı Annabelle'in balkonun diğer tarafında durduğunu görünce, Lord Kendall'ın onu görmesine engel olmak için avlarının çevresinde daha sıkı bir engel oluşturdular. Annabelle hafifçe başını salladı. Ya Kendall aptallık edip bu sabaha yönelik planlarından birine söz etmişti ya da koca avcılığı çılgınlığı öyle bir boyuta ulaşmıştı ki genç adam, saat kaçta olursa olsun, bir sürü kadını peşine takmadan odasından dışarı çıkamıyordu.

Philippa, "Orada öyle durma," dedi. "Gidip o gruba katıl. Onun ilgisini çekmeye çalış.

Annabelle ona kuşkuyla baktı. "Bu kızlardan bazıları vahşi hayvanlara benziyor. Beni ısırmalarını istemem."

Yanı başından gelen boğuk bir gülümseme genç kızı şaşırttı. Dönüp baktığında Simon Hunt'ın biraz ileride durmuş, kocaman avucunda neredeyse kaybolmuş olan bir fincandan kahvesini içmekte olduğunu gördü. Diğer erkekler gibi, kaba yünlü kumaştan yapılmış kalın giysiler ve en üst düğmesini açık bıraktığı eski bir keten gömlek giymişti. Gözlerindeki alaycı pırıltılar olayla ilgilendiğini gösteriyordu.

Annabelle bilinçli bir karar vermeden, ona doğru yürümekte olduğunu fark etti. Genç adamın yanına gelince dirseklerini balkon parmaklığına dayayarak bahçenin sabah görüntüsünü seyretmeye başladı. Hunt sırtını parmaklığa dayamış, yüzünü malikaneye dönmüştü.

Annabelle, onun rahatsız edici özgüvenine sataşmayı tiyacı hissederek, "Buradaki bekar erkekler Lord Ke ve Lord Westcliff'le sınırlı değil. Siz de bekarsınız Hunt. Sizin peşinizde niçin bu kadar fazla genç kız diye sordu.

Hunt, çay fincanını dudaklarına götürüp bir yudum içerek, tatlı bir sesle, "Bunun cevabı apaçık ortada," dedi. "Ben soylu biri değilim ve kötü bir koca olurum." Ona yan gözle baktı. "Size gelince, amacınıza saygım var ama bana sorarsanız Kendall'ı ayartmaya çalışmayın derim."

Annabelle hemen alındı. "Benim *amacıma* mı?" diye tekrarladı. "Sizce benim amacım ne, Bay Hunt?"

Genç adam, yumuşak bir sesle, "Amacınız elbette Annabelle Peyton için en iyi olanı elde etmek," diye cevap verdi. "Ama Kendall o kategoriye girmez. Onunla evlenmeniz sizin için felaket olur."

Annabelle ona döndü. Gözlerini kısarak, Simon Hunt'a baktı. "Niçin?"

Onun yüz ifadesini gören Hunt sırıttı. "Çünkü o size göre fazla kibar. Bunu hakaret olarak söylemiyorum. Kibar bir kadın olsaydınız sizi bu kadar beğenmezdim. Aynı şekilde, siz de ona göre biri değilsiniz. O sizin işinize yaramaz. Siz onu ezip geçersiniz. Sonunda, Kendall'ın hassas ruhu paramparça olarak ayaklarınızın dibine yığılır."

Annabelle bu ana kadar kimseye fiziki bir zarar vermeyi asla düşünmemişti ama şimdi içinden, onun kibirli gülümseyişini bir yumrukta dağıtmak geliyordu. Öfkesi haklı olmaktan gelmiyordu. Kendisinin Kendall gibi kibar ve medeni bir adam için fazla güçlü ve hareketli olduğunun bilincindeydi. Ama bu Simon Hunt'ı ilgilendirmezdi. Sanki Simon Hunt ya da başka biri ona daha iyi bir olanak mı sunuyordu?

Zehirli bakışlarla genç adama bakarak, en tatlı sesiyle, "Bay Hunt," dedi. "Siz niçin gidip..."

O sırada uzaktan biri seslendi. "Bayan Peyton!" Annabelle, Lord Peyton'ın ince siluetinin, kızların arasından sıyrılıp kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Yorgun bir hali vardı. Tacize uğramış gibiydi. "Günaydın, Bayan Peyton." Kravatının düğümünü ve çarpılmış olan gözlüğünü düzeltmek için durakladı. "Anlaşılan bu sabah yürüyüşe çıkmayı planlayan sadece biz değilmişiz." Annabelle'e mahcup bir gülümsemeyle bakarak, "Yine de kararımızı uygulamayı deneyelim mi?" diye ekledi.

Annabelle tereddüt ediyor, içinden homurdanıyordu. Lord Kendall ile, en aşağı yarım düzine kadının eşliğinde yapacağı yürüyüşte elde edebileceği fazla bir şey yoktu. Bu, gürültücü bir saksağan sürüsünün ortasında sakin bir sohbet yapmayı denemekten farksızdı. Öte yandan, Kendall'ın davetini reddetmeye de kıyamıyordu. Küçük bir reddedilme bile onu ürkütebilirdi ve Annabelle'i bir daha asla, hiçbir yere davet etmeyebilirdi.

Genç kız ona pırıl pırıl bir gülümsemeyle cevap verdi. "Büyük bir zevk duyarım, Sayın Lord."

"Harika; size göstermek istediğim çok ilginç birkaç bitki ve canlı türü var. Amatör bir bahçıvan olarak, Hampshire'a özgü bitki türlerini dikkatle araştırdım...."

Son kelimeleri duyulmadı çünkü yine heyecanlı kızlar tarafından kuşatılmıştı.

Kızlardan biri coşkuyla, "Bitkilere bayılırım," diye cıyakladı "Sevmediğim tek bir bitki yoktur."

Bir başkası, "Bitkiler olmasa açık havada dolaşmanın anlamı olmazdı," diye bağırdı.

Bir başkası da, "Ah, Lord Kendall, bitkiler ile diğer canlılar arasındaki farkı bize anlatmalısınız," diye sızlanıyordu.

Kızlar Kendall'ı alıp götürdüler. Genç adam, sanki karşı koyulmaz bir rüzgâr tarafından sürüklenerek uzaklaşmıştı. Philippa cesaret gösterip onlarla birlikte gitmişti. Kızının çıkarını korumaya kararlıydı.Kendall'a, "Kızım çok mü-

tevazı olduğu için doğaya karşı duyduğu büyük sevgiden size bahsetmemiş olabilir..." diyordu.

Kendal, itilip kakılarak balkon merdivenlerine doğru sürüklenirken, çaresizlik içinde başını çevirip omzunun üstünden arkaya baktı. "Bayan Peyton, geliyor musunuz?"

Annabelle sesini duyurmak için ellerini ağzının iki tarafına koyup, "Geliyorum," diye seslendi.

Genç adam ona cevap verdiyse de sesi duyulmadı.

Simon Hunt ağır hareketlerle, boş fincanını en yakındaki masanın üstüne bıraktı ve kendisine ait olan balık tadımlarını taşıyan uşağa hitaben bir şeyler mırıldandı. Uşak başını sallayıp uzaklaşırken, Hunt Annabelle ile birlikte yürümeye başladı. Genç kız, onun yanında yürüdüğünü fark edince gerildi.

"Ne yapıyorsunuz?"

Hunt, umursamaz bir tavırla, ellerini tüvit ceketinin ceplerine soktu. "Sizinle geliyorum. Irmaktaki alabalık avı sizin Kendall'ın ilgisini çekmek için diğer kızlarla yarışmanızı seyretmek kadar ilginç olamaz. Üstelik balıkçılık konusunda çok bilgisizim. Bir şeyler öğrenebilirim."

Annabelle ters bir cevap vermemek için kendini güç tuttu ve kararlı bir tavırla Kendall ve beraberindekileri izlemeyi sürdürdü. Hep birlikte balkon merdivenlerinden aşağı inip, yüce gürgen ve meşe ağaçlarının arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyerek ormana giden patikayı izlemeye başladılar. Annabelle, başlangıçta yanında yürüyen Siman Hunt'ı yok sayıyor, Kendall'ın hayranlarının arkasında bir heykel gibi yürüyordu. Kendall ise kızların önlerine çıkan tümsek ya da çukurları aşmalarına yardımcı olmak zorunda kalıyor ve zorlanıyordu. Annabelle'in kolundan daha kalın olmayan, yere düşmüş bir dal parçası öyle büyük bir engel olarak göründü ki, Kendall'ın birer birer bütün kızların onun üzerinden atlamalarına yardım etmesi, hatta sonuncu kızı kucağına alarak yerde duran dalın üstünden geçirmesi gerekti. Genç kız güya o kadar korkmuştu ki, küçük çığlıklar atarak kollarını Lord'un boynuna doladı.

Annabelle onları çok arkadan izliyordu. Yerde çapraz olarak duran dalın yanına gelince, Simon Hunt ona koluna girmesini teklif etti ama genç kız bunu kabul etmedi ve dalın üstünden atlayıverdi. Hunt onun kararlı profiline bakarak gülümsedi. "Şimdiye kadar öne geçmenizi beklerdim," dedi.

Genç kız anlaşılmaz bir ses çıkardı. "Bu kuşbeyinlilerle mücadele etmek için çaba harcayacak değilim," dedi. "Kendall'ın dikkatini çekmek için daha uygun bir zamanı bekleyeceğim."

"O zaten sizi fark etmiş durumda. Etmemesi için kör olması gerekir. Asıl sorun, sizi ilk gördüğüm andan bugüne kadar geçen iki yıl içinde kimseden evlenme teklifi almayı başaramadığınız halde, Kendall'dan evlenme teklifi alabileceğinizi düşünmeniz."

Genç kız, " Çünkü bir planım var," diye cevap verdi.

"Nasıl bir plan?"

Annabelle ona alay eder gibi baktı. "Size söyler miyim?"

Hunt büyük bir ciddiyetle, "Dilerim düzenbaz bir plandır," dedi. "Kibar bir yaklaşımla başarı elde edemiyorsunuz."

Annabelle, "Drahomam olmadığı için," diye itiraz etti. "Param olsa yıllarca önce evlenmiş olurdum."

Simon Hunt, "Benim param var," dedi. "Ne kadar istiyorsunuz?"

Annabelle ona küçümseyerek baktı. "Bunun karşılığında ne isteyeceğinizi çok iyi biliyorum, Bay Hunt. Sizden tek bir şilin bile istemediğimi rahatça söyleyebilirim."

"İlişkileriniz konusunda böylesine seçici olduğunuzu duymak çok güzel." Genç kızın geçmesi için, uzanıp bir ağaç dalını çekti. "Ben tam aksi yönde bir dedikodu duymuştum. Doğru olmadığına sevindim."

"Dedikodu mu?" Annabelle yolun ortasında durdu ve genç adamla yüz yüze gelmek için hızla döndü. "Benim hakkımda mı? Benim hakkımda ne söyleyebilirler?"

Hunt susuyor, Annabelle bir tahmin yürütebilmek için düşünüyordu.

"Seçici olmak..." diye mırıldandı. "İlişkilerim konusunda mı? Bu, benim uygunsuz bir ilişki yaşadığım anlamına mı....." Birden Hodgeham'ın iğrenç silueti gözlerinin önüne geldi ve sustu. Hunt onun benzinin soldu-ğunu, kaşlarının hafifçe çatıldığını fark etti. Genç kız ona buz gibi soğuk bakışlarla baktıktan sonra döndü ve kuru yapraklarla dolu yolda, sakin bir tavırla yürümeye başladı.

Hunt, onun yanında yürüyor, uzaktan, Kendall'ın geçtikleri yerlerdeki bitkilerle ilgili bilgi veren sesi geliyordu. Nadide orkideler...basurotu...mantar çeşitleri. Konuşması dinleyicilerinin karga gaklamasına benzer bir sesle sordukları sorular yüzünden sık sık kesiliyordu. Kendall, talihsiz bir meşe ağacını, bir bulut gibi kaplamış olan yosun tabakasını göstermek için duraklayıp, "...Bu bitkilere kara yosunları denir. Yaşamak için nemli ortama gereksinimleri vardır. Sık ormanların dışında, açık havada yaşayamazlar...." dedi.

Annabelle, Hunt'in kendisi hakkındaki düşüncesini niçin önemsediğini bilmiyordu. Ama, yine de, kısaca, "Yanlış bir şey yapmadım," dedi. Ona bu dedikoduyu kimin aktardığını ve daha da önemlisi, dedikodunun ne konuda olduğunu merak ediyordu. Birinin Hodgeham'ın geç saatlerde evlerine girip çıktığını görmüş olması mümkün müydü? Bu kötü bir olasılıktı. Kendini savunması imkânsız olan yıkıcı bir dedikodu olurdu. "Pişman olacağım hiçbir şey yapmadım."

Hunt, "Çok yazık," diye cevap verdi. "Pişman olacak bir şeyiniz yoksa, bu, ilginç olan hiçbir şey yapmadığınızı gösterir."

"Sizin pişmanlıklarınız neler?"

"Ben de hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum." Kara gözlerinde hain bir pırıltı belirdi. "Pişman olacak bir şey yapmadığımdan değil, elbette. Sonradan pişmanlık duyacağımı ümit ederek ağza alınmayacak şeyler yapıyorum. Ama şu ana kadar, hiçbir şeyden pişmanlık duymadım."

Annabelle'in içinde fırtınalar kopuyordu. Buna rağmen, küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Uzun bir dal yolun ortasında duruyordu. Genç kız, onu kenara itmek için uzandı.

Hunt, "İzin verin," diyerek dalı kenara çekti.

"Teşekkür ederim." Annabelle onu iterek yanından geçti ve Kendall ile kızlara uzaktan bakarken büyük bir acı duyarak ayağının altına bir şeyin battığını hissetti. "Aaah!" Yolun ortasında durup, duyduğu acıya neyin sebep olduğunu anlamak için eteğini hafifçe yukarı çekti.

Hunt hemen onun yanına koşarak dengesini kaybetmemesi için yardım etti. "Ne oldu?"

"Ayakkabımın içinde ayağıma batan bir şey var."

"Durun bakayım." Hunt çömelerek onun ayağını bileğini tuttu. Annabelle'in bacağının herhangi bir yerine ilk kez bir erkek eli dayıyordu. Genç kız kıpkırmızı oldu.

Telaş içinde, "Oraya dokunmayın," diye fısıldadı ama

Hunt bileğini bırakmadı. Genç kız neredeyse dengesini kaybedecekti. Düşmemek için, genç adamın omzuna tutunmak zorunda kaldı. "Bay Hunt..."

Hunt, "Sorunu anladım," diye mırıldandı. Annabelle, onun ayağını saran çorabı çektiğini hissediyordu. "Dikenli otlara basmışsınız." Annabelle'in görmesi için ona üzerinde saman çöpünü andıran kılçıklar bulunan ince bir filiz uzattı. Dikenler çoraba batarak genç kızın ayağına saplanmıştı.

Annabelle hâlâ kıpkırmızıydı ve düşmemek için Simon Hunt'ın omzuna tutunmaya devam ediyordu. Adamın omuzu şaşılacak ölçüde sertti. Ceketinin vatkası olmadığı için, kızın eli doğrudan kemik ve kaslara değiyordu. Şaşkın beyni, ormanda yolun ortasında, bir ayağı Simon Hunt'ın avucunun içinde olarak durduğunu kabul etmekte zorlanıyordu.

Simon Hunt, onun utancını görünce sırıttı. "Çorabınızda başka dikenler de var. Onları ayıklayayım mı?"

Annabelle üzgün bir sesle, "Çabuk olun," dedi. "Kendall bu tarafa dönüp elinizi eteğimin altında görmeden bu işi bitirin."

Hunt kıs kıs gülerek dikenleri genç kızın çorabından ayıklamaya koyuldu. O işini çabucak bitirmeye çalışırken Annabelle onun ensesinde, yanık teninin üzerinde sağa sola kıvrılmış olan asi saçları seyrediyordu.

Hunt dikenleri ayıklamayı bitirince, abartılı bir hareketle kızın ayakkabısını ayağına giydirdi. "Benim kırlarda dolaşan Külkedim," diyerek ayağa kalktı. Gözü Annabelle'in pembe yanaklarına ilişince, dostça gülümsedi. Gözlerinde alaycı pırıltılar belirdi. "Ormanda yürüyüşe çıkarken niçin bu ayakkabıları giydiniz? Bileğinize kadar gelen botlar giymeyi akıl etmenizi beklerdim."

Annabelle, ormanda yürüyüşe çıkarken ne giyeceğini bilmeyen kuş beyinli bir kadın gibi görünmekten rahatsız olmuştu. "Bileğe kadar gelen botlarım yok," dedi. "Eskisi parçalandı. Yenisini alacak param da yoktu."

Hunt, genç kızla alay etmek için bunu kullanmayarak onu şaşırttı. Bir an kıza dikkatle baktı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Sonra, "Haydi diğerlerine katılalım," dedi. Büyük bir olasılıkla bizim henüz görmediğimiz yosun, ya da Tanrı yardımcımız olsun, mantar çeşitleri bulmuşlardır."

Genç kızın göğsündeki ağırlık kalkmıştı. "Ben de liken bulmak istiyorum."

Hunt hafifçe gülümseyerek yolun üstünde duran kalın bir dalı itmek için uzandı. Annabelle eteklerini hafifçe yukarı çekerek onu cesaretle izliyor, malikanenin balkonunda oturup çay içip kurabiye yemenin ne kadar güzel ve zevkli olacağını düşünmemeye çalışıyordu. Hafif bir bayırın tepesine vardılar. Burada ormanın tabanını kaplayan masmavi yabani sümbüllerden oluşan bir denizle karşılaştılar. Bir düşün içine girmiş gibiydiler. Meşe, gürgen ve dişbudak ağaçlarının arasından sızan sis, ortama büsbütün gizemli bir görüntü kazandırıyordu. Sümbüllerin kokusu havayı kaplamıştı. Annabelle bu güzel kokulu havayı içine çekti.

İnce bir ağaç gövdesinin yanında duraklayan Annabelle, kolunu ağacın gövdesine dolayarak, mavi sümbülleri büyük bir zevkle seyretmeye başladı. Ağaçların dalları tepede birbirlerine karışıyor, doğal bir tavan oluşturuyorlardı. Genç kız, "Ne kadar güzel!" diye mırıldandı. Ağaçların gölgesinde yüzü parlıyordu.

"Evet." Ama Hunt sümbüllere değil ona bakıyordu. Annabelle'in onun yüzüne şöyle bir bakıp o ifadeyi gör-

mesi damarlarındaki kanın daha hızlı akmasını sağladı. Erkeklerin yüzünde daha öncede kendisine duydukları hayranlığı belli eden hatta şehvet olduğunu anladığı ifadeler görmüştü ama bu kadar mahremiyet içeren, bu kadar rahatsız edici boyutta arzulu bir yüz ifadesiyle hiç karşılaşmamıştı. Sanki Hunt ondan sadece bedenini değil, çok daha karmaşık olan bir şeyi istiyordu.

Huzursuz olarak ağaçtan uzaklaştı ve o sırada annesiyle konuşmakta olan Kendall'a doğru yürümeye başladı. Kızlar ise kucak kucak yabani sümbül toplamak üzere dağılmışlardı. Dişi çapulcular ganimetlerini toplarken, çiçeklerin sapları zedelenip kırılıyordu.

Annabelle yanına gelince, Kenedall rahatlamış göründü. Kızın yüzündeki yumuşak tebessüm onu daha da ferahlattı. Anlaşılan Kendall onun, bir yürüyüşe davet edilip de ilgilenilmeyen her kadın gibi huysuzlanmasını beklemişti. Simon Hunt'ın koyu renk siluetini görünce birden gözleri parladı, yüzünden bir kararsızlık ifadesi geçti. İki erkek başlarıyla birbirlerini selamladılar. Hunt, kendinden emin, Kendall biraz çekingen görünüyordu. Kendall, "Görüyorum ki başka yol arkadaşlarımız varmış," diye mırıldandı.

Annabelle, Kendall'a, en baştan çıkarıcı tebessümüyle gülümsedi.

"Elbette var," dedi. "Siz Fareli Köyün Kavalcısısınız. Nereye giderseniz gidin, insanlar peşinizden gelecek."

Kendall kızardı. Bu saçma sözler hoşuna gitmişti. "Umarım buraya kadar olan yürüyüş hoşunuza gitmiştir, Bayan Peyton," dedi.

Genç kız, "Ah evet," dedi. "Ama, dikenli otların üstüne bastığımı itiraf etmeliyim."

Philippa, küçük bir ses çıkardı. Kaygılandığı belliydi. "Aman Tanrım...bir şey oldu mu, sevgilim?"

Annabelle, hemen, "Hayır, önemsiz bir şeydi," diye cevap verdi. "Sadece bir iki küçük çizik. Bütün suç bende...korkarım yanlış ayakkabı giymişim." Ayağını uzatıp Kendall'a ince ayakkabılarını gösterdi. Bu arada ince ve biçimli bileğinin görünmesi için eteğini hafifçe yukarı kaldırdı

Kendall üzüntüyle dilini şaklattı. "Bayan Peyton, ormanda yürüyüşe çıkarken bu ayakkabılardan çok daha kalın bir şey giymeliydiniz."

Annabelle, gülümsemeye devam ederek omuz silkti. "Haklısınız, elbette. Arazinin bu kadar engebeli olabileceğini düşünmemiştim. Dönüşte daha dikkatli yürüyeceğim. Ama yabani sümbüller o kadar güzel ki, onları görebilmek için, dikenli otlardan oluşan bir tarladan geçmeye razıyım."

Kendall, diğerlerinden ayrı duran bir yabani sümbül kümesine doğru uzanarak üzerinde birkaç çiçek bulunan ince bir filizi koparıp genç kızın şapkasının kurdelesine iliştirdi. "Bu çiçekler, sizin gözleriniz kadar mavi değiller," dedi. Sonra bakışları, Annabelle'in, şimdi eteğinin altında olan ayak bileğine kaydı. "Geri dönerken aynı şey olmaması için koluma girmelisiniz."

"Teşekkürler, Sayın Lord." Annabelle ona hayran bakışlarla baktı. "Korkarım eğrelti otlarıyla ilgili olarak daha önce anlattıklarınızı kaçırdım. Aşk merdiveninden söz etmiştiniz sanırım, öyle değil mi? Sizi büyük bir ilgi ve hayranlıkla dinlemiştim."

Kendall hemen, bir insanın eğrelti otları ile ilgili olarak bütün bilmek isteyeceği şeyleri anlatmaya başladı... Biraz sonra, Annabelle başını çevirip, Simon Hunt'ın bulunduğu yere bakınca, onu göremedi. Genç adam gitmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Kızlar, ellerinde sepetlerle, hep birlikte, ormanın içindeki patikada yürüyorlardı. Annabelle, "Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye, neredeyse sızlandı. "Uzun iç çamaşırlarımızla beysbol oynayacağımızdan söz etmiştik ama bunun sadece bir şaka olduğunu sanıyordum."

Daisy, "Bowman'lar bu oyun konusunda asla şaka yapmaz," diye cevap verdi. "Bu, saygısızlık olurdu."

Lellian, neşeli bir sesle, "Sen oyun oynamayı seversin, Annabelle," dedi. "Bu oyun ise oyunların en güzelidir."

"Ben bu oyunun, normal giysilerle, masada oynananını severim," diye cevap verdi.

Daisy, omuz silkerek, "Giyim konusu fazla büyütülüyor," dedi.

Annabelle, arkadaş sahibi olmanın bir bedeli olduğunu, insanın kimi zaman, istemeden de olsa, arkadaşlarının isteklerine uyması gerektiğini öğreniyordu. Buna rağmen, bu sabah, Evie'nin açık havada iç çamaşırlarına kadar soyunmaya niyetli olduğunu tahmin edemediği için, onu kendi tarafına çekmeyi denemiş ama başarılı olamamıştı. Çünkü Evie, büyük bir cesaretle, Bowman'ların planlarına uyum sağlamaya kararlıydı. Bunun, çekingenliğini yenmesine yarayacağına inanıyordu. Annabelle'e, bir sır verircesine, "Onlar gibi olmak istiyorum," diye itiraf etmişti. "O kadar özgür ve cesurlar ki. Hiçbir şeyden korkmuyorlar."

Annabelle kızın kararlı yüz ifadesini görünce derin derin içini çekerek pes etmişti. "Eh, peki. Bizi kimse görmediği sürece, sanırım sakıncası yok. Ama bunun hangi amaca hizmet edeceğini de anlamış değilim."

Evie, "B..belki eğlenceli olur," diye önermiş, Annabelle de ona öyle bir bakmıştı ki, Evie gülmekten kendini alamamıştı.

Hava, Bowman'ların planlarına destek olmaya karar vermiş gibiydi. Gökyüzü açık ve masmaviydi. Hafif bir esinti vardı. Dört kız, kollarında sepetlerle, kırmızı güneş gülü goncaları ve mor menekşelerle bezeli nemli çayırların arasındaki çukur bir yolda ilerliyorlardı.

Lillian, "Gözünüzü açın," dedi. "Bir dilek kuyusuna gelince, yolun öteki tarafındaki tarladan geçip ormanının içinden yürüyerek yolumuza devam edeceğiz. Tepede kuru bir çayır var. Uşaklardan biri bana hiç kimsenin asla oraya gitmediğini söyledi."

Annabelle, sakin bir sesle, "Elbette tepede olması gerek," dedi. "Dilek kuyusu nasıl bir şey Lillian? Bir çıkrık ve bir kovası olan, beyaz badanalı kuyulardan mı?"

"Hayır, yerde bulunan büyük çamurlu bir delik."

Daisy, "İşte orada!" diye bağırdı ve etrafa çamur sıçratmakta olan kahverengi deliğe doğru hızlandı. Deliğe yanında bulunan bir banktan su akıyordu. "Gelin. Hepimiz birer dilek tutalım. Ben yanıma kuyunun içine atmak için toplu iğne de aldım. Size de verebilirim."

Lillian, "Yanına toplu iğne almak nereden aklına geldi?" diye sordu.

Daisy'nin yüzünde muzip bir ifade belirdi. Gülümsedi.

"Şey...dün, öğleden sonra, annem ve diğer büyük hanımlar oturmuş dikiş dikiyorlardı. Ben de onların yanında oturup bugünkü oyunda kullanacağımız topu yaptım." Sepetinden deri bir top çıkardı ve böbürlenerek diğer kızlara gösterdi. "Bunu yapabilmek için bir çift deri eldiveni feda ettim. Şunu söyleyeyim ki, bu topu yapmak kolay olmadı. Büyük hanımlar, benim topun içini yünlü kumaş kırpıntılarıyla dolduruşumu seyrederken, içlerinden birinin sabrı tükenmiş olacak ki, bu yaptığımın ne olduğunu sordu. Elbette onlara bu topla beysbola benzer bir oyun oynayacağımızı söyleyemezdim. Annemin tahmin ettiğinden eminim ama o da utandığı için bir şey söylemedi. Ben de soruyu soran hanıma bir iğne yastığı yaptığımı söyledim."

Kızların hepsi kıs kıs güldüler. Lillian, "Hayatı boyunca gördüğü en çirkin iğne yastığı olduğunu düşünmüştür," dedi.

Daisy, "Kuşkusuz öyle düşünmüştür," dedi. "Sanırım bana çok acıdı. Yaptığım iğne yastığına koymam için birkaç toplu iğne verdi ve ağzının içinde, yastığın çok kötü yapıldığı ve zavallı Amerikalı kızların hiç el mahareti olmadığı yolunda bir şeyler mırıldandı." Tırnağıyla toplu iğneleri deri toptan çıkarıp kızlara verdi.

Annabelle sepetini yere koyup, bir toplu iğneyi işaret parmağıyla baş parmağının arasında tutarak gözlerini kapadı. Ne zaman fırsat bulsa aynı dileği tutardı...bir soyluyla evlenmek. Ama, çok tuhaf, bu kez, iğneyi kuyuya atarken, aklına başka bir şey geldi.

Âşık olmak istiyorum.

Bu beklenmedik, başına buyruk istek Annabelle'i şaşırtmıştı. Böyle bir fırsatı nasıl olup da bu kadar sakıncalı bir dilek tutarak harcadığını merak etti.

Gözlerini açınca, diğer kızların büyük bir ciddiyetle kuyuya bakmakta olduklarını gördü. Üzgün bir sesle, "Yanlış bir dilek tuttum," dedi. "Bir tane daha tutabilir miyim?"

Lillian, gerçekçi bir tavırla, "Hayır," diye cevap verdi. "İğneyi kuyuya attıktan sonra başka dilek tutamazsın."

Annabelle, "Ama ben o dileği tutmak istemiyordum," diye itiraz etti. "Birden aklıma geldi. Oysa düşündüğüm o değildi."

Evie, "Huysuzluk etme Annabelle," diye çıkıştı. "Kuyunun ruhunu kızdırmak istemezsin herhalde."

"Neyi?"

Onun şaşkın yüz ifadesi karşısında Evie gülümsedi. "Kuyunun içinde yaşayan ruhu. Onu rahatsız edersen, dileğinin yerine gelmesi karşılığında korkunç bir bedel ister. Ya da, sonsuza dek onunla birlikte yaşaman için seni çekip kuyunun içine alır."

Annabelle, kahverengi suya baktı. Sesini duyurabilmek için, ellerini ağzının iki tarafına koyarak kuyunun görünmeyen ruhuna, "Benim korkunç dileğimi yerine getirmen gerekmez," diye seslendi. "Onu geri alıyorum!"

Daisy, "Ona sataşma Annabelle!" dedi. "Ve, Tanrı aşkına, kuyunun kenarından geri çekil."

Annabelle sırıtarak, "Batıl inançların var mıdır?" diye sordu.

Daisy ona dik dik bakarak, "Biliyor musun, batıl inançların nedenleri vardır," dedi. "Zaman içinde bir gün, senin yaptığın gibi, bir kuyunun başında duran *birinin* başına *kötü bir şey* gelmiştir." Gözlerini yumarak dileğine odaklanıp toplu iğnesini suya attı. "İşte. Senin yerine bir dilek tuttum. Seninkini boşa harcadın diye şikâyet etmene gerek yok."

"Ama sen benim ne istediğimi nereden biliyorsun?"

Daisy, "Tuttuğum dilek senin yararına," diye açıkladı.

Annabelle, yalancıktan inledi. "Yararına olan şeylerden nefret ederim."

Bu sözler üzerine kızlar tatlı bir tartışmaya giriştiler. Her biri diğeri için neyin yararlı olacağını söylüyordu. Sonunda Lillian, dileğine odaklanamadığını, susmalarını söyledi. Lillian ile Evie'nin dilek tutmasına yetecek bir süre sustular. Sonra tarlayı geçip ormana girdiler. Kısa bir süre sonra, güneşle yıkanan, otlarla kaplı, kuru bir çayıra ulaştılar. Çayırın kenarına, o taraftaki, gürgen ağaçlarından oluşan korunun gölgesi düşüyordu. Havada hafif bir toprak kokusu vardı. Annabelle derin derin soluyarak temiz ve serin havayı içine çekti. Şakacıktan şikâyet eder gibi yaparak, "havanın hiç yoğunluğu yok," dedi. "Ne kömür dumanı, ne de sokağın tozu var. Bir Londralı için fazla temiz. Ciğerlerimde havanın varlığını hissedemiyorum."

Lillian, "O kadar da değil," diye cevap verdi. "Arada sırada, esintiyle bir koyun kokusu geliyor."

"Gerçekten mi?"Annabelle havayı dikkatle kokladı. "Ben hiç koku almıyorum."

Lillian, "Çünkü senin burnun yok," diye cevap verdi.

Annabelle, sırıtarak, "Anlayamadım. Ne dedin?" diye sordu.

Lillian, "Ah evet, tabii ki bir burnun var," diye açıkladı. "Ama benim koku alan bir *burnum* var. Ben kokulara karşı olağanüstü hassasım. Bana bir esans ver, sana hangi esansların bileşimi olduğunu söyleyeyim. Bir müzik parçasını dinleyip de notalarını söyleyebilmek gibi bir şey. New York'tan ayrılmadan önce, babamın fabrikasında, kokulu bir sabun formülü oluşturma çalışmalarına bile katıldım"

Annabelle büyülenmiş gibiydi. "Bir parfüm yaratabilir misin?" diye sordu.

Lillian kendinden emin bir tavırla, "Kusursuz bir parfüm yaratabileceğimi düşünüyorum," dedi. "Ancak parfüm sektörü onu aşağılamak için elinden geleni yapacaktır. Çünkü bu sektörde "Amerikan Parfümü" asla kabul edilemez. Amerikan ve parfüm kelimeleri zıt kardeşler olarak bilinir. Üstelik ben bir kadınım. Bu da burnumun koku alma kapasitesinin sorgulanmasına neden olacaktır."

"Yani, erkeklerin burnunun kadınlarınkinden daha hassas olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Lillian, suratını asarak, "Kesinlikle öyle düşünüyorlar," dedi ve abartılı bir hareketle piknik sepetinden bir battaniye çıkardı. "Erkekler ve onların önyargılarından yeterince söz ettik," diye homurdandı. "Şimdi bir süre güneşte oturalım mı?"

Daisy, zevkle iç geçirerek battaniyenin bir köşesine çöktü. "Güneşten yanacağız annem de sinir krizi geçirecek."

Bu Amerikan deyimi Annabelle'in hoşuna gitmişti. "Sinir krizi nedir?" diye sordu ve Daisy'nın yanındaki boş yere oturdu. "Onu geçirdiği zaman beni çağırın. Nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

Daisy, "Annem her zaman sinir krizi geçirir," diye açıkladı. "Hampshire'dan ayrılmadan önce göreceksin. Hiç kuşkun olmasın."

Annabelle'in piknik sepetinin kapağını açtığını gören Lillian, "Oyun oynamadan önce yemek yememeliyiz," dedi.

Annabelle, meyve, peynir, ezme, kalın ekmek dilimleri ve birkaç çeşit salatayla dolu olan sepetin içine merakla bakarken, "Ben açım," diye söylendi.

Daisy gülerek, "Sen her zaman açsın," dedi. "Senin gibi ufak tefek bir insana göre, çok iştahlısın."

Annabelle, "Ben mi ufak tefeğim?" diye itiraz etti. "Eğer sen bir altmıştan bir santim fazlaysan ben şu piknik sepetini yerim."

Daisy, "O zaman çiğnemeye başlasan iyi olur. Benim boyum bir altmış bir. Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

Lillian hafifçe gülümseyerek, "Annabelle, yerinde olsam sepetin sapını çiğnemeye başlamazdım," diye söze karıştı. "Daisy boyu ölçülürken ayak parmaklarının ucuna basar. Kız kardeşimin çok kısa boylu bir insan olduğunu kabul etmeye bir türlü yanaşmaması yüzünden, zavallı terzimiz yaklaşık bir düzine elbisenin boyunu kısaltmak zorunda kaldı."

Daisy, "Ben kısa boylu değilim," diye mırıldandı. "Kısa boylu kadınlar, hiçbir zaman gizemli ya da zarif olamazlar. Yakışıklı erkekler onların peşinden koşmaz. Onlara daima çocuk muamelesi yapılır. Kısa olmayı reddediyorum."

Evie, "Sen gizemli ya da zarif değilsin," dedi. "Ama çok güzelsin."

Daisy, "Sen de çok şekersin," diye cevap verdi ve piknik sepetine uzandı. "Gel...zavallı Annabelle'i doyuralım. Midesinin guruldadığını duyabiliyorum."

Heyecanla sepetteki yiyeceklerin içine daldılar. Karınlarını doyurduktan sonra, örtünün üstüne sırtüstü uzanıp tembel tembel bulutları seyrederken fındık kabuğunu doldurmayacak şeylerden söz ettiler. Gevezelik etmekten yorulup arada sırada mırıltıyla konuşmaya başladıklarında, meşe ormanından kırmızı bir sincap çıkıp tan tarafa saptı. Tek gözüyle onları seyrediyordu.

Annabelle zarif bir esnemeyle, "Davetsiz bir misafir," dedi.

Evie yüzükoyun dönüp, bir ekmek kırıntısını sincaba doğru fırlattı. Sincap donakaldı. Bu beklenmedik ikrama bakakalmıştı. Ama yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Evie başını kaldırdı. Saçları, güneşte, üstüne yakuttan bir ağ örtülmüş gibi parlıyordu. Yumuşak bir sesle, "Zavallı küçük şey," diye söylendi ve ürkek sincaba bir ekmek kırıntısı daha fırlattı. Bu, sincabın daha yakınına düştü. Sincabın kuyruğu heyecanla titredi. Evie onu cesaretlendirmeye çalışıyordu. Tatlı bir sesle, "Cesur ol," diye söylendi. "Gidip al onu." Anlayışlı bir gülümsemeyle, sincabın önüne küçük bir parça ekmek daha attı. Bu, minik hayvanın daha da yakınına düştü. Evie, "Eh, Sincap Bey," diye sitem etti. "Sen korkağın birisin. Kimsenin sana zarar vermeyeceğini anlayamıyor musun?"

Sincap, ani bir atılışla ekmek kırıntısını kapıp kuyruğunu titreterek kaçtı. Evie, bir zafer kazanmış gibi başını çevirip arkadaşlarına bakınca, onların şaşkınlık içinde kendisini seyretmekte olduklarını gördü. Durumu kavrayamamıştı. "N...ne oldu?" diye sordu.

İlk konuşan Annabelle oldu. "Biraz önce sincapla konuşurken kekelemedin!"

"Hmm." Evie birden utanmıştı. Önüne bakıp yüzünü buruşturdu. "Nedenini bilmiyorum ama çocuklar ya da hayvanlarla konuşurken hiç kekelemem," dedi.

Kızlar bir an bu şaşırtıcı açıklama üzerinde düşündüler. Daisy, "Senin benimle konuşurken de pek kekelemediğini fark ettim," dedi.

Lillian dayanamayıp, "Sen hangi kategoriye giriyorsun, şekerim? diye sordu. "Çocuk kategorisine mi, hayvan kategorisine mi?"

Daisy ona, Annabelle'in hiçbir anlam veremediği bir el hareketiyle cevap verdi.

Annabelle, Evie'ye kekemeliği konusunda bir doktora başvurup vurmadığını soracaktı ama kızıl saçlı kız birden konuyu değiştirdi. "Daisy, oynayacağımız oyunda kullanacağımız top nerede? Hemen oynamaya başlamazsak uyuyakalacağım."

Annabelle Evie'nin kekemeliğinden söz edilmesini istemediğini anlamıştı. Onun önerisini destekledi. "Eğer bu oyunu oynayacaksak, hemen başlayabiliriz."

Daisy, topu bulmak için sepeti karıştırırken, Lillian kendi sepetinden bir şey çıkardı. Kendini beğenmiş bir tavırla, "Bakın, ne getirdim," dedi.

Daisy içten bir gülüşle, "Gerçek bir beysbol sopası!" diye açıkladı. Yassı sopaya hayranlıkla bakıyordu. "Ben de sıradan bir sopa kullanırız diye düşünmüştüm. Onu nereden buldun, Lillian?"

"Seyislerden birinden ödünç aldım. Fırsat buldukça kaçıp bu oyunu oynuyorlarmış – çok seviyorlar."

Daisy, "Bu oyunu kim sevmez?" dedi ve düğmelerini çözmeye başladı. "Aman Tanrım! Hava ne kadar sıcak. Bu kat kat giysilerden kurtulmak iyi olacak."

Bowman kardeşler, açık havada soyunmaya alışık olan kızların rahatlığıyla giysilerini çıkarmaya başladılar. Annabelle, bir anlık bir kararsızlık içinde onlara baktılar.

Evie, "Hodri meydan!" diye mırıldandı.

Annabelle ise, üzüntülü bir sesle, "Of!" dedi ve elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. Hiç alışık olmadığı bir utangaçlık hissederek kızarmıştı. Ama, ürkek Evie Jenner bile, görgü kurallarına isyan etmek adına bu oyunu oynamak için soyunmaya razı oluyorsa, kendisi korkaklık edecek değildi. Kollarını elbiseden çıkarıp giysiyi aşağı bıraktı. Ağır elbise yere düşüp ayaklarının dibine yığıldı. İç gömleği, korsesi ve uzun külotuyla kalmıştı. Hafif bir esinti nemli koltuk altlarını yalayınca zevkten ürperdi.

Diğer kızlar da soyunmuşlardı. Elbiseleri dev egzotik çiçekler gibi, ayaklarının dibinde duruyordu.

Daisy, topu Annabelle'e atarak, "Yakala," dedi. Annabelle ani bir tepkiyle onu yakaladı. Hep birlikte çayırın ortasına doğru yürüdüler. Topu birbirlerine atıp tutuyorlardı. Topu atıp tutmakta en başarısız olan Evie'ydi. Ama başarısızlığı beceriksizlikten çok deneyimsizlikten kaynaklanıyordu. Öte yandan Annabelle'ın, kendisinden küçük yaşta bir erkek kardeşi vardı. Onunla sık sık oyun oynardı. Bu yüzden top oynamak konusunda deneyimliydi.

Bacaklarının üstünde eteğin ağırlığı olmadan yürümenin hafifliği çok tuhaf bir duyguydu. İnsan garip bir hafiflik hissediyordu. Annabelle, düşüncelerini, "Erkekler pantolonla dolaşırken böyle hissediyor olmalılar," diye dile getirdi. "İnsanın, onların bu özgürlüğünü kıskanası geliyor."

Lillian sırıtarak, "Kıskanası mı geliyor?" dedi. "Ben onları düpedüz kıskanıyorum. Kadınlar pantolon giyebilse ne güzel olurdu, öyle değil mi?"

Evie, "Ben b..bundan hiç hoşlanmazdım," diye söze karıştı. "Bir erkek benim bacaklarımın ya da...şeyimin..." dedikten sonra durakladı. Bedeninin bahsedilmemesi gereken yerlerini anlatabilmek için bir kelime arıyordu. Zayıf bir sesle, "Şeyimin biçimini görecek olsa, utancından ölürdüm," diye ekledi. Lillian büyük bir açık yüreklilikle, "İç gömleğin içler acısı durumda, Annabelle," dedi. "Sana yeni iç çamaşırları göndermek aklıma gelmemişti. Ama düşünmeliydim..."

Annabelle düşünmeden omuz silkti. "Önemli değil. Nasıl olsa kimse görecek değil."

Daisy ablasına baktı. "Lillian, bana kalırsa, çok düşüncesiz davranmışız. Zavallı Annabelle'in melekleri hiç de cömert değilmiş."

Annabelle gülerek, "Ben şikâyetçi değilim," dedi. "Bana kalırsa, dördümüz de aynı gemideyiz."

Birkaç dakika daha alıştırma yaptıktan ve oyunun kural-

ları konusunda kısa bir sohbetten sonra, piknik sepetlerini işaret direkleri olarak dizdiler ve oyun başladı. Annabelle, "Kale Kayası" olarak belirlenen yerde bacaklarını açarak durdu.

Daisy ablasına. "Topu ona atacağım," dedi. "Sen yakala."

Lillian, "Ama benim kollarım senden daha güçlüdür," diye homurdanarak, Annabelle'in arkasına geçti.

Annabelle sopayı omzunun üstüne kadar kaldırarak, Daisy'nin attığı topa doğru salladı. Sopa topu ıskaladı. Islık çalarak, havada muntazam bir kavis çizdi. Arkasında duran Lillian, ustaca bir hareketle topu tuttu.

Daisy, Annabelle'i teşvik etmek için, "Sopayı çok güzel salladın," dedi. "Top sana doğru gelirken, gözlerini ondan ayırma."

Annabelle, sopayı tekrar havada sallayarak, "Bana doğru bir şey atılırken kımıldamadan durmaya alışık değilim," dedi. "Kaç hakkım var?"

Arkasından Lillian'ın sesi geldi. "Bu oyunda, topa vuran oyuncunun sonsuza dek hakkı vardır. Bir daha dene, Annabelle. Bu kez sopayı Bay Hunt'ın burnunun ortasına indirdiğini düşün."

Annabelle, bu öneriyi beğeniyle karşıladı. Daisy, topu tekrar ona doğru fırlatırken, "Bu sopayı, onun bedeninin daha aşağılarındaki bir çıkıntının üstüne indirmek isterim," dedi. Bu kez, sopanın yassı tarafı, sert bir paat sesi çıkararak topa çarptı. Daisy bir sevinç çığlığı koparark topun peşinden koştu. Kahkahalarla gülmekte olan Lillian ise, "Koş Annabelle!" diye bağırdı. Annabelle, büyük bir zevkle koşmaya başladı. Piknik sepetlerinin çevresini dolanarak, Kale kayasına yöneldi.

Daisy topu alıp Lillian'a attı. Lillian onu havada yakaladı.

"Üçüncü işaret direğinde dur, Annabelle," diye seslendi. "Bakalım, Evie kale kayasına dönmeni sağlayabilecek mi?

Evie sinirli ama kararlı görünüyordu. Sopayı alıp yerine geçti.

Annabelle, "Topu Florance Teyze imiş gibi düşün," deyince Evie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Evie sopayı hızla sallarken, Daisy topu yavaşça ona doğru fırlattı. Evie vuramadı ve top pat diye bir ses çıkartarak Lillian'ın avucuna düştü. Lillian, topu tekrar Daisy'e atarak, Evie'nin durduğu yeri biraz değiştirdi. "Alanını genişlet ve dizlerini biraz kır," diye mırıldandı. "Aferin. Şimdi top sana doğru gelirken gözünü ondan ayırma. O zaman kaçırmazsın."

Ne yazık ki Evie birçok kez denemesine rağmen topa vuramadı. Sinirlenmiş, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Alnını kırıştırarak, "Bu çok güç," dedi. "Belki sırayı başka birine vermeliyim."

Annabelle, Evie'nin, hiç değilse bir kez topa vurmasını istiyordu. Kaygılı bir tavırla, "Birkaç kez daha dene," dedi. "Acelemiz yok."

Daisy, "Pes etme!" diye söze karıştı. "Kendini çok zorluyorsun, Evie. Rahatla. Sopayı sallarken gözlerini kapatma."

Lillian, alnına düşen bir tutam ipeksi siyah saçı geriye itip kaslı kollarını esnetirken, "Yapabilirsin," dedi. "Bıra önce neredeyse topa vuracaktın. Topu izle...yeter."

Evie, içini çekerek arkadaşlarına teslim oldu. Sopayı bir kez daha yukarı kaldırdı. Mavi gözlerini kısmış, Daisy'ye bakıyordu. Onun topu atmasını beklerken gergindi. "Hazırım."

Daisy topu cesaretle fırlattı. Evie de kararlı bir tavırla sopayı salladı. Sopanın topa vurduğunu gören Annabelle

büyük bir sevinç duydu. Top havaya sıçrayarak, meşe ormanının derinliklerine doğru gitti. Bu harika vuruş karşısında hepsi sevinç çığlıkları attılar. Evie de kendi başarısına şaşırmış, olduğu yerde zıplayıp duruyordu. "Yaptım! Yaptım!"

Annabelle, "Sepetlerin çevresini koşarak dolaş," diye bağırarak Kale kayasındaki yerini aldı. Evie, sevinç içinde sözde oyun sahasının çevresini koşarak dolaştı. Çamaşırları uzaktan beyaz bir leke gibi görünüyordu. Kale kayasına ulaştığında, hiçbir neden olmadığı halde kızlar hâlâ, zıplayıp sıçrayarak çığlıklar atmaktaydılar. Tek neden genç ve sağlıklı ve de kendilerinden memnun oluşlarıydı.

Birden Annabelle, bayırı tırmanmakta olan koyu renk silueti fark etti. Bir – hayır iki – atlının kuru çayıra doğru gelmekte olduklarından emin olunca durdu. "Biri geliyor," dedi. "İki atlı. Çabuk giyinin." Alçak sesle verilen bu uyarı kızların neşeli çığlıklarına karıştı. Güçlükle duyuldu. Gözlerini iri iri açarak birbirlerine baktılar ve paniğe kapılarak harekete geçtiler. Daisy ve Evie, çığlıklar atarak, pikniğin kalıntılarına doğru koşmaya başladılar. Giysileri orada bırakmışlardı.

Annabelle de onları izliyordu. Ama atlılar tam arkasında durunca birden onlara doğru döndü. Ne gibi bir tehlike oluşturabileceklerini anlayabilmek için onları kuşkuyla süzdü. Yüzlerine bakınca, onları tanıdı ve büyük bir çaresizliğe kapılarak ürperdi.

Lord Westcliff...ve daha da kötüsü...Simon Hunt.

Onuncu Bölüm

Annabelle, Hunt'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca, gözlerini ondan ayıramadı. Bu insanın uyanınca, bu kadar korkunç bir şeyin asla gerçek olamayacağını hissedip büyük bir ferahlık duyduğu karabasanlar gibi bir şeydi. Kendisi bu kadar kötü bir duruma düşmüş olmasaydı, her şey bu kadar alçyhine görünmeseydi, Simon Hunt'ı dili tutulacak kadar şaşırttığına çok sevinirdi. Hunt'ın yüzü önce ifadesizdi. Sanki, Annabelle'in, iç çamaşırlarıyla karşısında durduğu gerçeğini hazmetmekte zorlanır gibiydi. Genç kızı baştan aşağı süzdükten sonra, bakışları yüzüne kaydı. Annabelle'in yüzü kıpkırmızıydı.

Boğucu bir sessizlik içinde birkaç dakika daha geçti. Hunt paslı bir sesle konuşmadan önce yutkunma gereğini duydu. "Belki de sormamalıyım ama ne yapıyorsunuz?"

Annabelle felç olmuş gibiydi ama genç adamın bu sözleri onu harekete geçirdi. İç çamaşırlarıyla orada durmaya devam edip onunla konuşamazdı. Bu kesindi. Ama, kendisine olan saygısı – ya da bu saygının kırıntıları – Daisy ile Evie gibi çığlıklar atarak giysilerine doğru koşmasına engeldi. Bunun yerine ikisi ortası bir çözümle yetinmeye karar vererek, kendinden emin adımlarla elbisesine doğ-

ru yürüyüp onu yerden aldı ve önünde tutarak çıplaklığını bir nebze olsun örtmeye çalıştı. Sonra tekrar Simon Hunt'a dönerek, normalden daha yüksek sesle, "Bir oyun oynuyorduk," dedi.

Hunt çevreye şöyle bir baktıktan sonra yine genç kızın yüzünde odaklandı. "Peki niçin..."

Annabelle onun sözünü kesti. "Etekle rahat koşmak mümkün değil. Bunu anlamanız gerekirdi."

Hunt bunu yuttu ama başını çevirmeden önce, Annabelle onun sırıttığını gördü. "Hiç denemediğim için, söylediğinize inanmak zorundayım."

Arkasında ise, Daisy ablasına, suçlayan bir ses tonuyla, "Bu çayıra hiç kimse gelmez demiştin!" diyordu.

Lillian, giysisini giymeye çalışırken alçak sesle, "Bana öyle demişlerdi," diye cevap verdi.

O ana kadar tek bir kelime söylememiş olan Kont, uzaklara bakarak, sakin bir tavırla, "Bu bilgi doğruydu, Bayan Bowman," dedi. "Bu çayıra genellikle kimse uğramaz."

Lillian onu suçlar gibi, "Öyleyse burada ne işiniz var?" diye sordu. Sanki arazinin sahibi Westcliff değil de kendisiydi.

Bu soruyu duyan Kont aniden başını çevirdi. Amerikalı kıza kuşku dolu bakışlarla baktı. Sonra yine uzaklara odaklandı. Soğuk bir sesle, "Buraya tamamen bir tesadüf eseri geldik," dedi. "Bugün topraklarımın kuzeybatıdaki bölümünü görmek istedim." *Topraklarım* kelimesini özellikle vurgulamıştı. "Bay Hunt'la birlikte yol boyunca ilerlerken çığlıklarınızı duyduk. Durumu kontrol etmemizin iyi olacağını düşündük ve gerekirse yardım etmek amacıyla geldik. Burada...şey...şey yapacağınız... aklıma gelmemişti."

"Lillian iç çamaşırıyla oyun oynayacağımız..." diye

onun cümlesini tamamladı. Bu arada elbisesini giymeyi tamamlıyordu.

Kont bu deli saçması cümleyi tekrarlayamadı. Atını çevirdi ve arkasına bakarak, omzunun üstünden, "Gördüklerimi beş dakika içinde unutacağım," dedi. "Ama önce, bundan böyle açık havada çıplak etkinliklerden kaçınmanızı önereceğim. Çünkü, buradan geçebilecek olan başkaları, bu duruma Bay Hunt ile benim kadar ilgisiz kalmayabilirler."

Annabelle duyduğu utanca rağmen, Kont'un kendisinin ve Hunt'ın gördükleri karşısında ilgisiz kaldıkları idiasına burun kıvırmamak için kendini güç tuttu. Hunt kendini tepeden tırnağa süzerken ona yiyecek gibi bakmıştı. Westcliff'in bakışları ise daha kaçamaktı ama onun atını sürüp uzaklaşmadan önce Lillian'ı dikkatle süzüşü Annabelle'in gözünden kaçmamıştı. Ancak, içinde bulunduğu yüz kızartıcı durum, Westcliff'in onlara tepeden bakışına karşılık ona birkaç şey söylemesini engellemişti.

Büyük bir soğukkanlılıkla, "Teşekkürler Sayın Lord," dedi. Bunu sakin bir tavırla söyleyebilmiş olmak ona gurur vermişti. "Şimdi bu mükemmel tavsiyenizden sonra, bizi yalnız bırakarak kendimize çekidüzen vermemize izin vermenizi rica ederim."

Westcliff, "Memnuniyetle," diye homurdandı.

Annabelle, elbisesini göğsüne bastırmış, onların uzaklaşmasını beklerken, Simon Hunt, Annabelle'e bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Sakin görünmesine rağmen, genç kız, onun hafifçe kızardığını hisseder gibi oldu. Simsiyah gözlerinin ise için için yanmakta olduğu kuşku götürmez bir gerçekti. Annabelle, ona soğukkanlı bir tavırla ve ilgisiz bakışlarla bakmak isterdi ama aksine, kızardığını, darmadağın olduğunu ve dengesini tümüyle

kaybettiğini hissetti. Hunt, genç kıza bir şey söyleyecek gibi oldu. Sonra kendini topladı ve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Atı ayaklarını yere vurup sabırsızlıkla kişnedi ve Hunt Wescliff'i izleyerek uzaklaştı.

Annabelle, utanç içinde, Lillian'a döndü. "Başka birileri değil de bu ikisinin bizi bu halde görmeleri hiç hoşuma gitmedi," dedi. Lillian kızarmıştı ama kendine hâkimdi. Bu takdir edilecek bir şeydi.

Lillian, kuru bir sesle, "Bu küstah ve mağrur tavıra hayran olmamak elde değil," dedi. "Bunu öğrenmek yıllarca sürmüş olmalı."

"Hangisinden söz ediyorsun?...Bay Hunt'tan mı, Lord Westcliff'ten mi?"

"İkisinden de. Lord'un küstahlığı Bay Hunt'ınkini bir parmak aşar ama Bay Hunt'ın özgüveni de gerçekten etkileyici."

Yanlarından yeni ayrılmış olan davetsiz konuklarına duydukları ortak nefretle bakıştılar. Birden Annabelle dayanamayıp güldü. "Şaşırdılar, öyle değil mi?"

Lillian, "Bizim yarımız kadar bile şaşırmadılar," diye cevap verdi. "Sorun şu ki, bir daha onların yüzüne nasıl bakacağız?"

Annabelle, "Onlar bizim yüzümüze nasıl bakacak?" dite itiraz etti. "Biz kendi kendimize eğleniyorduk. Onlar, birer davetsiz konuktular."

Lillian, "Çok haklı...." diye söze başladı ama biraz öteden gelen sesleri duyunca sustu. Biri boğulacak gibi öksürüyordu. İkisi birden piknik alanına baktılar. Evie, yere serili olan battaniyenin üstünde kıvranıyor, Daisy, elleri belinde onu seyrediyordu.

Korku ve dehşet içinde, telaşla o tarafa doğru yürüdüler. Annabelle, Daisy'e, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Daisy, "O kadar utandı ki bu ona çok fazla geldi. Dayanamadı," diye cevap verdi. "Kriz geçiriyor."

Evie, örtünün üstünde yuvarlanıyordu. Yüzünü bir peçeteyle örtmüştü. Dışarıda kalmış olan tek kulağı pancar gibi kızarmıştı. Kahkahalarını kontrol etmeye çalıştıkça, daha şiddetli gülme krizleri geçiriyor, kesik kesik çığlıklar atarak nefes almaya çalışıyordu. Her nasılsa cı-t..tanışmamız çok y... yıkıcı oldu!" Sonra yeni bir gülme krizine tutularak sarsılmaya başladı. Diğer üç kız başında durmuş, onu seyrediyorlardı.

Daisy, Annabelle'e anlamlı bir bakışla baktı. "İşte," diye açıkladı. "Buna sinir krizi denir."

Simon ile Westcliff çayırdan dört nala uzaklaşıp ormana girince yavaşladılar ve ağaçlık arazıyi kuşatan bir yolda ilerlemeye başladılar. İkisinin de konuşabilecek duruma gelmesi için dolu dolu iki dakika geçmesi gerekti. Simon'ın kafası, Annabelle'in, bin kere yıkanmaktan daralmış eski çamaşırlar içindeki sert ve muhteşem kıvrımlarıyla meşguldü. Orada ikisinin yalnız olmayışı çok iyi olmuştu. Yoksa Simon barbarca bir şey yapacağından emindi.

Simon, hayatı boyunca, Annabelle'i çayırın ortasında, yarı çıplak gördüğü anda duyduğu kadar şiddetli bir arzu duymamıştı. Bütün bedeni, atından inip kızı kucağına alıp en yakındaki yumuşak yere taşımak isteğiyle sarsılmıştı. Onun şahane vücudundan, ipeksi teninden, altın rengi hareketlerle bezenmiş açık kahve rengi saçlarından daha çekici bir şey görmemişti. Genç kız onları görünce utanmış, te-

peden tırnağa kızarmış, bu onu çok daha çekici hale getirmişti. Genç adam, onun eski püsküı iç çamaşırlarını dişleri ve parmaklarıyla çıkarmak ve onu tepeden tırnağa öpmek, tatlı, yumuşak yerlerinin tadına bakmak istiyordu...

Simon damarlarındaki kanın kaynadığını hissederek "Hayır," diye mırıldandı. Bu düşünceleri kafasından atması gerekiyordu. Yoksa, bedenindeki sertlik, yolun geri kalan kısmını çekilmez hale getirecekti.

İki erkek yaklaşık beş yıldır arkadaştılar. Her ikisinin de tanıdığı ilerici bir politikacının verdiği bir yemek davetinde tanışmışlardı. Westcliff'in despot babası yeni ölmüş ve yeni Kont Marcus ailenin işlerinin sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmıştı. Genç adam ailenin mali durumunun sağlam görüntüsünün yapay olduğunu, ölümcül bir hastalığı olduğu halde sağlıklı görünen bir insan gibi içten içe çökmekte olduğunu görmüştü. Muhasebe defterlerinde görünen sürekli kayıplardan korkuya kapılan yeni Westcliff Kontu önemli değişiklikler yapması gerektiğini fark etmişti. O, gittikçe küçülen aile servetlerini yönetmek durumunda olan diğer soyluların kaderini paylaşmak istemiyordu. Soyluların hayatlarını anlatan romanlarda, aristokratların servetlerini kumar masalarında kaybettikleri anlatılırdı ama gerçek böyle değildi. Onlar, servetlerini yönetmeyi beceremedikleri için kaybediyorlardı. Muhafazakâr yatırımlar, modası geçmiş fikirler ve talihsiz mali düzenlemeler soyluların servetini yavaş yavaş eritiyor, profesyonellerden oluşan yeni bir zengin sınıf toplumun ön saflarına geçmeye başlıyordu. Yeni ekonomide bilim ve sanayideki ilerlemelerin etkisini görmezden gelecek olan herkes bu fırtınalı uyanışın kurbanı olmaya mahkûmdu. Westcliff ise bu kategoriye dahil olmamakta kararlıydı.

Simon ile Westcliff arkadaş oldukları zaman, kuşkusuz,

her ikisi de istediklerini elde etmek için birbirlerini kullanmaya başladılar. Westcliff Simon'un mali sezgilerinden yararlanmak, Westcliff de ayrıcalıklı sınıfın dünyasına girmek istiyordu. Ama birbirlerini daha yakından tanıdıkça, birçok bakımdan benzediklerini gördüler. İkisi de iyi birer binici ve avcı idiler. Stres atmak için açık havada ağır sporlar yapmaktan hoşlanıyorlardı. İkisi de taviz vermeyen, açık sözlü, dürüst insanlardı. Ancak, Westcliff'in daha esnek bir biçimde dışa vuracak zarafete sahip olduğu söylenebilirdi. İkisi de oturup saatlerce şiir ve duygusal konulardan söz edecek insanlar değillerdi. Onlar daha gerçekçi şeylerden söz etmeyi seviyor, büyük bir zevkle şu andaki ve gelecekteki girişimleri hakkında konuşuyorlardı.

Simon Stony Cross'ta sık sık yatıya gidiyor, Westcliff'in Londra'daki evi olan Marsden Terrace'a sık sık uğruyordu. Kontun arkadaşları da yavaş yavaş onu kabul etmeye başlamışlardı. Simon, Westcliff'in halktan gelen tek yakın arkadaşının kendisi olmadığını da görmüş ve bu onu memnun etmişti. Kont, hayat görüşleri soyluların malikanelerinin duvarları dışında şekillenmiş olan insanların arkadaşlığını tercih ediyordu. Zaten Kont, ara sıra, soyluluk unvanlarının babadan oğla geçmesini doğru bulmadığı için, böyle bir şey mümkün olsa unvanından vazgeçeceğini söylerdi. Simon'un, onun sözlerinin samimiyetinden kuşkusu yoktu. Ama anlaşılan Westcliff, soyluluktan kaynaklanan ayrıcalıklarının, tüm güç ve sorumluluklarıyla birlikte onun ayrılmaz bir parçası olduğunun farkında değildi. Marcus, yani Lord Westcliff, İngiltere'nin en eski ve en saygın soyluluk unvanlarından birine sahipti. Görev ve geleneğin gereklerini yerine getirmek üzere doğmuştu. Düzenli ve programlı bir hayatı vardı ve Simon'un tanıdığı en kontrollü adamdı.

Oysa şu anda, genellikle soğukkanlı bir adam olan Kont durumun gerektirdiğinden daha tedirgin görünüyordu.

Nihayet, Westcliff, "Lanet olsun," dedi. "Bu kızların babasıyla arada sırada iş ilişkilerim oluyor. Kızını iç çamaşırlarıyla gördüğümü hatırlamadan Thomas Bowman'un yüzüne nasıl bakacağım?"

Simon, "Kızlarını," diye düzeltti. "İkisi de oradaydı."

"Ben sadece uzun boylu olanını fark ettim."

"Lillian'ı mı?"

"Evet onu." Westcliff'in yüzü asılır gibi oldu. "Aman Tanrım! Bu kızların hepsinin bekar oluşuna şaşmamalı. Amerikan standartlarına göre bile aşırı özgürler. O kadın da benimle bu kural dışı eğlenceyi bozduğum için utanmam gerekirmiş gibi konuştu..."

Simon, "Westcliff, tutucu biri gibi konuşuyorsun," diye onun sözünü kesti. Arkadaşının öfkesi onu şaşırtmış gibiydi. "Birkaç masum kızın çayırda sağa sola koşuşması, bizim anladığımız anlamdaki uygarlığın sonu değil. Eğer bunlar kasabanın kızları olsaydı, hiç de böyle düşünmeyecektin. Kimbilir, belki onlara katılırdın bile. Senin sevgililerinle partilerde ve balolarda neler yaptığını gördüm..."

"İşte, bunlar kasaba kızları değiller, öyle değil mi? Onlar, genç ve kibar bayanlar. En azından, öyle olmaları gerekiyor. Tanrı aşkına, birkaç evde kalmış kız niçin böyle davranıyor olabilir ki?"

Simon, arkadaşının endişeli ses tonu karşısında sırıttı. "Bana öyle geliyor ki, dördü de evli olmayan bu kızlar bir ittifak oluşturmuşlar. Geçen sezonun büyük bir bölümünde, birbirleriyle konuşmadan oturdular. Ama anlaşılan son zamanlarda arkadaş olmuşlar."

Kont kuşkulanmıştı. "Ne amaçla?" diye sordu.

Simon, Westcliff'in kızların davranışıyla bu kadar ilgilenmesine şaşırmıştı. Özellikle Lillian Bowman onu çok tedirgin etmişe benziyordu. Kont genellikle kadınlarla ilgili konuları hafife alırdı. Onun bu tavrı alışılmadık bir şeydi. Simon'ın bildiği kadarıyla, Mercus, şu ana kadar, kendisini yatağın içinde ve dışında takip eden kadınlarla arasındaki mesafeyi koruyan biriydi. "Sadece hayatın tadını çıkarmak için olamaz mı?" dedi.

Kont, "O zaman elişi ya da ne bileyim, kibar kadınlar ne yapıyorsa onu yapsınlar," diye homurdandı. "En azından çayırlarda çıplak olarak koşmalarını gerektirmeyecek bir hobi bulsunlar."

Simon, "Çıplak değillerdi," diye hatırlattı. "Buna üzülmediğimi söyleyemem."

Wstcliff, "Bu sözlerin karşısında bir şey söylemek gereğini duydum," diye cevap verdi. "Bildiğin gibi, fikrim sorulmadan akıl veren genellikle ben olurum."

Simon bir kahkaha atarak onun sözünü kesti. "Söyle bakalım ne söylemek istiyorsan. Anlaşılan, istesem de istemesem de seni dinlemek zorundayım."

"Söyleyeceklerim Bayan Peyton hakkında. Eğer aklın varsa, onunla ilgili her şeyi unutursun. O sığ bir kadın ve hayatım boyunca tanıdığım en kendine dönük yaratık. Görüntü olarak çok güzel. Buna bir şey dediğim yok. Ama bana kalırsa, bu güzelliğin altı bomboş. Eğer Kendall'ı kazanamazsa, onu kendine metres yapmayı düşündüğünden eminim. Bana sorarsan, bunu yapma. Sana çok daha fazla şeyler verebilecek kadınlar var."

Simon bir süre cevap vermedi. Onun Annabelle Peyton hakkındaki duyguları rahatsız edici boyutta karmaşıktı. Annabelle'e hayrandı, ondan hoşlanıyordu. Ama, Tanrı hakkı için, onun başka bir adamın metresi olmasını eleştirmeye hakkı yoktu. Buna rağmen, Annabelle'in

Hodgeham'ı yatağına almış olabileceğini düşünmek onda kıskançlıkla karışık bir öfke uyandırıyor ve buna kendi de şaşırıyordu.

Lord Burdick, Annabelle'in, Hodgeham'ın gizli metresi olduğu dedikodusunu yayıyordu. Simon bunu duyduktan sonra, bu konuda araştırma yapmaktan kendini alamamıştı. Büyük bir dikkatle hesap defterleri tutan basına, kimsenin Peyton'ların kasap faturalarına karşılık para ödeyip ödemediğini sormuş, babası da kesin bir dille Lord Hodgeham'ın ara sıra Peyton'ların borçlarını kapattığını söylemişti. Gerçi bu hiçbir şeyin kanıtı olamazdı ama Annabelle'in Hodgeham'ın metresi olabileceği olasılığını güçlendiriyordu. Geçen sabah, Annabelle'in Hodgeham'la konuşurken takındığı tavrın da bu dedikodu ile çeliştiği söylenemezdi.

Peyton ailesinin çaresizlik içinde olduğu açıkça belliydi...ama Annabelle'in nasıl olup da Hodgeham gibi şişko bir domuzun metresi olmayı kabul ettiği anlaşılır gibi değildi. Beri yandan, hayattaki iyi ya da kötü birçok karar, zamanlamanın basit bir sonucu olarak verilirdi. Belki de Hodgeham Annabelle'i en savunmasız olduğu anda yakalamış, genç kız da o anda çok ihtiyacı olan parayı alabilmek için bu ihtiyar alçağa istediğini vermeye razı olmuştu.

Yürüyüş ayakkabısı bile yoktu. *Tanrım.* Hodgeham cimrinin biri olmalıydı. Ona birkaç yeni elbise almakla yetinmiş, yürüyüş ayakkabısı bile almamıştı. İç çamaşırları ise perişan durumdaydı. Eğer Annabelle birinin metresi olacaksa bu Simon olabilirdi. Hiç olmazsa Simon ona cömert davranırdı. Ama ona böyle bir teklif yapması için henüz çok erken olduğunun farkındaydı. Annabelle Kendall'dan bir evlilik teklifi koparmaya çalışırken Simon'un sabırla beklemesi gerekiyordu. Onun şansını baltalayacak bir şey

yapmamaya kararlıydı. Ama, genç kız, Kendall'dan evlilik teklifi almayı başaramazsa, ona Hodgeham'dan çok daha iyi bir teklifle yaklaşmaya kararlıydı.

Annabelle'i kendi yatağında çıplak olarak uzanmış hayal edince şehveti yeniden uyandı. Sohbete devam etmekte zorlanıyordu. Hislerini belli etmeden, "Bayan Peyton ile ilgilendiğimi nereden çıkardın?" diye sordu.

"Onu iç çamaşırlarıyla görünce, az kaldı atından düşecektin."

Simon gülümsedi. "Bu görüntünün altında ne olduğu beni hiç ilgilendirmiyor."

Kont, arkadaşını düşünerek, "İlgilendirmeli," dedi. "Bayan Peyton, bencil bir pırlanta."

Simon, sıradan bir şey sorar gibi, "Westcliff," dedi, "Arada sırada yanılabileceğin hiç aklına gelir mi? Herhangi bir konuda..."

Bu soru karşısında, Kont şaşırmış göründü. "Doğrusunu istersen, hayır."

Simon gülümseyerek başını salladıktan sonra, atını daha hızlı sürmeye başladı.

On Birinci Bölüm

Kızlar Stony Cross Malikanesi'ne doğru yürürken, Annabelle bileğinde bir ağrı hissetti. Oyun oynarken bileğini burkmuş olmalıydı ama bunun tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. İçini çekip elindeki sepeti sallayarak, düşünceli görünen Lillian'a ayak uydurabilmek için hızlandı. Daisy ile Evie derin bir sohbete dalmış olarak, arkalarından geliyorlardı.

Annabelle, alçak sesle, Lillian'a, "Niçin düşüncelisin?" diye sordu.

"Kont'la Bay Hunt...sence bugün bizi gördüklerini kimseye söylerler mi? Bunu yaparlarsa, şöhretimiz lekelenir."

Annabelle bir an düşündükten sonra, "Westcliff'in böyle bir şey yapacağını sanmam," dedi.. "Gördüklerini unutacağını söylediği zaman ona inandım. Hem de dedikodu yapacak bir adama benzemiyor."

"Ya Bay Hunt?"

Annabelle kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Kimseye bir şey söylemeyeceği konusunda söz vermeyişi gözümden kaçmadı. Susmanın ona bir şey kazandıracağına inanırsa konuşmayacaktır."

"O zaman bunu ona sen söyle. Bu akşam, baloda, onu görür görmez yanına git ve oyunumuz hakkında kimseye bir şey söylemeyeceği konusunda ondan söz al."

Annabelle, o akşam malikanede yapılacak olan baloyu hatırlayınca inledi. O gün olanlardan sonra Hunt'ın yüzüne bakamayacağından –çok - emindi. Öte yandan, Lillian haklıydı. Hunt'ın bu konuda çenesini tutacağına güveniyordu.Annabelle hiç içinden içinden gelmese de onunla bu konuda konuşmak zorundaydı. Cevabı bildiği halde, "Niçin ben?" diye sordu.

"Çünkü Hunt senden hoşlanıyor. Bunu herkes biliyor. Senin istediğin bir şeyi yapması çok daha olası."

Annabelle, "O karşılıksız hiçbir şey yapmaz," diye mırıldandı. Bileğindeki ağrı artmıştı.

Bir sessizlik oldu. Sonra, Lillian, "Ona bir kemik atmak zorunda kalabilirsin," dedi.

Annabelle kuşkulanmıştı. "Nasıl bir kemik?" diye sordu.

"Eğer bu sessiz kalmasını sağlayacaksa, seni öpmesine izin verebilirsin." Lillian'ın bu kadar büyük bir soğukkanlılıkla böyle bir şey söyleyebilmiş olması Annabelle'i çok şaşırtmıştı. Derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım! Lillian! Bunu yapamam."

"Niçin? Daha önce erkeklerle öpüşmedin mi?"

"Evet ama..."

"Bütün dudaklar aynıdır. Kimsenin görmemesine dikkat et ve fazla uzun sürmesin. Böylece Bay Hunt'ın sesi çıkmaz ve sırrımızı da kimse duymaz."

Annabelle, boğuk bir kahkaha atarak başını salladı. Bu düşünce, kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu. Elinde olmadan, Panaroma tiyatrosunda iki yanına uzun

zaman önceki öpüşme, o heyecan dolu, tutkulu saniyeler aklına geliyordu.

"Planını beğenmediğim için beni bağışla...ama bayat balık gibi kokuyor. Simon Hunt'ın dudakları diğer bütün dudaklar gibi değildir! Üstelik o bir öpücük gibi küçük bir şeyle yetinmez. Ben de ona daha fazlasını veremem."

Lillian, "Bay Hunt'ı gerçekten bu kadar itici mi buluyorsun?" diye sordu. "Doğrusunu istersen hiç de fena değil. Ona yakışıklı bile diyebilirim."

"O kadar itici bir adam ki görüntüsüne hiç dikkat etmedim. Ama itiraf ederim ki..." Annabelle birden sustu. Arkadaşının sorusuna yeni bir yaklaşımla ve tedirgin edici bir dikkatle cevap arıyordu.

Tarafsız olmak gerekirse o gerçekten yakışıklı bir adamdı. Ama, hiçbir zaman, hiç kimse, Simon Hunt konusunda tarafsız olamazdı. Genellikle, keskin yüz hatları olan, ince ve zarif insanlara yakışıklı denirdi. Ama Simon Hunt, küstah yüz ifadesi ve belirgin yüz hatlarıyla, korkusuz kara gözleri, ancak bir erkeğin yüzünde rastlanabilecek güçlü burun kemiği, her zaman alaycı bir tebessümle gülümseyen büyük ağzıyla bu kelimenin anlamını değiştiriyordu. Olağanüstü uzun boyu ve kaslı bedeni bile ona çok yakışıyordu. Sanki doğa onu yarım ölçülerle yaratılacak bir yaratık olmadığını bilerek yaratmıştı. Simon Hunt, Annabelle'i ilk tanıştıkları andan beri tedirgin ediyordu. Gerçi onu her zaman şık giyinen ve çok kontrollü bir adam olarak görmüştü ama içinde bir ses, Hunt'ın en azından ehlileşmemiş bir yanı olduğunu söylüyordu. Genç kızın en derinlerdeki içgüdüleri, onun bu aldatıcı görüntüsünün altında ürkütücü tutkuları hatta belki vahşi bir yanı olduğunu söylüyordu. Ona egemen olmak asla mümkün olamazdı.

Simon Hunt'ın esmer yüzünü kendi yüzüne yaklaşırken düşünmeye çalıştı. Ağzının sıcaklığını, kendisini saran kollarını...geçen defa olduğu gibi. Ama bu kez Annabelle onunla isteyerek öpüşecekti. Sonuçta herhangi bir erkek, diye düşünmeye çalıştı. Sinirliydi. Öpüşme kısa süren bir şeydi. Ama o kısa süre içinde Annabelle onunla mahrem bir anı paylaşacaktı. Ondan sonra da, her karşılaşmalarında, Simon Hunt şeytanca bir zevk duyacaktı. Buna dayanmak kolay olmayacaktı.

Başını ovuşturdu. Birden biri çayırdaki oyunda kullandıkları sopayla vurmuş gibi ağrımaya başlamıştı.

"Bunu unutup, Bay Hunt'ın çenesini tutma nezaketini göstermesini bekleyemez miyiz?"

Lillian onunla alay eder gibi, "Ah evet," dedi. "Bay Hunt'ın nazik biri olduğunu zaten biliyoruz. Eğer sinirleriniz bu beklemeye dayanabilecekse, bir yandan dua ederek, onun nezaket göstermesini bekleyelim."

Annabelle şakaklarını ovuşturmaya devam ediyordu. Hafifçe inledi. "Tamam. Bu akşam onunla konuşurum..." Uzun bir süre durakladıktan sonra ekledi. "Gerekirse ona bir öpücük bile veririm. Ama bunu, bana verdiğin giysilere karşılık yeterli bir bedel olarak kabul ediyorum."

Lillian memnun olmuştu. Dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bay Hunt ile bu konuda bir anlaşmaya varacağından eminim."

Bu konuşmadan sonra ayrıldılar. Annabelle uzanıp biraz dinlenmek için odasına gitti. Bunun, akşamki balo için biraz toparlanmasına yardımcı olacağını umuyordu. Annesi yoktu. Büyük bir olasılıkla aşağı kattaki salonda diğer hanımlarla birlikte çay içmeyi tercih etmişti. Annesinin odada olmayışına sevindi. Bu ona, istemediği sorulara cevap vermek zorunda kalmadan üstünü değiştirip yıkanma fırsatı verecekti. Gerçi Philippa şevketli ve açık fikirli bir

anneydi ama kızının Bowman kardeşlerle aynı çıkmazda olduğunu öğrenmekten hoşlanmayacağı kesindi.

Annabelle, temiz iç çamaşırları giyip, ütülü ve ipeksi yatak takımlarının içine süzüldü ama yazık ki bileğindeki ağrı uyumasına engel oldu. Tedirgin olarak zili çalıp bir hizmetçiden, kendisine soğuk bir ayak banyosu getirmesini istedi ve ayağını suya koyarak, dolu dolu yarım saat bekledi. Bileği şişmişti. Bu da talihsiz bir gün geçirdiği konusundaki düşüncesini güçlendiriyordu. Şiş ve kızarmış ayağına, bir yandan söylenerek, temiz bir çorap giydikten sonra, yavaş yavaş giyindi. Korsesinin bağlanması ve saçı tuvaletinin arkasındaki düğmelerin iliklenmesi için yardıma ihtiyacı olduğu zaman yine zili çalarak tekrar hizmetçiyi çağırdı.

Hizmetçi Annabelle'in asık yüzüne bakınca, "Küçükhanım," diye mırıldandı. "Pek iyi görünmüyorsunuz. Size ilaç getireyim mi? Kahyanın dolabında kadınların özel günlerinde yararlı olabilecek bir şurup var."

Annabelle, hafif bir gülümsemeyle, "Hayır hayır, sorun o değil," dedi. "Ayak bileğim ağrıyor."

Hizmetçi kız, balo giysisinin arkasındaki düğmeleri iliklemek üzere Annabelle'in arkasına geçerek, "O zaman ilaç olarak kullanılan söğüt kabuğu çayı ister misiniz?" diye önerdi. "Hemen aşağı gidip getirebilirim. Ben saçınızı tararken içersiniz."

"Olur. Teşekkür ederim." Hizmetçi kız hünerli parmaklarıyla elbisesinin düğmelerini iliklerken Annabelle ayakta bekledi. Sonra tuvalet masasının önündeki iskemleye çöktü ve Kraliçe Ann stilindeki aynada kendi gergin yüzüne baktı. "Nasıl burktuğumu bilmiyorum. Aslında sakar biri değilimdir."

Hizmetçi, Annabelle'in giysisinin manşetlerini çevrelen açık altın rengi tülleri kabarttıktan sonra, "Koşup çay getireyim, küçükhanım," dedi. "Sizi iyileştireceğim."

Hizmetçi kız odadan çıkar çıkmaz Philippa içeri girdi. kızını balo elbisesiyle görünce gülümseyerek arkasında durdu ve aynadaki görüntüsüne bakarak, "Harika görünüyorsun, sevgilim," dedi.

Annabelle, kırık bir sesle, "Kendimi çok kötü hissediyorum," diye cevap verdi. "Bugün öğleden sonra, diğer evde kalmış kızlarla birlikte yürürken bileğimi burktum."

Philippa'nın bu benzetmeden hoşlanmadığı belliydi. "Arkadaşlarından ve kendinden böyle bahsetmen şart mı?" dedi. "Küçük grubunuz için daha güzel bir isim bulabilirsin."

Annabelle, sırıtarak, "Ama bu bize yakışıyor," cevabını verdi. "Eğer hoşuna gidecekse, bunu ironiyle anlatan bir isim bulurum."

Philippa içini çekti, "Benim mizah dağarcığım şu anda fazla zengin değil," dedi. "Senin, arkadaşlarının ödünç verdiği giysiler içinde çırpınışını görmek beni çok üzüyor. Omuzlarındaki yükü biliyorum...Senin kuşağından olan diğer kızların hayatı çok daha kolay. Keşke baban ölmeseydi ya da biraz paramız olsaydı...bunu binlerce kez düşündüm."

Annabelle omuz silkti. "Keşkeyle bir şey olmuyor, anne."

Philippa, hafifçe onun saçlarını okşadı. "Bu gece niçin odada kalmıyorsun? Ayağını yukarı kaldırıp dinlenirsin. Sana kitap okurum..."

Annabelle, "Beni tahrik etme," dedi. "Bunu her şeyden çok isterdim Ama bu gece burada kalamam. Lord Kendall'ı etkilemek için hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyorum." Ve Si-

mon Hunt ile pazarlık edeceğim, diye düşündü. Korkudan içi boşalmış gibiydi.

Annabelle, büyük bir fincan söğüt kabuğu çayı içtikten sonra, bileğinin şişi inmediği halde aşağı indi. Canının yandığını belli etmemeye çalışıyordu. Konuklar yemek salonuna davet edilmeden önce Lillian ile kısaca konuşma fırsatı buldu. Öğleden sonra, güneş altında kalmak Lillian'ın yanaklarını renklendirmişti. Yüzü parlıyor, kahverengi gözleri mum ışığında kadife gibi görünüyordu. Lillian sırıtarak, "Lord Westcliff, şu ana kadar, evde kalmış kızları görmezden gelmek için çaba gösterdi," dedi. "Haklıydın. O taraftan hiçbir zarar gelmeyecek. Tek potansiyel sorun Bay Hunt."

Annabelle sert bir sesle, "O sorun olmayacak," dedi. "Söz verdiğim gibi, onunla konuşacağım."

Lillian rahatlamıştı. Gülümsedi. "Sen bir şeftalisin, Annabelle."

Yemek masasına geçtiklerinde, Annabelle, Lord Kendall'ın yanına oturtulmuş olduğunu görüp şaşırdı. Başka zaman olsa, bu ona bir armağan gibi gelirdi. Ama bu gece kendini pek iyi hissetmiyordu. Lord'la güzel bir sohbet yapacak hali yoktu. Bileği zonkluyor, başı ağrıyordu. Üstelik Simon Hunt da o kendini beğenmiş haliyle neredeyse tam karşısında oturuyor, bu onun büsbütün keyfini kaçırıyordu. Bütün bunlara ek olarak, midesi bulanıyor, bu da muhteşem ziyafetin hakkını vermesini engelliyordu. Her zamanki gibi iştahlı değildi. Tabağındaki yiyecekleri çatalıyla didikleyip duruyor, ne zaman başını kaldırsa, Hunt'ın bakışlarıyla karşılaşıyor, onun kendisine o gün gördüklerini hatırlatacak bir şey söylemesini bekliyordu. Neyse ki Hunt, yemek boyunca çok az konuştu ve sadece

havadan sudan şeyler söyledi. Böylece, Annabelle, yemeği kazasız belasız atlatmış oldu.

Yemek bitince, balo salonundan müzik sesi gelmeye başladı ve Annabelle balonun başlamak üzere olduğuna sevindi. Bugün, evde kalmış kızlarla birlikte oturup, diğer insanlar dans ederken, ayaklarını dinlendirmekten mutluluk duyacaktı. Güneşte fazla kalmış olmalıydı. Başı dönüyor ve her tarafı ağrıyordu. Lillian ile Daisy ise, aksine, her zamanki gibi, çok canlı ve sağlıklı görünüyorlardı. Zavallı Evie ise teyzesinden azar işitmiş ve onun tarafından cezalandırılmıştı. Daisy, üzüntülü bir sesle, Annabelle'e, "Güneş onun çillerini ortaya çıkarıyor," dedi. "Florence Teyze ona, bizimle dışarı çıktıktan sonra bir leopar gibi benekli olduğunu söylemiş ve cildi normale dönene kadar bizimle görüşmesini yasaklamış."

Annabelle arkadaşı için üzülmüştü. Kaşlarını çattı. "Bu Florence hayvan gibi bir kadın," dedi. "Hayattaki başlıca amacının Evie'yi mutsuz etmek olduğu anlaşılıyor."

Daisy, "Ve bunde çok başarılı," diye onayladı. Sonra, birden, Annabelle'in omzunun üstünden ne gördüyse, gözleri büyüdü. "Aman Tanrım! Bay Hunt bu tarafa geliyor. Ben susuzluktan ölüyorum. Büfeye gidip içecek bir şey alacağım. Böylece ikinizi baş başa bırakmış olurum..."

Annabelle, sert bir sesle, "Demek Lillian sana söyledi," dedi.

"Evet. Ve, Lillian, Evie ve ben, böyle bir özveride bulunacağın için sana minnet duyuyoruz."

Annabelle bu sözden hoşlanmamıştı. "Özveri," diye tekrarladı. "Bu biraz fazla olmuyor mu? Lillian'ın dediği gibi, bütün erkekler aynıdır."

Daisy, hınzırca bir gülümsemeyle, "Sana böyle mi

dedi?" diye sordu. "Ama Evie ile bana, Bay Hunt gibi bir adamla öpüşeceğine ölmeyi tercih edeceğini söyledi."

Annabelle, "Neee..." diye söze başlayacak oldu ama Daisy, çoktan kıkırdayarak yanından uzaklaşmıştı.

Annabelle kendini yakılmak üzere olan kurbanlık bir bakire gibi hissediyordu. Simon Hunt'ın kalın sesini duyunca irkildi. Adamın bariton sesi sanki içine işliyordu. "İyi akşamlar, Bayan Peyton. Giyimli olduğunuzu görüyorum.... Bu büyük bir değişiklik."

Annabelle, dişlerini gıcırdatarak ona döndü. "By Hunt," dedi. "Doğrusunu isterseniz yemek boyunca kendinizi tutup bu konudan söz etmeyişinize çok şaşırdım. Sizden hakaret dolu sözler bekliyordum. Oysa siz, bir saat boyunca kibar bir beyefendi gibi davranmayı başardınız."

Hunt, büyük bir ciddiyetle, "Çok güç oldu," dedi. "Ama şairtıcı davranmayı size bırakmaya karar vermiştim." Bir an durakladıktan sonra, "Son zamanlarda bu konuda o kadar başarılısınız ki..."

"Ben ve arkadaşlarım yanlış bir şey yapmadık."

Genç adam, masum bir tavırla, "Açık havada anadan doğma top oynamanıza karşı olduğumu söyledim mi?" diye sordu. "Aksine, bunu bütün kalbimle destekliyorum. Bana kalırsa, bunu her gün yapmalısınız."

Annabelle, hırsla, "Ben anadan doğma çıplak değildim," dedi. "İç çamaşırlarım vardı."

Hunt, "Ha, onlar iç çamaşırı mıydı?" diye sordu.

Genç kız, onun, iç çamaşırlarının ne kadar eski olduğunu anladığını hissedip kıpkırmızı oldu. "Bizi çayırda gördüğünüzden hiç kimseye söz ettiniz mi?"

Anlaşılan Hunt onun bu soruyu sormasını bekliyordu. Yavaş yavaş gülümsedi. Dudakları kıvrıldı. "Henüz değil."

"Bahsetmeyi düşünüyor musunuz?"

Hunt biraz düşündü. Durumun onu çok eğlendirdiği belliydi. "Böyle bir şey yapmayı düşünmüyorum, hayır..." Omuz silkti. "Ama bilirsiniz, kimi zaman, böyle şeyler, bir sohbet sırasında insanın ağzından kaçar."

Annabelle gözlerini kıstı. "Susmak için ne istersiniz?"

Hunt, onun açık sözlülüğü karşısında şaşırmış gibi yaptı. "Bayan Peyton, sizin gibi kibar bir hanımın bu gibi konuları daha diplomatça halletmeyi öğrenmesi gerekir, öyle değil mi? Bunu daha ince bir taktik kullanarak ve daha zarif bir şekilde dile getirmenizi..."

Annabelle kaşlarını çatarak onun sözünü kesti. "Taktik kullanmaya vaktim yok. Üstelik, size rüşvet teklif edilmedikçe sessiz kalacağınıza güvenilmeyeceği açıkça belli."

Hunt, "Rüşvet kelimesinin birçok olumsuz anlamı var," diye cevap verdi. "İkna yolu demeyi tercih ederim."

Annabelle'in sabrı tükenmek üzereydi. "İstediğiniz gibi adlandırabilirsiniz," dedi. "Haydi pazarlığa başlayalım, olur mu?"

"Tamam." Hunt'un yüzünde ciddi bir ifade ama kahverengi gözlerinin derinliklerinde alaycı pırıltılar oynaşıyordu. "Tam bir rezalet diye adlandırılabilecek bugünkü kılığınız konusunda çenemi tutmaya ikna olabileceğimi sanıyorum. Elbette bunu için yeterli bir ikna nedeni olması gerek."

Annabelle sustu. Uzun kirpiklerini kırpıştırarak ne söyleyeceğini düşünüyordu. Sözler bir kez ağzından çıktı mı geri alması mümkün olmayacaktı. Zaten oynamak istemediği saçma bir oyun hakkında Simon Hunt'ı çenesini tutmaya ikna etmek niçin ona düşüyordu? "Eğer kibar bir erkek olsaydınız," diye mırıldandı, "buna gerek kalmazdı."

Hunt'ın boğuk kahkahası duyuldu. "Hayır, ben kibar bir erkek değilim. Ama, çayırlarda yarı çıplak sıçrayıp zıplayanın da ben olmadığımı size hatırlatmak zorundayım."

Genç kız, "Susar mısınız?" diye fısıldadı. "Biri duyabilir."

Hunt onu hayranlıkla seyrediyordu. Kara gözlerinde kural tanımaz bakışlar vardı. "Son teklifiniz nedir, Bayan Peyton?"

Annabelle, Hunt'ın omzunun üzerinden, duvardaki bir noktaya bakarak güçlükle konuştu: "Eğer bizi oyun oynarken gördüğünüz konusunda kimseye bir şey söylemeyeceğinize söz verirseniz... beni öpmenize izin vereceğim."

Genç kızın bu sözlerini izleyen gizemli sessizlik ona işkence gibi geldi. Annabelle başını kaldırınca Hunt'ın şaşırtmış olduğunu gördü. Simon ona, yabancı bir lisanda konuşmuş ve kendisi çeviriyi doğru yaptığından emin değilmiş gibi bakıyordu.

Annabelle, "Bir öpücük," dedi. Sinirleri, aralarındaki gerilimden sanki lime lime oluyordu. "Beni bir kere öpmenize izin veriyorum diye tekrar izin vereceğimi sanmayın."

Hunt, her zamankinin aksine ihtiyatlı bir tavırla cevap verdi. Kullandığı kelimeleri dikkatle seçtiği belliydi. "Benimle dans etmeyi önereceğinizi sanmıştım...bir vals ya da bir kadril."

Genç kız, "Onu da düşündüm," dedi. "Ama bir öpücüğün size daha çekici geleceğini tahmin ettim. Hem de bir valsten daha kısa sürer."

"Bu, benim öpüşlerim için geçerli değildir."

Hunt'ın yumuşak bir sesle söylediği bu sözler Annabelle'in dizlerinin titremesine neden oldu.

Kısaca, "Saçmalamayın," diye cevap verdi. "Sıradan bir vals en az üç dakika sürer. Birini bu kadar uzun süre öpmeniz mümkün değil."

Hunt'ın sesi anlaşılmaz bir biçimde kalınlaştı. "Siz daha iyi bilirsiniz, elbette," dedi. "Pekâlâ. Teklifinizi kabul ediyorum. Sırrınızı saklamama karşılık bir öpücük. Yerine ve zamanına ben karar vereceğim."

Annabelle, "Yerine ve zamanına birlikte karar vereceğiz," diye itiraz etti. Bunun amacı şöhretime zarar gelmemesi. Sizin uygunsuz bir yer ve zaman seçerek şöhretime zarar vermenize izin veremem."

Hunt, alaycı bir gülümsemeyle, "Sıkı pazarlıkçısınız, Bayan Peyton," dedi. "İleride iş hayatına atılmaya karar verirseniz Tanrı yardımcınız olsun."

Anabell, tatlı ama zehirli bir sesle, "Hayır, tek amacım Lady Kendall olmak," diye cevap verdi ve Simon Hunt'ın tebessümünün solduğunu görmekten büyük zevk aldı.

Genç adam, "Yazık olur," dedi. "Hem size hem de Kendall'a."

Annabelle, alçak sesle, "Canınız cehenneme, Bay Hunt," dedi ve bileğinin acısına aldırmadan hızla onun yanından uzaklaştı.

Arka taraftaki balkona doğru yürürken, ayak bileğindeki ağrının arttığını fark etti. Ağrılar dizine kadar gelmişti. "Lanet olsun!" diye mırıldandı. Bu durumda Lord Kendall'ı etkileyebilmesi olanaksızdı. İnsan duyduğu acıdan çığlık atmak üzereyken nasıl baştan çıkarıcı olabilirdi? Birden, kendini çok bitkin ve yenilmiş hissederek odasına dönmeye karar verdi. Simon Hunt'la konuşmuş olduğuna göre, şimdi yapılacak en akıllıca şey odasına çıkıp bileğini dinlendirmek ve ertesi sabaha kadar iyileşmesi için dua etmekti.

Attığı her adımda bileğindeki ağrı artıyordu. Bir süre sonra, bedenini sıkı sıkı saran korsesinin içinde soğuk terler dökmeye başladığını hissetti. Daha önce böyle bir şey başına gelmemişti. Bacağının ağrısının yanı sıra başı dönüyor, her yanı sızlıyordu. Birden midesi bulanmaya başladı. Havaya ihtiyacı vardı... dışarı çıkıp karanlıkta, serin havada mide bulantısı geçene kadar oturmalıydı. Arka balkonun kapısı çok uzak görünüyor, genç kız oraya nasıl ulaşabileceğini merak ediyordu.

Büyük bir şans eseri, Bowman kardeşler, onun Simon Hunt'la konuşmasının bittiğini görünce hızla yanına gelmişlerdi.

Lillian, Annabelle'in acı dolu bakışlarını görünce, yüzündeki gülümseme kayboldu. "Korkunç görünüyorsun," dedi. "Tanrım, Bay Hunt sana ne dedi?"

Annabelle, seke seke balkona doğru yürümeye devam ederek, kısaca, "Öpücüğü kabul etti," diye cevap verdi. Kulakları öylesine çınlıyordu ki, orkestradan gelen müziği duymuyordu.

Lillian, "Eğer bu öpücüğün düşüncesi bile seni bu kadar korkutuyorsa..." diye söze başladı.

Annabelle, acılar içinde, "O değil," diye inledi. "Ayak bileğim. Daha önce burkulmuş olmalı. Artık yürüyemiyorum."

Lillian birden telaşlanarak, "Niçin daha önce söylemedin?" dedi. Güçlü kolunu Annabelle'in omzuna doladı. Hiç kimse bu incecik genç kızın kolunun bu kadar güçlü olabileceğini tahmin edemezdi. "Daisy, en yakın kapının yanına git; onu aç ve biz dışarı çıkana kadar açık tut."

Kız kardeşler onun dışarı çıkmasına yardım ettiler. Annabelle eldivenli eliyle terli alnını sildi. Ağzı sulanıyordu. "Sanırım kusacağım," diye inledi. Boğazına kadar yükselen safranın yakıcı tadını hissetti. Bacakları, bir araba tekerleğinin altında kalmış gibi ağrıyordu. "Aman Tanrım. Bu nasıl olur! Şu anda nasıl kusarım?"

Lillian onu balkon merdivenlerinin yanındaki çiçek tarhına doğru götürürken, "Önemli değil," dedi. "Seni kimse görmeyecek, şekerim. İstediğin kadar kus. Daisy ile ben buradayız. Sana yardım ederiz."

Daisy, onun arkasında duruyordu. "Evet, doğru," dedi. "Gerçek arkadaşlar, insan kusarken saçlarını tutmaktan iğrenmezler."

Annabelle korkunç bir mide bulantısının pençesinde olmasa gülerdi. Neyse ki akşam yemeğinde fazla bir şey yememişti. Bu nedenle, her şey çabucak olup bitti. Midesi isyan etmişti. Teslim olmaktan başka çaresi yoktu. Çiçek tarhlarına kustu. Sonra, "Özür dilerim, çok özür dilerim Lillian..." diye inledi.

Amerikalı kız, sakin bir sesle, "Saçmalama," diye cevap verdi. "Sen de olsan aynı şeyi yapardın, öyle değil mi?"

"Elbette yapardım... ama sen hiçbir zaman bu duruma düşmezdin."

Lillian, yumuşak bir sesle, "Kötü bir duruma düşmüş değilsin," dedi. "Hastalandın. Şu mendilimi al."

Annabelle hâlâ iki büklümdü. Lillian'ın, kenarları dantelli keten mendilini aldı ama mendildeki parfüm kokusu ona dokundu. "Aaaah, istemem," diye inledi. "Koku! Kokusuz bir mendilin yok mu?"

Lillian, özür diler gibi, "Lanet olsun," dedi. "Daisy, mendilin yok mu?"

Daisy kısaca, "Unutmuşum," diye cevap verdi.

Lillian, Annabelle'e, "Bunu kullanmak zorundasın," dedi. "Başka mendilimiz yok."

Bir erkek sesi söze karıştı. "Bunu alın."

On İkinci Bölüm

Annabelle, etrafında neler olduğunu fark edebilecek durumda değildi. Kendisine uzatılan temiz mendili aldı. Koku yoktu. Burnuna sadece belli belirsiz bir kola kokusu geldi. Ancak, önce terli yüzünü, sonra ağzını sildikten sonra doğrulup aralarına yeni katılan yabancının yüzüne bakabildi. Simon Hunt'ı görünce, zaten ağrımakta olan midesi yeniden hareketlendi. Anlaşılan, Hunt onu balkona kadar takip etmiş ve bu yüz kızartıcı olaya tanık olmuştu. Annabelle ölmek istiyordu. Şu anda orada son nefesini verse ve Simon Hunt'ın onu çiçek tarhlarına kusarken gördüğünü sonsuza dek hatırlamasa ne kadar iyi olurdu.

Hunt'un yüzü ifadesiz, sadece kaşları hafifçe çatıktı. Karşısında yalpalamakta olan Annabelle'i tutmak için uzandı. "Yaptığımız anlaşmayı düşünecek olursak, bu hiç de hoş bir durum değil, Bayan Peyton" diye mırıldandı.

Annabelle, "Ahhh, defol buradan," diye inledi ama elinde olmadan kendini onun kollarına bırakıp, sağlam göğsüne yaslandı. Yine midesi bulanmaya başlamıştı. Mendili yüzüne örtüp burnundan nefes almaya çalıştı ve mide bulantısı geçti. Kendini hiç bu kadar zayıf hissetmemişti. Eğer Hunt orada olmasa yere yığılacağını biliyordu. Lanet olsun, ona ne olmuştu böyle?

Hunt onu kolayca kavrayıp rahatlattı. Terli yüzüne düşen bir tutam saçı eliyle arkaya iterek, yumuşak bir sesle, "Solgun görünüyordunuz," dedi. "Ne oldu şekerim? Sadece mideniz mi, yoksa başka bir yeriniz de ağrıyor mu?"

Annabelle, perişan durumda olmasına rağmen, onun kendisine karşı kullandığı bu sevgi sözcüğüne şaşırdı. Üstelik, kibar bir erkek, asla, ama asla bir kadının bedeninden söz etmemeliydi. Ancak şu anda, Simon Hunt'ın ceketinin yakalarına tutunmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Genç adamın sorusu üzerinde düşündü. "Her tarafım ağrıyor," diye fısıldadı. "Başım, midem, sırtım...ama en çok ayak bileğim."

Konuşurken, dudaklarının hissizleştiğini fark etti. Diliyle yaladı ve bir şey hissetmeyince korktu. Kafası bu kadar karışık olmasaydı, Hunt'ın ona daha önce hiç böyle bakmadığını fark ederdi. Daha sonra, Daisy ona, Simon Hunt'ın onu nasıl koruyucu bir tavırla kollarının arasına aldığını anlatacaktı. Şimdi ise, Annabelle kendisini bir bulut gibi sarmalamakta olan hastalığından başka bir şey düşünemiyordu.

Lillian, Hunt'a doğru birkaç adım atarak Annabelle'i onun kollarından kurtarmaya çalıştı. "Annabelle'in mendilinizi kullanmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederiz, efendim. Artık gidebilirsiniz. Kız kardeşim ve ben onunla ilgilenebiliriz."

Hunt Amerikalı kızın sözlerini duymazdan geldi. Annabelle'i kollarının arasında tutarken onun bembeyaz yüzünü dikkatle seyrediyordu. "Bileğinize ne oldu?" diye sordu.

"Sanırım oyun sırasında..."

"Yemekte bir şey içtiğinizi görmedim." Elini genç kızın

almına koyup ateşi var mı diye baktı. Bu son derece saçmalık bir hareketti. "Daha önce bir şey içtiniz mi?"

Annabelle'in bedeni yavaş yavaş yumuşamaya, bütün gücünü yitirmeye başlamıştı. "Alkollü içkileri kastediyorsanız hayır," diye cevap verdi. "Sadece odamda söğüt kabuğu çayı içtim."

Hunt'ın sıcak eli genç kızın yüzünün yan tarafını ve çenesini şefkatle kavradı. Kız buz gibiydi. Terden ıslanmış olan tuvaletinin içinde terliyordu. Tüyleri diken dikendi. Erkeğin bedeninden yayılan davetkâr sıcaklığı hissederek onun ceketinin içine girmek ve barınakta saklanan bir hayvan gibi orada kalmak istiyordu. "Donuyorum," diye fısıldadı. Bunu duyan Hunt ona daha sıkı sarıldı. Kızı kollarından bırakmadan ceketini çıkarıp ona sararken, "Bana tutun," diye mırıldandı. Ceket hâlâ genç adamın bedeninin sıcaklığını taşıyordu. Annabelle, minnetle inledi.

Lillian, arkadaşının nefret ettiği bir düşmanının kolları arasında oluşuna öfkelenmişti. Sinirli bir tavırla, "Bakın, Bay Hunt, kız kardeşim ve ben..." diye söze başladı.

Hunt ise, yumuşak ama buyurucu bir sesle, "Gidip Bayan Peyton'ı bulun," diye onun sözünü kesti. "Lord Westcliff'e de, Bayan Peyton'ın bir doktora ihtiyacı olduğunu söyleyin. O kime haber yollayacağını bilir."

Lillian kendisine bu türden emirler verilmesine alışık değildi. "Ya siz ne yapacaksınız?" diye sordu.

Hunt, gözlerini kısarak, "Bayan Peyton'ı, malikanenin yan tarafındaki hizmetkarların girişinden içeri sokacağım," diye cevap verdi. "Yakışıksız bir görüntü vermememiz için de kardeşiniz bizimle gelecek."

"Lillian onu, "Bu da görgü kurallarını bilmediğinizi gösteriyor!" diye tersledi.

"Bu konuda sizinle tartışmayacağım. Biraz işe yaramaya çalışın, olur mu? *Haydi.*"

Lillian çok öfkelenmişti. Önce durakladı, sonra dönüp balo salonunun kapısına doğru uzaklaştı.

Daisy dehşete kapılmıştı. "Şimdiye kadar hiç kimsenin ablamla böyle konuşmaya cesaret ettiğini sanmıyorum," dedi. "Siz hayatımda tanığım en cesur erkeksiniz, Bay Hunt."

Hunt dikkatle eğilerek kolunu Annabelle'in dizlerinin altından geçirip onu kolayca kaldırdı. Şimdi kızın hışırdayan ipek elbisesinin içinde titreyen bedeni kucağındaydı. Genç kız şimdiye kadar hiçbir zaman, hiçbir yere bir erkeğin kucağında gitmemişti. Bunun mümkün olabileceğini düşünemiyordu. "Sanırım... sanırım biraz yürüyebilirim..." diyebildi.

Hunt, açıkça, "Balkon merdivenlerinden aşağı bile inemezsiniz," dedi. "Kişiliğimin merhametli yanını bulmuşken beni şımartın. Kollarınızı boynuma dolayabilir misiniz?"

Annabelle, sancıyan ayak bileğinin üstündeki ağırlığın kalkmış olmasından dolayı minnet duyuyordu. İçinden gelen, başını omuzuna dayama isteğine uydu ve sol kolunu genç adamın boynuna doladı. Hunt onu kucağında, arka balkonun taş merdivenlerinden aşağı indirirken, eteğinin üstünde onun kaslarının kıpırdanışını hissediyordu.

Yeni bir ürpertiyle sarsılırken, dişleri birbirine vurarak, "Sizin merhametli olabileceğinizi bilmiyordum," dedi. "Sizi hainin biri sanıyordum."

Genç adam, gözlerinde şakacı pırıltılarla ona baktı. "İnsanların benim hakkımda niçin böyle düşündüklerini bir türlü anlayamıyorum," dedi. "Hep yanlış anlaşıldım. Çok acıklı."

"Ben hâlâ sizin hain bir adam olduğunuzu düşünüyorum.

Hunt sırıttı ve genç kız kucağında daha rahat etsin diye kollarını oynattı. "Hastalığın, mantığınızı etkilemediğini görüyorum."

Annabelle, "Size defol dedim. Bana niçin yardım ediyorsunuz?" diye fısıldadı.

"Sizin sağlığınızla ilgilenmeye hakkım var. Susmanın bedelini öderken sağlığınızın yerinde olmasını istiyorum. "Hunt merdivenlerden hızla inerken, Annabelle, onun hareketlerindeki yumuşaklığı ve çevikliği hissediyordu. Adamın hareketleri bir dansçının değil, sinsi sinsi dolaşarak etrafı kolaçan eder bir kedinin hareketlerine benziyordu. Yüzleri birbirine çok yakındı. Annabelle, onun sinek kaydı traşına rağmen, sakallarının belli olduğunu gördü. Ana daha güvenli bir şekilde tutunabilmek için kolunu daha ileri doğru uzattı ve parmakları, genç adamın ensesindeki asi saç tutamlarına değdi. *Ne yazık ki çok hastayım,* diye düşündü. *Başım bu kadar dönmeseydi ve bu kadar üşüyor olmasaydım, böyle kucakta taşımaktan zevk bile alabilirdim.*

Malikanenin yan tarafını izleyen patikaya gelince, Hunt durup Daisy'nin önlerine geçmesine izin verdi. Ona, "Hizmetkârların kapısı," diye hatırlattı ve kız başını salladı.

Daisy önden yürürken, omzunun üstünden arkaya bakarak, "O kapıyı biliyorum," dedi. Küçük yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bileği burkulan bir insanın midesine kadar hastalandığını ilk kez görüyorum," dedi.

Hunt, "Ben bunun bir bilek burkulması olmadığını sanıyorum," diye cevap verdi.

Daisy, "Sizce söğüt ağacı kabuğu çayından mı oldu?" diye sordu.

"Hayır. Söğüt ağacı kabuğu böyle bir etki yapmaz. Sorunun ne olduğunu galiba anladım. Ama Bayan Peyton'ın odasına gidene kadar kanıtlayamam."

Annabelle'in tedbiri elden bırakmaya niyeti yoktu. "Nasıl kanıtlayacaksınız?" diye sordu.

Hunt ona gülümsedi. "Bütün yapacağım bileğinize bakmak olacak. Sizi, kucağımda üç kat merdivenden yukarı çıkardıktan sonra, buna hakkım olur sanırım."

Ancak, Annabelle'i kucağında taşıyarak merdivenleri tırmanmanın ona hiç de güç gelmediği belliydi. Üçüncü kata vardıklarında nefes alışında en küçük bir değişiklik olmamıştı. Annabelle, onun kendisini tek bir damla ter dökmeden on kat yukarı taşıyabileceğini düşündü. Bunu genç adama söylediği zaman, o, gerçekçi bir tavırla, "Gençliğimin büyük bir bölümünü babamın dükkânına kesilmiş sığır ve domuzları taşıyarak geçirdim. Sizi taşımak çok daha zevkli," cevabını verdi.

Annabelle'in gözleri kapalıydı. Zayıf bir sesle, "Ne güzel," dedi. "Ölü bir ineğe tercih edilmek, her kadının rüyasıdır."

Genç kız adamın göğsünde gürleyen kahkahaları hissetti. Hunt, genç kızın ayağını kapının çerçevesine çarpmamak için yan döndü. Daisy onlara kapıyı açtı ve Hunt'ın Annabelle'i brokar örtülü yatağa götürüşünü endişeli bakışlarla izlemeye başladı.

Hunt, genç kızı yatağın üstüne bırakırken, "İşte geldik," dedi. Sonra arkasına bir yastık daha koyarak doğrulmasını sağladı.

Annabelle onun gür kirpikli kara gözlerinin içine bakarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bacağınızı görmek istiyorum."

Bu edebe aykırı söz karşısında genç kızın kalbi duracak

gibi oldu. Nabzı tekrar atmaya başladığında da çok zayıftı. "Doktorun gelişini beklemeyi tercih ederim."

"Sizden izin istemiyorum" Hunt, onun itirazlarını duymazdan gelerek elbisesinin eteğine uzandı.

Daisy ona doğru atılarak, öfkeyle, "Bay Hunt," dedi. "Buna cesaret edeyim demeyin. Bayan Peyton hasta. Hemen elinizi çekmezseniz..."

Hunt, alaycı bir sesle, "Sakin olun," diye cevap verdi. "Bayan Peyton'ın bekâretine zarar verecek değilim. Hiç değilse şimdilik böyle bir şey yapmaya niyetim yok." Bakışları Annabelle'in solgun yüzüne kaydı. "Kımıldamayın. Bacaklarınızın güzel olduğu kesin ama kontrolümü kaybetmeme neden olacak değiller." Kızın eteğini kaldırıp bileğinin ne kadar şiş olduğunu görünce nefesini hızla içine çekti. "Lanet olsun. Sizi akıllı bir kadın sanıyordum. Bu durumda niçin aşağı indiniz?"

Daisy, "Ah, Annabelle," diye mırıldandı. "Bileğin korkunç görünüyor."

Annabelle savunma yapar gibi, "O zaman böyle değildi," dedi. "Son yarım saat içinde çok daha kötüleşti ve..." Hunt'ın elinin eteğinin altında yukarılara doğru uzandığını hissedince acı ve korkunun karışımıyla irkildi. "Ne yapıyorsunuz? Daisy ona engel ol."

Hunt, "Çorabınızı çıkarıyorum," dedi. "Bayan Bowman'a işime karışmamasını tavsiye ederim."

Annabelle genç adama kaşlarını çatarak Annabelle'in yanına geldi. Kurnazca bir edayla, "Dikkatli olun, Bay Hunt," dedi. "Siz arkadaşımı taciz ederken müdahale etmeyeceğimi sanmayın."

Hunt, Annabelle'in jartiyer lastiğini bulup çabucak mandalını çözdü. Bunu yaparken Daisy'e alaycı bakışlarla bakıyordu. "Bayan Bowman, birkaç dakika sonra bu oda,

Bayan Peyton, Lord Westcliff ve inatçı ablanız da dahil olmak üzere, ziyaretçilerle dolacak. Onlardan kısa bir süre sonra da doktor gelecek. Her ne kadar deneyimli bir tacizci olsam da, benim bile birini taciz etmek için daha fazla zamana gereksinim duymam doğaldır." Annabelle onun hafif dokunuşuyla acıyla irkilince, Hunt'ın yüz ifadesi değişti. Kızın çorabını ustaca hareketlerle sıyırdı. Parmakları tüy gibi hafifti ama Amabelle'in cildi o kadar hassastı ki en hafif bir dokunuş bile ona dayanılmaz bir acı veriyordu. Genç adam, kızın titreyen bacağından çorabı çıkarırken, "Kımıldama şekerim," dedi.

Annabelle dudağını ısırarak, adamın esmer başının ayak bileğinin üstüne eğilişini seyrediyordu. Genç adam, onun ayağını dikkatle çevirdi. Gerektiğinden fazla dokunmamaya özen gösteriyordu. Sonra durdu. "Tam tahmin ettiğim gibi," dedi.

Daisy eğilerek, Annabelle'in bileğinde Hunt'ın gösterdiği yere baktı. "O küçük izler ne?"

Hunt sinirli bir sesle, "Zehirli yılan sokmuş. Onun izleri," dedi. Gömleğinin kollarını kıvırdı. Kaslı ve esmer tüylerle kaplı kolları ortaya çıktı.

Kızların ikisi de dehşet içinde ona bakıyorlardı. Annabelle, kendinden geçmiş gibiydi. "Beni yılan mı sokmuş?" diye sordu. "Ama nasıl? Ne zaman? Bu doğru olamaz. Bir şeyler hissederdim... hissetmez miydim?"

Hunt, hâlâ kızın üstünde olan ceketinin cebine uzanıp içinde bir şey aramaya başladı. "Kimi zaman insanlar ısırıldıklarını hissetmezler. Yılın bu mevsiminde Hampshire koruları zehirli yılanlarla doludur. Bunun bugün dışarı çıktığınızda olduğunu sanıyorum." Aradığını bulmuştu. Küçük bir çakı çıkarıp açtı.

Annabelle'in gözleri korkuyla büyüdü. "Ne yapıyorsunuz?"

Hunt genç kızın çorabını alarak ikiye katladı. "Bir sargı bezi yapıyorum."

"Yanınızda daima b...çakı taşır mısınız?"

Annabelle onu her zaman bir korsana benzetirdi. Ve şimdi o, genç kızın hayallerini gerçeğe dönüştürmek ister gibi, kollarını sıvamış, elinde bir bıçakla karşısındaydı.

Hunt, genç kızın eteğini dizine kadar kaldırdı ve ipek çorabın yarısını bileğinin üstüne bağladı.

Hunt, yaptığı işe odaklanarak, alaycı bir sesle, "Hemen hemen her zaman," dedi. "Bir kasabın oğlu olarak, bıçaklara karşı büyük bir hayranlık duyarım."

Annabelle, "Ben hiçbir zaman..." diye söze başladı ama ipek çorabın dokunuşuyla duyduğu acı yüzünden cümlesini tamamlayamadı.

Hunt onun gözlerinin içine baktı. Yüz hatları gerilmişti. Çorabın diğer yarısını da küçük lekelerin altına bağlarken, "Özür dilerim," dedi. İkinci sargıyı sıkarken, onu oyalamak için konuşuyordu. "Bu, o incecik ayakkabıları açık alanda giydiğin için başına geldi. Güneşlenmekte olan bir zehirli yılanın üstüne basmış olmalısın.O da, o güzel bileklerden birini görünce tadına bakmak istemiştir." Sustu ve ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Annabelle'e, "Onu suçladığımı söyleyemem," demiş gibi geldi.

Ayağı zonkluyor ve yanıyor, gözleri yaşarıyordu. Ağlamak üzereydi ama böyle bir şey yapacak olsa çok utanırdı. Bu nedenle ağlamamaya çalışıyor, altındaki brokar yatak örtüsünü iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu. "Yılan daha önce soktuysa, bileğim niçin sonradan bu kadar ağrımaya başladı?"

"Zehirin etkisini göstermesi için birkaç saat geçmesi gerekebilir." Hunt, Daisy'e baktı. "Bayan Bowman, zili çalıp hizmetçiyi çağırın. Ona kaynar suda demlenmiş yoğurtotu çayı getirmesini söyleyin. Hemen getirsin."

Daisy kuşkulanmıştı. "Yoğurtotu nedir?" diye sordu.

"Çalılıklarda yetişen bir ot. Bahçıvanbaşı geçen yıl bir yılan tarafından sokulduğundan beri, kahya dolabında bir demet yoğurtotu bulunduruyor."

Daisy, ikisini geçici bir süre için yalnız bırakarak kendisine söyleneni yapmaya koştu.

Annabelle'in dişleri birbirine çarpıyordu. "Bahçıvana ne oldu?" diye sordu. Buzlu suyun içindeymiş gibi sürekli titriyordu. "Öldü mü?"

Hunt'ın yüz ifadesi değişmedi ama genç kız sorusunun onu şaşırttığını hissetmişti. Annabelle'e yaklaşarak, Şefkatli bir sesle, "Hayır, dedi. "Hayır, şekerim." Genç kızın titreyen elini avucuna alarak ısıtmak için ovaladı. "Hampshire yılanlarının zehiri kedi ya da küçük bir köpekten daha büyük bir yaratığı öldürmeye yetmez." Bakışlarıyla onu okşayarak, "İyileşeceksiniz," diye devam etti. "Önümüzdeki birkaç gün kendinizi çok kötü hissedecek ama sonra normale döneceksiniz."

Annabelle kaygılıydı. "Beni teselli etmeye çalışmıyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu.

Hunt, ona doğru eğilerek, terden pırıl pırıl parlayan, alnına yapışmış olan birkaç tutam saçı geri itti. Eli çok büyüktü ama dokunuşu hafif ve şefkatliydi. Gülümseyerek "Teselli olsun diye asla yalan söylemem," diye mırıldandı. "Birçok kusurumdan biri de budur."

Daisy, kapıya gelen uşağa gerekli talimatı verdikten sonra yatağın yanına dönmüştü. Hunt'ın Annabelle'in üzerine eğilmiş olduğunu görünce, itiraz etmek ister gibi, kara kaşlarını kaldırdı ama bu konuda bir şey söyleyecekken

vazgeçti. Bunun yerine, "Yılanın soktuğu noktaları kesip zehiri akıtmak gerekmez mi?" diye sordu.

Annabelle ona bakışlarıyla bir uyarı mesajı gösterdi ve, "Ona böyle fikirler verme, Daisy," diye söylendi.

Hunt kısa bir süre başını kaldırıp, "Bu yılan zehiri için yapılmaz," diye cevap verdi. Sonra, Annabelle'in sık sık ve güçlükle nefes almaya başladığını fark edip gözlerini kısarak, "Nefes almakta zorlanıyor musunuz?" diye sordu.

Annabelle'in ciğerleri sanki normal boyutunun üçte birine inmişti. Nefes almaya çalışırken, başını salladı. Her nefes alışında, korsesinin bedenini daha sıkı sardığını hissediyordu. Kaburga kemikleri, basınçtan çatlayacak gibiydi. Hunt, yavaşça genç kızın yüzüne dokundu. Baş parmağıyla kuru dudaklarını okşadı. "Ağzını aç." Annabelle'in ağzının içine bakınca, "Diliniz şişmiyor," dedi. "İyileşeceksiniz. Ama korsenizi çıkarmanız gerek. Dönün."

Annabelle cevap vermeye vakit bulamadan, Daisy itiraz etti. "Ben korsesini çıkarması için Amnabelle'e yardım ederim. Lütfen odadan çıkın."

Hunt, alaycı bir tavırla, "Daha önce de korse gördüm," dedi.

Daisy gözlerini devirdi. "Saçmalamayın, Bay Hunt. Sizin için endişelenmiyorum. Sanırım bu açıkça belli. Hangi nedenle olursa olsun, hayatı bir tehlike olmadıkça, erkekler, genç hanımların korselerini çıkarmalarına yardımcı olmazlar. Biraz önce, kendi ağzınızla böyle bir tehlike olmadığını söylediniz."

Hunt ona sabrı taşmak üzereymiş gibi baktı. "Kapayın çenenizi, küçükhanım..."

Daisy ona amansız bir düşmana bakarmış gibi bakıyordu. "İstediğiniz kadar küfür edebilir, argo konuşabilirsiniz. Ablam bu konularda sizden daha ustadır." İyice dikleşerek

Hunt'ın karşısına dikildi. Ama kısa boylu olduğu için görüntüsü fazla etkili değildi. "Siz odadan çıkana kadar, Bayan Peyton korsesini çıkartmayacak."

Hunt Annabelle'e baktı. Genç kız nefes almakta öylesine zorlanıyordu ki, şu anda korsesini kimin çıkardığı umurunda değildi. Bir an önce ondan kurtulmak istiyordu. Simon Hunt, "Tanrı aşkına," dedi. Kalkıp pencerenin önüne giderek Annabelle'e arkasını döndü. "Bakmıyorum. Çıkarın şu korseyi."

Bunun, onun vereceği tek taviz olduğunu anlayan Daisy kendisine söyleneni yaptı ve korsenin bağlarını açmak üzere arkadaşına yaklaştı. Annabelle'e bakarak, "Korseni elbisenin altından aşağı kaydıracağım," diye mırıldandı. "Böylece giysini çıkarmamış olursun."

Annabelle nefes alamadığı için, ona, şu anda bunun hiç önemli olmadığını, tek sorununun nefes alabilmek olduğunu söyleyemedi. Göğsünden hırıltılar yükseliyordu. Güçlükle nefes alarak yan döndü ve Daisy'nin parmaklarını terden yapış yapış olmuş tuvaletinin üstünde hissetti. Ciğerleri havayı içlerine çekebilmek için çaresizlik içinde mücadele ediyorlardı. Birden sık sık nefes almaya başladı.

Daisy, ağzının içinde, ardı ardına birkaç küfür sıraladıktan sonra, "Bay Hunt, korkarım çakınızı ödünç almak zorunda kalacağım," dedi. "Korsenin bağları düğümlenmiş. Ayyy..." Bu son sözcük, ağzından, Hunt hızla yanına gelip onu kenara itince döküldü. Genç adam korsenin bağlarını kendisi çözmek üzere işe koyulmuştu. Çakıyla bağcıklara birkaç kez dokunduktan sonra, inatçı korse, Annabelle'in kaburga kemiklerinin çevresindeki cendereyi gevşetti.

Annabelle, Hunt'ın korseyi çıkardığını hissetti. Şimdi erkeğin bakışlarıyla genç kızın çıplak bedeni arasında sadece ince bir tül vardı. Bunu önemseyecek durumda değildi.

Ancak daha sonra bu anı hatırladığında utançtan öleceğini de hissediyordu.

Genç adam Annabelle'i bir bez bebek gibi çevirip sırtının üstüne yatırdı. "İyileşeceksiniz," dedi. "Rahatça nefes alıp vermeye çalışın. Ağır ağır. İşte böyle. Evet." Simon Hunt elini genç kızın göğsüne koymuştu. Bu elin hafif ağırlığı nefes alıp vermesine yardım eder gibiydi. Sanki bu el, ciğerlerinin ritminin normale dönmesini sağlıyordu. "En kötü aşamadasınız," diye ekledi.

Annabelle, huysuzlanarak, "Harika," diye cevap vermeye çalıştı. Ama bunu söylemeye çalışmak, öksürüp hıçkırmasına neden oldu.

"Konuşmaya çalışmayın. Sadece nefes alın. Ağır ağır... derin bir nefes... bir tane daha. Aferin."

Annabelle rahatça nefes almaya başlayınca korkusu geçer gibi olmuştu. Hunt haklıydı. Sakin olunca nefes alması kolaylaşıyordu. Erkeğin yumuşak sesi, Annabelle'in hırıltılı nefes alınını bastırdı. Genç adam, "İşte böyle," diye mırıldandı. "Böyle yapmak gerekiyor." Eliyle hafif hafif kızın göğsünü ovuyordu. Bu dokunuşta cinselliği çağrıştıran hiçbir şey yoktu. Sanki bir çocuğu sakinleştirmeye çalışır gibiydi. Annabelle şaşkındı. Simon Hunt'ın bu kadar şefkatli olabileceği kimin aklına gelirdi?

Annabelle hem şaşkındı hem de genç adama minnet duyuyordu. Bu karışık duygular içinde, onun göğsünün üstünde ağır ağır hareket etmekte olan elini aradı. Kendini o kadar zayıf hissediyordu ki bu arayış için bütün gücünü harcaması gerekti. Hunt, genç kızın onun elini itmeye çalıştığını zannederek elini çekmeye yeldendi. Ama Annabelle'in parmaklarının iki parmağına dolandığını hissedince durdu.

Annabelle, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kızın parmaklarına dokunuşuyla, Hunt'ın gerginleştiği açıkça belliydi. Sanki bu dokunuş, tüm bedenine bir elektrik akımı göndermiş gibiydi. Onun yüzüne değil, parmaklarına bakıyordu. Karmaşık bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibiydi. Hiç kıpırdamadan bu anı uzattı. Önüne bakarak, yüz ifadesini saklamaya çalışıyordu.

Annabelle kupkuru dudaklarını diliyle ıslattı ve onların hâlâ hissiz olduğunu fark etti. Hunt'ın elini bırakarak, kısık bir sele, "Yüzüm hissiz," dedi.

Hunt ona bakarken yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Kendisi hakkında bilmediği bir şey keşfetmiş gibiydi. "Yoğurtotu çayının yararı olur," dedi. Genç kızın boynunun yan tarafına dokundu. Bu arada baş parmağıyla çenesini okşuyordu.

Birden Daisy'nin odada olduğunu hatırlamış gibi, omzunun üstünden arkaya baktı ve, "Sanırım uşak onları getirip Bayan Bowman'a vermiş olmalı," dedi.

Siyah saçlı kız kapının önündeydi. Elinde uşağın yeni getirmiş olduğu tepsiyle onlara doğru gelirken, "Evet," dedi. Besbelli ikisi de birbirleriyle ilgilendikleri için uşağın kapıyı vurduğunu duymamışlardı. "Kahya, yoğurtotu çayı göndermiş ama feci kokuyor. Bir de küçük bir şişe var. Uşak, içinde ısırganotu ruhu olduğunu söyledi. Doktor da biraz önce gelmiş. Neredeyse yukarı çıkar. Bu durumda, sizin gitmeniz gerekiyor, Bay Hunt."

Genç adamın çenesindeki kaslar sertleşti. "Henüz değil."

Daisy, telaşla, "Hemen," dedi. "Hiç değilse kapının dışında bekleyin. Annabelle'in hatırı için. Eğer burada görülürseniz, Annabelle mahvolur."

Hunt kaşlarını çatarak Annabelle'e baktı. "Gitmemi istiyor musunuz?"

Genç kız onun gitmesini istemiyordu. Aksine, içinden, gitmemesi için ona yalvarmak geliyordu. Olaylar ne kadar tuhaf bir biçimde gelişmiş olmalıydı ki bu kadar nefret ettiği bir adamın yanından ayrılmasını istemiyordu. Son birkaç dakika içinde, aralarında kırılgan bir bağ kurulmuştu. Annabelle *evet* ya da *hayır* cevabı veremiyordu. Nihayet, "Nefes almaya devam edeceğim," diye fısıldadı. "Sanırım gitmeniz gerekiyor."

Hunt başını salladı. Yataktan kalkarak, boğuk bir sesle, "Koridorda bekleyeceğim," dedi. Sonra Daisy'e yaklaşmasını işaret etti. Annabelle'den gözlerini ayırmıyordu. "Tadı ne kadar kötü olursa olsun, yoğurtotu çayını iç," dedi. "Yoksa gelir, zorla içiririm."

Ve, ceketini alıp odadan çıktı.

Daisy rahatlayarak iç geçirdi ve tepsiyi yatağın yanındaki masanın üstüne koydu. "Çok şükür," dedi. "Odadan çıkmayı kabul etmezse ne yapacağımı düşünüp endişeleniyordum. Gel...seni biraz kaldırayım. Arkana bir yastık daha koyayım." Kendinden beklemeyen bir ustalıkla Annabelle'i doğrultup arkasına bir yastık daha koydu. Sonra içinden dumanlar çıkan seramik bir fincanı eline alıp genç kızın dudaklarına değdirdi. "Bundan biraz iç, şekerim."

Annabelle fincanın içindeki kahverengi sıvıdan bir yudum alıp yutunca iki büklüm oldu. "Öööğh!"

Daisiy fincanı biraz daha kaldırarak, "Azıcık daha," dedi.

Annabelle tekrar içti. Yüzü o kadar hissizdi ki çayın dudaklarından aşağı aktığını fark etmiyordu. Daisy, tepsiden bir peçete alıp onun çenesini sildi. Daisy, elini kaldırıp dikkatle yüzünün donmuş olan derisine dokundu. "Çok tuhaf bir his," diye geveledi. "Ağzımda his yok. Daisy, yoksa Bay Hunt buradayken salyalarını mı akıyordu?"

Daisy hemen, "Hayır, asla," dedi. "Böyle bir şey olsa, sizlerdim. Gerçek bir dost, bu erkek ilgisini çekmek istediğin biri olmasa bile, bir erkeğin yanında, arkadaşının salyalarının akmasına izin vermez."

Annabelle rahatlamıştı. Yoğurtotu çayından biraz daha içti. Yanmış kahve gibi bir tadı vardı. Belki psikolojik bir şeydi ama kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Daisy, "Lillian anneni çok aramış olmalı," dedi. "Nerede kaldı acaba? Niçin bu kadar geciktiğini anlayamadım."

Biraz geri çekilip Annabelle'e baktı. Kahverengi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Ama doğrusunu istersen, onun hemen gelmeyişine memnun oldum. Eğer annenle ablam çabucak gelselerdi, Bay Hunt'ın, kocaman kötü bir kurttan ....şey...daha iyi bir kurta dönüşümünü izleyemeyecektim."

Annabelle'ın boğazında küçük bir kahkaha düğümlendi. "Tuhaf biri, öyle değil mi?"

"Evet öyle. Küstah ve kendini beğenmiş. Hem de çok buyurgan. Annemin sık sık elimden aldığı o yakıcı aşk romanlarının kahramanlarına benziyor. İyi ki buradaydım, yoksa, belki de, seni iç çamaşırlarına kadar soyardı."

Annabelle'in çayı içmesine yardım ederken, gevezelik etmeyi sürdürüyordu. Genç kızın çenesini tekrar peçeteyle sildi. "Biliyor musun, bunu söyleyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama bana kalırsa, Bay Hunt tahmin ettiğim kadar kötü biri değil."

Annabelle, "İşe yaradığı anlar oluyor," dedi. "Ama ondaki değişimin kalıcı olacağını sanma."

On Üçüncü Bölüm

Aradan iki dakika geçmemişti ki, Simon, geleceğini daha önce tahmin ettiği, doktor, Lord Westcliff, Bayan Bowman ve Lillian Bowman'dan oluşan grubu gördü. Duvara dayanarak onlara dikkatle baktı. Westcliff ile Bayan Bowman arasındaki gözle görülebilen düşmanca gerginlik onu eğlendiriyordu. Bunun bir nedeni olmalıydı. Daha önce konuşmuş olmalıydılar.

Doktor, Westcliff ve akrabası Marsden ailesinin otuz yıllık hekimi olan saygın bir ihtiyardı. Simon'a bakarak büyük bir soğukkanlılıkla, "Bay Hunt, genç hanımı odasına sizin götürdüğünüzü söylediler," dedi. "Öyle mi?"

Simon, kısaca Amanelle'ın durumunu özetledi ve yılan sokmasının izlerini Daisy'nin değil de kendisinin gördüğünü söylemeyip, bundan üstü kapalı bir biçimde söz etti. Bayan Peyton'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Simon Hunt'ı üzüntü içinde dinliyordu. Lord Westcliff eğilip, kaşlarını çatarak, Bayan Peyton'a bir şeyler söyledi. O da dalgın dalgın başını sallayarak teşekkür etti. Simon, Westcliff'in ona kızının iyileşmesi için mümkün olan her şeyin yapılacağını söylediğini tahmin etti.

Doktor, "Küçükhanımı muayene etmeden, Bay Hunt'ın teşhisinin doğru olup olmadığını söyleyemem," dedi. "Ancak, hastalığın yılan sokmasından kaynaklanması olasılığına karşı, hemen yoğurtotu demlense iyi olur."

Simon, "Bayan Peyton şu anda yoğurtotu çayı içiyor," diye söze karıştı. "On beş dakika önce hazırlattım."

Doktor, genç adama, hekimlik diploması olmadan hastalıklara teşhis koymaya kalkışanlara duyduğu kuşkuyla bakt. "Yoğurtotu güçlü bir uyuşturucudur, Bay Hunt," dedi. "Yılan sokmasından mustarip olmayan kişilere zararlı olabilir. Onu hazırlatmak için bir doktorun gelmesini beklemeliydiniz."

Simon adamın koridorda oyalanmayı bırakıp odaya girerek işini yapmasını istiyordu. Sabrı tükenmek üzereydi. "Yılan sokmasının belirtileri konusunda yanılmak mümkün değildir," dedi. "Bayan Peyton'ın rahatsızlığının mümkün olduğu kadar çabuk geçmesini istediğim için böyle davrandım."

Yaşlı adamın yorgun gri kaşları gözlerinin üstüne düştü. Sinirli bir tavırla, "Verdiğiniz kararlardan çok emin görünüyorsunuz," dedi.

Simon, gözünü bile kırpmadan, "Evet," diye cevap verdi.

Birden, Westcliff boğuk bir kahkaha atarak elini doktorun omzuna koydu. "Arkadaşını herhangi bir konuda yanıldığına ikna etmeye çalışmanız halinde, korkarım buradan hiç ayrılamazsınız, doktor," dedi. "Bay Hunt'ı nitelemek için kullanacağımız en hafif sıfat 'bildiğinden şaşmaz' olabilir. Enerjinizi Bayan Peyton'ı tedavi etmek için harcasanız çok daha başarılı olacağınıza eminim."

Doktor, "Olabilir," diye terslendi. "Ancak, Bay Hunt'ın uzmanca teşhisi karşısında benim buradaki varlığım oldukça gereksiz görünüyor."

İhtiyar adam, bu müstehzi sözlerden sonra, Bayan Peyton ve Lillian Bowman'la birlikte odaya girdi.

Westcliff ile koridorda yalnız kalan Simon gözlerini devirdi. "Huysuz ihtiyar," diye söylendi. "Daha işe yaramaz birini bulamaz mıydın, Westcliff? Hastaya teşhis koyabilmesi için gözlerinin görüp kulaklarının duyduğundan kuşkuluyum."

Westcliff kara kaşlarından birini kaldırarak, ona garanti vermek ister gibi, "O, Hampshire'daki en iyi doktordur," dedi. "Gel aşağı inelim, Hunt, Birer konyak içeriz."

Simon, kapalı oda kapısına bakarak, "Sonra," diye cevap verdi.

Westcliff, aşırı tatlı ve alaycı bir sesle, "Ah, bağışla," dedi. "Unuttum. Elbette aç bir sokak köpeği gibi kapıda yemek artıklarını bekleyeceksin. Ben aşağıya, çalışma odama iniyorum. Bir iyilik et de, bir haber alırsan koşup bana bildir."

Simon duvara dayanmış bekliyor, için için yanıyordu. Ona buz gibi soğuk bakışlarla bakarak doğruldu. "Tamam," diye homurdandı. "Geliyorum."

Lord Westcliff memnun olmuştu. Başını salladı. "Zaten Doktor, Bayan Peyton'ı muayene ettikten sonra bana rapor verecek."

Simon Westcliff'le birlikte muhteşem merdivenlere doğru yürürken son birkaç dakika içindeki davranışlarını düşünüyordu. Aklından çok duygularının etkisinde hareket etmek onun için yeni bir deneyimdi ve bundan hiç hoşlanmazdı. Ama, her nedense, şu anda bu önemli değildi. Annabelle'in hasta olduğunu fark ettiği ilk anda, göğsü oyulup, kalbi rehin alınmış gibi, içinin boşaldığını hissetmişti. Onun iyileşmesi ve güvende olması için elinden gelen her şeyi yapacağını hissediyordu. Genç kız nefes

almakta zorlandığında, ona korku ve acıyla parlayan gözlerle bakarken de, onun için her şeyi yapmaya hazırdı. Her şeyi.

Eğer Annabelle onun üzerinde böyle bir gücü olduğunu fark edecek olursa yanardı. Bu, iradesini ve gururunu tehdit eden gizemli bir güçtü. Annabelle'in tüm bedenine ve ruhuna, her anlamda sahip olmak istiyordu. Genç kıza duyduğu tutkunun sürekli artıyor oluşu onu çok şaşırtmıştı. Onu tanıyanların hiçbiri, özellikle de Westcliff bunu asla anlayamazdı. Westcliff kendi duygu ve tutkularını her zaman kontrol altında tutar, aşk yüzünden kendilerini bu-dala durumuna düşürenleri küçük görürdü.

Hayır, bu aşk değildi. Simon *bu kadar* ileri gitmeyecekti. Ama bu sıradan bir tutkunun çok ötesinde bir duyguydu. Ona sahip olmaktan başka istediği bir şey yoktu.

Simon yüz ifadesini bir maskeye dönüştürerek, Westcliff'in arkasından onun çalışma odasına girdi.

Bu, duvarları lambri kaplı, küçük, sade bir odaydı. Tek süsü bir taraftaki, bir dizi vitray camlı pencereydi. Sert açıları ve köşeli mobilyalarıyla rahat bir oda olduğu söylenemezdi. Öte yandan, tam anlamıyla erkeklere göre bir yerdi. İnsan burada tütün ve içki içebilir, açık konuşabilirdi. Simon, çalışma masasının önündeki sert koltuklardan birine oturarak Westcliff'in uzattığı konyağı alıp, tadını bile hissetmeden bir dikişte içti. Başını sallayarak Lord'a teşekkür edip boş kadehi ona uzattı. Westcliff kadehi alıp tekrar doldurdu.

Westcliff'in Annabelle hakkında eleştiriler yapmaya başlayacağından korkan Simon başka bir konu açmak için, "Görünüşe bakılırsa, Bayan Bowman ile aran pek iyi değil," dedi.

Bu konuyu değiştirmek açısından başarılı bir taktik

olmuştu. Lillian Bowman'dan söz etmek konuyu dağıttı. Westcliff, kadehine konyak koyduktan sonra, domuz gibi homurdanarak, "Terbiyesiz kız, Bayan Peyton'ın başına gelenlerin benim suçum olduğunu ima etti," dedi.

Siman kaşlarını kaldırdı. "Nasıl senin suçun olabilir?"

"Anlaşılan, Bayan Bowman, arazimin, onun deyimiyle 'zehirli yılanlar' tarafından istila edilmesini engellemenin bir ev sahibi olarak benim sorumluluğum olduğunu düşünüyor."

"Ne cevap verdin?"

"Bayan Bowman'a açık havada giyimli olarak dolaşan konukların zehirli yılanlar tarafından sokulması olasılığının yok denecek kadar az olduğunu söyledim.

Simon dayanamayıp sırıttı. "Bayan Bowman sadece arkadaşı için endişeleniyor."

Westcliff, başını salladı. Onunla aynı düşüncede olduğu belliydi. "Arkadaşlarından birini kaybetmeyi göze alamaz," dedi. "Çok az arkadaşı olduğundan eminim."

Simon gülümseyerek konyağına bakıyordu. Westcliff'in alaycı bir ses tonuyla, "Çok güç bir akşam geçirmiş olmalısın," dediğini duydu. "Önce Bayan Peyton'ın olgun bedenini yatak odasına kadar taşımak zorunda kaldın... sonra da onun şiş bacağını muayene ettin. Senin için hoş olmamıştır."

Simon'ın gülümsemesi soldu. "Onun bacağını muayene ettiğimi söylemedim."

Genç Lord ona kurnaz bakışlarla baktı. "Söylemene gerek yoktu. Seni tanıyorum. Böyle bir fırsatı kaçırmış olamazsın."

"Bileğine baktığımı itiraf ederim. Nefes alamadığı zaman da korsesinin bağlarını kestim." Simon'ın bakışları Westcliff'in itiraz etmesini engelledi.

Lord, "Yardımsever adam," diye mırıldandı.

Simon kaşlarını çattı. "Buna inanmakta güçlük çekebilirsin ama, acı çeken bir kadın görüntüsünden şehevi bir zevk almam mümkün değil."

Westcliff, koltuğunda arkaya dayanarak ona baktı. Bakışları düşünceliydi. Bu bakışlar karşısında Simon'ın tüyleri diken diken oldu. "Umarım böyle bir yaratığa âşık olacak kadar aptal değilsindir. Bayan Peyton hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun..."

"Evet. Bundan tekrar tekrar söz ettin."

Genç Lord, "Üstelik," diye devam etti, "tanıdığım birkaç aklı başında adamdan birinin, şırıl şırıl duygusallıkla havayı kirletişine tanık olmak istemem."

"Ben âşık değilim..."

Westcliff, "Sana bir şeyler olduğu kesin," diye ısrar etti. "Seni yıllardan beri tanırım. Daha önce, hiçbir zaman, Bayan Peyton'ın odasının kapısındaki kadar duygusal bir anına tanık olmamıştım."

"Bu, herhangi bir insana karşı duyduğum merhametti."

Genç Lord, "Kimi kandırmaya çalışıyorsun?" diye homurdandı.

Simon, Westcliff'in haklı olduğunu biliyordu. Elinde olmadan gülümsedi. "Bu iki yıl önce çakmış olan bir kıvılcımdı," diye itiraf etti. "Artık ateş bacayı sardı."

Westcliff içini çekti. Homurdanarak, işaret parmağı ve baş parmağıyla burun kemiğini sıvazladı. "Bir arkadaşımın kör gibi kendini ateşe atışını seyretmek beni çok üzer," dedi. "Bu senin zaafın, Hunt. Reddedilmeye dayanamıyorsun. Seni reddeden insan sana layık olmasa bile..."

Simon, kadehini hafifçe salladı. "Reddedilmek beni tahrik eder," dedi. "Ama burun, ona karşı hissettiklerimle ilgisi yok."

Westcliff. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Ya iç şu konyağı ya da onunla oynamaktan vaz geç. Kadehi böyle sallamaya devam edersen, içkinin tadını bozacaksın."

Simon ona merakla baktı. "İnsan bir kadeh konyağın lezzetini nasıl bozar? Sakın bana, taşralı beynimin bunu anlayamayacağını söyleme." Arkadaşının sözünü dinleyerek konyağından bir yudum alıp kadehi elinden bıraktı. "Hmm...ne konuşuyorduk? Ah, evet, benim zaafımdan söz ediyorduk. Bu konuda daha fazla konuşmadan önce, hayatında bir kerecik olsun arzularının sağduyuna egemen olduğunu itiraf et. Eğer böyle bir şey hiç olmadıysa seninle bu konuda daha fazla konuşmanın anlamı yok."

"Elbette olmuştur. Bu on iki yaşını geçmiş olan her erkeğin başına gelir. Ama gelişmiş bir mantığa sahip olmanın amacı bu gibi hataları tekrarlamayı engellemektir."

Simon, "Benim sorunum da bu," dedi. Açık konuştuğu belliydi. "Gelişmiş bir mantığa ihtiyacım yok. Bugüne kadar, gelişmemiş mantığımı kullanarak oldukça başarılı oldum."

Westcliff'in çenesi kasıldı. "Bayan Peyton ile yamyam arkadaşlarının şimdiye kadar evlenmemiş oluşları nedensiz değil, Hunt. Bunlar insanın *başını belaya sokar*. Eğer bugünkü olaylardan bunu açıkça anlamadınsa, ümitsiz durumdasın demektir."

Annabelle bunu izleyen birkaç günü sıkıntılı geçirdi. Simon Hunt bunu tahmin etmişti. Doktor, ilk gün dört saatte bir, ikinci gün altı saatte bir yoğurtotu çayı içmesini söylemişti. Genç kız bu iğrenç çayın tadına neredeyse alışır gibi oldu. Yılan zehirinin etkilerini azaltmakta yararlı olduğunu hissediyordu ama midesi sürekli isyan ediyordu. Çok bitkindi ama iyi uyuyamıyor, can sıkıntısından

kurtulmak için bir şeyler yapmak istediği halde, birkaç dakikadan fazla hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Arkadaşları onu neşelendirmek ve eğlendirmek için ellerinden geleni yapıyorlar, Annabelle de bu yüzden onlara büyük bir minnet duyuyordu. Evie, yatağının yanına oturup, malikanenin kütüphanesinden ödünç aldığı bir aşk romanını yüksek sesle okuyor, Daisy ve Lillian gelip en son dedikoduları anlatıyorlar, bazı konukların taklitlerini yaparak onu güldürüyorlar; genç kızın ısrarlı soruları karşılığında da Kendall'ın ilgisini çekme konusundaki yarışta kimlerin önde olduğunu haber veriyorlardı. Özellikle, Lady Constance Darrowby adındaki sarı saçlı, uzun böyle bir genç kız, onun ilgisini çekmeyi başarmış görünüyordu.

Daisy, samimiyetle, "Bana sorarsan soğuk bir kıza benziyor," dedi. "Ağzı içinden geçen bir iple çekilip büzülmüş bir çantaya benziyor. Sanki başkalarının yanında gülmek kibar bir hanıma yakışmazmış gibi, eliyle ağzını örtüp kıkırdamak gibi pis bir alışkanlığı var."

Lillian ümitlenmişti. "Belki dişleri çirkindir," dedi.

Daisy, "Bana kalırsa sıkıcı bir kız," diye devam etti. "Acaba, Kendall'ın bu kadar ilgisini çekecek ne söylüyor?"

Lillian, "Daisy," dedi, "En eğlenceli bulduğu şey bitkilere bakmak olan bir adamdan söz ediyoruz. Onun sıkılma eşiği sınırsız olmalı."

Daisy, Annabelle'e, "Bu gün su kenarındaki partiyi izleyen piknikte, bir an için, Lady Constance'ı konuklardan biriyle uygunsuz durumda yakaladığımı sanarak çok sevindim," dedi. "Birkaç dakika için, bir konukla birlikte ortadan kayboldu. Bu konuk, Lord Kendall değildi."

Annabelle, "Kimdi?" diye sordu.

"Bay Benjamin Muxlow – bu çevreden, kibar bir çiftlik

sahibi. Anlarsın ya, bunlara dünyanın efendisi denir. Büyük bir arazisi ve bir avuç uşağı vardır. Böyleleri, onlara sekiz dokuz çocuk doğurup gömleklerinin manşetlerini tamir edecek ve kesim zamanı domuz kanından muhallebi yapacak birer eş ararlar..."

Lillian, Annabelle'in yüz renginin yeşile döndüğünü fark ederek onun sözünü kesti. "Daisy! İnsanın midesini bulandıracak şeyler söylemesen nasıl olur?" Annabelle'e bakarak, özür diler gibi gülümsedi. "Özür dilerim, şekerim. Ama kabul et ki, İngilizler, Amerikalıların dehşet dolu çığlıklar atarak masayı terk etmelerine neden olacak şeyler yiyor."

Daisy, büyük bir sabırla, "Her neyse," diye devam etti. "Lady Constance, Bay Muxlow ile birlikte görüldükten hemen sonra ortadan kayboldu. Ben de doğal olarak onları aramaya başladım. Küçükhanımın şöhretine leke sürecek bir sahneyle karşılaşmayı umuyordum. Bu durumda, Lord Kendall da onunla ilgilenmekten vazgeçerdi. Onları bir ağacın arkasında başları birbirine yaklaşmış olarak yakalayınca, ne kadar sevindiğimi tahmin edersiniz."

Annabelle, "Öpüşüyorlar mıydı?" diye sordu.

"Lanet olsun! Hayır. Muxlow, Lady Constance'ın ağaçtaki yuvasından aşağı düşmüş olan bir yavru serçeyi yerine koymasına yardım ediyordu."

"Yaaa." Annabelle omuzlarının çöktüğünü hissetti. Somurtarak, "Ne tatlı!" dedi. Moral bozukluğunun büyük bir bölümünün yılan zehirinin etkisinden kaynaklandığını biliyordu. Üstelik bir de panzehir olarak içtiği berbat çay söz konusuydu. Ancak, moral bozukluğunun nedenlerini bilmek moralinin düzelmesine yardımcı olmuyordu.

Lillian, arkadaşının keyifsizliğini fark etmişti. Gümüş saplı bir saç fırçasını eline alarak, "Lady Constance ile Lord

Kendall'ı şimdilik unut," dedi. "Dur, saçlarını öreyim. Yüzün açılınca, kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Annabelle, Lillian'ın arkasına oturabilmesi için öne doğru kayarken, "Aynam nerede?" diye sordu.

Arkadaşı, sakin bir sesle, "Bulamadım," diye cevap verdi.

Annabelle, aynanın özellikle ortadan kaldırıldığının farkındaydı. Hastalığının kendisini çirkinleştirdiğini, saçlarının parlaklığını yok edip yüzünü soldurduğunu biliyordu. Buna ek olarak, hiç geçmeyen mide bulantısı yüzünden yemek yiyemiyordu. Yatak örtüsünün üstünde duran kolları iyice incelmişti.

O akşam, aşağıdaki balo salonundan gelen müzik ve dans sesleri, odasının açık penceresinden içeri dolunca, Lord Kendall'ın kollarında dans eden Lady Constance'ı hayalinde canlandırıp, yatak örtülerinin arasında huzursuzca dönüp durdu. Evlilik ümitleri sönmüştü. Annesinin, yatağın yanındaki masanın üstündeki öteberiyi (ilaçlardan yapış yapış olmuş kaşıklar, şişeler, mendiller, bir saç fırçası ve birkaç saç tokasını) özenle düzeltişini seyrederken, "Zehirli yılanlardan nefret ediyorum," diye homurdandı. "Hasta olmaktan, ormanda dolaşmaktan ve en çok da iç çamaşırıyla top oynamaktan nefret ediyorum!"

Philippa birkaç boş bardağı tepsiye koyarken durakladı. "Bir şey mi söyledin, sevgilim?" diye sordu.

Annabelle birden ümitsizliğe kapılmıştı. Başını sallayarak, "Ben...hayır, anne, bir şey söylemedim," dedi. "Düşünüyordum. Bir iki gün sonra, yolculuk yapabilecek duruma geldiğimde Londra'ya dönmek istiyorum. Artık burada kalmamın bir anlamı yok. Lady Constance, Lady Kendall olmak üzere. Başka birinin ilgisini çekebilecek durumda da değilim. Hem zaten..."

Philippa tepsiyi elinden bırakarak, "Yerinde olsam ümidimi kesmezdim," dedi. Annabelle'in üzerine eğilerek şefkatle alnını okşadı. "Henüz nişan ilan edilmedi. Lord Kendall da sık sık seni soruyor. Sana getirdiği o kocaman yaban sümbülü buketini de unutma. Bana, onları elleriyle topladığını söyledi."

Annabelle bitkindi. Köşede duran çiçeklere baktı. Onlardan yayılan ağır kokudan rahatsız oluyordu. "Anne, bende, onları atmanı söyleyecektim…çok güzel çiçekler ve Lord Kendall'ın davranışını takdir ediyorum ama bu koku ya dayanamıyorum."

Philippa, hemen, "Ah, bunu düşünmemiştim diyerek köşeye, çiçeklerin yanına koştu. Boynu bükük mavi çiçeklerle dolu vazoyu alıp kapıya götürdü. "Onları koridora bırakacağım. Hizmetçiye de alıp götürmesini söylerim…" Kapıyı açıp koridora çıktı ve sesi duyulmaz oldu.

Annabelle, yatak örtüsünün üstüne düşmüş olan bir saç tokasını eline alıp oynamaya başladı. Kaşları çatıktı. Ona Kendall'dan başkaları da çiçek göndermişti – birçok kişi. Stony Cross Malikanesi'nin konukları onun hastalandığını duyunca çok üzülmüşler, genç kıza acımışlar, Lord Westcliff bile ona, kendisi ve Marsden ailesi adına kokulu güllerden oluşan bir aranjman göndermişti. Vazolar içindeki çiçeklerin bolluğu odaya cenaze havası vermişti. Simon Hunt ise hiçbir şey göndermemişti. Ne bir not ne de bir çiçek … Bu anlaşılır gibi değildi. İki gece önceki kaygılı tavrından sonra, Annabelle'in ondan bir şey (ilgisini gösterecek herhangi bir şey) beklemek hakkıydı. Ama, genç kız, Hunt'ın, onun sıkıcı ve sorunlu bir yaratık olduğuna, ilgisine layık olmadığına karar vermiş olabileceğini de düşünüyordu. Eğer böyleyse, bir daha onun tarafından rahatsız edilmeyeceği için şükretmeliydi.

Ama Annabelle, aksine, burnunda ve boğazında engellemeye çalıştığı gözyaşlarının yakıcı tehdidini hissediyor, kendini anlamakta güçlük çekiyordu. Duyduğu umutsuzluğun arkasındaki duyguları tanımlayamıyor, sanki adlandıramadığı bir şeyin özlemini çekiyordu… Keşke bunun ne olduğunu bilseydi…bilebilseydi.

Philippa odaya girerken, "İşte bu çok tuhaf," diye mırıldanıyordu. Bunları kapının önünde buldum. Birisi bırakmış. Ne bir not var ne de bize haber verildi. Görünüşe bakılırsa yeni gelmişler. Ne dersin, arkadaşlarından biri bırakmış olabilir mi? Öyle olmalı. Böyle ilginç bir hediye ancak o Amerikalı kızlardan olabilir."

Annabelle arkasındaki yastığa dayanarak doğrulunca annesinin kucağına koymuş olduğu, son moda bakır rengi yumuşak, parlak deriden yapılmış, kısa topuklu bir çift botu gördü. Kırmızı bir kurdeleyle birbirlerine bağlanmışlardı. Cam gibi parlıyorlardı. Sağlam ama şık bir görünüşleri vardı. Üstlerine zarif yapraklar işlenmişti. Annabelle, botlara bakarken birden içinden gülmek geldi.

"Bowman'lardan olmalı," dedi. Ama öyle olmadığını biliyordu.

Botlar, kibar bir erkeğin bir hanıma hiçbir zaman bir giyim eşyası armağan etmemesi gerektiğini çok iyi bilen Simon Hunt'tan geliyordu. Onlara sıkı sıkı sarıldı ve hemen iade etmesi gerektiğini düşündü. Sadece Simon Hunt ona bu kadar yararlı ve aynı zamanda kişisel bir armağan vermeyi becerebilirdi.

Gülümseyerek kırmızı kurdeleyi çözdü ve botlardan birini yukarı kaldırdı. Çok hafifti, ayağına tıpa tıp uyacağını bir bakışta anladı. Ama Hunt ayağının ölçüsünü nereden biliyordu ve bu botları nereden almıştı? Parmağıyla

yavaşça, ayakkabının parlak yüzü ile topuğunun arasındaki dikişe dokundu.

Philippa, "Ne kadar güzel botlar," dedi. "Çamurlu kırsal bölgelerde giymeye kıyamaz insan..."

Botu burnuna yaklaştırıp, cilalı derinin temiz, doğal kokusunu içine çekti. Parlak deriyi parmağıyla okşadı; sonra biraz uzaklaştırarak onu paha biçilmez bir heykel gibi seyretti. "Kırsal bölgelerde dolaştığım için başıma gelmeyen kalmadı," dedi. "Bu ayakkabıları bahçelerin çakıllı yollarında dolaşırken giyeceğim."

Philippa ona şefkatle bakarak, "Yeni bir çift ayakkabının seni bu kadar neşelendireceğini tahmin etmezdim," dedi. "Ama buna çok sevindim. Bir çorba ve kızarmış ekmek getirteyim mi, şekerim? Yoğurtotu çayını içmeden, bir şeyler yemeye çalışmalısın."

Annabelle yüzünü buruşturdu, "Evet, çorba içerim."

Philippa memnun olmuştu. Başını sallarken botlara uzandı. "Bunları senin kucağından alayım da dolaba koyayım..."

Annabelle botlardan birini sıkı sıkı tutarak, "Henüz değil..." diye mırıldandı.

Philippa hizmetçiyi çağırmak için zili çalmaya giderken gülümsüyordu.

Annabelle arkasına dayanıp parmaklarıyla ipeksi deriyi okşarken, göğsünün üstünden bir yükün kalktığını hissetti. Kuşkusuz bu, zehirin etkisinin azaldığını gösteriyordu. Ama birdenbire niçin bu kadar rahatlayıp huzura kavuştuğunu açıklayamıyordu.

Simon Hunt'a teşekkür etmesi ve hediyesinin uygunsuz olduğunu söylemesi gerekiyordu. Genç adam da botları kendisinin gönderdiğini kabul edecek olursa onları iade etmek zorunda kalacaktı. Bir şiir kitabı, bir kutu şekerleme ya da bir buket çiçek çok daha uygun olurdu. Ama şimdiye kadar aldığı hiçbir armağan Annabelle'i böylesine etkilememişti.

Genç kız, annesinin, yatağın üstüne ayakkabı koymanın uğursuzluk getireceği konusundaki uyarısına rağmen, botları bütün akşam yanından ayırmadı. Sonunda onları yatağının yanındaki masanın üstüne koymayı kabul etti. Uykuya daldığında orkestradan gelen müzik sesi hâlâ pencereden içeri süzülüyordu. Sabah uyandığında ise botları görünce gülümsedi.

On Dördüncü Bölüm

Yılan sokmasının üçüncü gününün sabahında, Annabelle kendini yataktan kalkabilecek kadar iyi hissetti. Konuklardan çoğu civardaki bir malikanede verilen bir davete gitmişti. Bunu öğrenince rahatladı. Stony Cross Malikanesi sessiz ve büyük ölçüde boştu. Philippa, kahya kadına danıştıktan sonra Annabelle'i üst katta, bahçeye bakan özel bir salona götürdü. Burası, duvarları çiçekli mavi kâğıtla kaplı güzel bir odaydı. Her tarafta neşeli çocuk ve hayvan resimleri asılıydı. Kahya kadının söylediğine göre, bu odayı sadece Marsden ailesi kullanırdı. Ama, Lord Westcliff Annabelle'in rahat etmesi için ona tahsis etmişti.

Philippa, Annabelle'in dizlerine bir battaniye örtüp, yanındaki masaya bir fincan yoğurtotu çayı koydu. Annabelle yüzünü buruşturunca, sert bir sesle, "Bunu içmek zorundasın," dedi."Kendi iyiliğin için."

Annabelle, "Yanımda oturmana gerek yok, Anne," dedi. "Git, biraz dolaş. Arkadaşlarınla sohbet et. Ben burada dinlenirim."

Philippa, "Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle eminim." Annabelle yoğurtotu çayını alıp bir yudum içti. "Bak, ilacımı içiyorum. Haydi git, anne. Beni hiç düşünme."

Philippa, isteksizce, "Peki," dedi. "Kısa bir süre için gideyim. Kahya kadın, hizmetçiyi çağırmak istersen masanın üstündeki zili çalmanı söyledi. Çayı son damlasına kadar içmeyi de unutma."

Annabelle, yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "İçerim," dedi ve Philippa odadan çıkana kadar gülümsemeye devam etti. Annesi gözden kaybolur kaybolmaz arkasına dayanıp fincanın içindeki çayı pencereden dışarı boşalttı.

Rahatlayarak gülümsedi ve kanepenin köşesine büzüldü. Arada sırada, evin içinden gelen sesler, bir tabak tıkırtısı, kahya kadının mırıldayarak konuşması, koridoru süpüren bir süpürge sesi sessizliği bozuyordu. Annabelle kolunu pencerenin pervazına dayayarak güneş ışığına doğru eğildi, yüzünü parlak güneşe döndü. Gözlerini kapayıp açmaya hazırlanan koyu pembe ortanca tomurcuklarının ve çiçek tarhlarının çevresindeki çitlere dolanmış olan narin akşam sefası çiçeklerinin üstünde vızıldayarak tembel tembel uçuşan arıların sesini dinlemeye başladı. Kendini hâlâ zayıf hissediyordu ama sıcakta, bir kedi gibi kıvrılarak rehavet içinde uyuklamak hoşuna gidiyordu.

Kapıda bir ses, küçük bir tıkırtı duyduğu zaman hemen tepki vermedi. Sanki dışarıdaki konuk aşırı ses çıkartarak onu rahatsız etmek istemiyordu. Ayaklarını altına almıştı. Güneşten kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Oturuşunu değiştirmedi. Gözlerinin önündeki ışık parçacıkları yavaşça kayboldu ve karşısında Simon Hunt'ın, esmer, sırım gibi siluetini gördü. Kendinden emin, pervasız bir tavırla omzunu kapı çerçevesine dayamıştı. Başını hafifçe yana eğmiş, anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle genç kızı seyrediyordu.

Annabelle'in kalbi çılgın gibi çarpmaya başladı. Hunt, her zamanki gibi kusursuz giyinmişti ama bu kibar erkeklere özgü kıyafet bedeninden yayılan erkeksi enerjiy

saklayamıyordu. Kendisini kollarında taşırken onun kollarının ve göğsünün sertliğini hissetmişti. Bunu ve ellerinin bedenine dokunuşunu hatırladı. Bundan böyle, onu her gördüğünde bunları hatırlayacaktı.

Hunt, yumuşak bir sesle, "Bahçeden uçup gelmiş bir kelebeğe benziyorsun, "dedi.

Annabelle, üç gündür odasından çıkmamıştı. Havasızlıktan ve hastalıktan yüzünün ne kadar solgun olduğunun bilincindeydi. Bu nedenle, genç adamın kendisiyle alay ettiğini düşündü. Rahatsız olarak eliyle saçlarını düzeltti. "Burada ne işiniz var?" diye sordu. "Komşudaki partide olmanız gerekmez miydi?"

Aslında, amacı, bu kadar sert konuşmak ve onu böylesine soğuk karşılamak değildi. Ama her zaman çok güzel konuşan Annabelle sanki söyleyecek bir şey bulamıyordu. Genç adama bakarken, onun eliyle göğsünü ovalayışını hatırladı. Bu anı, utançtan kıpkırmızı olmasına yetti.

Hunt yumuşak ama alaycı bir ses tonuyla, "Müdürlerimden biriyle çözümlemem gereken bir işim var," dedi. "Kendisi öğlene doğru Londra'dan gelecek. Kibarlıklarına hayran olduğun o ipek çoraplı beyefendiler gibi değilim. Bugün nerede piknik yapacağımı düşünmekten başka işlerim de var."

Genç kız samimi bir merakla bakarak odaya girdi ve ona doğru yürüdü. "Kendinizi hâlâ güçsüz mü hissediyorsunuz? Bu kısa bir süre sonra geçecektir. Bileğiniz nasıl? Eteğinizi kaldırın... tekrar baksam iyi olur diye düşünüyorum."

Annabelle çok kısa bir an ona korkuyla baktı. Ama gözlerindeki pırıltıyı görünce gülmeye başladı. Onun bu cüretkâr sözleri utancını yenmesine ve rahatlamasına yol

açmıştı. Kuru bir sesle, "Çok naziksiniz," dedi. "Ama buna gerek yok. Bileğim çok daha iyi, teşekkür ederim."

Hunt ona yaklaşırken gülümsüyordu. "O sözleri size yardım edebilmek amacıyla söylediğimi bilmenizi isterim. Bacağınızı görmekten yasak bir zevk duymak gibi bir isteğim yoktu. Eh, belki küçük bir hayranlık duyabilirdim, ama o kadar. Hiç kuşkunuz olmasın, bunu da size belli etmezdim." Sonra tek eliyle bir sandalyenin arkasını kavrayıp onu bir tüy gibi havaya kaldırarak, Annabelle'in oturduğu kanepenin önüne koyuverdi. Onun, maun sandalyeyi çok hafif bir şeymiş gibi kolayca kaldırabilmesi genç kızı etkilemişti. Çabucak kapıya göz attı. Kapı açık oldukça, odada Hunt ile oturmasında bir sakınca yoktu. Annesi de kısa bir süre sonra gelecekti. Annabelle, annesi gelmeden, botlardan söz etmek istiyordu.

Dikkatli davranacaktı. "Bay Hunt," dedi. "Size sormam gereken bir şey var."

"Evet?"

Annabelle, dalgın dalgın, genç adamın en çekici yerinin kuşkusuz gözleri olduğunu düşündü. Bu gözler, canlı ve hayat doluydu. İnsanların mavi gözleri niçin kara gözlere tercih ettiklerini merak etti. Simon Hunt'ın simsiyah gözlerinin derinliklerinde ışıldayan zekâ pırıltıları mavi gözlerde asla bulunmazdı.

Annabelle ona botlardan nasıl söz açacağını düşünüyor ama bir türlü bunun uygun bir yolunu bulamıyordu. Aklına birkaç soru geldi ve sonunda açık ve kısa bir soruda karar kıldı. "O botlar sizden mi geliyordu?"

Adamın yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. "Botlar mı? Korkarım ki ne demek istediğinizi anlamıyorum, Bayan Peyton. Bu mecazî bir soru mu yoksa bildiğimiz ayak kabıdan mı söz ediyorsunuz?"

Annabelle, ona kuşkulu bakışlarla bakarak, "Bileğe kadar gelen botlar," dedi. "Dün odamın kapısına bırakılmış olan bir çift bottan söz ediyorum."

"Bayan Peyton, herhangi bir giysinizden söz etmek çok hoşuma gider ama bu botlar konusunda bir şey bilmediğimi itiraf etmek zorundayım. Ancak, bir çift botunuz olduğunu duyunca içim rahat etti. Tabii, eğer Hampshire'daki hayvanlar için yürüyen bir besin kaynağı olmak istemiyorsanız..."

Annabelle ona uzun uzun baktı. Hunt, botları oraya kendisinin koyduğunu inkar ediyordu ama ifadesiz yüzünde onu ele veren bir şey, gözlerinde muzip bir pırıltı vardı.

"Demek botların sizden geldiğini kabul etmiyorsunuz, öyle mi?"

"Bunu ısrarla reddediyorum."

"Ama... şunu merak ediyorum. Birisi bir hanıma, onun haberi olmadan bir çift ayakkabı hediye etmek isterse... ayağının ölçüsünü nasıl bilebilir?"

"Bu kolay..." Düşündü... "Bence girişimci bir insan, bir hizmetçiden, hanımının attığı bir ayakkabının tabanının kalıbını çıkarmasını isteyip bunu bir ayakkabıcıya götürebilir. Ayakkabıcının diğer işlerini bırakıp hemen bu ayakkabıları yapması için de ona doyurucu bir para verebilir."

Annabelle, "Bir insan bu kadar zahmete niçin katlansın?" diye mırıldandı.

Bu sözler üzerine, Hunt'ın gözleri muzip pırıltılarla aydınlandı. "İncecik ayakkabılarla kırlarda dolaşıp yaralanan bir kadını üç kat yukarı taşımaktan daha kolay..."

Annabelle, onun botları kapının önüne kendisinin bıraktığını asla itiraf etmeyeceğini anlamıştı. Bu durumda genç kız onları iade etmek zorunda kalmayacak ama Hunt'a da asla teşekkür edemeyecekti. Botları kapıya onun bıraktığından ise emindi. Bunu yüzünden anlamıştı.

Büyük bir samimiyetle, "Bay Hunt," dedi. "Keşke ben...ben..." Sustu çünkü söylemek istediklerini dile getiremiyor, gerekli kelimeleri bulamıyordu. Çaresizlik içinde erkeğe baktı.

Hunt ona acımıştı. Ayağa kalkıp odanın yan tarafına gitti ve yuvarlak bir oyun masasını alıp getirdi. Bu küçük bir masaydı. Hem satranç tahtası hem de dama tahtası olarak kullanılabilecek şekilde yapılmıştı. Masayı kızın önüne koyarken, "Oynar mısınız?" diye sordu.

"Dama mı? Evet bazen oynarım."

"Hayır, dama değil. Satranç."

Annabelle başını olumsuz anlamda sallayarak kanepenin köşesine çekildi. "Hayır. Hiç satranç oynamadım. Oyun bozanlık yapmak istemem ama...şu anda kendimi bu kadar güç bir şeyi denemeye hazır hissetmiyorum."

Hunt, "Öğrenmeniz gerekir," diyerek, kenardaki bir rafa uzanıp, oradan cilalı bir tahta kutuyu aldı. "Bir insanla satranç oynamadıkça onu asla tanıyamazsınız, derler."

Annabelle, genç adamla baş başa geçireceği zamanı düşünüyordu. Gergindi. Onu dikkatle izliyor, bir yandan da Hunt'ın şevkatli tavrını kuşkuyla karşılıyordu. Sanki Annabelle'in güvenini kazanmaya çalışır gibiydi. Annabelle onu alaycı bir serseri olarak tanıyordu. Ama bugün bununla tabana tabana zıt, yumuşak bir tavır içindeydi.

Genç kız, "Buna inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Elbette hayır." Hunt kutuyu masanın üstüne koyup kapağını açtı ve içinden, damarlı akik ve sedeften yapılmış bir satranç takımı çıkardı. Satranç taşlarının her biri büyük bir özenle oyulmuştu.

"Doğrusunu isterseniz, bir adama borç para vermedikçe, bir kadınla da aynı yatakta yatmadıkça onu gerçek anlamda tanıyamazsınız."

Bunu elbette genç kızı şaşırtmak ve sarsmak için söylemişti. Başarılı da oldu. Ama Annabelle, şaşkınlığını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Onun gülümseyen gözlerine kaşlarını çatarak baktı. "Bay Hunt," dedi. "Böyle edep dışı konuşmaya devam ederseniz size dışarı çıkmanızı rica etmek zorunda kalacağım."

"Bağışlayın." Genç kız onun pişman olduğuna zerre kadar inanmamıştı. Genç adam, "Yüzünüzün kızarmasına neden olacak bir fırsat yaratmak konusunda kendimi engelleyemiyorum," diye devam etti. "Yüzü sizinki kadar sık kızaran bir kadına hiç rastlamadım."

Genç kız birden saçlarının dibine kadar kıpkırmızı oldu. "Ben *hiç* kızarmam. Sadece sizin yanınızda..." Sustu ve kaşlarını çatarak meydan okur gibi genç adama baktı. Hunt güldü.

"Şimdilik kendimi tutacağım," dedi. "Bana odayı terk etmemi söylemeyin."

Annabelle titreyen eliyle alnını sıvazladı. Kararsız bakışlarla erkeğe bakıyordu. Onun bu güçsüz hali Hunt'ın sesinin daha da yumuşamasına neden oldu. "Tamam," diye mırıldandı. "Kalmama izin ver, Annabelle."

Annabelle gözlerini kırpıştırarak başını sallayıp arkasındaki yastıklara dayandı. O sırada Hunt, satranç tahtasını açıyordu. Satranç taşlarını yumuşak hareketlerle çabucak dizdi. Buna alışık olduğu belliydi. Aslında, üstü hafifçe kıllı, güneşten yanmış, iri ve erkeksi ellerinin herhangi bir şeye böyle okşar gibi dokunabileceğine inanmak kolay değildi.

Hunt ona doğru eğilince, Annabelle, genç adamın baş

döndürücü kokusunu duydu. Belli belirsiz kola kokusuyla karışık tıraş sabunu ve temiz erkek teni karışımı...Nefesi ise daha etkileyiciydi. Sanki biraz önce armut ya da belki bir dilim ananas yemişti. Başını kaldırıp ona bakınca, biraz eğilse kendisini öpebileceğini fark ederek titredi. Onun ağzını dudaklarında hissetmek, tatlı nefesini koklamak istedi.

Bu isteğinin bilincine varınca gözleri büyüdü. Genç kızın hareketsizleştiğini hisseden Hunt ona baktı ve nefesini tuttu. İkisi de kalakalmışlardı. Kımıldayamıyorlardı. Annabelle, onun ne yapacağını merak ediyor, parmaklarıyla kanepenin döşemesini kavramış, bekliyordu.

Hunt derin bir nefes alarak bu gerilime son verdi ve yumuşak bir sesle, "Hayır...henüz iyileşmediniz," dedi.

Genç kız, kalbinin gümbürtüsünden, erkeğin sözlerini güçlükle duydu. Zayıf bir sesle, "Neee?" diye sordu.

Hunt, kendini tutamayıp, onun şakağındaki bir tutam saçı okşar gibi bir hareketle arkaya itti. Genç adamın parmağının dokunuşu, Annabelle'in ipeksi tenini yakmış, pembe bir iz bırakmıştı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. İnanın bana, bunu ben de çok istiyorum. Ama henüz iyileşmediniz. Ben de bugün kendimi fazla tutamayacağımı hissediyorum."

"Demek istiyorsanız ki..."

Hunt, satranç taşlarını yerleştirmeye devam ediyordu. "İmalarla asla vakit harcamam," dedi. "Sizi öpmemi istediğiniz açıkça belli oluyor. Doğru bir zamanda bu arzunuzu yerine getirmekten büyük bir zevk duyacağım. Ama henüz değil."

"Bay Hunt, siz..."

Genç adam, sırıtarak, "Evet biliyorum," dedi. "Bana hakaretler savurmak için kelimeler aramanıza gerek yok.

Boşuna yorulmayın. O kelimelerin hepsini daha önce duydum."

Hunt, yerine oturup, kızın avucuna bir satranç taşı koydu.Damarlı akikten oyulmuş satranç taşı ağır ve serindi. Kaygan yüzeyi kızın avucunda yavaşça ısınmaya başladı.

Annabelle, "Size hakaretler savurmak istediğim yok," dedi. "Kafanıza ağır bir şey fırlatmak isterdim."

Genç adam bir kahkaha attı. Baş parmağıyla genç kızın parmaklarının üstünü okşayıp elini çekti. Annabelle onun baş parmağındaki nasırı hissetti. Elinizi yalayan bir kedinin dili gibi gıdıklayıcıydı. Avucundaki satranç taşına baktı. Erkeğe karşı hissettiklerine şaşırmıştı.

"Bu kraliçedir. En güçlü taş odur. Her yönde hareket edebilir ve istediği yere kadar gidebilir." Herhangi bir şey ima eder gibi değildi. Ama yumuşak sesle konuşuyordu ve sesinde öyle bir derinlik vardı ki, genç kızın ayakkabılarının içinde parmakları kıvrılıyordu.

Annabelle, "Kraldan daha mı güçlü?" diye sordu.

"Evet. Kral bir seferde ancak bir kare ilerleyebilir. Ama kral, en önemli taştır."

"En güçlü olan kraliçe ise, kral niçin daha önemli?"

"Çünkü o alındığında oyun biter."

Hunt uzanıp genç kıza verdiği taşı aldı ve onun yerine bir piyon verdi. Bunu yaparken parmakları onun parmaklarına değdi ve bir an orada durup kızın elini hafifçe okşadı. Annabelle bu yakınlaşmaya izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama büyülenmiş gibiydi. Piyonu o kadar sıkı kavramıştı ki elinin üstündeki mafsalların bembeyaz olduğunu gördü. Hunt kadife gibi bir sesle konuşmaya devam etti. "Bu piyondur. Bir seferede bir tek kare ilerleyebilir. Başka bir taşı almadıkça, geriye ya da yana doğru hareket edebilir. Çoğu acemi oyuncular, satranç tahtasında

daha geniş bir alanı denetleyebilmek için, oyunun başında, piyonlarını çok fazla hareket ettirirler. Ama diğer taşlardan yararlanmak daha iyi bir stratejidir."

Hunt, satranç taşları hakkında bilgi verip, her birinin önemini anlatırken, onları birer birer genç kızın avucuna koyuyordu. Annabelle, onun parmaklarının dokunuşlarıyla kendinden geçmiş gibiydi. Beklenti içindeydi. Savunmasız kalmış, savunma mekanizması, bir değirmen taşının altında ezilen buğday taneleri gibi ufalanmıştı. Ona ya da Hunt'a, ya da belki ikisine birden, bir şeyler olmuştu. İkisi de, daha önce hiç hissetmedikleri bir rahatlıkla hareket ediyorlardı. Annabelle onun kendisine daha fazla yaklaşmasını istemiyordu. Bundan iyi bir sonuç çıkmayacağını hissediyordu...ama, elinde olmadan, onun yakınlığından hoşlanıyordu.

Hunt onu satranç oynamaya ikna etmişti. Genç kız, sıra kendisine geldikçe, taşını yerinden oynatmadan uzun uzun düşünüyor, Hunt ise onu sabırla bekliyor, yardım istediğinde, ona seve seve yol gösteriyordu. Genç adam, o kadar nazik ve o kadar huzur vericiydi ki, oyunu kimin kazandığı Annabelle'in, neredeyse umurunda bile değildi. Neredeyse. Ama bir hareket yapıp Simon'un iki taşını birden aldı. Simon'un bakışından onu onayladığı belliydi. "Satranç oyununa doğal bir yeteneğiniz olduğunu tahmin etmiştim," dedi.

Annabelle, bir zafer kazanmış gibi, "Şimdi yapabileceğiniz tek şey geri çekilmek," dedi.

"Henüz değil." Genç adam, satranç tahtasının üzerindeki başka bir alanda, bir piyonun yerini değiştirerek Annabelle'in kraliçesi için bir tehdit oluşturuverdi.

Annabelle, bu stratejiyi çözmeye çalışıp, onun kendisini geri çekilmek zorunda bıraktığını anladı.

"Bu haksızlık," diye itiraz etti. Hunt kıkırdadı.

Annabelle, ellerini kavuşturup çenesini ellerine dayayarak satranç tahtasına bakıp düşünmeye başladı. Aklından birkaç strateji geçirirken bir dakika geçti. Ama hiçbir şey uygun görünmüyordu. Nihayet, "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf etti. Başını kaldırıp Hunt'ın gözlerinin içine bakınca onun tuhaf bir biçimde kendisini seyretmekte olduğunu gördü. Endişeli bakışlarıyla genç kızı okşar gibiydi. Bu bakış Annabelle'i gevşetti. Birden yorgunluğunu hissetti. Boğazına bal sürülmüş gibiydi. Bu tadı hissederek yutkundu.

Hunt, "Sizi yordum," diye mırıldandı.

"Hayır, iyiyim..."

"Oyuna daha sonra devam ederiz. Biraz dinlendikten sonra, oyuna daha iyi odaklanırsınız."

Genç adamın oyuna ara vermek isteyişi kızı rahatsız etmişti. "Oyunu bırakmak istemiyorum," dedi. "Hem ikimiz de taşların durumunu hatırlayamayız..."

"Ben hatırlarım." Hunt, onun itirazlarını duymazdan gelerek ayağa kalktı ve masayı geri, genç kızın ulaşamayacağı bir yere çekti. "Dinlenmeye ihtiyacınız var," dedi. "Odanıza gitmenize yardım etmemi ister misiniz? Yoksa..."

Annabelle inat ediyordu. "Bay Hunt, odama gitmeyeceğim. O odadan bıktım. Koridorda yatmayı tercih ederim..."

Hunt yerine otururak gülümsedi. "Peki," diye mırıldandı. "Sakin olun. İstemediğiniz bir şeyi yapmanız için sizi asla zorlamam." Ellerini kavuşturarak arkasına dayandı. Rahat görünüyordu ama bu aldatıcıydı. Gözlerini kısmış, genç kızı seyrediyordu. "Yarın bütün konuklar buraya

dönmüş olacak, "dedi. "Sanırım siz de kısa bir süre sonra, Kendall'ı elde etmek konusunda tekrar çaba göstermeye başlayacaksınız. Öyle değil mi?"

Annabelle aniden esnedi ne ağzını eliyle kapatırken. "Sanırım," diye itiraf etti.

Hunt, yumuşak bir sesle, "Aslında onu istemiyorsunuz," dedi.

Annabelle, başını kanepenin arkasına dayadığı kolunun üzerine koymuştu. Hafifçe doğrularak, uykulu bir sesle, "Ah, evet, istiyorum," diye cevap verdi. "Bana karşı çok iyi davrandınız, Bay Hunt...ama korkarım bu nedenle planlarımı değiştiremem."

Simon Hunt ona, satranç tahtasına baktığı gibi, rahat ve dalgın bir bakışla bakarak, "Ben de planlarımı değiştiremem, sevgilim," dedi.

Annabelle bu kadar yorgun olmasaydı, bu sevgi sözcüğüne itiraz ederdi. Ama, bunun yerine, uykuyla uyanıklık arasında, onun sözlerini düşündü. Onun planları... "Bu planlar beni Lord Kendall'ı yakalamamaktan vazgeçirmeye çalışmak ve bunu engellemek olmalı."

Hunt, "Planlarım bunu biraz aşıyor," diye cevap verdi. Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme vardı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Stratejimi açıklamaya niyetim yok. Doğrusunu isterseniz, önüme çıkan her fırsattan yararlanmaya ihtiyacım var. Hamle yapma sırası sizde, Bayan Peyton. Unutmayın, gözüm sizde olacak."

Annabelle bu uyarının onu korkutması gerektiğini biliyordu. Ama çok yorgundu. Birkaç saniye için gözlerini kapadı. O kadar uykusu gelmişti ki gözleri kaşınmaya başlamıştı. Ama gözlerini kapayınca onların hafifçe nemlendiğini hissetti bu ona iyi geldi. Kaşıntı geçmişti. Ağır-

laşan gözkapaklarını kımıldatarak gözlerini açtı. Hunt'ın görüntüsü buğulanmıştı. Düşman olmamız ne kötü, diye düşündü. Hunt'ın sevecen bir sesle verdiği cevabı duyana kadar, bu düşüncesini yüksek sesle dile getirdiğinin farkında değildi.

"Ben sizin düşmanınız değilim. Hiç olmadım."

Annabelle, kuşkulu bir sesle, "Yani dostum musunuz?" diye sordu. Sonra, dayanamayıp yine gözlerini kapadı. Bu kez uyku onu davetkâr kollarına aldı. Bu o kadar çabuk oldu ki, dizlerinin üstünde duran battaniyeyi Hunt'ın uzanıp omuzlarına kadar çektiğini belli belirsiz fark ettikten sonra kendinden geçti.

Adam, "Hayır sevgilim," diye fısıldadı. "Dostunuz da değilim."

Hafif bir uykuya dalmıştı. Bir ara uyanıp odada yalnız olduğunu fark ettikten sonra, pencereden içeri süzülen ılık güneşin altında yine uyudu. Derin derin uyuyordu. Gevşemişti. Parlak renkli bir düş görüyordu. Bedeni sıcak bir okyanusta yüzer gibiydi. Çevresindeki şekiller ağır ağır somutlaştı.

Yabancı bir evin içinde dolaşıyordu. Bu, yüksek pencerelerinden içeri ışık dolan aydınlık bir evdi. Odalar boştu. Ortalıkta konuklar ya da hizmetçiler görünmüyordu. Evin içine, belirsiz bir kaynaktan, kederli ve tüyler ürpertici bir müzik yayılıyordu. Bu müzik genç kızın içini özlemle doldurdu. Tek başına yürürken, içinde mermer sütunlar bulunan ve tavanı olmayan geniş bir odaya rastladı...Bu odanın üstü açıktı. Yavaşça hareket eden bulutlarla dolu gökyüzü görünüyordu. Ayaklarının altındaki parke döşeme beyaz ve siyak renkte, çok büyük dörtgen şekillerden oluşuyor,

bir satranç tahtasına benziyordu. Dörtgen şekillerden bazılarının üstünde insan boyunda dev heykeller vardı.

Annabelle, bu heykellerin arasında, küçük daireler çizerek merakla dolaşıp onların parlak yüzlerini seyrediyor, keşke konuşacak biri olsa, sıcak bir eli tutabilsem diye dü-şünerek bu dev satranç tahtasının içinde geziniyor, hare-ketsiz dev şekillerin arasında bir şey arıyor ama ne aradığını bilmiyordu. Sonunda, mermer sütunlardan birine dayanmış olan bir karaltı gördü. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Büyük bir heyecana kapılarak yavaşladı. Bedeni ateş gibi yanıyordu.

Bu, Simon Hunt'tı. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona doğru geliyordu. Annabelle kaçmaya fırsat bulamadan, genç adam onu yakaladı ve kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi.

"Şimdi benimle dans edecek misin?"

Annabelle, onun kollarından kurtulmaya çalışarak, nefes nefese, "Edemem," dedi.

Hunt'ın sıcak ve yumuşak dudakları kızın yüzünde dolaşıyordu. Yumuşak bir sesle, "Elbette edebilirsin," dedi. "Sarıl bana."

Annabelle onun kolları arasında titrerken, gülüyordu. Genç kız kendinden geçene ve kendini bırakana kadar, onu öptü. Sonra ona bakmak için geri çekilerek, gözlerinde şeytani bir pırıltıyla, "Kraliçe teslim olmak üzere," diye mırıldandı. "Tehlikedesin, Annabelle..."

Birden genç kızı kollarından bıraktı. Annabelle ondan kaçmak için döndü ve telaşla heykellere çarpıp tökezledi. Hunt onun peşinden geliyor, boğuk sesli gülüşü genç kızın kulaklarında yankılanıyordu. Tan arkasındaydı. Bu kovalamacayı kasıtlı olarak uzatıyordu. Sonunda, Annabelle kan

ter içinde kaldı ve bitkin düştü. Güçlükle nefes alıyordu. Hunt sonunda onu yakalayıp kendine çekti ve yere yatırdı. Esmer başı genç kızın gökyüzünü görmesini engelliyordu. Bedeni kızın üstündeydi. Kendi kalbinin gümbürtüsü yüzünden, Annabelle müziği duyamaz olmuştu. Hunt, "Annabelle," diye fısıldadı. "Annabelle..."

Genç kız uyandı ve yalnız olmadığını anlayınca gözleri büyüdü. Adının söylendiğini tekrar duydu. "Annabelle..." Ama bu rüyasındaki boğuk ve şefkatli ses değildi.

On Beşinci Bölüm

Annabelle başını kaldırıp bakınca üstüne eğilmiş olan Lord Hodgeham'ı gördü. Güçlükle doğrulup oturdu. Karşısındaki adamın hayal ürünü olmayıp çok gerçek olduğunu anlayarak köşeye büzüldü. Şaşkınlıktan konuşamıyordu. Adam tombul elini ona doğru uzatıp sabahlığının önündeki saten biyeye dokununca hızla geri çekildi.

Hodgeham, "Hastalandığınızı duydum," dedi. Kızın yarı uzanmış durumdaki bedenine bakarken gözkapakları yarı yarıya kapalıydı. "Başınıza böyle bir şeyin gelmesine çok üzüldüm. Ama, anlaşılan, kalıcı bir etkisi olmamış. Görünüşe bakılırsa..." Durakladı ve dolgun dudaklarını diliyle ıslattı. "Her zamanki kadar güzel ve sağlıklısınız. Belki biraz solgunsunuz, o kadar."

Annabelle, "Beni.. beni burada nasıl buldunuz?" diye sordu. "Burası Marsden ailesinin özel salonu. Buraya girmek için izin almadığınızdan eminim..."

Hodgeham, böbürlenerek, "Burada olduğunuzu bir hizmetçiden öğrendim," diye cevap verdi.

Annabelle, onu, "Defolun," diye tersledi. "Yoksa bağırıp, herkese bana saldırdığınızı söylerim."

Hodgeham yüksek sesle güldü. "Böyle bir rezaleti göze

alamazsın, şekerim. Lord Kendall ile ilgilendiğini herkes biliyor. Şöhretine sürülecek en küçük bir lekenin bile bu konudaki şansını toptan yok edeceğini ikimiz de biliyoruz." Kızın sessizleşmesi karşısında, çarpık çurpuk sarı dişlerini göstererek sırıttı. "Hah şöyle! Zavallı küçük güzel Annabelle'im…Bu solgun yanakların pembeleşmesi için gerekli olan şeyi biliyorum…" Cebini karıştırıp bir altın para çıkardı ve yukarı kaldırıp salladı. "Sıkıntılarını anladığımı gösterecek bir araç…"

Hodgeham eğilip ona iyice yaklaşınca kızın nefesi bir tıslamaya dönüştü. Tombul parmaklarının arasında tuttuğu altın parayı kızın yakasının içine sokmaya çalışıyordu. Annabelle, içgüdüsel bir hareketle onun elini itiverdi. Genç kız hâlâ güçsüzdü ama Hodgeham'ın elini hızla ittiği altın paranın adamın elinden fırlayıp pat diye yere, halının üstüne düşmesine neden olmuştu. Öfkeli bir sesle, "Beni rahat bırakın," diye bağırdı.

"Kibirli sürtük. Annen senden aşağı biri mi?"

"Seni gidi domuz!…" Annabelle, hasta ve güçsüz oluşuna lanet ederek, üstüne eğilen adama bir şamar indirdi. Dehşet içinde kalmıştı. Bütün bedeni tir tir titriyordu. Dişlerini gıcırdatarak, "Hayır," dedi. Yüzünü kollarıyla örtmüştü. Hodgeham bileklerini tutunca, şiddetle karşı koydu. "Hayır…"

Kapıda bir tıkırtı duyulunca Hodgeham şaşırarak doğruldu. Tepeden tırnağa titremekte olan Annabelle, sesin geldiği yöne bakınca, elinde yemek tepsisiyle annesini gördü. Philippa olanları anlayınca, tepsinin üstünde duran çatal ve bıçak yere düşmüştü.

Philippa, Hodgeham'ın oprada olduğuna inanmakta zorlanır gibi, başını salladı. Boğuk bir sesle, "Kızıma yaklaşmaya cesaret ederseniz…" diye söze başladı. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Gidip tepsiyi yakındaki bir masanın üstüne bıraktıktan sonra, nefret dolu bir sesle, Hodgeham'a, "Kızım hasta, Sayın Lord," dedi. "Onun sağlığını tehlikeye atmayı göze alamam.. Şimdi benimle geleceksiniz ve bu konuyu başka bir yerde tartışacağız."

Hodgeham, "Benim istediğim tartışmak değil," dedi.

Annabelle, annesinin yüz ifadesinin tiksinti, öfke, nefret ve korku gibi duyguları yansıttığını gördü. Philippa, buz gibi soğuk bir sesle, "O halde kızımı rahat bırakın," dedi.

Annabelle, Philippa'nın onunla yalnız kalabileceği bir yere gitmek istediğini anlayınca, tiz bir sesle, "Hayır," diye itiraz etti. "Anne, benim yanımda kal."

"Her şey hallolacak." Philippa ona bakmıyor, boş bakışlarını Hodgeham'ın pençe pençe kızarmış olan yüzünden ayırmıyordu. "Sana bir tepsi yemek getirdim, hayatım. Bir şeyler yemeye çalış…"

"Hayır." Annabelle, annesinin, Hodgeham'ın arkasından, soğukkanlı bir tavırla odadan çıkışını izlerken gözlerine inanamıyordu. Büyük bir üzüntü içindeydi. "Anne, onunla gitme!" Ama, Philippa kızını duymazdan gelerek odadan çıktı.

Annabelle, boş gözlerle oda kapısına bakıyordu. Bir süre böyle kaldı. Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Yemek tepsisine dokunmaya niyeti yoktu. Sebze çorbasının odaya yayılan kokusu midesini bulandırmıştı. Umutsuzluk içinde, bu lanet olası ilişkinin ne zaman başlamış olabileceğini düşündü. Hodgeham annesini bu ilişkiye zorlamış mıydı, yoksa, bu, ikisinin de isteğiyle mi başlamıştı? Nasıl başlamış olursa olsun, bir ilişki olmaktan çıkıp rezil bir nitelik kazanmıştı. Hodgeham bir canavardı. Philippa ise, bu canavarın ailesini mahvetmesin

engellemek için, onu etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Güçsüz ve üzüntülüydü. O anda annesi ile Hodgeham arasında neler olduğunu düşünmemeye çalışarak, kanepeden kalkmaya yeltendi. Eklemleri isyan ediyordu. Duyduğu acı yüzünden gözlerini kırpıştırdı. Başı ağrıyor, midesi bulanıyor, odasına gitmek istiyordu. İhtiyar bir kadın gibi sendeleyerek çıngırağın yanına gidip ipi çekti. Bitip tükenmek bilmeyen, uzun bir süre geçtiği halde kimse gelmedi. Konuklar malikanede olmadıkları için çalışanların çoğuna bir günlük izin verilmiş, malikanede az sayıda hizmetçi kalmıştı.

Güçsüz elleriyle saçlarını düzelterek düşündü. Bacakları da güçsüzdü ama onu taşıyabilirlerdi. O sabah, annesinin yardımıyla iki koridoru geçip, Marsden'lerin üst kattaki oturma odasına kadar yürüyebilmişti. Şimdi ise, bu kısa yolculuğu tek başına yapabileceğinden emin gibiydi.

Gözlerinin önünde uçuşan parlak kıvılcımları yok sayarak, küçük adımlarla odadan çıktı. Gerekirse destek alabilmek için duvarın dibinden yürüyordu. Ne tuhaf, birkaç adım attıktan sınra, kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Kendi güçsüzlüğü karşısında öfkelenerek, keşke bir fincan yoğurtotu çayı içseydim diye düşündü. Adımlarına odaklanarak, ağır ağır, birinci koridoru geçti. Odasının bulunduğu, malikanenin doğu kanadına giden köşeye gelmiş sayılırdı. Başka bir yönden gelen konuşma seslerini duyunca durdu.

Lanet olsun. Birinin onu bu halde görmesi bir felaket olurdu. Seslerin hizmetçilere ait olması için dua ederek duvara yaslandı ve kımıldamadan bekledi. Terli alnına ve yanaklarına saçlar yapışmıştı.

İlerideki koridorda iki erkek göründü. Konuşmaya öy-

lesine dalmışlardı ki Annabelle onların kendisini görmeyeceklerini sandı. Rahatladı. Kurtulduğunu düşündü.

Ama zannettiği kadar şanslı değildi. Erkeklerden biri onun bulunduğu tarafa baktı ve onu hemen gördü. Adam ona yaklaşırken, Annabelle uzun adımlarından ve erkeksi zarafetinden, onu, yüzünü iyice görmeden tanıdı. Anlaşılan, kaderinde, Simon Hunt'ın onu en kötü durumlarda görmesi vardı. Annabelle, içini çekerek doğruldu ve toparlanmaya çalıştı. Oysa bacakları titriyordu. "İyi günler, Bay Hunt..."

Hunt genç kızın yanına gelince, onun sözünü keserek, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Durumdan hoşlanmamış gibiydi. Ama Annabelle başını kaldırıp onun yüzüne bakınca, endişeli olduğunu gördü. "Niçin tek başınıza koridorda duruyorsunuz?"

"Odama gidiyorum." Genç adam bir kolunu kızın omzuna attı, diğer koluyla da belini kavradı. Annabelle şaşırmıştı. "Buna gerek yok, Bay Hunt..."

Genç adam, "Bir kedi yavrusu kadar güçsüzsünüz," dedi. "Bu durumda, tek başınıza hiçbir yere gidemeyeceğinizi bilmeniz gerekirdi."

Annabelle tedirgin olmuştu. "Bana yardım edecek kimse yoktu," dedi. Başı dönüyordu. Ağırlığının bir kısmını Simon Hunt'a verdiğini hissetti. Erkeğin göğsü sağlam ve güvenli, genç kızın yanağını dayadığı ceketinin kuması ipek gibi yumuşak ve serindi.

Hunt, genç kızın alnına düşen bir tutam saçı geri iterek, "Anneniz nerede?" diye ısrar etti. "Onun nerede olduğunu söyleyin. Ben, gidip..."

Annabell, birden korkuya kapılarak ona baktı. "Hayır!" İnce parmakları erkeğin ceketinin kollarına yapışmıştı. Aman Tanrım! Annesi belki de şu anda Hodgeham'ın gön-

lünü yapmakla meşguldü. Bu durumda, Simon Hunt'ın Philippa'yı aramaya çıkması korkunç bir şey olurdu. Sert bir sesle, "Onu aramayın," dedi. "Benim hiç kimseye ihtiyacım yok. İzin verirseniz, odama kadar tek başıma gidebilirim. Kimseyi istemiyorum..."

Hunt, "Tamam," diye mırıldandı. Ama genç kızı hâlâ kollarının arasında sıkı sıkı tutuyordu. "Sakin olun. Onu aramayacağım. Sakin olun." Eliyle, sevecen dokunuşlarla Annabelle'in saçlarını okşuyordu.

Annabelle, derin bir nefes almaya çalışırken genç adama dayanıp, "Simon," diye fısıldadı. Ona adıyla hitap edişine kendisi de şaşırmıştı. Çünkü bu, daha önce düşüncelerinde bile yapmadığı bir şeydi. Kupkuru dudaklarını dilyle ıslatıp, bir kere daha denedi ve tekrar, "Simon..." diye fısıldayıp yine şaşırdı.

"Efendim?" Erkeğin sağlam bedeni sertleşmiş, elini kızın ensesine doğru kaydırarak yumuşak dokunuşlarla okşamaya başlamıştı.

"Lütfen...beni odama götürün."

Hunt, onun başını hafifçe arkaya doğru yatırdı ve dudaklarında sevecen bir gülümsemeyle ona baktı. "Sevgilim...eğer isterseniz sizi Timbaktu'ya kadar götürürüm."O sırada koridorda Simon Hunt ile birlikte yürümekte olan adam da yanlarına gelmişti. Annabelle bu adamın Lord Westcliff olduğunu görünce canı sıkıldı ama hiç şaşırmadı.

Kont ona eleştiren bakışlarla bakıyor, sanki bu karşılaşmayı bilhassa hazırladığını düşünüyordu.

"Bayan Peyton," dedi. "Emin olun, koridora tek başınıza çokmanıza hiç gerek yoktu. Size yardım edecek biri yoksa, çıngırağı çalıp bir hizmetçi çağırabilirdiniz."

Annabelle, "Çıngırağı çaldım, Sayın Lord," diye kendini savundu. Hunt'ın kollarından sıyrılmak istiyordu ama genç adam buna izin vermiyordu. "Çıngırağın ipini çektikten sonra on beş dakika bekledim ama gelen olmadı."

Wescliff'in ona inanmadığı açıkça belliydi. Kuşku dolu bakışlarla genç kıza bakarak, ""İmkânsız," dedi. "Hizmetçilerim çağrıldıkları zaman gelirler."

Annabelle, onu, "Bugün olağandışı bir durum olmalı," diye tersledi. "Belki de çıngırağın ipi kopmuştur. Y da belki hizmetçileriniz..."

Hunt, onun başını göğsüne bastırarak, "Sakin olun," diye mırıldandı. Annabelle onun yüzünü görmüyordu ama genç adam Westcliff'le konuşurken sesi tonunda bir uyarı tınısı hissetti. "Konuşmamıza sonra devam ederiz. Şu anda, Bayan Peyton'a odasına kadar eşlik etmek istiyorum."

Lord, "Bana sorarsan, bu akıllıca bir davranış olmaz," dedi.

Simon, yumuşak bir sesle, "O zaman, sana sormadığım iyi olmuş," diye cevap verdi.

Annabelle, Lord'un iç geçirdiğini ve yumuşak halının üstünde uzaklaşan ayak seslerini duydu.

Hunt başını eğdi. Genç kız onun sıcak nefesini kulağının üstünde hissediyordu. "Şimdi, neler olduğunu bana anlatmak ister misiniz?"

Sanki bütün damarları genişliyor, serin bedenine bir zevk dalgası taşıyordu. Hunt'ın yakınlığı ona hem zevk veriyor, hem de ona daha yakın olabilmek için derin bir özlem hissediyordu. Genç adamın kolları arasında, biraz önce gördüğü düşü, erkeğin bedeninin kendi bedeninin üstünde şehvetle kımıldayışını hatırlıyordu. Bu, onun bedensel yakınlığından böylesine zevk alması, çok yanlış bir şeydi. Ondan geçici zevklerden başka hiçbir şey elde ede-

meyeceğini, bunun sonucunda da şöhretinin sonsuza dek lekeleneceğini biliyordu. Onun sorusuna karşılık olarak başını sallarken yanağı erkeğin ceketinin yakasına sürtündü.

Hunt, buruk bir sesle, "Anlatmayacağınızı tahmin etmiştim," dedi ve kızın tek başına ayakta durabilecek durumda olup olmadığını anlamak amacıyla, onu bıraktı. Gözlerini kısarak ona baktıktan sonra, uzanıp tekrar kucağına aldı. Annabelle ise, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak kollarını onun boynuna doladı.

Simon Hunt, genç kızı kucağında taşıyarak koridorda ilerlerken, alçak sesle, "Eğer sorunun ne olduğunu söyleseniz, belki yardım edebilirim," dedi.

Annabelle bir an düşündü. Sorunlarını Hunt'a açmasının sonucunda ondan metresi olması karşılığında yardım teklifi alabilirdi. Başka bir olasılık yoktu. Bu düşünce onu çekici geliyor ve genç kız bundan nefret ediyordu. "Benim sorunlarımla niçin ilgileniyorsunuz?" diye sordu.

"Size yardım etmek isteyişimin gizli bir amacı olmak zorunda mı?"

Genç kız karamsar bir tavırla, "Evet," diye cevap verince Hunt güldü.

Onu oda kapısının önünde yavaşça yere bıraktı. "Yatağa kadar tek başınıza gidebilir misiniz? Yoksa sizi yatırıp üstünüzü örteyim mi?"

Genç adamın şaka yaptığı belliydi ama Annabelle, onun kendisinden biraz cesaret alsa, bunu yapacağından kuşkuluydu. Telaşla, başını iki yana salladı. "Hayır, ben iyiyim. Lütfen içeri girmeyin." Onun odaya girmesini engellemek için avucunu göğsüne dayadı. Eli güçsüzdü ama bu dokunuş Hunt'ı durdurmaya yetti.

"Peki." Hunt ona soran gözlerle bakıyordu. "Sizin-

le ilgilenmesi için bir hizmetçi gönderteceğim. Eminim, Westcliff şu anda hizmetçiler arasında bir soruşturma yapıyordur."

Hunt'ın hafif alaycı bir ses tonuyla konuşması Annabelle'i rahatsız etmişti. Israrla, "Çıngırağı çaldım," diye yineledi. "Lord'un bana inanmadığı açıkça belli ama..."

"Ben size inanıyorum." Hunt, büyük bir özen göstererek, yumuşak bir hareketle, kızın elini göğsünden uzaklaştırdı. Bunu yaparken kısa bir an, onun ince uzun parmaklarını avucunda tutmuştu. "Westcliff göründüğü kadar zalim biri değildir. İyi yönlerini görebilmek için onu uzun bir süre tanımanız gerekir."

Annabelle, içini çekerek, havasız ve loş odasına girerken, kuşkulu bir sesle, "Böyle söylediğimize göre..." dedi. Boş odaya baktı. Philippa'nın ne zaman döneceğini merak ediyordu. Sonra yine Hunt'a döndü. "Teşekkür ederim, Bay Hunt."

Genç adam ona düşünce ve duygularını okumak ister gibi bakıyordu. Annabelle, onun dudaklarında yoğunlaşan soruları hissetti. Buna rağmen, Hunt, sadece, "Dinlenmeye ihtiyacınız var," dedi.

"Dinlenmekten başka bir şey yaptığım yok...sıkıntıdan deliriyorum. Ama herhangi bir şey yapma düşüncesi bile beni yoruyor." Başını önüne eğerek ayaklarının arasındaki mesafeye baktı ve somurtarak, "Sanırım akşamüzeri satranç oyununa devam etmeye niyetiniz yok, öyle değil mi?" diye sordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Hunt, hafif alaycı bir sesle, "Aman Bayan Peyton..." diye cevap verdi. "Benimle vakit geçirmeyi istediğinizi düşünmek bile beni heyecanlandırır."

Annabelle kızardı. Onun yüzüne bakamadı. "Yatakta yatmaktansa, şeytanla bile vakit geçirmek isteyebilirim," diye mırıldandı.

Hunt alçak sesle güldü ve elini uzatıp kızın yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına itti. "Bakalım," diye mırıldandı. "Belki daha sonra odanıza uğrarım."

Bunu söyledikten sonra, hafifçe eğilerek onu selamladı ve her zamanki özgüvenli tavrıyla uzaklaşarak koridordan aşağı doğru yürüdü.

Annabelle, bu akşam konuklar için yemekli bir konser düzenlenmiş olduğunu hatırladı ama, çok geç, diye düşündü. Simon Hunt, aşağıda konuklarla vakit geçirmeyi hasta ve huysuz bir kızla acemiler düzeyinde bir oyun oynamaya kesinlikle tercih ederdi. Pişman olarak, içgüdüsel bir dürtüyle yaptığı bu teklifi geri alabilse ne kadar iyi olacağını düşündü. Kimbilir, bunu söylerken ne kadar zavallı ve çaresiz görünmüştü! Eliyle alnına vurdu ve odaya girerek kökünden kesilmiş bir ağaç gibi, dağınık yatağın üstüne devrildi.

Beş dakika sonra kapı vuruldu ve kısa bir süre önce azar işittikleri belli olan iki hizmetçi süklüm püklüm içeri girdiler. Bir tanesi, "Odanızı toplamaya geldik, küçükhanım," diye söze başladı. "Bizi Beyefendi gönderdi. Bir şeye ihtiyacınız olursa size yardım etmemizi söyledi."

Annabelle, dilerim Lord Wescliff kızları fazla sert davranmamıştır, diye düşünerek, "Teşekkür ederim," dedi. Yataktan kalkıp bir koltuğa oturarak kızların fırtına gibi çalışmaya başlayışlarını seyretti. Genç hizmetçiler, adeta gizemli bir hızla, yatak takımlarını değiştirdiler, odayı havalandırmak için pencereyi açtılar, mobilyaların tozunu aldılar ve seyyar bir banyo küveti getirip sıcak suyla doldurdular. Kızlardan biri Annabelle'in soyunmasına yardım

etti, diğeri ise birkaç havlu ile saçlarını durulamak için bir kova sıcak su getirdi.

Annabelle rahatlamıştı. Ürpererek mavi çerçeveli seyyar banyoya girdi. Diğerine göre daha genç olan hizmetçi, kolunu uzatarak, "Lütfen koluma tutunun, küçükhanım," dedi. "Görünüşe bakılırsa, henüz tam olarak iyileşmiş değilsiniz."

Annabelle onun sözünü dinledi ve suya girince kızın kaslı kolunu bıraktı. Omuzları suyun içinde kalacak şekilde oturdu. Sonra, "Adın ne?" diye sordu.

"Maggie, küçükhanım."

"Maggie, sanırım, ailenin yukarı kattaki oturma odasında, yere bir kraliyet altını düşürdüm. Onu arayıp bulur musun, lütfen?"

Kız ona şaşkın bakışlarla baktı. Besbelli, Annabelle'in, böyle değerli bir altını niçin orada bıraktığını ve onu bulamazsa başına gelecekleri düşünüyordu. "Peki, küçükhanım."

Genç kızı telaşla selamlayıp dışarı çıktı. Tedirgin olduğu belliydi. Annabelle başını suya sokup çıkardı. Yüzü ve saçları ıslanmıştı. Odada kalan hizmetçi onun saçlarını sabunlamak üzere eğildi. Annabelle, "Temizlik güzel bir duygu," diye mırıldandı. Hizmetçi kız saçlarını yıkarken kımıldamadan duruyordu.

Hizmetçi kız, kararsız bakışlarla ona bakarak, "Annem her zaman, hastayken yıkanmak iyi değildir, der," dedi.

Hizmetçi, sabunlu saçlarını durulamak için bir kova su dökerken, Annabelle, büyük bir zevkle başını arkaya atarak, "Şansımı deneyeceğim," diye cevap verdi. Sonra, gözlerini sildi ve Maggie'nin dönmüş olduğunu gördü.

Maggie, elindeki altını ona doğru uzatarak, nefes nefese, "Buldum, küçükhanım," dedi. Sıradan bir hizmet-

çi ayda yaklaşık sekiz şilin kazandığına göre, bu kız, daha önce bir kraliyet altını görmemiş olabilirdi. "Onu neteye koyayım?"

Annabelle, "Onu aranızda paylaşabilirsiniz," dedi.

İki hizmetçi ona şaşkın bakışlarla bakıyorlardı. İkisi de, "Ah! Teşekkürler, küçükhanım," dediler. Şaşkınlıktan gözleri büyümüş, ağızları açık kalmıştı.

Annabell, utanarak başını önüne eğdi. Bir yıldan fazla bir süredir, Peyton ailesi Lord Hodgeham'ın kısıtlı yardımlarından yararlanmıştı. Şimdi onun parasını bahşiş olarak vermek Annabelle'e riyakârlık gibi geliyordu.

Onun tedirgin olduğunu gören hizmetçi kızlar telaşla küvetten çıkmasına, kurulanmasına, temiz giysiler giymesine yardım ettiler. Saçlarını kuruladılar.

Annabelle, banyodan sonra tazelenmiş ve canlanmıştı. Ama kendini yorgun hissediyordu. Yatağa girip, temiz ve yumuşak keten çarşafların arasına süzüldü. Hizmetçi kızlar banyoyu götürürken uykuya daldı. Onların ayaklarının ucuna basarak odadan çıkışlarını belli belirsiz fark etmişti. Akşamın erlen saatlerinde, annesi masanın üstündeki lambayı yakınca uyandı.

Uykulu bir sesle, "Anne!" dedi. Tam olarak uyanmış sayılmazdı. Silkindi. "İyi misin? O adam..."

Philippa'nın profili lambanın ışığında parlıyordu. Yumuşak bir sesle, "Bundan söz etmek istemiyorum," dedi. Yüzünde anlamsız bir ifade, alnında, gerginlikten kaynaklanan ince çizgiler vardı. "Ben iyiyim, canım."

Annabelle kısaca başını salladı. Üzgündü. Birden içini bir utanç duygusu kapladı ve kızardı. Doğrulup oturdu. Sırtında sanki omurga yerine demir bir çubuk vardı. Hareketsizlikten kasları esnekliğini yitirmişti ama iki günden beri kendini ilk kez bu kadar güçlü hissediyordu. Açlıktan

midesi ağrıyordu. Yataktan aşağı kayarak tuvalet masasının başına gidip saç fırçasını aldı ve saçlarını fırçalamaya başladı. "Anne," dedi. "Değişikliğe ihtiyacım var. Belki, Marsden'lerin oturma odasına gidip yemeğimi oraya getirtirim."

Philippa onun söylediklerinin ancak yarısını duymuş gibiydi. Dalgın bir tavırla, "Evet," dedi. "Bu iyi bir fikir. Seninle geleyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim...Kendimi oldukça iyi hissediyorum. Orası uzak değil. Tek başıma gidebilirim. Belki sen bu olanlardan sonra ..." Annabelle cümlesini tamamlayamadı. Tedirgindi. Fırçayı elinden bıraktı. "Biraz sonra gelirim."

Philippa alçak sesle bir şeyler mırıldanarak şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. Annabelle, onun yalnız kalabileceğine memnun olduğunu hissetti. Saçlarını örüp, uzun bir örgü halinde omzundan aşağı sallandırdıktan sonra odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapattı.

Sahanlığa çıkınca, aşağı kattaki açık büfeden aldıkları yemekleri yemekte olan konukların konuşmalarını duydu. Bir yaylı sazlar dörtlüsü ve bir piyanodan oluşan orkestranın müziği konuşma ve gülüşmeleri bastırıyordu. Annabelle müziği dinlemek için durunca bunun rüyasında duyduğu müzik olduğunu anlayıp şaşırdı. Gözlerini kapayıp dinlerken boğazının daraldığını, özlemle sızlamaya başladığını hissetti. Müzik onda garip bir özlem uyandırmıştı. Böyle şeyler hissetmesi doğru değildi. Buna fırsat vermemeliydi. *Aman Tanrım*, diye düşündü. *Bu hastalık bende aşırı bir duygusallığa neden oldu. Kendini toparlamalıyım.* Gözlerini açıp tekrar yürümeye başladı ve karşıdan gelen biriyle çarpışmamak için kenara çekilmek zorunda kaldı.

Başını kaldırıp, siyah beyaz akşam giysileri içindeki Si

mon Hunt'ı görünce, göğsünde büyük bir acı duydu. Sanki kalbi şişmeye başlamıştı. Simon Hunt'ın kocaman ağzı özgüvenli bir gülümsemeyle aralanmıştı. Onun kalın sesini duyunca, genç kızın omurgasının üzerinde ürpertiler dolaştı. "Nereye gidiyorsun?"

Demek, aşağıdaki zarif kalabalığa karışacağına onun yanına geliyordu. Annabelle, dizlerinin titreyişinin hastalığıyla ilgisi olmadığının bilincindeydi. Saç örgüsünün ucuyla oynamaya başladı. "Yemeğimi oturma odasına getirteceğim. Oraya gidiyorum."

Hunt döndü ve onun dirseğini kavradı. Birlikte koridor boyunca ilerlemeye başladılar. Genç adam, Annabelle'in ona ayak uydurabilmesi için yavaş adımlarla yürüyordu. "Yemeğini oturma odasına getirtmene gerek yok," dedi.

"Gerek yok mu?"

Hunt başını salladı. "Sana bir sürprizim var. Haydi gel. Fazla uzakta değil."

Genç kız istekli bir tavırla onun yanında yürüyordu. Hunt ona dikkatle baktı. "Sabahtan bu yana dengenizde olumlu bir gelişme var," dedi. "Kendinizi nasıl hissediyordunuz?"

Annabelle, "Çok daha iyiyim," diye cevap verdi. Ama açlıktan karnı guruldayınca kıpkırmızı oldu. "Doğrusunu isterseniz, biraz açım."

Hunt sırıttı ve aralık duran bir kapının önünde durdu. Genç kızı kapıdan içeri soktu. Burası, gül ağacından lambrilerle kaplı duvarlarında el işi tablolar bulunan, mobilyaları kehribar rengi kadifeyle kaplı, sevimli bir odaydı. Odanın en göze çarpan yanı, kapının karşısındaki duvardaki, iki kat aşağıdaki kabul salonuna bakan pencereydi. Aşağıdaki konukların burayı görmeleri mümkün değildi ama müzik pencereden içeri doluyordu. Annabelle'in irileşen gözleri üzerinde kubbe biçimi gümüş kapaklar olan tabakların bulunduğu küçük masaya kaydı.

Hunt, "Senin iştahını açacak şeylerin neler olduğuna karar vermem çok güç oldu," dedi. "Bu nedenle mutfakta çalışanlara, her şeyden biraz koymalarını söyledim." Annabelle şaşkına dönmüştü. Konuşamıyordu. Şimdiye kadar, hiçbir zaman, hiçbir erkek, onu mutlu etmek için böyle bir çaba göstermemişti. Yutkundu. Simon Hunt'ın yüzüne bakamıyordu. "Bu çok güzel...Ben...burada böyle bir oda olduğunu bilmiyordum."

"Bunu çok az insan bilir. Kontes aşağı inemeyecek kadar yorgun olduğunda, kimi zaman burada otur ur." Hunt ona yaklaştı ve uzun parmaklarıyla çenesinin altına dokundu; yüzünü hafifçe yukarı çevirerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Benimle yemek yer misiniz?"

Annabelle'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, Simon Hunt'ın onu parmaklarıyla hissedebileceğinden emindi. Fısıldar gibi, "Şaperonum yok," dedi.

Hunt gülümseyerek elini çekti. "Güvendesiniz. Kendinizi koruyamayacak kadar güçsüz olduğunuz bir anda size tecavüz edecek değilim."

"Çok kibarsınız."

"Bunu, kendinizi daha iyi hissettiğiniz zaman yapacağım."

Annabelle az daha gülümseyecekti ama kendini tuttu. Tek kaşını kaldırarak, "Kendinizden çok eminsiniz. Bunu yapacağınızı değil de yapmaya çalışacağınızı söylemeniz gerekmez miydi?"

" 'Hiçbir zaman başarısız olacağını düşünme'... Babam bana her zaman böyle der." Güçlü kolunu genç kızın beline dolayarak onu bir koltuğun yanına götürdü. "Biraz şarap içer misiniz?"

Annabelle, "İçmemem gerekir," diyerek derin koltuğa gömüldü. "İçersem, büyük bir olasılıkla başım dönecektir."

Hunt bir kadehe şarap koyarak ona uzattı. Dudaklarında öyle çekici bir gülümseme vardı ki, şeytan bile görse imrenirdi. "Haydi iç," diye mırıldandı. "Biraz çakır keyif olursan ben sana göz kulak olurum." Annabelle, kaygan ve yumuşak içkiyi yudumlarken genç adama buruk bakışlarla bakıyordu. "Kimbilir kaç kez, bir kadının düşüşü bu vaatlerle başlamıştır..." Hunt, tabakların üstündeki kapakları birer birer kaldırıp kenara koyarken, "Henüz hiçbir kadının düşüşüne neden olmadım," dedi. "Kadınlarla genellikle düştükten sonra ilgilenirim."

Annabelle, kendini tutamayarak, "Geçmişinizde böyle kadınlar çok mu?" diye sordu.

Hunt genç kızın gözlerinin içine bakarak, "Bu hanımlardan önemli bir bölümü de benim payıma düştü," dedi. Bunu söylerken, ne özür diler ne de övünür gibiydi. "Ama son zamanlarda aklımda çok farklı bir şey var."

"Nedir o?"

"Westcliff'le birlikte yatırım yaptığımız bir lokomotif tesisindeki gelişmeleri izliyorum."

"Gerçekten mi?" Annabelle genç adama merakla bakıyordu. "Ben hiç trene binmedim. Nasıl bir şey?"

Hunt sırıttı. Heyecanını belli etmemeye çalışıyordu ama gözleri küçük bir oğlan çocuğu gibi parlıyordu. "Hızlı giden bir şey. Heyecan verici. Ortalama bir yolcu treni lokomotifinin hızı saatte elli mildir. **Consolidated**, saatte yetmiş mil hızla gidebilecek bir ekspres lokomotif modeli hazırlıyor.

Annabelle, bu kadar hızlı hareket eden bir taşıtın için-

de olmayı hayal bile edemiyordu. "Saatte yetmiş mil ha!" dedi. "Yolcular rahatsız olmaz mı?"

Bu soru karşısında Hunt gülümsedi. "Tren iyice hızlandıktan sonra, yolcular hızı hissetmez."

"Yolcu vagonlarının içi nasıl?"

Hunt, kadehine yeniden şarap doldurarak, "Fazla lüks değil," diye itiraf etti. " Kimsenin özel bir vagon dışında yolculuk etmesini tavsiye etmem. Bu, özellikle de sizin gibi biri için geçerli."

"Benim gibi biri için mi?" Annabelle, sitem eder gibi gülümsedi. "Eğer şımarık olduğumu ima ediyorsanız, şunu bilin ki, değilim."

"Olmanız gerekir." Hunt önce genç kızın pembeleşen yüzüne, sonra narin bedenine, sonra da gözlerinin içine baktı. "Biraz şımartılmanız uygun olur."

Annabelle derin bir nefes alarak, ciğerlerinin normal ritmini sağlamaya çalıştı. Çaresizlik içinde, *dilerim sözünü tutar. Çünkü genç adam ona dokunursa ...Tanrı yardımcısı olsun...buna engel olmak isteyeceğinden emin değildi.*

Konuşmayı sürdürmüş olmak için, titrek bir sesle, "Şirketinizin adı **Consolidated** mi?" diye sordu.

Hunt başını salladı. "**Consolidated**, Shaw döküm tesislerinin İngiliz ortağıdır."

"Bu tesisler Leydi Olivia'nın nişanlısı Bay Shaw'a ait, öyle değil mi?"

"Evet, öyle. Shaw, motor üretiminde, İngiliz sisteminden çok daha verimli ve üretken olan Amerikan sistemine uyum sağlamayı öğrenmemize yardımcı oluyor."

Annabelle, "Ben hep, dünyanın en iyi makinelerinin İngiliz yapımı olduğunu duyardım," dedi.

"Tartışılır. Öyle bile olsa, belli bir standart yoktur.

İngiltere'de üretilen iki lokomotif, hiçbir zaman birbirinin aynı değildir. Bu da üretimi yavaşlatıyor ve onarımı güçleştiriyor. Öte yandan, Amerikan sistemini uygulayabilir, standart ölçüler ve kalıplar kullanarak standart parçalar yapabilirsek, aylarca çalışarak ürettiğimiz bir motoru birkaç haftada üretebilir, şimşek hızıyla onarım yapabiliriz."

Annabelle, Hunt'la sohbet ederken onu hayranlıkla seyrediyordu. Bir erkeğin işi hakkında böyle konuştuğunu hiç görmemişti. Onun deneyimlerine göre, erkekler işten söz etmeyi sevmezlerdi. Çünkü hayatını kazanmak için çalışmak alt sınıfların belirgin bir özelliğiydi. Üst sınıftan bir beyefendi, iş güç sahibi olmak zorunda kalırsa bu konuda ketum davranır, zamanının çoğunu eğlenceyle geçiriyormuş gibi görünmeye çalışırdı. Ama Simon Hunt, yaptığı işten zevk aldığını saklamak için hiçbir çaba göstermiyordu. Annabelle de, her nedense, bunu çok çekici buluyordu.

Genç kızın ısrarı sonucunda, Hunt ona işleri hakkında başka şeyler de anlattı. Bunlar arasında, bir demiryolu şirketine ait olan bir döküm tesisini satın almak için yapılmakta olan görüşmeler de vardı. Bu tesis Amerikan sistemine dönüştürülmekteydi. Geniş bir alan üzerinde bulunan dokuz binadan ikisi standart cıvata, piston, çubuk ve valflar üreten bir döküm tesisine dönüştürülmüş bulunuyordu. Bunlar ve New York'taki Shaw döküm tesislerinden ithal edilen parçalar kullanılarak, bütün Avrupa'da satılabilecek motorlar üretilmekteydi.

Annabelle, kremalı su teresi soslu sülün pirzolasından bir parça alarak, "Oraya sık sık gidiyor musunuz?" diye sordu.

"Şehirde olduğum zaman her gün gidiyorum." Hunt, kaşlarını hafifçe çatarak elindeki şarap kadehine baktı.

"Doğrusunu isterseniz, bu kez uzun bir süre uzak kaldım," dedi. "Çok yakında Londra'ya gidip, gelişmeleri denetlemeliyim."

Onun kısa bir süre sonra Hampshire'dan ayrılacağını duymak Annabelle'i sevindirmeliydi. Simon Hunt'ın varlığı onun kafasını karıştırıyordu. Onun malikaneden ayrılması, Annabelle'in bütün gücüyle Lord Kendall'a odaklanmasına olanak sağlayacaktı. Buna rağmen genç kız bunu duyunca üzüldü. Ona ne kadar alıştığını ve Stony Cross Park'ın onsuz ne kadar sıkıcı olacağını düşündü.

Bütün dikkatini bir parça sülün pirzolası kesmeye vererek, "Parti bitmeden dönecek misiniz?" diye sordu.

"Bu bazı şeylere bağlı."

"Neye bağlı?"

Hunt'ın sesi çok yumuşaktı. "Dönmek için yeterli nedenler olup olmadığına."

Annabelle ona bakmıyordu. Sessizleşti ve pencereye döndü. Pencere'den içeri Schuman'ın Rosamunda adlı eserinin müziği doluyordu.

Sonunda kapı yavaşça vuruldu ve bir uşak tabakları almaya geldi. Annabelle yüzünü saklamaya çalışarak, acaba burada onunla baş başa yemek yediğim, uşaklar arasında duyulur mu, diye düşündü. Uşak dışarı çıktıktan sonra, Hunt, onun düşüncelerini okumuş gibi, "Hiç kimseye tek kelime söylemeyeceğim," dedi. "Westcliff onu, özel ilişkiler konusunda ağzının sıkılığıyla tanındığı için önerdi."

Annabelle, genç adama endişeli bakışlarla bakıyordu. "Demek... Lord bizim burada olduğumuzu biliyor... Bunu onaylamadığından eminim!"

Simon, meydan okur gibi, "Daha önce de Westcliff'in onaylamadığı birçok şey yaptım," diye cevap verdi. "Üstelik, onun yargılarını her zaman onaylamam. Ancak, ya-

rarlı bir dostluğun devamını sağlamak için, genel olarak birbirimize itiraz etmeyiz." Ayağa kalkıp ellerini masanın üstüne dayayarak Annabelle'e doğru eğildi. Genç kız onun gölgesinde kalmıştı. "Satranç oynamak ister misiniz? İsteyebileceğinizi düşünerek buraya bir satranç takımı getirtim."

Annabelle başını salladı. Onun kara gözlerine bakarken, bir yetişkin olarak ilk kez tam anlamıyla mutlu ve bulunduğu yerden, bu adamın yanında olmaktan memnun olduğunu düşündü. Onu çok merak ediyor, görüntüsünün arkasındaki düşünce ve duyguları öğrenmek istiyordu.

Simon satranç taşlarını dizerken, genç kız ona, "Satranç oynamayı nerede öğrendiniz?" diye sordu.

"Babamdan."

"*Babanızdan* mı?"

Simon Hunt'ın ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Kasaplar satranç oynayamaz mı?"

"Elbette oynayabilir. Ben..." Annabelle kıpkırmızı olduğunu hissetti. Patavatsızlığından utanmıştı. "Özür dilerim."

Hunt, hafifçe gülümsemeye devam ederek onu süzdü. "Sanırım ailem hakkında yanılıyorsunuz. Hunt ailesi orta sınıfa mensuptur. Erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim ve ben, hepimiz okula gittik. Şimdi, erkek kardeşlerim babamın yanında çalışıyor ve geçimlerini dükkândan sağlıyorlar. Akşamları sık sık satranç oynarlar."

Simon Hunt'ın her şeyi sansürsüz anlatması karşısında Annabelle rahatlamıştı. Eline bir satranç taşı alıp parmaklarının arasında çevirdi. "Niçin siz de kardeşleriniz gibi babanızın yanında çalışmayı seçmediniz?"

Hunt sırıtarak, "Gençliğimde dikbaşlı haylazın biriydim," diye itiraf etti. "Babam ne zaman bir şey yapmamı

söylese, ona bunun yanlış olduğunu kanıtlamaya çalışırdım."

Annabelle, gözleri parlayarak, "Peki, onun tepkisi ne olurdu?" diye sordu.

"Önce bana karşı sabırlı olmaya çalışıyordu. Ama bu işe yaramayınca tam tersini uygulamaya başladı." Hunt geçmişi hatırlayıp yüzünü buruşturdu. Pişman olduğu belliydi. Gülümsedi. "İnan bana, bir kasaptan tokat yemeyi kimse istemez. Kasapların kolları ağaç gövdesi gibidir."

Annabelle, onun geniş omuzlarına kaçamak bir bakış atarak, "Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı. Hunt'ın kaslarının ne kadar sert olduğunu hatırlamıştı. "Aileniz sizin başarılarınızdan gurur duyuyor olmalı."

"Olabilir." Hunt umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Benim ihtiraslarım ne yazık ki bizi birbirimizden uzaklaştırdı. Babamla annem, onlara Batı Yakası'nda bir ev almama izin vermiyorlar. Benim niçin orada yaşamayı seçtiğimi de anlamıyorlar. Yatırımcılığı da uygun bir meslek olarak görmüyorlar. Daha... elle tutulur bir iş yapsam mutlu olacaklar."

Annabelle onu dikkatle dinliyor, sözlerinin satır aralarını da anlıyordu. Simon Hunt yüksek sınıfların ortamında yaşıyordu ama buraya ait değildi. Annabelle bunu biliyordu. Ancak, bugüne kadar, geride bıraktığı dünyada da rahat etmediğini anlayamamıştı. Kendini acaba, zaman zaman, yalnız hissediyor mu, diye düşündü. Ya da bunun farkına varamayacak kadar yoğun bir iş hayatı mı vardı? Simon'ın son cümlesine cevap olarak, "Beş tonluk bir lokomotiften daha 'elle tutulur' bir şey düşünemiyorum," dedi.

Genç adam güldü ve genç kızın elindeki piyonu almak üzere uzandı. Ama, her nedense, Annabelle elindeki piyonu bırakmak istemiyordu. İki gencin parmakları birbirine

dolanıp öylece kaldı. Bakıştılar. Elinden başlayıp omzuna kadar yükselen ve oradan bütün vücuduna yayılan sıcaklık Annabelle'i şaşırttı. Bu güneşin altında sarhoş olmaya benziyor, sıcaklık bir zevk seli gibi derisini yalayıp yutuyordu. Duyduğu zevkle birlikte, gözlerinde korkunç bir basınç hissetti. Ağlamak istiyordu.

Annabelle şaşırmıştı. Elini hızla çekince piyon yere düştü. Genç kız gülerek, "Özür dilerim," dedi. Sesi titriyordu. Onunla daha fazla yalnız kalırsa neler olabileceğini hissedip korkmuştu. Güçlükle ayağa kalkıp masadan uzaklaştı. "Birden çok yorgun olduğumu fark ettim…şarabın etkisi olmalı. Odama dönmeliyim. Sanırım aşağı inip konukların arasına karışmanız için henüz çok geç değil. Yani, akşamınız boşa geçmiş sayılmaz. Yemek ve müzik için teşekkür ederim. Ve…"

"Annabelle." Hunt zarif bir hareketle ona yaklaşıp önünde durdu ve ellerini genç kızın beline koydu. Kara kaşları ona bir şey sorar gibi çatılmıştı. "Benden korkmuyorsun, öyle değil mi?" diye mırıldandı.

Annabelle hayır anlamında başını salladı.

"O halde niçin birdenbire gitmek istedin?"

Annabelle'in verebileceği birçok cevap vardı ama şu anda, bunlardan hiçbirini düşünebilecek halde değildi. Ancak doğruyu söyleyebilirdi. "Ben… bunu istemiyorum."

"Neyi istemiyorsun?"

"Metresiniz olmak istemiyorum." Durakladı, sonra fısıldayarak, "Daha iyi bir şey bulabilirim," diye ekledi.

Hunt ellerini kızın belinden çekmeden onun söylediklerini dikkatle dinledi. Nihayet, "Evlenecek birini bulabileceğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu. "Yoksa amacınız bir aristokratın metresi olmak mı?"

Annabelle, "Önemi yok, öyle değil mi?" diye mırıldandı. Sonra onun ellerini iterek, "Siz bu senaryoların ikisinde de yoksunuz," diye ekledi.

Genç kız ona bakmıyordu ama bakışlarını üstünde hissediyordu. Bedenindeki sıcaklık yavaş yavaş kaybolurken ürperdi. Hunt, duygusallıktan uzak bir sesle, "Sizi odanıza götüreyim," dedi ve onu odasının kapısına kadar götürdü.

On Altıncı Bölüm

Annabelle, ertesi sabah konuklarla karşılaştığı zaman, başına gelenlere, Lord Kendall dahil, herkesin çok üzüldüğünü anladı. Zehirli yılanın onu sokması bütün konukları üzmüştü. Bu hoşuna gitti. Lord Kendall, büyük bir duyarlık ve ilgi göstererek, sabahın geç saatlerinde, arka balkonda kahvaltı eden Annabelle ile oturdu. Annabelle açık büfeden yiyecek bir şeyler alırken, genç kızın tabağını tutmakta ısrarcı davrandı. Masaya oturduktan sonra da, ne zaman bardağındaki su bitse, bir uşağa doldurtuyordu. Aynı şeyleri, onların masasına oturan Lady Constance Darrowby için de yapmakta ısrarlıydı.

Annabell, arkadaşlarının Lady Constance hakkında söylediklerini hatırladı ve onunla kendisini mukayese ederek Lord Kendall konusunda hangisinin daha şanslı olduğunu düşündü. Kendall bu sessiz ve soğuk kızla ilgili görünüyordu. Laby Constance, çok ince ve zarifti. Bu, o günlerde çok modaydı. Ve Daisy haklıydı – bu kızın ağzı büzülmüş bir torba gibiydi. Lord Kendan ona bahçecilikle ilgili bilgiler verirken, sürekli ağzını büzerek, "O…O…" diye sesler çıkarıyordu.

Lady Constance, yılan hikâyesini duyunca, Annabelle'e, "Çok korkunç olmalı" dedi. "Ölmediğinize şaşırdım." Bunu söylerken yüzünde üzüntülü bir ifade vardı ama, Annabelle, onun mavi gözlerindeki soğuk pırıltılardan, ölmüş olsaydı, bu kızın hiç üzülmeyeceğini anladı.

Annabelle Kendall'a dönüp gülümsedi. "Şimdi iyiyim. Ormanda bir gezinti daha yapmaya hazırım."

Lady Constance, onun için endişelenmiş gibi, "Yeriniz de olsam, bu kadar çabuk dışarı çıkmazdım," dedi. "Henüz tam iyileşmiş gibi görünmüyorsunuz. Ama solgunluğunuzun birkaç güne kadar geçeceğinden eminim."

Annabelle bunun ne anlama geldiğini anladı ama gülümsemeye devam etti. Oysa içinden, Lady Constance'ın alnındaki lekeden söz etmek geliyordu.

Lady Constance masadan kalkarak, "Bağışlayın," dedi. "Taze çilekler gördüm. Hemen geleceğim."

Annabelle, tatlı bir sesle, "Acele etmeyin," dedi. "Yolculuğunuzu fark edeceğimizi sanmam."

Annabelle ile Lord Kendall, Lady Constance'ın büfeye doğru süzülüşünü seyrettiler. O sırada, rastlantısal olarak, Bay Benjamin Muxlow da büfeden yiyecek bir şeyler alıyordu. Leydi Constance'ı görünce kenara çekildi ve genç kızın tabağını tutarak çilekleri seçip içine koymasını bekledi. Aralarında resmi bir dostluktan fazla bir şey olduğunu gösteren bir belirti yoktu. Ama Annabelle, önceki gün Daisy'nin anlattığı hikâyeyi hatırladı Sonra bir şey düşündü. Bu, bir rakip olarak, Lady Constance'tan kurtulmanın en iyi yolu olacaktı. Bunun sonuçlarını, ahlaki olup olmadığını ya da başka olumsuz yönlerini düşünmeye fırsat bulamadan, Lord Kendall'a doğru eğildi. Lady Constance ile Muxlow'a yan gözle bakarak, "İkisi de gerçeği saklamayı çok iyi başarıyorlar öyle değil mi?" diye mırıldandı. "Ama tabii bu duyulsa, her ikisi için de iyi olmazdı." Lord

Kenndall"ın şaşkın bakışlarını görünce, durakladı ve sahte bir pişmanlıkla, "Ah, özür dilerim," dedi. "Duymuş olduğunuzu sanmıştım…."

Kendall'ın yüzü anide buruştu. Kaşları çatıldı. Büfenin önündeki çifte dikkatle bakarak, "Neyi duymuş olduğumu sanmıştınız?" diye sordu.

"Şey, ben dedikodu yapmak istemem…ama güvenilir bir kaynaktan duyduğuma göre, geçen gün ırmağın kenarındaki partide… Bayan Hunt ile Bay Muxlow uygunsuz bir durumda yakalanmışlar. İkisi bir ağacın arkasında…" Annabelle, üzüntülü bir yüz ifadesi takınarak, "Bir şey söylememem gerekirdi, " dedi. "Bir yanlış anlama olabilir. Gerçeği kimse bilemez, öyle değil mi?"

Bir yandan, zarif hareketlerle çayını içerken, bir yandan da, fincanın üstünden, Lord Kendall'ı seyrederek, yüz ifadesini yorumlamaya çalışıyordu. Onun duygularını anlamak kolaydı. Genç adam, Lady Constance'ın uygunsuz bir durumda yakalanmış olabileceğine inanmak istemiyordu. Bunun düşüncesi bile onu dehşete düşürmeye yetiyordu. Ancak, gerçek bir beyefendi olduğu içini bu konuda araştırma yapması söz konusu bile olamazdı. Lady Constance'a, şöhretinin Bay Muxlow yüzünden lekelendiğinin doğru olup olmadığını sormaya asla cesaret edemezdi. Bunun yerine, bu konuda susmayı tercih edip kendi kuşkularını görmezden gelmeye çalışacak….ve cevapsız kalan sorular kafasına takılacaktı.

O gün öğleden sonra Annabelle bu yaptığını arkadaşlarına anlatınca, Evie, "Keşke bunu yapmasaydın," diye mırıldandı. Dört arkadaş Evie'nin odasında oturuyorlardı. Evie çillerinden kurtulmak için yüzüne kalın bir tabaka beyaz krem sürmüştü. Kalın krem tabakasının altından

Annabelle'e bakarak sözüne devam etmeye çalıştı. Ama Annabelle'in davranışını çok yanlış bulmuş, bu da onun zaten kısıtlı olan konuşma yeteneğini büsbütün dumura uğratmıştı.

Lillian ise, önünde oturduğu tuvalet masasından bir törpü alarak, "Parlak bir strateji!" dedi. Annabelle'in davranışını onaylayıp onaylamadığı belli değildi ama sonuna kadar ona sadık kalacağı açıktı. "Bak, Annabelle yalan söylemiş değil. Ona söylenen bir dedikoduyu aktarmış ve bunun sadece bir dedikodu olduğunu da söylemiş. Kendall'ın bundan çıkaracağı sonuç onu ilgilendirir."

Evie, "Ama Annabelle ona, bu dedikodunun gerçeğe dayanmadığını söylememiş," diye itiraz etti.

Lillian tırnaklarına yuvarlak bir biçim vermeye odaklanmıştı. "Ama yalan söylemedi," dedi.

Annabelle suçluluk duyuyordu. Daisy'ye baktı. "Sen ne diyorsun?"

Bowman kardeşlerin küçüğü, kendi yaptığı deri beysbol topunu bir elinden ötekine geçirip duruyordu. Annabelle'e baktı. "Bana kalırsa, gerçeğin bir bölümünü saklamak yalan söylemekle aynı şeydir. Kaygan bir yolda yürüyorsun, şekerim. Bundan sonra atacağın adımlara dikkat et."

Lillian bu sözlerden hiç hoşlanmamıştı. Yüzünü buruşturdu. "Gösteri yapan bir falcı gibi konuşmayı kes, Daisy. Önemli olan, Annabelle'in istediği şeyi elde etmesi. Nasıl elde ettiği önemli değil. Önemli olan sonuçtur. Sen de ahlaksal açıdan kılı kırk yarmayı bırak. Lord Kendall'ı Annabelle ile evlenmek zorunda bırakmak konusunda bize yardım etmeyi kabul ettin. Bu, Annabell'in temelsiz bir dedikoduyu aktarmasından daha mı dürüstçe?"

Evie, büyük bir ciddiyetle, "Kimseye zarar vermemek

konusunda anlaşmıştık," dedi. Eline bir havlu almış, yüzündeki kalın krem tabakasını siliyordu.

Lillian, "Lady Constance'a zarar vermedik," diye ısrar etti. "O, Lord Kendall'a aşık değil. Evlenmek isteyen bir genç kız olarak, Lord Kendall'ı mevsim sonunda bekar kalmış birkaç erkekten biri olduğu için istediği açıkça belli. Tanrı aşkına Evie, biraz katılaşmalısın.Lady Constance bizden daha kötü durumda mı? Bize bak ...koca bekleyen dört kız! Çabalarımızın sonunda elle tutulacak bir şey elde edemedik. Elde ettiklerimiz...güneşte kalmaktan kaynaklanan çiller, zehirli yılan tarafından sokulmak ve Lord Westcliff'e iç çamaşırlarımızla görünmüş olmak gibi yüz kızartıcı bir durum..."

Annabelle karyolanın kenarında oturuyordu. Birden yatağın ortasına sırt üstü devrildi. Karyolanın üstündeki çizgili sayvana bakıyor, büyük bir suçluluk duyuyordu. Ah, sonuca ulaşmak için her yol geçerlidir diye düşünen Lillian gibi olmayı ne kadar isterdi! Bundan sonra daima saygın davranacağı konusunda kendi kendine söz verdi.

Ama Lillian'ın da söylediği gibi, Lord Kendall, bu dedikoduya inanmayı ya da kulaklarını tıkamayı seçebilirdi. O bir yetişkindi. Kendi kararlarını verebilirdi. Annabelle sadece birkaç tohum ekmişti. Bu tohumlara bakıp onları büyütmek ya da nadasa bırakmak onun seçimi olacaktı.

O akşam Annabelle buz pembesi renginde, şeffaf ipek bürümcükten, kat kat eteği olan bir tuvalet giydi. Belindeki kalın kemeri iri beyaz bir gül süslüyor, yürürken etekleri hoş bir hışırtı çıkarıyor ve genç kız eteğinin en üst katını kabartırken kendini bir prenses gibi hissediyordu. Philippa çok yavaş hazırlandığı için Annabelle sabredemeyerek ondan önce aşağı inmişti. Arkadaşlarına rastlamayı umuyordu. Şansı yaver giderse, Lord Kendall ile bile karşılaşabilir ve onunla birlikte birkaç dakika ortadan kaybolmak için bir bahane bulabilirdi.

Bileğine fazla yüklenmemeye dikkat ederek büyük merdivenlere giden koridor boyunca ilerlemeye başladı. Mardsen ailesinin oturma odasının kapısı aralıktı. İçgüdüsel bir dürtüyle kapının önünde durup yavaşça içeri süzüldü. Oda karanlıktı ama dışarıdan gelen ışık, gölgeler arasında, köşede duran satranç masasını aydınlatıyordu. Annabelle, piyonların bıraktıkları gibi durduğunu görüp sevindi. Simon niçin oyun devam ediyormuş gibi onları tekrar dizmişti? Annabelle'in bir atak yapmasını mı bekliyordu?

Kendi kendine, *hiçbir şeye dokunma*, dedi. Ama piyonların çekiciliğine karşı koymak mümkün değildi. Gözlerini kısarak durumu yeniden değerlendirdi. Hunt'ın şövalyesi Annabelle'in kraliçesini ele geçirmeye hazır pozisyondaydı. Genç kız, ya kraliçesinin yerini değiştirecek ya da onu savunacaktı. Birden, tehdit altındaki kraliçesini nasıl koruyabileceğini fark etti. Yakındaki bir piyonun yerini Hunt'ın şövalyesini ele geçirecek şekilde değiştirdi. Böylece şövalyeyi oyundan çıkarmış oldu. Buna sevinmişti. Gülümsedi. Şövalyeyi kenara koyup odadan çıktı.

Muhteşem merdivenlerden aşağı inip büyük fuayeden geçerek bir daire halindeki kabul salonlarına giden başka bir koridor boyunca yürümeye başladı. Yerdeki tüylü halı ayak seslerinin duyulmasını engelliyordu.... Ama birden arkasında birinin olduğunu hissetti. Sırtında bir ürperti dolaşıyordu. Omzunun üstünden arkasına bakınca Lord Hodgeham'ın peşinden geldiğini gördü. Onun gibi iri ve şişman bir adamdan beklenmeyecek kadar hızlı yürüyordu. Kalın parmaklarıyla kızın ipek kemerini yakaladı ve

çekerek onu durmaya zorladı. Durmasa kemer ikiye ayrılacaktı.

Hodgeham'ın ona böyle herkesin görebileceği bir yerde yaklaşması ne kadar küstahlaştığını gösteriyordu. Annabelle büyük bir öfkeye kapılarak hızla döndü. Adamın akşam giysileri içine sıkışmış yağlı bedeni karşısındaydı. Biriyantinli saçlarının kokusunu duydu. Nefesi içki kokuyordu. "Güzel yaratık!" diye mırıldandı. "Görüyorum ki iyileşmişsin. Dünkü konuşmamıza devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum. O konuşma annenin beni mutlu etmek için araya girmesiyle yarım kalmıştı."

Annabelle, öfke içinde, "Seni gidi iğrenç..." diye söz başladı ama Hodgeham onun çenesini avuçlayıp sıkarak genç kızı susturdu.

Şiş dudakları kızın ağzına çok yakındı. "Bana annenin yaptığı gibi yakınlık göstermezsen Kendall'a her şeyi söylerim," dedi. "Ona olanları abartarak anlatırım. Bana inanacak ve senden ve ailenden tiksinecektir." Genç kız onun hantal bedeniyle duvar arasına sıkışmıştı. Güçlükle nefes alıyor, adamın ekşi nefesini yüzünde hissediyordu.

Annabelle "gözleri nefretle parlayarak, "Git Kendall'a her şeyi anlat," dedi. "Ona her şeyi anlat ve kurtul. Senin gibi iğrenç bir domuzu yanıma yaklaştırmaktansa sokaklarda sürünmeyi tercih ederim."

Hodgeham bakakalmıştı. Onun söylediklerine inanamıyordu ama yine de müthiş öfkelenmişti. Dudaklarında tükürük damlacıkları parlayarak, "Pişman olacaksın," dedi.

Genç kız, soğuk bir nefretle gülümsedi. "Sanmıyorum."

Hodgeham onu salıvermeden önce, Annabelle göz ucuyla uzakta bir kıpırtı fark etti. Başını o tarafa çevirince

birinin onlara doğru geldiğini gördü. Bu, bir panter gibi sessiz ve uzun adımlarla yürüyen bir adamdı. Annabelle ile Hodgeham'ı iki sevgili gibi kucaklaşırken yakaladığını düşünmüş olmalıydı.

Annabelle, Hodgeham'a bakarak, "Bırak beni," diye tısladı ve adamın etli göğsünü cliyle itti. Hodgeham birkaç adım gerileyerek ona baktı. Annabelle rahat bir nefes aldı. Adamın yapmak istediği kötülükler yüzüne yansıyordu. Yaklaşan erkeğe doğru yürüyerek onun yanından geçip uzaklaştı.

Annabelle öfkeden tir tir titriyordu. Başını kaldırınca karşısında Simon Hunt'ı gördü. Genç adam ellerini onun omuzlarına koydu. Soğuk, adeta kana susamış bakışlarla Hodgeham'ın arkasından bakıyordu. Genç kadın kanının donduğunu hissetti. Sonra Annabelle'e baktı ve bu bakışlar karşısında, genç kız kalbinin duracağını sandı. Onu hiç böyle görmemişti. Her zamanki soğukkanlı ve umursamaz tavrından eser yoktu. Annabelle ona ne kadar hakaret etse ya da aşağılasa, canını yakacak şeyler söylese onun tepkisi hep aynı olurdu - özgüvenli ve umursamaz. Ama sonunda Annabelle'in onu gerçekten öfkelendirecek bir şey yaptığı anlaşılıyordu. Simon Hunt onu gırtlaklamaya hazır görünüyordu.

Genç kız, Simon'ın nasıl olup da tam o anda ortaya çıktığını merak etmişti. Zoraki bir soğukkanlılıkla, "Beni takip mi ediyordunuz?" diye sordu.

Hunt, "Seni fuayeden geçerken gördüm. Hodgeham arkandan geliyordu. Sizi takip ettim çünkü ikinizin arasında ne gibi bir ilişki olduğunu öğrenmek istiyordum," dedi.

Annabell'in bakışları meydan okuyordu. "Öğrendiniz mi?"

Hunt genç kızı ürkütecek kadar yumuşak bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. "Söylesene, Annabelle, daha iyi bir şey bulabilirim, derken bunu mu, sana elleri titreyerek sağladığı kısıtlı olanaklar için o budala yağlı domuzla birlikte olmayı mı kastetmiştin? Senin bu kadar aptal olabileceğini tahmin etmezdim."

Annabelle, öfkeyle, "Seni gidi rezil sahtekar!" dedi. "Senin değil de onun metresi oluşuma kızıyorsun. Söylesene bana, bedenimi kime sattığım ne fark eder?"

Hunt, dişlerinin arasından, "Çünkü istediğin o değil," diye usladı. "Kendall'ı da istemiyorsun. Sen, beni istiyorsun."

Annabelle duygularının niçin bu kadar coştuğunu ya da bu tartışmanın ona niçin böylesine tuhaf ve ürkütücü bir zevk verdiğini anlayamıyordu. Onu tokatlamak, üstüne saldırmak, onu, özgüveninin son kırıntıları da kaybolana kadar tahrik etmek istiyordu. "Bana, sözüm ona Hodgeham'la yapmış olduğum anlaşmanın daha iyisini öneriyorsunuz, öyle değil mi?" Sorusunun cevabını onun yüzünde görünce alay eder gibi güldü. "Cevabım, hayır. Bunu size ilk ve son olarak söylüyorum. Artık beni rahatsız etmeyin..."

Koridorda konuşma sesleri duyunca sustu. Öfkeli ve çaresizdi. Döndü ve kaçabilmek için bir kapı aradı. Hunt'la yalnız görünmemeliydi. Genç adam ise onu kolundan tutarak en yakın odaya soktu ve kapıyı kapattı.

Odanın içinde, bir piyano ile birkaç müzik sehpası Annabelle'in gözüne ilişti. Geri çekilerek Hunt'tan uzaklaşmaya çalıştı. O anda, Simon Hunt, kızın etekleriyle devirmek üzere olduğu bir müzik sehpasını tutmak için uzanmıştı. Genç kız müzik odasının diğer tarafına doğru yürürken onun peşine takılarak, "Eğer Hodgeham'ın

metresi olmaya dayanabiliyorsan," diye mırıldandı: "Tanrı bilir ya, benim metresim olmaya da dayanabilirsin. Sana çekici gelmediğimi söyleyebilirsin ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Bana fiyatını söyle, Annabelle. İstediğin meblağı söyleyebilirsin. Bir ev sahibi olmak mı istiyorsun? Bir yat mı istiyorsun? Tamam. Bu işi bitirelim. Seni yeterince bekledim."

Annabelle güldü. Sesi titriyordu. "Ne kadar romantik," dedi. "Aman Tanrım. Teklifiniz incelikten yoksun, Bay Hunt. Üstelik, tek seçeneğim birinin metresi olmak değil. Bu konuda yanılıyorsunuz. Kendall'ın benimle evlenmesini sağlayabilirim."

Genç adamın gözleri volkanik taşlar gibi simsiyahtı. "Onunla evlenirsen cehennem hayatı yaşayacaksın. O sana asla âşık olmayacak. Seni asla anlayamayacak."

Hunt'ın sözleri genç kızı yaralamıştı. "Ben aşk istemiyorum," dedi. "Ben sadece..." Birden sustu. Göğsünde dayanılmaz bir acı hissetmişti. Sanki tam göğsünün ortasına, dondurucu bir buz parçası oturuvermişti. Erkeğin ifadesiz yüzüne bakarak cümlesini bitirmeyi denedi. "Ben sadece..."

O sırada kapıdan bir ses geldi. Kapı tokmağı dönmeye başladı. Annabelle birinin odaya girmek üzere olduğunu fark ederek irkildi. Bu durumda, Kendall ile evlenme ümidi suya düşecekti. İçgüdüsel bir hareketle Hunt'ın koluna sarılıp onu pencerenin önündeki girintinin içine çekip onunla birlikte perdenin arkasına saklandı. Pencerenin önünde, kadife kaplı, rafa benzer dar bir oturma yeri vardı. Yanında ise birkaç kitap duruyordu. Pirinç bir korniştен aşağı sallanan ve iki kanat perde pencereyi ve bu girintiyi gözlerden saklayabilirdi. Tam bir ya da birkaç kişi odaya girerken Annabelle telaşla perdeleri çekip kapattı ve Hunt'ın

üzerine atılıp eliyle genç adamın ağzını örttü. Birden fazla erkeğin alçak sesle konuştuklarını duyuyordu. Sonra ne olduğunu anlayamadığı tıkırtı ve çıtırtılar, sonra da akortsuz keman tellerinin seslerini işitti. Aman Tanrım. Müzisyenler, balodan önce müzik aletlerini akort etmek için oraya gelmişlerdi. Bütün orkestra elemanlarının önünde burada yakalanmak üzereydi.

Perdenin üstünden içeri hafif bir ışık sızıyor, Hunt ile Annabelle'in yüzlerine vuruyordu. Annabelle, Simon Hunt'ın gözlerinde beliren hain gülümsemeyi gördü. Genç adam bir kelime söylese ya da bir ses çıkarsa, Annabelle mahvolacaktı. Genç adama onu ölümle tehdit eder gibi bakıyor, elini onun ağzına gittikçe daha sıkı bastırıyordu.

Müzisyenlerin sesleri akort etmekte oldukları müzik aletlerinin seslerine karışıyor, insan sesiyle söylenen notalar, aletlerde hayat buluyor, karmaşa ahenge dönüşüyordu. Yakalanıp yakalanmayacaklarını merak eden Annabelle perdelere bakıyor, dilerim hep kapalı kalırlar, diye düşünüyor, elinin kenarında Hunt'ın nefesini hissediyordu. Bu arada, onun çenesinin kasıldığını fark etti. Ona bakınca, muzır bakışlarının kaybolduğunu gördü. Şimdi adamın bakışları çok daha korkunçtu. Genç kız donakaldı. Kalbi gümbür gümbür atıyor, göğsü ağrıyordu. Gözleri büyüyerek erkeğe bakarken, onun serbest olan elinin yavaş yavaş yukarı kalkmakta olduğunu gördü. Kızın parmakları hâlâ onun ağzını örtüyordu. Hunt, en küçük parmaktan başlayarak, bu parmakları birer birer açmaya başladı. Kızın elinde hissettiği nefesi gittikçe hızlanıyordu. Annabelle başını hafifçe sallayarak itiraz edip ondan biraz uzaklaştı. O anda Hunt kolunu onun beline doladı. Genç kız kapana kısılmıştı... Simon Hunt'ın istediğini yapmasına engel olması mümkün değildi.

En son parmak da açıldı ve Hunt onun elini aşağı çekip kızın ensesini kavradı. Annabelle'in parmakları onun cekeğinin kolunu çekiştiriyor, erkeğin ensesindeki eli onu daha sıkı kavradıkça bir yay gibi gerilerek ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Hunt onun canını acıtmıyor ama kımıldamasına ya da kendini savunmak için çabalamasına olanak vermiyordu. Adam ona doğru eğilirken genç kızın dudakları sessiz bir inleyişle aralandı ve hiçbir şey düşünemez oldu.

Erkeğin öpüşleri yumuşak ama ısrarlıydı. Genç kızın karşılık vermesini bekliyordu. Birden Annabelle'in tüm bedeni ateş gibi yanmaya başladı. Daha önce hiç tatmadığı şehvet dolu arzular karşısında çaresizlik içindeydi. Daha önce de bir kez öpüşmüşlerdi ama bu, o öpüşün anısından çok farklıydı. Bunun nedeni, belki, Simon Hunt'ın, artık Annabelle için bir yabancı olmayışı da olabilirdi. Genç kız ona yönelik ürkütücü bir arzu duyuyordu. Erkeğin dudakları ağır ağır dudaklarında dolaşıyor, kısa bir an çenesinde duraklıyor, değdiği her yerde alev alev yanan izler bırakıyor, sonra daha yoğun bir biçinde dudaklarında odaklanıyordu. Annabelle onun dilinin diline değdiğini hissetti.Bu ipeksi dokunuş beklenmedik bir şeydi. Eğer Hunt onu bu kadar sıkı tutuyor olmasa, iki büklüm oluverecekti.

Müzisyenlerin aletlerinden çıkan uyumsuz ama güzel sesler kulaklarında çınlıyor ve ona her an yakalanabileceklerini hatırlatıyordu. Hunt'a dayanıp kendini bıraktı. Vücudu tir tir titriyordu. Bunu izleyen birkaç dakika içinde, buradaki varlıklarını belli edecek bir şey yapmadıkça, erkeğin ona istediğini yapmasına izin vermeye hazırdı. Hunt dilinin hafif dokunuşlarıyla sanki genç kızın tadına bakıyor, yeni lezzetler arıyordu. Genç kız erkeğin bu yaklaşı-

mını şaşkınlıkla karşılıyor ve onun dokunuşlarının vücudunun mahrem yerlerinde uyandırdığı anlaşılmaz tepkiler onu büsbütün şaşırtıyordu. Bedenine tadına doyum olmaz bir güçsüzlük egemendi. Onun kolları arasında sarsılıyor, elleri erkeğin boynunu, saçlarını arıyor, ipeksi kıvrımlar parmaklarına değdikçe kendinden geçiyordu. Kızın dokunuşları Hunt'ı derinden etkilemiş olmalıydı. Kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Annabelle'in yanağını avuçlayarak biraz geri çekildi. Sonra yeniden yaklaşıp önce onun üst dudağını sonra da alt dudağını ağzına alıp hafifçe ısırdı. Genç kızın bedeni ılık tüylerle okşanır gibi ürperiyordu. Bastırılması olanaksız bir şehvetle erkeğin ensesini kavrayıp onu kendine çekti. Hunt onu tutkuyla öpmeye başlayınca da, genç kız, neredeyse yüksek sesle inledi. Sesinin duyulmaması için dudaklarını onun ağzından kurtarıp yüzünü erkeğin omzuna gömdü.

Şimdi, Simon'un geniş göğsünün hızla inip kalktığını hissediyor, onun yakıcı nefesini saçlarında duyuyordu. Genç adam onun tokalarla yukarı topladığı buklelerini kavrayarak başını arkaya doğru çekip boynunu ortaya çıkardı. Şimdi yakıcı dudakları, kulağının hemen altındaki küçük çukurdan başlayarak aşağı doğru inmeye başlamıştı. Diliyle, buradaki hassas sinirleri uyarıyordu. Erkeğin eli kızın omzuna kaydı. Baş parmağıyla onun köprücük kemiğini okşuyor, diğer eli de Annabelle'in narin bedeninde dolaşıyordu. Dudaklarını genç kızın boynunda gezdirirken bir noktaya değdiğinde onun titrediğini hissedip durdu ve genç kızın inlemek üzere olduğunu hissedene kadar orayı öpmeye devam etti. Annebelle'in öpüşmekten nemlenmiş olan dudakları titriyordu.

Genç kız inleyeceğini hissedince erkeği itti ve üç saniye süreyle onun dudaklarını uyandırdığı duygulanımlardan

kurtuldu. Ama hemen sonra, Simon'ın ağzı yine onun dudaklarını buldu ve Annabelle doymak bilmeyen öpüşlerle sarsıldı. Erkeğin eli genç kızın göğüslerini örten ipekli kumaşın üzerinde dolaşıyor, memelerini hafif hafif sıvazlıyordu. Bir kez, iki kez, üç kez... her okşayışta parmaklarının sıcaklığı kumaşın altına nüfuz ediyor, Annabelle'in meme başları sertleşiyordu. Sonra elinin tersiyle kızın memelerini okşamaya başladı ve o zaman Annabelle'in göğüsleri kaskatı kesildi. Genç adam bir yandan da onun başını arkaya doğru yaslamış, dudaklarından öpmeye devam ediyor, Annabelle, kesin bir teslimiyet pozisyonunda, kendini onun dilinin okyayışlarına ve ellerinin deneyimli dokunuşlarına bırakmıştı. Bu olmamalıydı. Sinirleri zevkten böyle titrememeli, bedeni şehvet ateşiyle böyle yanmamalıydı.

Ama o sessiz ve ateşli dakikalarda genç adam ona her şeyi unutturuyordu. Annabelle zamanın farkındalığını yitirmiş, nerede olduklarını hatta kim olduğunu unutmuştu. Bütün bildiği, onun kendisine daha sıkı sarılmasını, daha yakın olmasını istediğiydi... Erkeğin teninden, sert bedeninden vücudunda gezinen sıcak dudaklarından başka bir şey düşündüğü yoktu. Onun gömleğine yapışarak çekiştirmeye başladı. Kumaşın altındaki sıcak deriye dokunabilmek için kolalı ketene bütün gücüyle asılıyordu. Sonunda gömleğin kumaşı yukarı doğru sıyrılarak onun pantolonunun üstüne çıktı. Simon, genç kızın şehvetini denetim almakta deneyimsiz olduğunu anlamış görünüyordu. Onu sakinleştirmek ister gibi, yavaş yavaş sırtını okşamaya başladı. Öpüşleri şimdi daha yumuşaktı. Buna rağmen, onu sakinleştirmeye çalışması sonuç vermedi. Genç kızın dudakları Simon'ın ağzının içinde tutkuyla çırpınıyor, bedeni genç adamın kucağında kıvranıyordu.

Simon ona sımsıkı sarılarak dudaklarını genç kızın boynuyla omuzu arasındaki çukura bastırdı. Annabelle, her nedense, onun kendisine böyle sıkı sıkı sarılmasından memnundu. Genç adamın kaslı kolları onu sararak titremesini kontrol altına almasına yardımcı oluyordu. Sonsuzluk kadar uzun bir süre öylece kaldılar. Sonunda Annabelle odamın sessizleştiğini fark etti. Son birkaç dakika içinde müzisyenler hazırlıklarını bitirip odayı terk etmişlerdi. Hunt yavaşça perdeye uzandı ve onu kenara çekti. Müzik odasının boşaldığını görünce yine Annabelle'e odaklandı. Genç kızın kulağının üstüne düşmüş olan bir tutam saçı baş parmağıyla arkaya itti.

Boğuk bir fısıltıyla, "Gitmişler," dedi.

Annabelle mantıklı düşünemeyecek kadar şaşkındı. Hiçbir şey söylemeden Hunt'a baktı. Erkeğin parmak uçları genç kızın ateş gibi yanan çenesinde, öpüşmekten hafifçe şişmiş olan dudaklarında dolaşıyordu. Genç kız, bir fişek gibi tepki veren aç bedeninin kükreyişini, kalp atışlarının hızlanmakta olduğunu, bedenini kaplamakta olan kaygan zevk dalgalarını hissediyordu. Şimdi kendini ondan kurtarmanın zamanıydı. Yokluğu fark edilmek üzere olmalıydı. Ama o, olduğu yerde hiç kıpırdamadan duruyor, aç bedeni Hunt'ın okşayışlarının verdiği zevki özümsemeye devam ediyordu. Bu utanılacak bir şeydi. Erkeğin eli kızın giysisinin arkasına kaydı. Eğilip Annabelle'i öptüğü sırada, genç kız onun parmaklarının hareket ettiğini hissetti. Artık boğazına düğümlenen, sonra ağzından dökülen küçük inleyişleri engelleyemeyordu. Dar giysinin arkası çözülünce rahat bir nefes alarak yüksek sesle iç geçirdi. Tuvaletin yakasının şekli yüzünden içine sutyenli bir korse giyememiş, onun yerine göğüslerini açık bırakan bir bel korsesi giymişti.

Hunt, genç kızı öpmeye devam ederek onu pencerenin önündeki kumaş kaplı kanepeye çekip kucağına aldı. Parmaklarıyla giysisinin kumaşını hafif hafif sıvazlayarak aşağı indiriyordu. Elleri Annabelle'in iri göğüslerine değince zevkten inledi. Annabelle birden, nelere izin verdiğinin bilincine varmıştı. Erkeğin bileğini hafifçe itti. O zaman Hunt onun bedenini yukarı doğru kaldırarak dudaklarını göğsünün tam ortasına, kızın kalbinin hızla çarpmakta olduğu yere bastırdı. Dudakları genç kızın memelerine doğru kayarken güçlü kollarıyla onun kıvranmakta olan bedenini kavramıştı. Erkeğin şehvetten ateş gibi yanan nefesi meme başına değince genç kız birden hareketsizleşti. Yumruklarını genç adamın omuzlarına dayamıştı. Hunt onun gittikçe sertleşen ve duyarlığı gittikçe artmakta olan meme başını ağzına alarak, kızın damarları kaynar bir balla dolana kadar diliyle yavaş yavaş okşadı. Bir eliyle diğer memesini sıvazlarken sevgi sözcükleri fısıldıyor, baş parmağıyla meme başını ovuyordu. Annabelle ise anlaşılmaz şeyler mırıldanarak kollarını onun güçlü boynuna dolamıştı. Erkek onun diğer göğsüne yönelerek meme başını dişlerinin arasına alıp hafifçe çekince nefesini tuttu.

Şimdi yeni özlemler duymaya başlamıştı. Göğsünden titrek inlemeler yükseliyor, erkeğin kucağında bedeni ritmik bir biçimde geriliyordu. Hunt da aynı arzular yüzünden işkence çekiyordu. Annabelle onun kalbinin hızla çarptığını ve her nefes alışında ciğerlerinin zorlandığını hissediyordu. Ama o, şehvetini dizginlemekte genç kızdan çok daha başarılı görünüyordu. Elleriyle ağzının hareketleri çok daha dikkatli ve kontrollüydü. Annabelle ise kat kat ipekli kumaştan yapılmış elbisesi içinde çırpınıyor, parmaklarıyla erkeğin ceketinin kollarını, yeleğini çekiştir-

riyordu. Kumaş yığınları içindeydi ve onun derisini kendi teninde hissetmek arzusuyla çıldırıyordu.

Hunt dudaklarını onun yanağına bastırarak, "Sakin ol sevgilim," diye fısıldadı. "Sakin ol. Kucağıma bırak kendini...dinlen biraz." Ama Annabelle bedenine söz geçiremiyor, kalçalarının hareketlerini kontrol edemiyor, dudaklarından titrek yalvarışlar dökülüyordu.

Hunt ona sarılarak yumuşak bir sesle mırıldanmaya devam ediyor, dudaklarını onun yüzünde gezdiriyor, parmaklarıyla kalp atışlarının hissedildiği çukurları okşuyordu. Annabelle, onun tuvaletini düzeltttiğini, onu oyuncak bir bebek gibi yukarı kaldırdığını, giysisinin arkasındaki bağcıkları bağladığını hissetti. Bir ara kendi durumuyla alay eder gibi güldüğünü bile duydu. Daha sonra, o anda Hunt'ın da kendisi kadar şaşkın ve kendinden geçmiş durumda olduğunu hatırlayacaktı. Ama o anda, tutkular içini kemirirken, dağınık düşüncelerini toplayacak durumda değildi. Arzular yavaş yavaş bedenini terk ederken, yerinde iğrenç bir utanç kalmıştı.

Annabelle büyük bir çaba harcayarak erkeğin kucağından kalktı ve ona döndü. Bacakları titriyordu. Ağır sessizliği bozan üç kelime söyleyebildi. "Bir daha asla!" Perdeleri açarak uzaklaştı ve mümkün olduğu kadar hızlı bir biçimde odadan çıkıp koridora fırladı.

On Yedinci Bölüm

Annabelle müzik odasından çıktıktan sonra, kükreyen şehvetini yatıştırmak için Simon orada en az yarım saat daha kaldı ve kanını tutuşturan ateşin küllenmesini bekledi. Giysilerine çekidüzen verip saçlarını düzeltirken, dalgın dalgın, bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü. "Annabelle," diye mırıldandı. Hayatı boyunca bu kadar sıkıntılı ve şaşkın olduğunu hatırlamıyordu. Bir kadın yüzünden bu durumdaydı ve bunu kabul edemiyordu. O, usta ve disiplinli bir pazarlıkçı olarak tanınırdı. Buna rağmen, Annabelle'e uygunsuz bir teklif yapmış ve reddedilmeyi hak etmişti. Genç kız onu arzuladığını itiraf etmeden ondan kendisine bir fiat biçmesini istememeliydi. Ama onun Hodgeham'la – hem de *Hodgeham*'la - ilişkisi olduğundan kuşkulanıyor ve bu kuşku genç adamı kıskançlıktan çıldırtıyordu. Bu nedenle ona karşı yeteneklerinin hiçbirini kullanamamıştı.

Simon, öpüşmelerini, onun sıcak pürüzsüz ve ipeksi teninin okşayışını hatırlayınca şehvetinin yeniden şahlanmakta olduğunu hissetti. Bu ana kadar, deneyimli bir erkek olarak bütün bedensel zevkleri tattığına inanıyordu. Ama şimdi, Annabelle ile yatağa girmenin, onunla sevişmenin

çok farklı bir şey olacağını hissediyordu. Bu deneyim hepsinin olduğu kadar duygularına da hitap edecekti... Ama bu duygular o kadar ürkütücüydü ki, genç adam, onları düşünmeye cesaret edemiyordu.

Aralarındaki çekim tehlikeli bir hal almıştı. Bu, genç kız için olduğu kadar, kendisi için de böyleydi. Simon'ın bu olayla ilgili olarak sağlam bir bakış açısı geliştirmesi gerekiyordu ama aklı başında değildi.

Ağzının içinde küfürler savurarak, siyah kravatının düğümünü düzeltti. Bedeni öylesine gerginti ki, her zamanki gibi uzun adımlarla yürüyemiyor, görünmek istemeyen bir kedi gibi sinsi sinsi ilerliyordu. Konuklar arasında bir akşam daha geçirme düşüncesi onu çıldırtıyordu. Uzun süren davetler ona göre değildi. Bu gibi toplantılardan hiç hoşlanmazdı. O boş konuşmalar ve sığ eğlencelerle vakit geçirmeyi seven bir adam değildi. Annabelle burada olmasa, çoktan Stony Cross'u terk etmiş olurdu.

Düşünceli bir yüz ifadesiyle balo salonuna girip etrafına bakındı ve hemen, köşedeki bir koltukta oturan Annabelle'i gördü. Lord Kendall yanındaydı. Kendall'ın ona hayran olduğu açıkça belliydi. Bunu bakışlarından anlamak hiç de güç değildi. Annabelle ise sessizdi. Yüzü kızarmıştı. Kendall'ın hayran bakışlarıyla karşılaşmaktan zorlandığı anlaşılıyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuştu, çok az konuşuyordu. Simon gözlerini kısarak ona baktı. Kendall'in genç kıza duyduğu hayranlık ciddi bir boyut kazanmıştı ama Annabelle kararsız ve suskundu. Bu çok tuhaftı. Kendall genç kızın ağına düşecek olursa, ileride karısının hiç de başlangıçta zannettiği gibi saf ve çekingen bir kadın olmadığını anlayacak ve bu onun için kötü bir sürpriz olacaktı. O heyecan ve tutku dolu, kararlı ve ihtiraslı bir kadındı. Kendisi kadar güçlü bir eşe ihtiyacı vardı.

Kendall onu asla idare edemezdi. O Annabelle'e göre, aşırı kibar, fazla yumuşak ve sevecendi. Genç kıza uygun olmayan bir zekâsı vardı. Annabelle ona asla saygı duymayacak ve erdemlerinden hiç zevk almayacaktı. Hayranlık duyması gereken özellikleri yüzünden ondan nefret edecekti. Kendall ise, Annabelle'den, Simon'un büyük bir zevk alacağı özellikleri yüzünden uzaklaşacaktı.

Çifte bakmaktan vazgeçerek salonun diğer tarafına, Westcliff'in birkaç arkadaşıyla sohbet etmekte olduğu yere doğru yürüdü. Lord ona dönerek, "Eğleniyor musun?" diye mırıldandı.

"Pek saylmaz." Simon ellerini ceketinin ceplerine sokarak sıkıntılı bakışlarla salonu taradı. "Hampshire'da yeteri kadar kaldım. Londra'ya dönüp dökümhanenin durumuyla ilgilenmeliyim."

Westcliff, alçak sesle, "Bayan Peyton'dan ne haber?" diye sordu.

Simon bir an düşündü. Yavaşça, "Sanırım," dedi. "Kendall konusunun sonuçlanmasını beklemem gerekiyor." Tek kaşını kaldırmış, soru sorar gibi Westcliff'e bakıyordu.

Lord ona kısaca başını sallayarak cevap verdi. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın sabah erkenden." Simon kendini tutamayıp uzun derin derin içini çekti.

Westcliff ağzını çarpıtarak gülümsedi. Kuru bir sesle, "Her şey olacağına varır," dedi. "Londra'ya git ve aklın başına gelince geri dön."

***

Annabelle, onu buzdan bir manto gibi sarmalayan melankoliden kurtulamıyordu. Uyuyamamış ve sabahleyin

konuklara sunulan zengin kahvaltıdan ancak birkaç lokma yiyebilmişti. Lord Kendall onun solgunluğunu ve sessizliğini geçirdiği hastalığa yoruyordu. Onu rahatlatmak için iltifatlara boğuyor, yanından ayrılmıyordu. Sonunda, bu o kadar sıkıcı bir hal aldı ki, genç kızın içinden onu itip kendinden uzaklaştırmak geldi. Arkadaşlarının çevresinde pervane olması da onu aynı derecede tedirgin ediyor, genç kız, ilk kez onların neşeli sohbetinden zevk almıyordu. Keyfinin hangi nedenle ve ne zaman kaçtığını hatırlamaya çalıştı ve Leydi Olivia, Simon Hunt'ın Stony Cross'tan ayrıldığını söyleyince karamsarsalığa kapıldığını anladı.

Leydi Olivia, laf olsun diye, "Bay Hunt iş için Londra'ya gitti," deyivermişti. " O zaten bu tür toplantılardan hoşlanmaz. Daha önce gitmemiş olması şaşılacak şey. O hiçbir yerde fazla kalmaz..."

Biri, Bay Hunt'ın niçin kimseye veda etmeden gittiğini sorunca, Leydi Olivia gülümseyerek başını sallayıp, "Eh, Hunt, tıpkı bir erkek kedi gibi, istediği zaman gelir, istediği zaman gider," demişti. "O her zaman birdenbire ortadan kaybolur. Vedalaşmaktan hoşlanmaz."

Hunt, Annabelle'e tek kelime söylemeden gitmişti. Bunun sonucunda da, genç kız, kendini terk edilmiş ve tedirgin hissediyordu. Bir önceki o korkunç gecenin anıları aklından çıkmıyordu. Müzik odasındaki olaylardan sonra Hunt'tan başka bir şey düşünemiyor, içinde bulunduğu an ve mekana odaklanamıyordu. Beklenmedik bir anda onu görmemek için sürekli önüne bakıyor, yanına gelmemesi için içinden dua ediyordu. Neyse ki Hunt yanına hiç gelmemişti. Lord Kendall ise yanından ayrılmıyordu. Genç adam bütün gece Annabelle'in anlamadığı ve hiç ilgilenmediği şeylerden söz etti. Genç kız anlaşılmaz mırıltılarla ve arada sırada hafifçe gülümseyerek onu dinlediğini belli

etmeye çalışıyor, bir yandan da, onun bu ilgisi karşısından kendinden geçmesi gerektiğini düşünüyordu. Ancak, Annabelle, Kendall'ın onu yalnız bırakmasından başka bir şey istemiyordu.

Kahvaltıdaki sessizliği sanki Kendall'a daha da çekici gelmişti. Lillian Bowman, onun rol yaptığını sanarak, kulağına eğilip, "Aferin Annabelle, onu kandırdın!" diye fısıldamıştı.

Annabelle, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek masadan kalkmak için izin istedi ve malikanenin içinde dolaşmaya başladı. Sonunda kendini mavi odada buldu. Satranç masası genç kızı büyülüyor, başını döndürüyordu. Ona yaklaştı. Bir hizmetçi taşları toplayıp kutuya koymuş olabilir mi diye merak ediyordu. Ya da belki biri oyuna karışmış, piyonları yerinden oynatmış olabilirdi. Hayır, her şey bıraktığı gibi duruyordu. Çok küçük bir değişiklik hariç...Simon Hunt bir piyonunu savunma pozisyonuna çekmişti. Bu durumda Annabelle ya kendi savunmasını güçlendirecek ya da daha saldırgan bir tavır benimseyerek kraliçenin peşine düşecekti. Hunt'tan böyle bir hareket beklemezdi. Daha hırslı, daha atılgan bir atak beklerdi ondan. Satranç tahtasına dikkatle bakarak onu stratejisini anlamaya çalıştı. Bu hareketi kararsızlıktan ya da dikkatsizlikten yapmış olabilir miydi? Yoksa anlayamadığı gizli bir amacı mı vardı?

Annabelle, kendi piyonlarından birine uzandı. Durakladı ve elini geri çekti. Kendi kendine, bunun sadece bir oyun olduğunu söyledi. Her harekete, sanki sonuçta büyük bir ödül vermiş gibi, gereğinden fazla önem veriyordu. Buna rağmen, elini tekrar uzatmadan, kararını tekrar gözden geçirdi. Sonra, kraliçesini ileri doğru sürerek piyonu aldı. Ve iki satranç taşının birbirine değmesi sonucunda

çıkan ses ona büyük bir haz vardi. Piyonu eline alıp sıkı ve kenara koymadan, avucunda ağırlığını tarttı.

Hafta geçiyordu. Bu arada Annabelle, satranç masasının başında, bir an için de olsa, hafif bir mutluluk tatmıştı. Bunun dışında, hep keyifsizdi. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Ne mutlu ne de üzgündü. Gelecek hakkındaki endişeleri bile kaybolmuş, duyguları dumura uğramış gibiydi. Öyle ki, sonunda, bir daha asla hiçbir şey hissedemeyeceğinden korkmaya başladı. Çevresindeki her şeye karşı o kadar ilgisizdi ki kimi zaman kendini dışarıdan seyrettiği hissine kapılıyor ve bu robot bebeğin kasılmış bedeniyle, günleri birer birer arkada bırakışını izliyordu.

Lord Kendall, Annabelle'e gittikçe daha sık eşlik ediyordu. Balolarda dans ediyorlar, akşam konserlerde yan yana oturuyorlar, peşlerinde Philippa ile bahçede yürüyüşe çıkıyorlardı. Kendall, sempatik, saygılı ve oldukça çekiciydi. O kadar hoşgörülüydü ki, Annabelle, arkadaşlarıyla birlikte onu tuzağa düşürüp, şöhretini lekelediği için kendisiyle evlenmek zorunda bıraktıklarında, onun fazla itiraz etmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Buna zamanla alışacak ve her konuda felsefe yapan bir adam olduğundan, bu durumu da kabul etmenin bir yolunu bulacaktı.

Hodgeham'a gelince, Philippa'nın onu Annabelle'den uzak tutmayı başardığı belliydi. Üstelik Philippa, aralarındaki sırrı Kendall'a ifşa etmek konusundaki tehditlerini de engellemiş olmalıydı. Ama bu konuların ayrıntılarından söz etmiyordu. Annabelle, bu sürekli çabaların annesinin üzerinde yapacağı olumsuz etkilerden korkarak, ona Stony Cross Park'tan ayrılıp Londra'ya dönebileceklerini söylemişti. Ancak Philippa bunu duymak bile istemiyordu. "Ben Hodgeham'ı idare ederim," demişti. "Sen Kendall

ile ilgilenmeye devam et. Herkes onun sana tutulduğunun farkında."

Annabelle müzik odasında, pencerenin önünde olanları unutamıyordu. Unutabilse ne kadar iyi olurdu. Oysa, onları belirgin bir biçimde rüyalarında görüyor, çarşaflar bacaklarına dolanmış, bedeni ateş gibi yanarak uyanıyor. Simon Hunt'la ilgili düşüncelerle, onun kokusunun ve sıcaklığının, baştan çıkarıcı öpüşlerinin ve zarif siyah gece elbisenin içindeki kaskatı bedeninin anısıyla kendinden geçiyor, çıldıracak gibi oluyordu.

Dört arkadaş, aşk maceralarını birbirlerine anlatmak üzere söz vermişlerdi. Ama Annabelle sırrını hiçbiriyle paylaşamadı. Hunt ile arasında geçenler çok özeldi. Bu, erkekler hakkında kendisinden fazla bir şey bilmeyen arkadaşlarıyla konuşulacak bir şey değildi. Başından geçenleri onlara anlatmayı denese bile anlamayacaklarından emindi. İnsanın ruhunu çalan ve arkasında yıkıcı bir şaşkınlık bırakan bu tür bir yakınlığı anlatmaya kelimeler yetmezdi.

Tanrı aşkına, o güne kadar, daima nefret ettiği bir adama karşı nasıl böyle şeyler duyabilirdi? İki yıl süreyle, ona toplantılarda rastlamaktan korkmuş, onu akla gelebilecek en antipatik arkadaş olarak düşünmüştü. Ama şimdi.... ama şimdi....

Bir gün, Annabelle, düşünmek istemediği şeyleri unutmaya çalışıp, Mardsen'lerin oturma odasına çekildi. Biraz okuyarak zihnini altüst eden düşüncelerden kurtulmayı umuyordu. Koltuğunun altında, üzerinde altın yaldızlı harflerle *Kraliyet Behçevanlık Derneği – 1843 Yılında Saygıdeğer Üyelerimiz Tarafından Sunulan Raporlardaki Buluşlar ve Ulaşılan Sonuçlar* yazan, kalın bir kitap vardı. Kitap çok ağırdı ve Annabelle insanların nasıl olup da bitkiler hakkında söyleyecek bu kadar çok şey bulabileceklerini merak

ediyordu. Kitabı küçük bir masanın üstüne bırakarak pencerenin önündeki koltuğa otururken, köşedeki satranç tahtasındaki bir şey dikkatini çekti. Bu, onun hayal gücünün eseri miydi yoksa...

Gözlerini merakla kısarak piyonların dizilişine baktı. Bu, bütün hafta boyunca hiç değişmemişti. Evet...değişen bir şey vardı. Annabelle, Simon'ın piyonunu almak için, kendi kraliçesini kullanmıştı. Şimdi ise, kraliçesi oyun alanından alınıp kenara konmuştu.

Birden, "Geri dönmüş," diye düşündü ve bütün bedeni ateş gibi yanmaya başladı. Satranç tahtasına dokunacak tek kişinin Simon Hunt olduğundan emindi. O burada, Stony Cross'taydı. Yüzü bembeyaz oldu. Sadece şakakları kızarmıştı. Dengesiz bir tepki verdiğini fark ederek kendini toplamaya çalıştı. Onun gelişinin hiçbir anlamı yoktu. Annabelle onu istemiyordu. Onu isteyemezdi ve bunu ne pahasına olursa olsun yapmaması gerekiyordu. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Dört nala koşan kalbine yavaşlamasını söylüyordu.

Sonunda, kendini toplamayı başarınca, satranç tahtasına baktı ve Hunt'ın son atağını anlamaya çalıştı. Annabelle'in kraliçesini nasıl almıştı? Hemen taşların eski durumunu hesapladı ve o zaman anladı... savunmacı piyon ile genç kızı öne çekmiş, yaptığı bu hile sonucunda onu ele geçirmişti. Kraliçe oyundan elenince şimdi kral tehdit altındaydı.

Hunt onu kendi denetimine almıştı.

O önemsiz piyon ile onu kandırmıştı. Şimdi Annabelle tehlikedeydi. Amabelle şüpheci bir kahkaha atıp, satranç masasından uzaklaşarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Kafasının içi savunma stratejileri ile doluydu. Simon'ın

tahmin edemeyeceği, bekleyemeyeceği bir strateji seçmeye çalışıyordu. İşgüdülerine uyarak döndü ve satranç masasına doğru yürüdü. Gülümseyerek, karşı hamlesine Hunt'ın nasıl tepki göstereceğini düşünüyordu. Ancak, elini satranç tahtasına uzatınca heyecanı söndü ve yüzü taş kesildi. Ne yapıyordu? Bu oyuna devam etmek, Hunt'la bu kırılgan ilişkiyi bile sürdürmek çok anlamsızdı. Hayır... tehlikeliydi. Güvenlik ve felaket arasında bir seçim yapılamazdı.

Annabelle taşları toplayıp özenle kutuya yerleştirmeye başladı. Elleri titriyordu. Yüksek sesle, "Oyundan çekiliyorum," dedi. Sanki biri boğazını sıkıyordu. "Oyundan çekiliyorum." Bu kelimeler ona o kadar acı verdi ki güçlükle yutkundu. Kendisi için çok yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yapması, ya da yanlış birine yaklaşması mümkün değildi. Buna izin veremezdi. Satranç kutusunu kapatınca geri çekilerek masadan biraz uzaklaştı ve bir an durup onu seyretti. Bezgin ve bıkkındı ama kararlı değildi.

Bu gece, Lord Kendall'la olan belirsiz ilişkisi bu gece bir sonuca bağlanacaktı. Wescliff'in daveti sona ermek üzereydi. Simon Hunt da geri döndüğüne göre, bu ilişkinin Hunt'la ilgili bir sorun yüzünden bozulmasına izin veremezdi. Omuzlarını geriye atarak, Lillian ile konuşmak üzere odadan çıktı. Birlikte bir plan yapacaklardı. Bu akşam Lord Kendall ile nişanlanacaktı.

On Sekizinci Bölüm

Lillian, kahverengi gözleri sevinçle parlayarak, "Asıl mesele zamanlamada," dedi. Hiçbir komutan, hiçbir seferi Lillian Bowman'ın şu anda gösterdiği kararlılıkla planlamamıştır. Dört arkadaş, arka balkonda oturmuş, soğuk limonatalarını yudumlarken son derece masum görünüyorlardı. Oysa, büyük bir dikkatle, o geceyle ilgili bir plan yapmaktaydılar.

Lillian Annabelle'e, "İştahımızın açılması için yemekten önce bahçede bir gezinti yapmamızı önereceğim," dedi. "Daisy ile Evie de bu önerimi kabul edecekler. "Annemizle Florance Teyze'yi ve o anda yanımızda olan herkesi de birlikte götüreceğiz. Ve...armut ağaçlarının diğer tarafındaki boşlukta seni Lord Kendall ile *flagrante delicto** durumunda yakalayacağımızı umuyorum."

Daisy, "*Flagrante delicto* nedir?" diye sordu. "Yasa dışı bir şeye benziyor."

Lillian, "Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bir romanda okumuştum... ama bir genç kızın şöhretine leke sürecek bir şey olduğundan eminim."

* *flagrante delicto*: suçüstü

Annabelle yarım ağızla güldü. Keşke bu olay beni Bowman kardeşlerin binde biri kadar eğlendirseydi, diye düşündü. On beş gün önce olsa, sevinçten kendinden geçerdi. Ama şimdi, bütün bunlar ona çok yanlış geliyor, avının ağzından bir evlenme teklifi koparma ümidi artık ona mutluluk, heyecan ya da sevinç vermiyor, olumlu bir duygu uyandırmıyordu. Şimdi bunu yapılması gereken bir görev gibi görüyordu. Bowman kardeşler, deneyimli ajanlar gibi plan yaparken, o, endişelerini saklamaya çalışıyordu.

Ama, hepsinden daha gözlemci olan Evie, Annabelle'in gerçek duygularını anlamışa benziyordu. Mavi gözlerinde endişeli bakışlarla, "Bunu gerçekten isss-tediğine emin misin, Annabelle?" diye sordu. Sonra, yumuşak bir sesle, "Bak, bunu yapmak zorunda değilsin," diye ekledi. "Kendall'ı istemiyorsan, sana başka bir koca adayı buluruz."

Annabelle, "Başkasını bulmaya vakit yok," diye fısıldadı. "Hayır, Kendall olmalı... ve bu gece olmalı. Yoksa..."

Evie, Annabelle'e şaşkın bakışlarla bakıyordu. "Yoksa?" Güneş çillerinin üstünü vuruyor, onların genç kızın kadife teninde altın tozu gibi parlamasına neden oluyordu. "Yoksa?"

Annabelle cevap vermedi. Evie ise başını eğip, parmağını bardağının ağzında gezdirmeye başladı. Oraya yapışmış olan şekerli limon posacıklarını alıyordu. Bowman kardeşler, heyecan içinde, armut ağaçlarının bulunduğu bölgenin Kendall'ı tuzağa düşürmek için uygun olup olmadığını tartışıyorlardı. Annabelle, Evie'nin biraz önceki konuya tekrar dönmeyeceğini sanıyordu ama öyle olmadı. Genç kız, yumuşak bir sesle, "Annabelle, Bay Hunt'ın dün gece, geç vakit Stony Cross'a döndüğünü duydun mu?" diye sordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Biri teyzeme söylemiş."

Annabelle, Evie'nin zeki bakışlarıyla karşılaşınca, Evan-geline Jenner'i küçümseyecek olana yazıklar olsun, diye düşündü. "Hayır, duymadım," diye mırıldandı.

Evie, bardağını hafifçe eğerek şekerden bulutlanmış olan limonatanın derinliklerine baktı. Yavaşça, " Sırrımızı saklarsa, karşılığında onunla öpüşmeye söz vermiştin," diye söylendi. "Geçmişte sana onca ilgi gösterdikten sonra, bu öpücüğü neden talep etmediğini merak ediyorum."

Göz göze geldiler ve Annabelle kızardığını hissetti. Gözleriyle Evie'ye daha fazla bir şey söylememesi için yalvarıyordu. Çabucak başını salladı.

Anlayış, Evie'nin yüzünden bir bulut gibi geçti. Alçak sesle, "Annabelle," dedi. "Bu gece diğer kızlarla birlikte seni Lord Kendall ile yakalamaya gelmesem, darılır mısın? Orada yeterinden fazla tanık olacak. Lillian'ın, durumdan habersiz olan bir sürü insanı tanık olarak oraya getireceğinden eminim. En fazlalık olacağım."

Annabelle, mahcup bakışlarla Evie'ye bakıp gülümsedi. "Elbette darılmam. Etik açıdan yanlış bulduğun için mi gelmek istemiyorsun, Evie?"

"Ah hayır, İkiyüzlülük yaptığımı sanma. Ben de suçluyum ve bunu itiraf etmeye hazırım. Bu akşam oraya gelsem de gelmesem de bu entrikanın bir parçasıyım. Sadece..." Durakladı. Sonra yumuşak bir sesle, "Senin Lord Kendall'ı bir erkek olarak, sahip olduğu özelliklerden dolayı iss-tediğini sss..sanmıyorum," diye devam etti. "Ve şimdi seni biraz daha iyi tanıdığım için, onunla evlenmenin seni mutlu edeceğini sanmıyorum."

Annabelle, "Onunla evlenirsem mutlu olurum," diye itiraz etti. Tiz sesi Bowman kardeşlerin dikkatini çekmişti.

Konuşmayı kesip merakla ona baktılar. "Hiç kimse idealerime Lord Kendall kadar uygun olamaz."

Lillian kararlı bir sesle, "Evet, o sana çok uygun," diye onayladı. "Evie, umarım kuşku tohumları ekmeye çalışmıyorsun...bunun için artık çok geç. Kusursuz bir plandan, tam zafere yaklaştığımız anda vazgeçecek değiliz."

Evie hemen başını salladı. Sanki koltuğunda küçülmüştü. "Hayır, hayır...öyle bir şey yapmadım..." Sesi belirsiz duyuluyor, Annabelle'e özür diler gibi bakıyordu.

Annabelle, kararlı bir gülümsemeyle, "Hiç de öyle bir şey yapmıyordu," diye Evie'yi savundu. "Haydi, şu planı bir daha gözden geçirelim, Lillian."

Lord Kendall, Annabelle'in karanlık basmadan önce, yanlarında kimse olmadan bahçede dolaşma önerisini kolyca kabul etti. Hatta bundan memnun olduğu bile belliydi. Hava kararmak üzereydi. Ağır bir hava vardı. Yaprak kıpırdamıyordu. Konuklardan çoğu akşam yemeği için hazırlanıyor ya da salonda veya oyun odasında yelpazelerini sallayarak vakit öldürmeye çalışıyorlardı. Bahçede ise hemen hemen hiç kimse yoktu. Bu şartlar altında, bir genç kız, yanlarında bir şaperon olmadan, bir erkekle bahçede dolaşmak isterse, onun gerçek isteğini hemen hemen her erkek anlardı. Anlaşılan Kendall da birkaç kaçamak öpücüğe karşı değildi ki Annabelle'in onu bahçe setleri boyunca sürükleyerek sarmaşık gülleriyle kaplı taş duvarın arkasına sürüklemesine itiraz etmedi.

Sadece, hafifçe gülümseyerek, "Bana kalırsa yanımıza bir şaperon almalıydık, Bayan Peyton," dedi. "Bu uygunsuz oldu."

Annabelle ona gülümsedi. "Kısacık bir kaçamak yapalım," diye ısrar etti. "Kimse farkına bile varmaz."

Kendall büyük bir zevkle genç kızla birlikte yürümeye devam ederken, gittikçe artmakta olan bir suçluluk duygusu Annabelle'in üstüne ağır bir yük gibi çöküyordu. Bir kuzuyu kesime götürürmüş gibi hissediyordu kendini. Kendall iyi bir adamdı. Tuzağa düşürülüp, evlenmek zorunda kalmayı hak etmiyordu. Annabelle'in daha fazla zamanı olsaydı, olayların kendiliğinden gelişmesini tercih edebilir, Kendall'ın ona içten gelen bir evlilik teklifi yapmasını bekleyebilirdi. Ama bu, Westcliff'in davetinin sonraki hafta sonuydu ve genç kız bu işi bir sonuca bağlamak zorundaydı. Planının bu kısmını kazasız belasız uygulayacak olursa, bundan sonrası çok daha kolay olacaktı. Kendisine, *Annabelle, Lady Kendall*, diye hatırlattı. *Annabelle, Lady Kendall*... Kendini, Hampshire'ın sakin dünyasında yaşayan, arada sırada Londra'ya giden, okul tatillerinde erkek kardeşini evinde ağırlayan saygıdeğer bir genç hanım olarak düşündü. Annabelle, Lady Kendall yarım düzine sarışın çocuk doğuracak, bunlardan bazıları babaları gibi gözlüklü olacaktı. Ve, Annabelle, yani Lady Kendall, hayatının geri kalan günlerini, kocasını tuzağa düşürerek kendisiyle evlenmek zorunda bırakmış oluşunun bedelini ödemeye çalışan sadık bir eş olarak geçirecekti.

Armut ağaçlarının ilerisindeki meydana vardılar. Burada, yerde, çakıltaşlarından oluşan bir yuvarlağın üzerinde taş bir masa duruyordu. Kendall durdu ve Annabelle'e baktı. Annabelle taş masaya dayanmıştı. Hazırlıklıydı. Genç adam, onun omzuna düşen bir bukleye dokundu. Açık kahverengi saçlarındaki altın rengi pırıltıları hayranlıkla seyrediyordu. "Bayan Peyton," diye mırıldandı. "Sizin arkadaşlığınızı tercih etmeye kararlı olduğumu şu ana kadar anlamış olmalısınız."

Annabelle'in kalbi boğazında atıyor, davul gibi gümbürdüyordu. Boğulacağını sandı. Güçlükle, "Ben de...sizinle sohbet etmekten ve yürüyüş yapmaktan büyük bir zevk duydum," diyebildi.

Kendall ona biraz daha yaklaşarak, "Ne kadar güzelsiniz," dedi. "Daha önce, hiç, bu kadar mavi gözler görmemiştim. "Bir ay önce olsa, bu sözler Annabelle'e büyük bir mutluluk verirdi. Kendall yakışıklı ve iyi bir adamdı. Genç ve zengindi. Bir unvan sahibiydi. Aman Tanrım, Annabelle'e ne oluyordu böyle? Yüzü kızarmış, bir heykel gibi hareketsizleşmişti. Kendall ona doğru eğilirken, genç kız, ondan uzaklaşmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Huzursuz ve şaşkındı. Olduğu yerde kımıldamadan durmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Ancak, tam dudakları birbirine değecekken, belli etmemeye çalışarak nefesini içine çekip başını çevirdi.

Derin bir sessizliğe gömülmüşlerdi.

Kendall, "Sizi korkuttum mu?" diye sordu. Sevecen ve yumuşaktı. Simon Hunt'ın küstah tavrından çok uzaktı.

"Hayır. Sebep o değil. Sadece...sadece, bunu yapamayacağım."

Annabelle birdenbire ağrımaya başlamış olan alnını ovuşturdu. Gösterişli elbisesinin içinde omuzları kaskatıydı. Kendinden nefret ediyordu. Yenilginin ağırlığı sesine çökmüştü. "Bağışlayın beni, Sayın Lord," dedi. "Siz tanıma şerefine ulaştığım en kibar erkeklerden birisiniz. İşte bu nedenden, şu anda yanınızdan ayrılmam gerekiyor. Bana duyduğunuz ilgi konusunda size cesaret vermem doğru olmaz. Çünkü ikimiz için ortak bir gelecek söz konusu olamaz."

Kendall'ın şaşırdığı belliydi. "Niçin böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Annabelle acı bir gülümsemeyle, "Siz beni tanımıyor-

sunuz," dedi. "İnanın bana, biz birbirimize uygun değiliz. Bunu yapmamak için ne kadar çaba gösterirsem göstereyim, zaman içinde sizi ezmekten kendimi alamayacağım. Siz de kibar bir beyefendi olduğunuz için itiraz etmeyeceksiniz ve ikimiz de mutsuz olacağız."

Genç kızın sözlerine anlam vermeye çalışan Kendall, "Bayan Peyton," dedi. "Sizi anlayamıyorum..."

"Ben de kendimi anladığımdan emin değilim. Ama üzgünüm. Size her şeyin en iyisini dilerim, Sayın Lord. Ve..." Nefes nefeseydi. Birden güldü. "Dilekler tehlikelidir, öyle değil mi?" diye mırıldandı ve telaşla onun yanından uzaklaştı.

On Dokuzuncu Bölüm

Annabelle patikayı izleyerek eve dönerken kendisine sövüp sayıyordu. Bu yaptığına kendi de inanamıyordu. İstediği her şeye bu kadar yaklaşmışken her şeyi fırlatıp atmıştı. Dişlerinin arasından, "Salak!" diye mırıldandı. "Salak, salak..." Arkadaşları anlaştıkları yere gelince orada kimse olmadığını göreceklerdi. Onlara ne söyleyeceğini bilmiyordu. Belki Lord Kendall, yem torbası boynundan alınmış bir at gibi şaşkın, onun bıraktığı yerde kalacak ve onlarla karşılaşacaktı.

Annabelle arkadaşlarından, avucunun içine konan bu fırsatı teptikten sonra, ona bir koca adayı daha bulmalarını istemeyeceği konusunda yemin etti. Bundan sonra başına gelecek olan her şeyi hak ediyordu. Eve yaklaşırken koşmaya başladı. Dosdoğru odasına gidecekti. Bunda o kadar kararlıydı ki, taş duvarın arkasındaki patikada ağır ağır yürümekte olan bir adama telaştan, az daha çarpıyordu. Birden durdu ve "Özür dilerim," diye mırıldandı. Yoluna devam etmeye kararlıydı. Ama adamın normalden uzun boylu oluşu ve ceketininin ceplerinden çıkardığı günç yanığı, iri elleri onun kimliğini ele verdi. Annabelle şaşkına dönmüştü. Simon Hunt ona bakarken, o geriye doğru birkaç adım attı.

Şaşkın bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı.

Annabelle, Lord Kendall'ın yanından biraz önce ayrılmış olduğundan, ikisi arasındaki farkı görmemesi mümkün değildi. Hunt, akşam karanlığında daha da esmer, daha yağız, iri ve erkeksi görünüyor, gözleri bir korsanın gözlerini andırıyordu. Onda tarihin çok tanrılı dönemlerindeki acımasız kralların havası vardı. Her zamanki gibi mağrur, küstah ve vahşi görünüyordu. Buna rağmen Annabelle'e öyle çekici geliyordu ki genç kız aklını yitirdiğinden emindi. İkiliyi kuşatan hava sanki elektriklenmiş, tutku ve çelişkilerle yüklenmişti.

Hunt genç kızın öfkesini fark etmişti. Konuşmasına giriş yapmaya gerek duymadı. Gözlerini kısarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Annabelle'in duygularını birkaç düzgün cümle halinde dile getirmesi olanaksızdı. Yine de denedi. "Stony Cross'tan bana tek bir kelime söylemeden ayrıldın."

Erkeğin bakışları taş gibi sert ve soğuktu. "Satranç oyununu bozup taşları toplamıştın."

Genç kız, dudağını ısırarak bakışlarını ondan kaçırdı. "Ben... ben dikkatimin dağılmasını istemiyordum."

"Artık dikkatini dağıtan kimse yok. Kendall'ı mı istiyorsun? Al, senin olsun."

Kız, alaycı bir tavırla, "Ah, teşekkür ederim," dedi. "Her şeyi mahvettikten sonra kenara çekilmeniz ne büyük incelik."

Hunt, ona ilgiyle baktı. "Niçin böyle söylüyorsun?"

Annabelle, bu ılık yaz akşamında üşümeye başlamıştı. Bu çok anlamsızdı. Gözünü kararтarak, "Hastalığım sırasında bana hediye edilen botlar," dedi. "Yani şu anda ayağımda olanlar...onları sen almıştın bana, öyle değil mi?"

"Bu önemli mi?"

Kız, "*İtiraf et,*" diye ısrar etti.

Hunt, kısaca, "Evet, onları sana ben aldım," diye cevap verdi. "Önemli mi?"

"Birkaç dakika önce Lord Kendall ile birlikteydim ve her şey planladığım gibi gelişiyordu. Beni öpmek üzereydi. Ama *ben*... Ayaklarımda bu kahrolası botlar varken onun beni öpmesine izin veremezdim. Onu öylece bırakıp gittiğim için kuşkusuz beni deli sanmıştır. Ama, sen haklıydın... O, bana göre değil; fazla kibar. İkimiz, çok uyumsuz bir çift olurduk." Kesik kesik nefes almak için sustu ve Hunt'ın gözlerinin parladığını gördü. Hareketsiz olmasına rağmen, vücudu avının üstüne atılmaya hazırlanan yırtıcı bir hayvanın bedeni gibi gergindi.

Yumuşak bir sesle, "Şimdi Kendall'dan vazgeçtiğine göre, planların nedir?" diye sordu. "Hodgeham'a geri mi döneceksin?"

Bu müstehzi soru Annabelle'i tahrik etmişti. "Öyle bile olsa, bu seni ilgilendirmaz," diye terslendi. Topuklarının üstünde dönerek aksi yönde yürümeye başladı.

Hunt iki adımda ona yetişti. Kızı kollarından tutup kendine çevirdi. Şimdi yüz yüzeydiler. Onu hafifçe sallayarak ağzını kulağına yaklaştırdı. "Oyun bitti," dedi. "Ne istiyorsun, söyle. Sabrım tükenmek üzere."

Erkeğin bedeninden yayılan tertemiz ve erkeksi sabun kokusu kızın başını döndürdü. Onun giysilerinin içine girip kıvrılmak istiyordu. Erkeğin onu bayıltana kadar öpmesini istiyordu. Şeytani bir yakışıklılığı olan, küstah, baş döndürücü, alçak Simon Hunt'ı istiyordu. Ama incinen gururu baş kaldırdı, boğazına düğümlendi. Güçlükle konuştu. Boğuk bir sesle, "Yapamam," dedi.

Hunt başını geri çekerek ona baktı. Gözlerinde hain pı-

rıltılar vardı. "İstediğin her şeye sahip olabilirsin, Annabelle...sadece istemen yeterli."

"Beni aşağılamak istiyorsun, öyle değil mi? Bir gurur kırıntısı bile kalmasını istemiyorsun..."

"Ben mi seni aşağılıyorum?" Tek kaşını soru sorar gibi yukarı kaldırmıştı. "Bunu, iki yıl boyunca, seni her dansa kaldırışımda bana hakaret ettikten sonra mı söylüyorsun?"

Genç kız tehditkâr bir sesle, "Peki, tamam," dedi. Titretitriyordu. "İtiraf edeyim...seni istiyorum. Tatmin oldun mu? Seni istiyorum."

"Ne şekilde istiyorsun? Âşığın olarak mı, kocan olarak mı?"

Annabelle dehşete kapılarak ona baktı. "Ne?"

Hunt ona sarılarak titreyen vücudunu göğsüne bastırdı. Bir şey söylemeden ona baktı. Genç kız, erkeğin ne demek istediğini düşünüyordu.

Zayıf bir sesle, "Ama sen evlenecek bir erkek değilsin," dedi.

Simon, parmağının ucuyla onun kulağına dokundu. "Söz konusu sen olunca, evlenmek istediğime karar verdim."

Bu dokunuş genç kızın kanını tutuşturdu. Düşünemiyordu. "Birinci ayda birbirimizi öldürürüz," dedi.

Hunt gülümseyerek dudaklarını onun şakağına değdirdi. "Olasıdır." Erkeğin dudaklarının sıcaklığı genç kızın bedenine bir haz dalgasının yayılmasına neden oldu. "Ama yine de benimle evlen, Annabelle. Bana kalırsa, bu, senin sorunlarının çoğunu çözecek. Benim sorunlarımın da büyük bir kısmını..."

Kocaman eliyle Annabelle'in sırtını sıvazladı. Titremesini engellemek istiyordu. "Bırak seni şımartayım," diye

fısıldadı. "Bırak seni rahat ettireyim. Şimdiye kadar başını omzuna yaslayabileceğin hiç kimse olmadı, öyle değil mi? Benim omuzlarım güçlüdür, Annabelle." Gür bir kahkaha attı. "Üstelik, tanıdığın erkeklet arasında, ancak ben seni taşıyabilirim."

Genç kız bu istihza dolu sözlere cevap veremeyecek kadar şaşkındı. Simon'ın eli onun ensesine kayarken, "Ama niçin?" diye sordu. Genç adamın parmakları ensesindeki küçük çukura değince, Annabelle nefesini tuttu. "Bana metresiniz olarak sahip olabilecekken niçin evlenme teklif ediyorsunuz?"

Hunt genç kızın boynunu hafifçe okşadı. "Çünkü son birkaç gün içinde, senin kime ait olduğun konusunda hiç kimsesin kafasında bir soru işareti olmasını istemediğimi anladım. Özellikle de senin kafanda."

Annabelle gözlerini kapadı. Simon'ın ağzı, yavaşça, onun kupkuru dudaklarına yaklaşırken, genç kızın içi coşkuyla dolmuştu. Elleri ve sert kolları, kızın arzu dolu bedenini sardı. Ona kendi malı gibi sarılıyordu ama bu sarılışta saygı da vardı. Parmak uçları, teninin en hassas noktalarını arıyor ve bir fısıltı kadar hafif dokunuşlarla onu uyandırıyordu. Genç kız erkeğin, onun dudaklarını aralamasına izin verdi ve ağzının içinde dilini hissedince zevkten inledi. Simon onu yumuşak öpüşlere boğuyor, genç kız gittikçe daha güçlü arzularla ürperiyor, bedenindeki dolması gereken boşlukları giderek daha fazla hissediyordu. Hunt, onun bedeninin arzuyla kıvrandığını hissedince, kollarını gevşetip, uzun uzun öptü. Sonra elini onun ateş gibi yanan yanağına koydu ve baş parmağıyla ipeksi dudaklarını okşadı. "Cevap ver," diye fısıldadı.

Erkeğin elinin sıcaklığı içine işliyor, bedeni ürpertilerle

sarsılıyordu. Yanağını onun avucuna dayadı. Nefes nefese, "Evet," dedi.

Hunt'ın gözleri zaferle parlıyordu. Kızın başını arkaya doğru eğerek onu tekrar öptü. Giderek daha farklı tatlar alıyordu. Avuçlarıyla kızın başını iki yandan kavramış, onu öpmeye devam ediyordu. Annabelle ise derin derin nefes almaya başlamıştı. Birden ciğerlerine çok fazla oksijen doldu ve başı dönmeye başladı. Düşmemek için erkeğin güçlü bedenine yaslanıp ceketine tutundu. Hunt dudaklarını genç kızın dudaklarından ayırmadan genç kızın kolunu kendi boynuna doladı. Onun dengesini bulduğundan emin olunca da belinden kavrayıp kendine çekti. Genç kızı gittikçe artan bir şehvetle öpüyordu. Dudaklarının dokunuşları Annabelle'i çıldırtmak üzereydi.

Sonunda, Simon geri çekilince genç kız inleyerek itiraz etti ama o, Annabelle'i susturmak için eliyle işaret ederken, fısıldayarak artık yalnız olmadıklarını söyledi. Annabelle şaşırmıştı. Mahmur gözlerle etrafına bakınarak erkeğin kollarından sıyrıldı. Karşılarında duran bir grup insan, taş duvar boyunca ilerleyen patikada öpüşen çifti görmemiş olamazlardı. Lillian…Daisy…anneleri… Leydi Olivia ve yakışıklı Amerikalı nişanlısı Bay Shaw…ve nihayet, Lord Westcliff'in ta kendisi. Annabelle, "Aman Tanrım," dedi ve başını çevirip yüzünü Hunt'ın omzuna gömdü. Sanki gözlerini kapamak, onların kayboluvermelerini sağlayacaktı.

Hunt bir şeyler fısıldamak için eğilince, kulağı gıdıklandı. Erkeğin sesi neşeliydi. "Şah-mat!"

İlk konuşan Lillian oldu. "Neler oluyor, Annabelle?"

Annabelle güçlükle arkadaşının gözlerine baktı. Utanmıştı. "Sonuna kadar gidemedim," dedi. "Üzgünüm. Çok iyi bir plandı ve siz kendinize düşeni kusursuz bir biçimde yaptınız…"

Lillian, "Eğer yanlış adamla öpüşüyor olmasaydın başarıya ulaşacaktı," diye cevap verdi. "Tanrı aşkına söyle, ne oldu? Niçin Lord Kendall ile birlikte şeftali ağaçlarının bulunduğu yerde değilsin?"

Hiç kimse böyle bir şeyi bir sürü insanının önünde söylemek istemez. Annabelle tereddüt ediyordu. Başını kaldırıp Hunt'a baktı. Genç adam onu alaycı bir gülümseneyle seyrediyor, nasıl bir açıklama yapacağını merakla bekliyordu.

Uzayan sessilikte, Lord Westcliff durumu anlamış, bir Lillian'a, bir Annabelle'e tiksinerek bakıyordu. "Demek bunun için yürüyüşe çıkmakta o kadar ısrarlıydınız," dedi. "Siz ikiniz, Kendall'ı tuzağa düşürmek için bir plan yapmış olmalısınız."

Daisy, "Ben de bu planın içindeydim," diye itiraf etti. Suçu paylaşmaya kararlıydı.

Wescliff onun sözlerini duymamış gibiydi. Lillian'ın hiçbir pişmanlık belirtisi görünmeyen yüzüne bakıyordu. "Tanrım! Sizi hiçbir şey utandıramaz mı?"

Lillian hazırcevap bir kızdı. "Beni utandıracak bir şey varsa bile," diye cevap verdi; "Henüz bunun ne olduğunu bilmiyorum!"

Annabelle bu kadar utanç verici bir durumda olmasaydı, Westcliff'in yüz ifadesini görünce kahkahayı koyuverirdi.

Lillian kaşlarını çatarak Annabelle'e döndü. "Belki iş işten geçmemiştir," dedi. "Buradaki herkesten, Bay Hunt ile seni birlikte gördüklerini kimseye söylemeyecekleri konusunda söz alırız. Tanık olmayınca da, böyle bir şey olmamış sayılır."

Lord Westcliff bu sözleri duyunca yüzünü buruşturdu. Keyfi kaçmıştı. "Bayan Bowman ile aynı fikirde olmak ho-

şuna gitmese de bunun yapılacak en doğru şey olduğu kanısındayım," dedi. "Bu olayı unutmak herkes için en doğrusu. Bayan Peyton ile Bay Hunt'ı görmedik. Bu nedenle de kimsenin şöhreti lekelenmiş olmadı. Bu da, bu talihsiz olayın sonuçları olmayacağı anlamına gelir."

Hunt, kararlı bir ses ve büyük bir ciddiyetle, "Ah evet, Bayan Peyton'ın şöhreti lekelendi," dedi. "Bu benim yüzümden oldu. Sorumluluktan kaçmak istemiyorum, Westcliff. Ben…"

Westcliff, otoriter bir ses tonuyla, "Pakâlâ istiyorsun," diye ısrar etti. "Bu yaratık yüzünden hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim, Hunt."

Lillian, meydan okur gibi, "*Hayatını mahvetmek mi?*" dedi. "Bay Hunt, evlenmek için Annabelle gibi bir kızdan daha iyisini asla bulamaz! Onun Bay Hunt'a layık olmadığını ima etmeye nasıl cesaret edersiniz. O adam…"

Annabelle, telaşla, "Hayır, Lillian," diye onun sözünü kesti. "Lütfen, Lillian…"

Bay Shaw, kibarca, "İzninizle," diye mırıldandı. Dudaklarında gizlemeye çalıştığı bir gülümseme vardı. Koluna girmiş olan Lady Olivia'nın elini tutarak, eğilip zarif bir selam verdi. Bu selamı kime verdiği belli değildi. "Nişanlımla ben, izninizle ayrılıyoruz," dedi. "Biz, ne bir şey gördük ne de duyduk. Üç Maymun'u oynayacağımızdan hiç kuşkunuz olmasın. Onlar gibi, sağır, dilsiz ve kör olacağız." Mavi gözleri sevecen bir neşeyle parlıyordu. "Şimdi sizleri bu akşam ne görüp ne görmediğinize ya da ne işittiğinize ne işitmediğinize karar vermek üzere yalnız bırakıyoruz. Gel sevgilim." Leydi Olivia'yı elinden tutup çekerek, onunla birlikte malikaneye doğru yürümeye başladı.

Lord, Bowman kardeşlerin, küçük yüzüyle bir tilkiye

benzeyen annelerine döndü. Bayan Bowman kızlarının da içinde olduğu bu planı kabul edemeyeceğini gösteren bir yüz ifadesi takınmış ama konuşulanları kaçırmamak için dilini tatmayı bilmiş, tek bir kelime bile söylemeden kulak kesilmişti. Daisy'nin daha sonra anlattığı gibi, Bayan Bowman asla bir olayın ortasında sinir krizi geçirmez, bunu sonraya saklardı.

Westcliff, "Bayan Bowman," dedi. "Bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceğinizden emin olabilir miyim?"

Lord Westcliff, ya da soyluluk unvanına sahip olan herhangi bir başka erkek, şu anda bu hırslı kadından, kendisini eğlendirmek için, çiçek tarhlarının arasına balıklama atlamasını istese, Bayan Bowman, bunu, üstüne üstlük bir de takla atarak yapardı. "Elbette Sayın Lord…böyle düzeysiz bir dedikoduyu asla yaymam. Kızlarım hayatı tanımazlar. Saf çocuklardır. Bu ahlaksız kızla arkadaş olarak bu tür planlara alet olduklarını görmek bana büyük bir acı veriyor. Bu durumda, sizin gibi bilgili ve deneyimli bir beyefendinin, melek kızlarımın tamamıyla günahsız olduğunu, arkadaşlık ettikleri bu entrikacı kadın tarafından olayın içine çekildiklerini anlayacağından eminim."

Westcliff, iki 'meleğe' kuşku dolu gözlerle bakıp, soğuk bir sesle, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Kolunu Annabelle'in beline dolamış olan Hunt, hiç de dostça olmayan bakışlarla karşısındakilere baktı.

"Siz istediğinizi yapın," dedi. "Bu gece, şu ya da bu şekilde Bayan Peyton'ın şöhreti lekelenecek." Genç kızı da çekerek patika boyunca ilerlemeye başladı. "Gel."

Annabelle, onun kendisini bileğinden çekmesine karşı koymaya çalışarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Eve. Eğer onlar tanık olmayı kabul etmiyorsa, senin şöhretini başkalarının önünde lekelemem gerekecek."

Annabelle, tiz bir sesle, "Dur," dedi. "Seninle evlenmeyi kabul ettim. Şöhretimin tekrar lekelenmesine ne gerek var?"

Hunt, Bowmanlarla Westcliff'ten yükselen itirazları duymazlıktan gelerek, kararlı bir sesle, "Sigorta," diye cevap verdi.

Genç adam Annabelle'in kolunu çekerken, o gitmekte direniyordu. "Sigortaya ihtiyacın yok! Sana verdiğim sözden döneceğimi mi sanıyorsun?"

"Tek kelimeyle, evet." Hunt soğukkanlıydı. Kızı patika boyunca sürüklemeye başladı. "Şimdi nereye gitmemiz gerekir? Malikanenin girişindeki salon uygun olur, sanırım. Orada yeterince insan vardır. Hepsi de senin şöhretinin lekelendiğini görürler. Ya da, belki, bu iş için, oyun odası daha uygun olabilir..."

Annabelle, genç adamla birlikte yürümeye başlarken, "Simon," diye itiraz etti. "*Simon*..." Hunt genç kızın ağzından kendi adının çıktığını duyunca birden durdu ve ona meraklı bir gülümsemeyle baktı.

"Evet, şekerim?"

Westcliff, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Bunları amatör tiyatrocular gecesine saklayalım, olur mu? Bu hazinaya sahip olmakta bu kadar kararlıysan, Hunt, nişanlının şerefini lekelediğini bize daha fazla kanıtlamaya çalışma. Bizi rahat bırakman karşılığında, bunu, buradan Londra'ya kadar yaymaya hazırım. Senden tek ricam, düğününde kirven olmamı istememen. İkiyüzlü olmak istemem."

Lillian, "Ama çok bilmiş bir ukala olmaktan sakınmıyorsun," diye mırıldandı.

Lillian bu sözleri alçak sesle söylemişti ama Westcliff'in duyduğu belliydi. Hızla başını çevirdi ve Lillian'ın özellikle masum bir ifade verdiği yüzüyle karşılaştı. Tehditkâr bir tavırla kaşlarını çatarak, "Size gelince..." diye söze başladı.

O anda, Simon, "Şu halde anlaştık," diye araya girdi ve böylece uzun bir tartışmayı engellemiş oldu. Sonra, erkeklere has o mağrur ifadeyle Annabelle'e baktı. "Şöhretin lekelendi," dedi. "Gel, şimdi gidip anneni bulalım."

Lord esefle başını salladı. Yüzünde, arzusu yerine getirilmemiş olan bir aristokratın küskün ifadesi vardı. Buruk bir sesle, "Şöhretini lekelediği bir kızın ailesine bunu itiraf etmeye bu kadar istekli olan birini hiç duymadım," dedi.

Yirminci Bölüm

Philippa'nın bu haber karşısındaki tepkisi şaşırtıcı bir soğukkanlılık oldu. Marsden ailesinin oturma odasında üçü karşılıklı otururken, Simon ona nişan haberini verdi ve bunun nedenini açıkladı. Philippa'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Ama sesi çıkmadı. Sonra bir sessizlik oldu. Bunu izleyen dakikalarda, Philippa, Simon'a gözünü kırpmadan bakarak, "Bay Hunt," dedi. "Annabelle'in haklarını savunacak bir babası olmadığı için, sizden bazı güvenceler istemek bana düşüyor. Her anne kızına saygılı ve sevecen davranılmasını ister… sizin de bunu kabul etmeniz gerekir."

Simon, "Anlıyorum," diye cevap verdi. Onun ciddiyeti karşısında, Annabelle şaşırmıştı. Dikkati Philippa'da odaklanmış olan genç adamı dikkatle seyrediyordu. "Kızınızın hiçbir şikâyeti olmayacağı konusunda size söz veriyorum."

Philippa'nın yüzünde temkinli bir ifade belirip kayboldu. Annabelle annesinin ne söyleyeceğini anlamıştı. Alt dudağını ısırdı. Philippa, "Sanırım, biliyorsunuz, Bay Hunt," diye mırıldandı. "Annabelle'in drahoması yok."

Simon, gerçekçi bir tavırla, "Evet," diye cevap verdi.

Philippa, sorgulayan bir ses tonuyla, "Ve bu sizin için hiç önemli değil, öyle mi?" diye sordu.

"Hiç önemli değil. Kendime eş seçerken parasal endişelerle hareket etmeme gerek yok. Bu bakımdan şanslıyım. Annabelle bana cebinde tek bir şilin bile olmadan gelse de buna zerre kadar aldırmam. Üstelik ailenizin parasal sorunlarını da çözmek istiyorum. Borçlarınızı üstlenip, faturalarınızı ve borçlu olduğunuz kişilerin alacaklarını ödeyeceğim. Özetle, rahatlamanız için ne gerekiyorsa yapacağım."

Annabelle, Philippa'nın kucağında duran ellerinin bembeyaz olduğunu gördü ve genç kadının sesi derin bir heyecan, rahatlama, utanç ya da üçünden birden kaynaklanan bir ürpertiyle titredi. "Teşekkür ederim, Bay Hunt. Bakın, Bay Peyton hayatta olsaydı her şey çok farklı olurdu…"

"Evet, elbette."

Bir sessizlik oldu. Sonra, Philippa, "Tabii," dedi; "drahoması olmadığı için Annabelle'in harçlığı da olmayacak."

Hunt, sakin bir sesle, "Ben ona Barings'de bir hesap açarım," dedi. "Örneğin, beş bin sterlinlik bir hesapla başlayabiliriz. Gerektikçe, eksilen parayı tamamlarım. Arabasının ve atlarının bakımından, giysilerinden, takılardan doğal olarak ben sorumlu olacağım. Ve, Annabelle, Londra'daki bütün dükkânlardan istediği kadar veresiye alışveriş edebilir."

Annabelle'in başı dönüyordu. Annesinin bu haberlere nasıl tepki gösterdiğini algılayamadı. Elinin altında, kendisine ait, beş bin sterlini olacağı gerçek olamazdı. Bu bir servet demekti. Şaşkınlığı beklentiyle karışmış, ürpermeye başlamıştı. Yıllarca yokluk çektikten sonra, en ünlü modacılarından giyinebilecek, Jeremy'ye bir at satın alabile-

cek, ailesinin evini en lüks mobilyalarla döşeyebilecekti. Buna rağmen, bir evlilik teklifinin hemen ardından gelen bu para konusundaki konuşmalar, Annabelle'in kendisini para için sattığı hissine kapılıp tedirgin olmasına neden olmuştu. Belli etmemeye çalışarak Simon'a bakınca onun gözlerinde, çok iyi tanıdığı o alaycı pırıltıları gördü. Cesur adam onun duygularını hemen anlıyordu. Bunu düşünürken, yanakları, elinde olmadan pembeleşti.

Avukatlardan, sözleşmelerden ve şartlardan söz edilirken Annabelle hiç konuşmadı. Annesinin evlilikle ilgili görüşmelerde pitbul cinsi bir köpek kadar güçlü olabileceğini anlamıştı. Sanki burada bir aşk evliliğinden değil de iş anlaşmasından söz ediliyordu. Bu arada, Philippa Hunt'a Annabelle'e âşık olup olmadığını sormamış, Hunt da bundan söz etmemişti. Bu Annabelle'in gözünden kaçmadı.

Simon Hunt gittikten sonra, Annabelle ile annesi odalarına döndüler. Kuşkusuz burada biraz daha konuşacaklardı. Philippa'nın olağandışı sessizliği genç kızı kaygılandırıyordu. Annabelle kapıyı kapattı ve annesine ne söyleyeceğini düşündü. Onun, Simon Hunt'ı damat olarak kabul etmek konusunda çekinceleri olup olmadığını merak ediyordu.

İkisi yalnız kalır kalmaz, Philippa pencerenin önüne gitti ve gökyüzüne baktı. Hemen sonra da eliyle gözlerini kapadı. Annabelle boğuk bir hıçkırık sesi duyunca korktu. Tereddüt ederek, "Anne..." dedi. Annesinin kaskatı duran sırtına bakıyordu. "Üzgünüm. Ben..."

Philippa onu duymamış gibiydi. "Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı. "Tanrı'ya şükürler olsun." Sesi titriyordu.

Lord Westcliff düğünde Simon'un kirvesi olmayacağını söylemişti ama on beş gün sonra, düğünde bulunmak

için Londra'ya geldi. Asık suratlı ama terbiyeliydi. Kilisede Annabelle'in babasının yerini alarak onu kocasına teslim etmeyi bile teklif etti. Genç kız onu reddetmeyi çok isterdi ama bu öneri Philippa'yı o kadar mutlu etti ki, kabul etmek zorunda kaldı. Hatta, kendisinin bile, Lord'un bu kadar karşı olduğu bir evlilik töreninde böyle önemli bir rol üstlenmesinden haince bir zevk duyduğu söylenebilirdi. Westcliff'i Londra'ya getiren Hunt'la arasındaki güçlü arkadaşlık bağlarıydı. Annabelle bile onların bu kadar yakın kadaşlık olduklarını tahmin etmiyordu.

Lillian, Daisy ve anneleri de kilisedeki özel törende bulundular. Onları oraya getiren, Lord Wescliff'in varlığıydı. Bayan Bowman, çocuklarının, soylu olmayan bir erkekle evlenen, üstelik kızlarını olumsuz etkileyen bir genç kızın düğününe gitmelerine asla izin vermezdi. Ancak, İngiltere'nin en gözde bekârıyla aynı yerde olmak kaçırılacak bir fırsat değildi. Bayan Bowman, Westcliff'in küçük kızıyla hiç ilgilenmeyişinin ve büyük kızını da açıkça küçümseyişinin önemsiz engeller olduğunu ve bunların üstesinden kolayca gelinebileceğini düşünüyordu.

Evie'nin düğüne gelmesi Florence Teyzesi ve annesinin ailesi tarafından maalesef yasaklanmıştı. Genç kız, bunun yerine Annabelle'e uzun ve sevgi dolu bir mektup ve düğün hediyesi olarak, üzerinde pembe ve altın rengi çiçekler bulunan, Sévres marka porselen bir çay takımı göndermişti. Küçük davetli topluluğunun geri kalanı Hunt'ın anne babası ve kardeşlerinden oluşuyordu. Annabelle onları, üç aşağı beş yukarı umduğu gibi bulmuştu. Annesi, kaba hatlı, tıknaz bir kadındı ama güler yüzlü ve cana yakındı. Annabelle aksine neden olacak bir şey yapmadıkça, ona sevecen davranacak gibi görünüyordu. Babası, uzun boylu, iri yarı bir adamdı. Tören boyunca bir kez olsun

gülümsememişti. Oysa, gözlerinin kenarlarındaki çizgiler onun neşeli bir adam olduğunu gösteriyordu. Hunt'ın annesi ya da babası özellikle güzel ya da yakışıklı değillerdi. Ama hepsi de uzun boylu ve siyah saçlı olan beş çarpıcı çocukları vardı.

Jeremy'nin dfüğüne gelebilmesini çok isterdi. Ama o okuldaydı ve Annabelle ile Philippa, onun okulda kalarak yarı yılı tamamlamasına ve Hunt ile Annabelle balayından döndükleri zaman Londra'ya gelmesine karar vermişlerdi. Annabelle, Jeremy'nin, Hunt'ı enistesi olarak kabul etmekte zorlanıp zorlanmayacağı konusunda kararsızdı. Gerçi Jeremy Hunt'tan hoşlanır görünüyordu ama uzun süredir ailenin tek erkeği olmaya alışmıştı. Hunt'ın onu bazı sınırlamalar getirmesi olasıydı ve Jeremy bundan hoşlanmayabilirdi. Bu nedenle, Annabelle, kendisinin de çok iyi tanımadığı bu adamın bütün isteklerini yerine getirmesi düşüncesine fazla sıcak bakmıyordu.

Genç kız, kocasını çok iyi tanımadığını, düğün gecesi, Rutledge Oteli'nin bir odasında onu beklerken öğrendi. Hunt'ın bir çok bekâr gibi, müstakil bir evde oturduğunu sanıyordu. Onun bir evde değil de bir otelin birkaç odadan oluşan suitinde oturduğunu duyunca çok şaşırdı.

Birkaç gün önce, genç kızın şaşkınlığını açıkça belli etmesi karşısında, Hunt, "Ne sakıncası var?" diye sormuştu.

"Şey...bir otelde yaşamak insanın özel hayatını kısıtlar diye düşünüyorum."

"Ben tam aksi kanıdayım. Her alışkanlığımı ve her hareketimi dedikodu konusu yapacak bir hizmetkârlar ordusu olmadan, istediğim gibi girip çıkabiliyorum. Deneyimlerime dayanarak, bir otelde yaşamanın, kent içinde bir malikane taslağında yaşamaktan çok daha kolay olduğunu düşünüyorum."

"Evet ama senin durumundaki bir erkeğin, başarısını başkalarına kanıtlamak için çok sayıda uşağı olmalı."

Hunt, "Özür dilerim," demişti. "Ben şimdiye kadar hep, uşakların yapacakları işlere ihtiyaç olduğu zaman tutmaları gerektiğini düşündüm. Yanımda çalışanları şık birer aksesvar olarak kullanmak hiç aklıma gelmedi."

"Onlar köle değil, Simon!"

"Çoğu uşağın aldığı ücrete bakılırsa, bu tartışılır."

Annabelle, "Eğer bir evimiz olursa, birçok yardımcı tutmak zorunda kalacağız," demişti. "Yoksa benim emekleyerek yerleri silmemi ve ocakları ovmamı mı bekliyorsun?"

Bu sözler Hunt'ın kara gözlerinde hain kıvılcımlar çakmasına neden olmuş ama Annabelle bunu görmemişti. "Seni emekleteceğim sevgilim ama yerleri silmen için değil. Bundan emin olabilirsin." Kızın şaşkınlığını görünce yumuşak bir sesle gülmüş, onu yanına çekerek dudaklarına küçük bir öpücük kondurmuştu.

Genç kız onun kolları arasında hafifçe çırpınarak, "Simon...bırak beni...annem bizi böyle görürse bundan hoşlanmaz," demişti.

"Ya öyle mi? Artık sana istediğim her şeyi yapabilirim. Annen de itiraz edemez."

Annabelle kaşlarını çatarak onu kollarıyla itmiş, "Ah, seni gidi küstah adam! Hayır, Simon, şaka yapmıyorum! Bunu bir karara bağlamamız gerek. Sonsuza dek bir otelde mi yaşayacağız yoksa ikimiz için bir ev satın alacak mısın?" diye sormuştu.

Simon, ondan çabucak bir öpücük daha çalmış ve yüz ifadesine bakıp gülmüştü. "Hangi evi istersen onu satın

alırım, şekerim. Hatta bir ev yaptırmak daha iyi olur. Çün-
kü ben bol ışıklandırmaya ve konforlu banyolara alışkı-
Annabelle artık çırpınmıyordu. "Gerçekten mi? Nere-
de?"

"Sanırım Bloomsburry civarında ya da Knightsbridge'de
uygun bir arsa bulabiliriz."

"Mayfair'e ne dersin?"

Simon böyle bir öneriyi bekliyormuş gibi gülümsemiş-
ti. "Yoksa, Grosvenor ya da St. James gibi, binalarla dolu
bir meydanda oturup, görkemli soylular, demir parmak-
lıklı küçük bahçelerinden içeri girerken, onları pencere-
den seyretmek mi istiyorsun?"

Annabelle, heyecanlanarak, "Ah evet! Bu harika olur,"
diyerek Hunt'ı güldürmüştü.

"Tamam, Mayfair'de bir arsa alırız. Tanrı yardımcım ol-
sun. İstediğin kadar da hizmetçi ve uşak tutabilirsin. Dik-
kat et, 'ihtiyacın olduğu kadar' demedim çünkü bu çok an-
lamsız olurdu. Bu arada, birkaç ay Rutledge'da yaşamaya
dayanabilir misin?"

Annabelle, bu konuşmayı hatırlayarak, büyük odalardan
oluşan otel suitini gözden geçirdi. Odaların döşenmesinde
kadife ve deri kullanılmıştı. Mobilyalar pırıl pırıl parlayan
abanoz ağacındandı. Rutledge'ın insanın oteller konusun-
daki düşüncelerini kökten değiştirdiğini itiraf etmek zo-
rundaydı. Otelin gizemli sahibi Bay Harry Rutledge'ın,
Avrupa kıtasındaki ülkelere özgü bir tarzla Amerika'ya
özgü yeni ve farklı fikirleri birleştirerek, Avrupa'nın en
lüks ve en modern otelini yaratmak istediği söyleniyordu.
Çok büyük bir bina olan Rutledge, tiyatro ve sinemala-
rın bulunduğu bölgedeydi. Capitol Tiyatrosu ile Rıhtım
arasındaki beş adayı kaplıyordu. Ateşe dayanıklı malzeme-
den yapılmıştı. Odalara yemek servisi için özel asansörleri,

her suit için özel bir banyosu ve ünlü lokantaları vardı.
Bütün bunlar Rutledge'ı zengin Amerikalı ve Avrupalı-
ların sık sık uğradığı bir yer haline getirmişti. Annabelle,
Bowman'ların, otelin yüz adet lüks suitinden beşini işgal
etmeleri öğrenince çok sevinmişti. Bu, Hunt'lar bala-
yından döndükten sonra, Annabelle ile Daisy ve Lillian'ın
birbirlerini sık sık görebilecekleri anlamına geliyordu.

Annabelle hayatı boyunca, İngiltere dışına hiç çıkma-
mış, bu nedenle Simon'ın, onu on beş gün kalmak üze-
re Paris'e götüreceğini öğrenince heyecanlanmıştı. Daha
önce anneleriyle birlikte Paris'e gitmiş olan Bowman kar-
deşler ona terzi, şapkacı ve parfümerilerden oluşan bir
liste verdiler. Genç kız, ışık kentini ilk göreceği anı heye-
canla bekliyordu. Ancak, ertesi gün yola çıkacaklardı ama
önlerinde düğün gecesi vardı. Annabelle, yakası ve kolları
dantelle süslü geceliğiyle suitin içinde dolaşıp duruyordu.
Heyecanlıydı. Yatağın yanındaki koltuğa oturup komodi-
nin üstünden saç fırçasını aldı. Bütün gelinlerin bu kadar
tedirgin olup olmadıklarını düşünerek saçlarını fırçalama-
ya başladı. Önündeki saatlerin korkulacak bir şey olup ol-
madığını merak ediyordu. Belki de zevkli saatler olabilirdi.
Tam o sırada kapıda anahtar sesi duyuldu ve Simon'ın ince
uzun, esmer silueti göründü.

Annabelle, omurgasında sinirli bir ürperti hissetti. Sakin
bir tavırla saçlarını fırçalamaya devam etmek için kendini
zorladı. Ancak, fırçanın sapını sıkı sıkı tutuyot, parmakları
titriyordu. Simon'ın bakışları, genç kızın vücudunu örten
ince kumaş ve dantelin üstünde dolaştı. Üstünde hâlâ siyah
düğün giysisi vardı. Yavaşça içeri girdi. Ağır ağır ilerleyerek
gelip, koltukta oturan genç kızın önünde durdu. Yüz yüze
gelebilmeleri için onun önünde diz çökerek Annabelle'i
şaşırttı. Baldırları kızın ince bacaklarına değiyordu. İri bir

el pırıltılı saçlara dokunup, onları okşadı. Sonra Simon, parmaklarını bu gür saçların arasından geçirerek altın ren-gi pırıltıları hayranlıkla seyretti.

Simon özenle giyinmişti ama alnına düşen saçlar, boz-grisi ipek kravatının düğümünün gevşemiş oluşu genç ka-zın gözünden kaçmadı. Fırçayı yere bırakarak, ürkek bir hareketle erkeğin saçlarını düzeltti. Simon'ın parlak siyah ve gür saçları Annabelle'in dokunuşlarıyla titreşiyordu. Sonra, Simon kıpırdamadan beklerken, onun kravatını çözdü. Kalın ipekte genç adamın sıcaklığı vardı. Erkeğin bakışlarındaki ifade, genç kızın midesinde gıdıklanmaya benzer bir şeyler hissetmesine neden oldu.

Simon, "Seni her görüşümde, bunun en güzel halin olduğunu, daha güzel olamayacağını düşünüyorum," diye mırıldandı. "Ama beni her zaman yanıltıyorsun."

Annabelle çözdüğü kravatı onun boynunda bırakıp bu iltifata gülümsedi ve Simon'ın elinin eline değdiğini hisse-dince hafifçe irkildi. Genç adamın ağzının köşesi kıvrıldı. Ona merakla bakıyordu. "Sinirli misin?"

Annabelle başını salladı. Simon onun elini avucuna almış, yavaş yavaş okşuyordu. Sözlerini dikkatle seçe-rek, yumuşak bir sesle, "Sevgilim," dedi. "Sanırım Lord Hodgeham'la deneyimlerin pek zevkli olmamıştır. Ama hemen söyleyeyim ki, bu her zaman böyle olmak zorunda değildir. Güven bana. Korkuların…"

Genç kız, boğuk bir çığlık atarak onun sözünü kesti. "Simon…" Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Çok iyisin. Bunu anlayışla karşılamaya hazır oluşunu takdir ediyorum… Ama…Korkarım ki Lord Hodgeham'la ilişkim konusunda sana karşı tam anlamıyla dürüst davranmadım." Annabelle, onun tuhaf bir şekilde sessizleştiğini ve yüzünde duygudan eser kalmadığını görünce derin bir

nefes alarak cesaretini topladı. "Hodgeham'ın bazı geceler evimize geldiği ve karşılığında faturalarımızı ödediği doğ-rudur ama…" Durakladı. Boğazı daralıyor, konuşmakta güçlük çekiyordu. "Ama, o, beni ziyarete gelmiyordu."

Simon'ın kara gözleri büyüdü. "Ne?"

Genç kız, "Benim onunla hiçbir ilişkim olmadı," diye itiraf etti. "Annemi ziyarete geliyordu."

Simon çok şaşırmıştı. "Tanrı'nın belası!" diye soludu. "Bu hikâye bir yıl kadar önce başladı." Kızın sesinde sa-vunmacı bir tını vardı. "Çaresiz durumdaydık. Bitmek tü-kenmek bilmeyen faturalarımız vardı ve onları ödememiz mümkün değildi. Anneme babamdan kalan para yanlış ya-tırımlar sonucunda gittikçe azalmıştı. Lord Hodgeham bir süredir annemin peşinde dolaşıyordu… Gece ziyaretleri-nin tam olarak ne zaman başladığını bilmiyorum… ama uygunsuz saatlerde, evimizin girişinde, onun bastonu ve şapkasıyla karşılaşıyordum. Borçlarımız ise biraz azalmış-tı. Durumu anlamıştım ama bu konudan hiç söz etme-dim. Oysa etmeliydim." İçini çekerek şakaklarını ovaladı. "Westcliff'in daveti sırasında, Hodgeham, annemden bik-tığını ve benim onun yerini almamı istediğini açıkça söy-ledi. Beni, annemle arasındaki ilişkiyi 'abartarak' herkese anlatmakla tehdit etti. Beni mahvedeceğini söyledi. Onu reddettim ama annem nasıl olduysa, onu susturmayı ba-şardı."

"Onunla ilişkin olduğuna inanmama niçin izin ver-din?"

Annabelle tedirgin bir tavırla omuz silkti. "Bunu sen tahmin ettin… benim bu tahmininin yanlış olduğu-nu söylemem için bir neden yoktu. Çünkü sonumuzun böyle olacağını aklımdan bile geçirmiyordum. Sonra da, Hodgeham'la ilişkim olduğunu tahmin etmene rağmen

bana evlenme teklif ettiğin zaman, bakire olup olmamanın senin için önemli olmadığını düşündüm."

Simon, "Önemli değildi," diye mırıldandı. Sesi her zamankinden değişikti. "Ne olursa olsun, seni istiyordum. Ama şimdi..." Sustu ve şaşkın şaşkın başını salladı. "Annabelle, iyice anlamak istiyorum. Daha önce hiçbir erkekle yatmadığını mı söylemek istiyorsun?" Genç kızın ellerini sımsıkı tutuyordu. Annabelle ellerini çekmeye çalıştı. "Şey...evet."

"Evet, yattın mı hayır, yatmadın mı?"

Annabelle, kelimelerin üstüne basa basa, "Hiç kimseyle yatmadım," dedi ve soran bakışlarla ona baktı. "Bunu sana daha önce söylemediğim için rahatsız mı oldun? Ama bu çay içerken ya da seni kapıdan yolcu ederken söylenecek bir şey değil... 'Buyurun şapkanızı...ha, bu arada söyleyeyim, ben bakireyim' mi diyecektim?"

"Hayır, rahatsız olmadım." Genç kızı düşünceli bakışlarla süzüyordu. "Sadece şimdi seninle ne yapacağımı düşünüyorum."

Annabelle, beklenti içinde, "Ben sana bunu söylemeden önce ne yapmayı düşünüyorduysan onu yapacaksın," dedi.

Simon doğrulup onu da çekerek ayağa kaldırdı ve genç kıza büyük bir dikkatle, adeta incitmemeye özen göstererek sarıldı. Yüzünü onun parlak saçlarına gömüp derin bir nefes alarak kokladı. Aklı karışmış gibiydi. "İnan bana bunun üstesinden geleceğim," dedi. "Ama sanırım, önce sana birkaç şey sormam gerekecek."

Annabelle kollarını erkeğin ceketinin içine sokup ona sarıldı. Simon'ın vücut ısısı gömleğinin ince kumaşı altından hissediliyordu. Genç kız, onun erkek kokan sıcaklığına gömüldü. "Ne soracaksın?" dedi.

O ana kadar Simon'ın konuşmakta güçlük çektiğini hiç görmemişti. Ama o şimdi duraklayarak konuşuyordu. Sanki daha önce bu konularda hiç konuşmamıştı. "Seni neyin beklediğini biliyor musun? Yani...şey...bu konuda yeterli bilgin var mı?"

Annabelle, yanağını onun göğsüne dayamış, kalbinin hızla attığını hissediyordu. Bu, gülümsemesine neden oldu. "Sanırım evet," diye cevap verdi. "Biraz önce annemle konuştuk. Bu konuşmadan sonra içimden düğünün iptal edilmesini istemek geldi."

Simon birden boğuk bir kahkaha attı. "O halde kocalık haklarımı gecikmeden talep etmeliyim." Genç kızın parmaklarını ateş gibi yanan avucuna alıp dudaklarına götürdü. Nefesi kızgın buhar gibiydi. "Annen sana ne anlattı?" diye mırıldandı.

"Temel gerçekleri sıraladıktan sonra, senin istediğini yapmana izin vermemi ve hoşuma gitmeyen bir şey olursa şikâyet etmememi söyledi. Kendimi çok kötü hissedersem de benim adıma açtığın o banka hesabını düşünmemi tavsiye etti."

Annabelle, bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Bunun Simon'ın hoşuna gitmeyeceğini düşünüyordu. Ama genç adam kahkahalarla gülmeye başladı.

"Bu İngiliz düşüncesinden farklı bir şey," dedi. "İlginç." Başını arkaya doğru eğerek genç kızın yüzüne baktı. "Yani seninle kulağına faiz oranları ve para trasferleri fısıldayarak mı sevişmeliyim?"

Kızın elini avucunda çevirerek parmaklarının uçlarına dudaklarıyla dokundu. Annabelle parmaklarını onun kadife izlemini veren dudaklarında gezdirdikten sonra çenesini okşadı. "Gerekmez. Böyle bir durumda her zaman söylenen şeyleri söyle."

"Hayır... her zaman söylenen şeyler sana yetmez." Simon genç kızın yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına ittikten sonra elini onun yanağına koyup eğildi. Dudaklarıyla onun ağzına dokundu ve Annabelle ağzını açana kadar bunu birkaç kez tekrarladı. Elleri ise, onun dantel ve ipeğe bürünmüş olan vücudunda dolaşıyordu. Genç kızın üstünde kaburga kemiklerini sıkan bir korse olmadığı için, ince kumaşın üstünde dolaşan ellerini hisssediyordu. Bu okşayışlar onu titretiyor, meme başlarının duyarlığı artıyordu. Simon'ın eli yavaşça öne kayıp kızın göğsünü avuçlayarak hafifçe kaldırdı. Baş parmağıyla meme başına dokununca Annabelle bir an için nefesini tuttu.

Genç adam, "İlk ilişki, kadınlara genellikle acı verir," diye mırıldandı.

"Evet, biliyorum."

"Sana acı vermek istemem."

Bu sözler genç kıza hem dokundu hem de onu şaşırttı. "Annem, uzun sürmez, dedi."

"Acı mı?"

Annabelle, "Hayır, her şey," diye cevap verince, her nedense, genç adam yine güldü.

"Annabelle..." Dudakları onun boynunda dolaşıyordu. "Seni panaroma tiyatrosunun önünde, çantanda para ararken gördüğüm o ilk andan beri arzuluyorum. Senden gözlerimi ayıramamış, gerçek olduğuna inanamamıştım."

Simon onun kulak memesini ısırırken, genç kız hafifçe irkilerek, "Bütün gösteri boyunca bana bakmıştın," dedi. "Roma İmparatorluğu'nun yıkılışı hakkında hiçbir şey öğrendiğini sanmıyorum."

"Senin dudaklarının o ana kadar öptüğüm en yumuşak dudaklar olduğunu öğrenmiştim."

"İnsanlara değişik bir tarzda yaklaşıyorsun."

"Kendimi tutamadım." Elleri yavaşça kızın vücudunda dolaşmaya devam ediyordu. "Karanlıkta senin yanında durmak çok tahrik ediciydi. Senin güzelliğinden ve sana duyduğum arzudan başka bir şey düşünemiyordum. Işıklar tümüyle sönüp ortalık zifiri karanlık olunca dayanamadım." Erkeklere özü, gurulu bir ses tonuyla, "Sen de beni itmedin," diye ekledi.

"Çok şaşırmıştım!"

"Bu yüzden mi itiraz etmedin?"

Annabelle, "Hayır," diye itiraf etti ve başını kaldırıp yanağını onun yanağına dayadı. "Beni öpmen hoşuma gitmişti. Bunu sen de biliyorsun."

Simon gülümsedi. "Duygularının tek taraflı olmadığını umuyordum," dedi. Kızın gözlerinin içine bakıyordu. Yüzleri o kadar yakındı ki burunları birbirine değiyordu. "Yatağa gel," diye fısıldadı. Sesinde anlaşılmaz bir soru var gibiydi.

Genç kız kesik kesik iç geçirerek başını salladı ve erkeğin onu dört köşesinde dört sütun bulunan, üstü bordo rengi ağır bir ipek kumaşla kaplı, dört yanında ise aynı renk ipek perdeler bulunan yatağa götürmesine izin verdi. Simon perdeleri açarak Annabelle'i kucaklayıp yatağın üstüne koydu. Genç kız ona yanında yer açmak için kenara kaydı. Simon yatağın yanında durmuş, soyunurken genç kızın yüzünü seyrediyordu. Özenle dikilmiş şık gece giysileri ile içinden çıkan vücudun erkeksi gücü arasındaki fark şaşırtıcı ve ürkütücüydü. Annabelle'in tahmin ettiği gibi, genç adamın gövdesi müthiş erkeksi, omuzları yuvarlak, sırtı kavisli, midesi ise kaslıydı. Esmer teni lambanın ışığında kehribar sarısı görünüyor, omuzları dökme demir gibi parlıyordu. Göğsündeki siyah kıllar bile bu et gövdenin yansıttığı gücü yumuşatamıyordu. Annabelle, bunden

daha sağlıklı ve güçlü bir erkek olamayacağını düşündü. Belki, çok moda olan, o soluk benizli, cılız aristokrat tipine uymuyordu....ama Annabelle onu harika buluyordu.

Genç adam yanına uzanınca, heyecan ve korkudan vücudunun her yanına sancılar girdi. Erkek ona sarılırken, "Simon," diye soludu. "Annen, bana, bu gece senin için yapmam gereken bir şey olup olmadığını söylemedi."

Simon'ın elleri onun saçlarında dolaşıyor, parmakları başına değdikçe genç kızın omurgasında ürpertiler oluşuyordu. "Bu gece hiçbir şey yapman gerekmez. Bırak sana sarılayım... dokunayım... sana zevk veren şeyleri keşfedeyim..."

Parmakları geceliğin arkasındaki inci düğmeleri buldu. Annabelle dantelin omuzlarından aşağı kaydığını hissedince gözlerini kapadı. Erkeğin geceliği yavaşça aşağı çekip göğüslerini açtığını anlayınca irkilerek, "Müzik odasındaki akşamı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Beni pencerenin önünde öpmüştün."

Simon, geceliğin kollarını da aşağı kaydırken, "Her anını hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Nereden aklına geldi?"

Genç kız, "O geceyi unutamadım," diye itiraf etti. "Hep düşündüm." Erkeğin geceliği aşağı indirip çıkartmasına yardım etmek için hafifçe kıpırdadı. Kıpkırmızı olmuştu.

Simon, "Ben de unutamadım," dedi. Eli kızın göğsüne gitti. Onun yuvarlak memesini avucuna aldı. Meme başı avucunun içinde sertleşene kadar bekledi. "Ateşli bir çift olacağız. Bu kadarını beklemiyordum."

Annabelle parmaklarını onun bel kemiğinin ve iki yandaki kaslarının üstünde gezdiriyordu. "Her zaman böyle olmaz mı?" diye sordu.

Genç kız ona yavaşça dokunuyordu ama erkeğin nefesi hızlanmıştı. Onun üstüne eğilirken, "Hayır," diye mırıldanarak bacağını kızın sımsıkı bitiştirdiği bacaklarının üstüne koydu. "Bu, sık rastlanmayan bir şeydir."

Annabelle, "Niçin..." diye söze başladı ama arkasını getiremedi. Hafifçe inleyerek sustu. Simon onun göğsünü okşuyordu. Sonra onun ince bedenini iki eliyle kavrayarak göğsünün üstüne eğildi. Kızın meme başına dokunan dudakları sıcak ve yumuşaktı. Meme başını ağzına alıp diliyle dokununca genç kız küçük bir çığlık attı. Kıvranmaya başlamış, bacakları kendiliğinden aralanmıştı. Simon bu arahğı hemen kıllı baldırıyla doldurdu. Ağzı ve elleri, ağır ağır genç kızın bedeninde dolaşıyor, Annabelle onun başını okşayıp, parmaklarını saçlarının arasına sokuyordu. Bunu yapmayı uzun süredir istiyordu. Simon onun bileklerini, dirseklerinin içini, kaburgalarının arasındaki çukurları öpüyor, dokunulmadık yerini bırakmıyordu. Annabelle onun istediğini yapmasına izin veriyor, dudaklarının sıcak ve nemli yumuşaklığıyla çelişki oluşturan hafifçe belirgin hale gelmiş sakalı tenine değdikçe ürperiyordu. Ama Simon onun göbeğine gelip dilini bu küçük çukura değdirdiği zaman, dehşet içinde nefesini içine çekerek yan dönüp ondan uzaklaştı. "Hayır, Simon.... Ben...lütfen."

Erkek hemen yukarı doğru uzanıp onu kollarına aldı ve kıpkırmızı olmuş yüzüne bakarak gülümsedi. Boğuk bir sesle, "Çok mu ileri gittim?" diye sordu. "Özür dilerim. Bir an , bunun senin için yeni olduğunu unuttum. Gel, sana sarılayım. Korkmadın, öyle değil mi?"

Genç kız cevap vermeye fırsat bulamadan erkeğin dudaklarını ağzında hissetti. Simon'un göğsündeki tüyler kaba bir kadife gibi göğüslerine sürtünüyor, meme başları, her nefes alışında onun göğsüne dokunuyordu. Boğazından, duyduğu zevki yansıtan alçak sesler yükseliyor, diren-

ci kırılıyordu. Genç adamın parmakları karnına kaydı, dizi kızın bacaklarının arasına iyice gömüldü. O zaman Annabelle nefesini hızla içine çekerek bekledi. Erkek dizleriyle kızın bacaklarının arasındaki açıyı genişletip parmaklarıyla yumuşak tüylerini okşadı ve aşağılara kaydı. Şimdi onu hafif hareketlerle okşuyordu.

Genç kız, onun ağzının altında, nefesini içine çekti. Vücudu ateş gini yanıyordu. Erimek üzereydi. Şehvetten deriler pence pençe kızarmıştı. Kalbi hızla çarpıyor, duyduğu zevk arttıkça bedeni sertleşiyordu. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak Simon'dan uzaklaştı ve gözlerini açarak ona baktı.

Simon yan yatmış, dirseğine dayanmıştı. Saçları dağılmış, gözler, şehvet ve zevkle parlıyordu. Genç kızın neler hissettiğini ve korkusunu anlamış gibiydi. Gülümseyerek, "Bir yere gitme," diye mırıldandı. "İşin en zevkli yanını kaçırmak istemezsin, öyle değil mi?" Onu tekrar, yavaşça altına çekti ve vücudunu okşayarak düzeltti. Dudaklarını yanağına bastırarak, "Canını yakmayacağım, sevgilim," diye fısıldadı. "İzin ver, sana zevk vereyim."

Şimdi sevgi sözcükleri mırıldanarak onu okşuyor, öpüyordu.

Annabelle ona bakarken dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Banka hesabımı unuttum," dedi. Simon güldü.

Simon, Annabelle'i koltuğunun altına alarak, "Bu yataktan hiç çıkmayabilirim," diye mırıldandı.

Annabelle yarı uykulu bir sesle, "Hem de nasıl çıkacaksın!" dedi. "Yarın beni Paris'e götüreceksin. Bana söz verdiğin balayından mahrum kalmak istemiyorum."

Simon, onun dağınık bukleleriyle oynayarak, "Hayır, tatlı eşim...hiçbir şeyden mahrum olmayacaksın," dedi. Sesinde bir gülümsemenin izleri vardı.

Yirmi Birinci Bölüm

Simon ile Annabelle'in iki hafta süren balayında, genç kız hiç de zannettiği kadar gerçekçi olmadığını anladı. Deneyimsizlik ve İngilizlere has gururun karışımıyla, her zaman, Londra'nın bilgi ve kültürün merkezi olduğunu düşünmüştü. Ama Paris yeni bir keşifti. Kent şaşırtıcı ölçüde moderndi. Londra, onun ancak taşralı bir kuzeni olabilirdi. Paris bütün entelektüel ve sosyal gelişmeleri içinde barındırmasına rağmen, birer sanat eseri olan binaların arasında kıvrıla kıvrıla uzanan, karanlık, dar ve çarpık çıkmaz caddeleri insana Ortaçağ izlenimi veriyordu. Bu, eski kiliselerin Gotik kulelerinden Arc de Triomphe'un ihtişamına kadar uzanan binaların yanında insanın duyularına karman çorman bir saldırıydı.

Kaldıkları otel, *Coeur de Paris* Sen nehrinin sol kıyısındaydı. Montparnasse sokağındaki baş döndürücü mağazalarla, Saint-Germain-des-Pres'nin üstü kapalı pazarları arasındaydı. Bu pazarlarda, çeşit çeşit egzotik mallar ve kumaşlar, danteller, parfümler satılıyordu. *Coeur de Paris*'nin suitleri insanların görsel zevklerine hitap etmek üzere tasarlanmıştı. Örneğin banyoda – ona *salle de bain* deniyordu –, yerler pembe mermerdi. Duvarları İtalyan yapısı

fayanslarla kaplıydı. Banyodan sonra dinlenmek için, altın yaldızlı, Rokoko stilinde bir kanepe, yıkanmak için, her birinin kendine özgü su ısıtıcısı ile soğuk su deposu olan, bir değil, iki adet porselen küvet vardı. Banyo yapan müşterilerin, suyun içinde dinlenirken seyretmesi için, küvetlerin üstüne oval biçimde manzara resimleri yapılmıştı. Bütün İngilizler gibi, Annabelle de, yıkanmanın sağlıkla ilgili olduğu ve mümkün olduğunca çabuk yapılması gerektiğini öğrenerek büyümüştü. Bunun bir eğlence olması gerektiğini düşünmek çok hoşuna gitti.

Bir erkekle bir kadın, özel bir yemek odası talep etmeden, bir lokantada, aynı masada yemek yiyebiliyorlardı. Genç kız buna bayıldı. Üstelik yemekler, kırmızı şarapla pişirilmiş, yanında küçük soğanlar bulunan yumuşacık horoz eti, kendi yağında kızartılmış, kızarmış derisinin altındaki, erimek üzere olan yumuşacık ördek eti, yoğun yer mantarı sosunda pişmiş iskorpit balığı çok güzeldi. Sonra bir de tatlılar vardı... yoğun kremayla süslenmiş alkollü pastalar, içlerinde kat kat kuru yemişler ve meyve şekerlemeleri olan muhallebiler... Bu kadar güzel yemekleri hiç yememişti. Her gece, Annabelle'in tatlı seçmekte ne kadar zorlandığını gören Simon, generallerin bile savaşa giderken, onun armutlu tart ile vanilyalı sufle arasında seçim yaparken gösterdiği dikkat ve özeni göstermediklerini söylüyordu.

Bir akşam, Simon onu yarı çıplak kızların dans ettiği bir bale gösterisine, bir başka gece de açık saçık şakaların yapıldığı bir komedinin oynandığı bir tiyatroya götürdü. Simon'ın tanıdıklarının düzenlediği balolara ve akşam yemeklerine de gidiyorlardı. Bu tanıdıklardan bazıları Fransız vatandaşı, bazıları da turistler ya da İngiltere, Amerika ve İtalya'dan gelmiş olan göçmenlerdi. Bazıları hissedar ol-

dukları şirketlerde yönetim kurulu azası, bazıları da denizcilik ya da demiryolu taşımacılığı ile ilgili yatırımları olan iş adamlarıydı. İlk gittikleri davette, Simon birkaç kişiyle birden selamlaşınca, Annabelle, şaşkınlık içinde, ona, "Bu kadar çok insanı nereden tanıyorsun?" diye sormuştu.

Simon gülmüş ve yumuşak bir sesle, "Seni duyan da, dünyada, İngiliz soylularından başka insanlar da olduğunun farkında olmadığını zanneder," demişti. Aslında, Annabelle, bunun gerçekten farkında değildi. Şimdiye kadar, o dar çevrenin dışına göz atmak aklına bile bile gelmemişti. Bu adamlar, Simon gibi, sadece ekonomik açıdan, elit sınıfa mensuptular. Servet sahibi olmak için çalışıyorlardı. Birçoğu, sanayi tesislerin çevresinde oluşan ve gittikçe büyümekte olan kentlerin, maden ocaklarının, fabrikaların, değirmenlerin, döküm tesislerinin, mağazaların ve sahiplerdiler. Çalışma alanlarının tek bir ülkeyle sınırlı olmadığı anlaşılıyordu. Eşleri, alışveriş yapıp, Parisli terzilere giysiler diktirirken, erkekler kafelerde ve özel kulüplerde politika ve iş hayatı hakkında bitmez tükenmez sohbetlere dalıyorlardı. Çoğu sigara adı verilen , ince kâğıtlara sarılı tütün içiyordu. Bu Mısırlı askerler arasında başlamış ve çabucak anakaraya yayılmış olan bir modaydı. Akşam yemeklerinde, şimdiye kadar Annabelle'in yanında hiç bahsedilmemiş olan konulardan, hiç duymadığı ve kesinlikle gazetelere yansımamış olan olaylardan söz ediyorlardı.

Annabelle, kocası konuştuğu zaman, diğer erkeklerin onu dikkatle dinlediklerini ve birçok konuda onun fikrini aldıklarını fark etmişti. Simon İngiliz soylularının gözünde önemsiz biri olabilirdi ama o çevrenin dışında nüfuz sahibi olduğu bir gerçekti. Lord Westcliff'in ona niçin bu kadar değer verdiğini şimdi anlıyordu. Simon kendi alanında önemli bir adamdı. Erkeklerin ona gösterdikleri saygıyı

ve onun kadınlarda uyandırdığı o dişi heyecanı görünce, Annabelle kocasını farklı bir açıdan görmeye başladı. Onu –Simon'ı– sahiplenmeye, yemekte yanına bir kadın oturup onun dikkatini çekmeye çalıştığı ya da bir kadın işveli bir eda ile Simon'ın bu valsi kendisiyle yapması gerektiğini söylediği zaman kocasını kıskanmaya başladı.

Gittikleri ilk baloda, Annabelle, ön taraftaki bir salonda, birkaç kibar bayanla sohbet ediyordu. Bunlardan biri Amerikalı bir silah fabrikatörünün eşi, diğer iki hanım ise, sanat eserleri ticareti yapan iki Fransızın eşleriydi. Onların Simon hakkındaki sorularını güçlükle cevaplarken, kocası hakkında ne kadar az şey bildiğini düşündü ve bir süredir kendisinden bahsettikleri kocası onu dansa kaldırmaya gelince rahatladı. Simon'un üstünde kusursuz bir siyah takım elbise vardı. Onu görünce kızaran, gülüşmeye başlayan hanımları kibarca selamladıktan sonra, Annabelle'e döndü. Yandaki balo salonunda, orkestra güzel bir melodi çalmaya başlayınca, göz göze geldiler. Annabelle müziği tanımıştı…bu Londra'da çok ünlü olan bir valstı. O kadar güzel ve baştan çıkarıcıydı ki, Annabelle ve arkadaşları, bu vals çalarken, köşede oturmanın bir işkence olduğuna karar vermişlerdi.

Simon kolunu uzattı ve Annabelle, geçmişte yüzlerce kez onun dans etme teklifini reddettiğini hatırlayarak onun koluna girdi. Simon'ın sonunda istediğini elde ettiğini düşünerek gülümsedi. "Sen her zaman her istediğini elde eder misin?" diye sordu.

Genç adam, "Kimi zaman istediğim kadar çabuk olmuyor," dedi. Balo salonuna girdikleri zaman elini Annabelle'in bileğine koyup onu dans eden çiftlerin yanına götürdü.

Annabelle, bunun sıradan bir danstan çok daha önemli

bir şey olacağını hissetmişti. Sinirliydi. Ona yaklaşırken, "Bu benim en sevdiğim valstir," dedi.

"Biliyorum. Bu yüzden seni dansa kaldırdım."

Annabelle, kuşkulu bir gülüşle, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Bowman kardeşlerden biri söylemiş olmalı."

Simon eldivenli eliyle onun parmaklarını kavrarken, olumsuz anlamda başını salladı. "Bu vals çaldığında, birçok kereler senin yüz ifadeni gördüm. Yerinden fırlamaya hazır gibiydin."

Annabelle'in dudakları şaşkınlıkla aralandı ve ona merakla baktı. Bu kadar derin bir duyguyu nasıl anlamış olabilirdi? Ona karşı her zaman isteksiz ve uzak davranmıştı. Buna rağmen o, kendisinin bir müzik parçasına gösterdiği tepkiyi bile izlemişti ve hatırlıyordu. Bunu düşününce gözleri yanmaya başladı ve hemen gözlerini başka yöne çevirdi. Birden coşan duygularına hâkim olmaya çalışıyordu.

Simon onu vals yapan çiftlerin arasına çekti. Kolları güçlü, arkasında duran eli sağlam ve güven vericiydi. Ona uyum sağlamak, etekleri parlak döşemeyi süpürür ve hafifçe bacaklarına dolanırken, kendini bırakıp onun ritmine uymak o kadar kolaydı ki. Büyüleyici müzik kızın her yanına nüfuz ediyor, boğazındaki ağrıyı geçiriyor, ona coşkun bir zevk veriyordu.

Simon ise bir zafer anının tadını çıkarıyordu. İki yıl süren bir kovalamacadan sonra, onunla vals yapıyordu. En güzeli de, Annabelle'in danstan sonra onun olacak oluşuydu…onu otele götürecek, soyacak ve sabaha kadar onunla sevişecekti.

Kızın bedeni kollarının arasında yumuşak ve esnek, omzunda duran eldivenli eli çok hafifti. Çok az kadın dansta ona böyle kolayca uyum sağlamıştı. Sanki Anna-

belle, Simon'ın onu ne tarafa götüreceğini daha o düşünmeden biliyordu. Bunun sonucunda, pistte uçar gibi dans ediyorlardı.

Simon karısını tanıdıklarına tanıştırdığında onların gösterdiği tepki, onu hiç şaşırtmıyordu. İnsanlar genç çifti birkaç kelimeyle tebrik ediyorlar, kıskanç bakışlarla onları süzüyorlar, erkekler aralarında bu kadar güzel bir kadını taşımanın bir yük olacağını fısıldaşıyorlardı. Son zamanlarda sevişmeyle geçen uykusuz gecelerden sonra, Annabelle'in yüzündeki gerginlik kaybolmuş, böyle bir şey eğer mümkünse, genç kadın daha da güzelleşmişti. Yatakta sevecen, hatta işveliydi. Yerinde duramıyordu. Bir gece önce, sportmen bir fok balığı gibi, kocasının üstüne çıkıp, göğsünü ve omuzlarını öpücüklere boğmuştu. Simon ondan böyle şeyler beklemiyordu. Geçmişte tanıdığı güzel kadınların hepsi, kımıldamadan sırt üstü yatıp, kendilerine tapınılmasını beklerlerdi. Annabelle ise onu uzun süre okşayıp tahrik etmiş, sonunda Simon daha fazla dayanamamıştı. Genç kadın kıkırdayarak itiraz edip onunla işinin bitmediğini söylerken kocası üstüne çıkmış, "Şimdi ben seni bitireceğim," diyerek, onu şakacıktan tehdit etmiş ve Annabelle'i zevkten inim inim inletmişti.

Simon, ilişkilerinin sürekli bir uyum içinde yürüyeceğini düşünmüyordu. İkisi de yapıları gereği fazlasıyla bağımsız ve güçlüydüler. Bu durumda, çatışmaların olması kaçınılmazdı. Bir soyluyla evlenme şansını elinin tersiyle itmiş olan Annabelle, her zaman hayalini kurmuş olduğu hayat tarzıyla arasındaki kapıyı kapatmıştı. Bunun yerine, çok farklı bir yaşam biçimine uyum sağlaması gerekecekti. Westcliff ve bir iki başka soylu arkadaşının dışında, Simon'ın aristokratlarla çok sınırlı bir ilişkisi vardı. Onun dünyası, daha çok kendisi gibi iş adamlarından

oluşuyordu. Bunlar, kendilerini para kazanmaya adamış ve bundan mutluluk duyan, incelikten yoksun adamlardı. Bu iş adamları, Annabelle'in tanıdığı kültürlü sosyal sınıftan çok farklıydı. Yüksek sesle konuşuyorlar, sık sık bir araya geliyorlar, buluşmaları çok uzun sürüyor, gelenek ve terbiye kurallarına hiç saygı göstermiyorlardı. Simon, Annabelle'in bu kişileri evinde ağırlayabileceğinden emin değildi ama o, istekli görünüyordu. Genç adam onun çabalarını, genç kadının tahmin edebileceğinden çok daha iyi anlıyor ve takdir ediyordu.

Simon çok iyi biliyordu ki, iki akşam önce, Annabelle'in olgunlukla karşıladığı bir olay yüzünden , onun yerinde başka bir kadın olsa, gözyaşlarına boğulurdu. Zengin bir Fransız mimar ve eşi tarafından verilen bir akşam yemeği davetine gitmiştiler. Konukların sayısı çok fazlaydı. Şarap su gibi akıyor, her şeyin mümkün olabileceği bir kargaşa hüküm sürüyordu. Simon, ev sahibi ile özel bir şey konuşmak için, eşini masada birkaç dakikalığına yalnız bırakmış ve geri döndüğünde, onu iki erkek tarafından bir köşeye sıkıştırılmış olarak bulmuştu. Adamlar, hangisinin Annabelle'in ayakkabısından şampanya içebileceğini saptamak için yazı tura atıyorlardı.

Gerçi her şey bir şaka havasında cereyan ediyordu ama, genç kadının tedirginliğinin Annabelle'in ayakkabısından şampanya içmek konusunda birbirine rakip olan iki erkeğin çok hoşuna gittiği açıkça belliydi. Kalitesiz zevklere sahip, bu yaradılıştaki insanlar için, başkasını, özellikle de masum kişileri utandırmaktan ve küçük düşürmekten daha zevkli bir şey olamazdı. Annabelle, olayı hafife almaya çalışıyordu ama bu pis şaka onu üzmüştü ve yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı. Yerinden kalkarak, sığınabilecek bir yer bulmak amacıyla çevresine bakınıyordu.

Simon soğukkanlı tavrını bozmadan masaya yaklaşıp elini karısının kasılmış omzuna koymuş, baş parmağıyla da onun ense kökünü okşamaya başlamıştı. O zaman, onun biraz rahatladığını ve kendisine bakarken, yüzündeki pembeliğin solmakta olduğunu fark etmişti. "Ayakkabımdan kimin şampanya içeceği konusunda tartışıyorlar," diye solumuştu. "Bunu ben önermedim ve nasıl engel olabileceğimi..."

Simon, gerçekçi bir tavırla onun sözünü kesmişti. "Bu kolayca çözümlenebilecek bir mesele." Erkeklerin karısını küstahça rahatsız etmelerine Simon'ın nasıl tepki vereceğini görmek isteyenlerin yavaş yavaş çevrelerinde toplanmakta olduklarının farkındaydı.

Karısına kibar ama kararlı bir tavırla, "Otur, sevgilim," demişti.

Tedirgindi. "Ama ben..." diye söze başlamış ama arkasını getirememiş, Simon önünde diz çökünce şaşırmıştı. Genç adam, elini onun eteğinin altına uzatmış ve boncuklarla işli ayakkabılarının ikisini de ayaklarından çıkarmıştı. "Simon!" Annabelle dehşete kapılmış, gözleri büyümüştü.

Simon ayağa kalkarak ayakkabıların birini daha önce bu konuda tartışan beylerden birine, diğerini de ötekine uzatmış, "İkiniz de birer tekini alabilirsiniz, beyler," demişti. "Bunları giyen bayanın bana ait olduğunu bildiğiniz sürece sakıncası yok."

Sonra, çıplak ayaklı karısını kucağına alarak odadan çıkarmıştı. Bu sırada konuklar kahkahalar atarak Simon'ı alkışlıyorlardı. Evden çıkmak üzereyken, elinde bir şampanya şişesiyle yemek salonuna doğru yürüyen garsona rastlamışlardı. Simon, "Onu biz alacağız," demiş ve garson, ağır şişeyi Annabelle'e vermişti.

Simon, Annabelle'i arabaya kadar kucağında taşımıştı. Bu arada Annabel, kolunu kocasının boynuna dolamış, diğer eliyle şampanya şişesini sıkı sıkı tutuyordu. Genç adam, "Bu gidişle ayakkabılarına bir servet ödemek zorunda kalacağım," dedi.

Kızın gözlerinin içi güldü. Neşeli bir sesle, "Otelde başka ayakkabılarım var," dedi. "Onların birinden şampanya içmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır, sevgilim. Şampanyayı senden içeceğim."

Genç kadın önce ona şaşırarak bakmış, sonra ne demek istediğini anlayınca yüzünü omzuna gömmüştü. Kulağı kıpkırmızıydı.

Simon bu olayı ve onu izleyen zevk anlarını hatırlayarak, kollarının arasındaki kadına baktı. Sekiz kollu şamdanların pırıltılı ışığı onun kendisine bakan gözlerine vuruyor, mavi gözbebeklerinin çevresindeki renkli halkada oynaşarak genç kızın gözlerini yıldızlı bir yaz gecesine dönüştürüyordu. Annabelle ona, daha önce hiç göstermediği, duygu yüklü bakışlarla bakıyordu. Hiç sahip olamayacağı bir şeyi özler gibiydi. Bu bakış erkeği kaygılandırdı. Onu, mümkün olan her şekilde tatmin etmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bu bakışlarla isteyeceği hiçbir şeyi reddetmesi mümkün değildi. Onların yakınlığı salondaki diğer çiftlerin de dikkatini çekmişti. Simon rüyada gibiydi. Na tarafa gittiğinin, nasıl dans ettiğinin farkında bile değildi. Uzun bir süre dans ettiler. Sonunla insanlar, kuru bir sesle, bir karı kocanın, bir baloda birbirlerinden hiç ayrılmamalarının uygun olmadığını, balayından sonra birbirlerinden bıkacaklarını dile getirmeye başladılar. Simon bu sözler karşısında gülümsemekle yetindi ve Annabelle'in kulağına, "Benimle daha önce hiç dans etmediğine şimdi pişman mısın?" diye fısıldadı.

Genç kadın, fısıldayarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Bu seni tahrik etti. Öyle yapmasam bıkardın."

Simon alçak sesle güldü ve kolunu onun beline dolayarak, salonun kenarına götürdü. "Böyle bir şey asla olmazdı. Senin her yaptığın ya da söylediğin şey benim ilgimi çekiyor."

Annabelle, kuşkulu bir sesle, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Lord Westcliff beni sığ ve bencil buluyor. Buna ne dersin?"

Yüz yüzeydiler. Simon elini duvara dayayıp, genç kadını korumak ister gibi üzerine eğildi. Sesi çok yumuşaktı. "O seni tanımıyor," dedi.

"Sen tanıyorsun, öyle mi?"

"Evet, ben seni tanıyorum." Uzanıp, genç kızın boynuna yapışmış olan nemli bir saç teline dokundu. "Kendini dikkatle korursun. Kimseye bağımlı olmaktan hoşlanmazsın. Kararlı ve iradeli bir insansın. İlkelerine sadıksın. İnatçı olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim. Ama asla bencil değilsin. Senin kadar zeki olan hiç kimse de sığ olamaz." Parmağı Annabelle'in kulağının arkasındaki saçların arasına kaydı. Gözlerinde alaycı bir pırıltı belirdi. "Seni baştan çıkarmak da çok kolay," diye ekledi. "Bu harika bir şey."

Annabella şakacıktan öfkelenmiş gibi yaparak bir kahkaha attı. Yumruğunu sıkarak, ona vurmaya hazırlanıyormuş gibi, yukarı kaldırdı. "Sadece senin için!"

Simon gülerek onun yumruğunu iri eliyle havada yakaladı ve mafsallarını teker teker öptü. "Şimdi karım olduğuna göre, Westcliff evliliğimiz ya da senin hakkında tek bir kelime söylememesi gerektiğini çok iyi biliyor. Söylerse, hiç düşünbmeden onunla arkadaşlığıma son veririm."

"Ah, ama bunu asla istemem. Ben..." Aklı karışmıştı. Kocasına baktı. "Benim için bunu yapardın, öyle mi?"

Simon, kızın kahverengi saçlarının arasındaki altın rengi bir saç teline dokundu. "Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok." Bu vaat samimiydi. Simon sözüne sonuna kadar sadık biriydi. Annabelle'in onunla evlenmeyi kabul etmesi karşılığında, genç kız onun sadakat ve desteğine koşulsuz ve sınırsız biçimde sahip olacaktı.

Bu konuşmadan sonra Annabelle bir süre hiç konuşmadı. Onun sessizliğine anlam veremeyen Simon yorgun olduğuna karar verdi. Ama, o akşam, Coeur de Paris'teki odalarına döndükleri zaman, genç kadın kendini kocasına yeni bir şevkle sundu. Kelimelerle söyleyemediğini bedeniyle söylemek istiyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Simon söz verdiği gibi, cömert bir kocaydı. Karısının Fransa'da ısmarladığı çok sayıda elbise ve aksesuarın parasını hemen ödedi. Bunlar hazır olduğunda Londra'ya gönderilecekti. Bir ikindi vakti, Annabelle'i bir kuyumcuya götürerek hoşuna gidenleri seçmesini söyledi. Annabelle, siyah kadifenin üstüne dizilmiş olan bir dizi pırlanta, zafir ve zümrütlere bakarak olumsuz anlamda başını salladı. Yollarca sahte takılar takmış, giysileri üç kez ters yüz edilmiş, tutumlu olmayı âdet edinmişti. Şimdi bu huyundan vaz geçmesi kolay değildi.

Simon, küçük çiçekler gibi birbirine geçmiş sarı ve beyaz pırlantalardan yapılmış bir gerdanlığı eline alarak, "Hiçbirini beğenmedin mi?" diye sordu. Gerdanlığı kızın çıplak boynuna koyarak, pürüzsüz teninin üstünde pırlantaların parlayışını hayranlıkla seyretti. "Bunu beğendin mi?"

Kuyumcu heveslenmişti. "Bu gerdanlığa uygun küpeler var, hanımefendi," dedi. "Et aussi, bu parçaya çok yakışan bir bilezik!"

Annabelle, "Çok güzel," diye cevap verdi. "Yalnız...

şey... bir dükkâna girip, bir kutu şekerleme alır gibi bir gerdanlık almak çok tuhaf geliyor."

Genç kadının çekingenliğine bir anlam veremeyen Simon, ona dikkatle bakıyordu. Bu arada, durumu anlaşıyla karşılayan kuyumcu arka tarafa çekilmişti. Simon, gerdanlığı yavaşça kadife kumaşın üstüne bıraktı ve Annabelle'in elini avucuna aldı. Baş parmağıyla genç kadının parmaklarının üstünü okşuyordu. "Ne oldu, şekerim? Buradaki takılar zevkine uygun değilse, başka kuyumcular var..."

"Hayır, sorun o değil. Korkarım, hiçbir şey satın almaya o kadar alıştım ki, şimdi alabileceğime alışmam kolay olmayacak."

Simon, kuru bir sesle, "Bu sorunun üstesinden geleceğin konusunda çok ümitliyim," diye cevap verdi. "Bu arada, seni sahte takılarla görmekten bıktım. Eğer bir şey seçemeyeceksen, bırak ben seçeyim." İki pırlanta küpe seçti. Sonra çiçekli gerdanlığı ve üzerinde, armut biçiminde, beş karatlık bir pırlanta bulunan bir yüzüğü ayırdı. Böyle bir israf karşısında çok şaşıran Annabelle yarım ağızla itiraz edecek oldu. Ama Simon güldü ve ne kadar itiraz ederse o kadar fazla alışveriş yapacaklarını söyledi. Genç kadın hemen sustu ve kocası mücevherleri satın alırken ve kuyumcu onları kadife astarlı küçük bir maun sandığa koyarken gözleri büyüyerek seyretti. Maun sandığın üstünde küçük bir kulp vardı. Yüzükten başka her şey bu sandığın içindeydi. Simon yüzüğü onun parmağına takmış ve yüzük çok bol gelmişti. O zaman Simon onu kuyumcuya geri vermişti.

Dükkândan çıkarken, Annabelle maun kutuyu iki eliyle tutuyordu. "Yüzüğüm ne olacak?" diye sordu. "Onu burada mı bırakacağız?"

Bu soru Simon'ın hoşuna gitmişti. Tek kaşını kaldırarak

ona baktı. "Yüzüğü senin parmağına göre küçültüp otele göndercek."

"Ya kaybolursa?"

"Kuyumcudaki itirazlarına ne oldu? Oradaki davranışına bakarak, o yüzüğü istemediğini sanmıştım.

Annabelle, endişeli bir sesle, "Evet ama, o artık benim oldu," dedi. Bu sözler, Simon'ın kahkahalarla gülmesine neden oldu.

Ancak, kuyumcu, yüzüğü, o akşam, kadife astarlı küçük bir kutu içinde otele gönderince, genç kadın rahatladı. Simon onu getiren adama bahşiş verirken, Annabelle telaşla banyodan çıkarak kurulandı ve temiz bir beyaz gecelik giydi. Simon, kapıyı kapatıp dönünce, karısının arkasında durduğunu gördü. Noel sabahında hediye beklentisi içindeki bir çocuk gibi yüzü ışıl ışıldı. Bu yüz ifadesi karşısında, Simon gülümsemekten kendini alamadı. Kutuyu açıp pırıl pırıl parlayan yüzüğü aldı ve Annabelle'in eline uzandı. Onun dördüncü parmağına, ona düğünde verdiği altın halkanın yanına taktı.

İkisi birlikte, pırlantanın genç kadının parmağında duruşunu hayranlıkla seyrettiler. Sonra Annabelle bir sevinç çığlığı atarak kollarını kocasının boynuna doladı. Simon ona sarılacak vakit bulamadan geri çekildi ve çıplak ayaklarıyla küçük bir dans sergiledi. "Ne kadar güzel..bak, nasıl parlıyor! Simon, git buradan! Ne kadar mal canlısı görünüyorum farkındayım! Evet öyleyim. Senin de bunu bilmende bir sakınca yok. Ah...bu yüzüğe bayıldım!"

Simon, onun heyecanını zevkle seyrediyordu. Kolunu beline dolayıp genç kadını kendine çekti. "Bir yere gitmeye niyetim yok," dedi. "Minnettarlığının meyvelerini toplama fırsatını kaçırmayacağım."

Annabelle onun başını heyecanla kendine doğru çekip dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. "Toplayacaksın!" dedi. Kocasını bir daha öptü. "Şimdi."

Bu cesur saldırı karşısında Simon bir kahkaha attı. "Kuşkusuz, senin sevincini görmenin yeterli bir ödül olduğunu söylemeliyim," diye cevap verdi. "Ama ısrar ediyorsan..."

"Evet, ediyorum! Israr ediyorum." Annabelle ondan uzaklaşarak karyolanın yanına gitti, yatağın üstüne tırmandı ve kollarıyla bacakları iki yana açılmış olarak, sırtüstü uzandı. Simon onun arkasından yatak odasına girdi. Karısının bu beklenmedik davranışı çok hoşuna gitmişti. Onu daha önce hiç böyle komik ve işveli görmemişti. Genç adam yatağa yaklaşırken, Annabelle başını kaldırıp onu çağırdı. "Emrindeyim. Gel ve ödülünü al."

Simon çabucak ceketini çıkartıp kravatını çözdü. Onu memnun etmeye hazırdı. Annabelle, kocasını seyretmek için doğrulup oturdu. Geceliğinin altında, bacakları hâlâ iki yana açıktı. İpek saçları omuzlarına yayılmıştı. "Simon... bu yüzük olmasa da seninle sevişeceğimi biliyorsun."

Simon pantolonunu çıkarırken, kuru bir sesle, "Çok naziksin," dedi. "Bir koca her zaman maddi olanaklarından bağımsız olarak değerlendirildiğini duymaktan hoşlanır."

Genç kadının bakışları, erkeğin kaslı bedeninde dolaştı. "Simon," dedi. "Sahip olduğun değerler arasındaki önem sırasında, maddi olanakların büyük bir olasılıkla sonuncudur."

"Büyük bir olasılıkla, öyle mi?" Simon yatağın yanına giderek karısının çıplak ayaklarından birini avucuna alıp tabanına dudaklarını değdirdi. "Kesinlikle demek istemiş olmalısın, öyle değil mi?"

Annabelle, "Ah...evet, evet kesinlikle! Kesinlikle," diye soludu. Simon'ın dilinin ayağına dokunuşu nefesini kesmiş,

Biraz önce banyo yapmış olduğu için vücudu nemli ve yumuşaktı. Tenine sabunun gevrek ve gül suyunun baş döndürücü kokusu sinmişti. Simon, onun pembe ve kokulu teninden etkilenmişti. Dudakları genç kadının bileğine kaydı. Annabelle, Simon'ın ağzının dokunuşları karşısında önce kıkırdamaya ve kıvranmaya başladı. Onların altındaki yumuşak kabarıklığa çenesini hafifçe sürttükten sonra, yukarı doğru yoluna devam etti. Genç kadın zayıf bir sesle itiraz ettiyse de onu duymazdan geldi. Onun kadife teni Simon'u sarhoş etmişti. Kızın belini ve birer birer kaburgalarını öptü. Sonra dudaklarını göğsünün ortasına değdirdi. Şimdi karısının kalp atışlarını hissediyordu.

Annabelle, yalvarır gibi bir ses çıkardı ve erkeğin elini tutarak baldırlarının arasına götürmek istedi. Simon, usulca gülerek direndi ve kızın iki elini birden yakalayarak yukarı, başının üstüne kaldırdı ve onu dudaklarından öptü. Genç kadının bu davranış karşısında şaşırdığını ve bunu izleyen tepkisini anlamıştı. Gözleri kapanmış, yanağında hissettiği nefesi hızlanmıştı. Bir eliyle onun bileklerini sıkı sıkı tutmaya devam ederek, diğer elini kızın göğsüne kaydırdı ve parmak uçlarıyla meme başlarının üstünde daireler çizmeye başladı. Kendi bedeni de uyarılmış, ısınmış ve sertleşmiş, kasları kasılmıştı. Sevişme konusunda bu kadar deneyimli olmasına rağmen, bu kadar ateşli bir odaklanmayı hiç yaşamamıştı. Dış dünya ile bütün ilişkisi kesilmişti. Sadece Annabelle ile ilgiliydi. Onun sevişmekten bu kadar büyük bir zevk duyması, Simon'ın duyduğu hazzı ateşliyor, kızın kıvranarak tepki vermesi onun şehvet duygularını kamçılıyordu. Kızın ağzı, erkeğin ağzının altında titreyerek açıldı. İçine işleyen öpüşler uzadıkça boğazından inilti ler yükseliyordu. Elini kızın bacaklarının arasına uzattı nemli ve ipeksi derinliklerin girişine dokundu. Bedeni

yay gibi gerilerek yükseldi. Kalçaları erkeğin eline yanaştı. Bu arada, Simon'un avucundaki bilekleri titredi. Kıvranıyor, erkeğin ona bir an önce sahip olması için çıldırıyor, erkeğin ise ilkel açlığı her an artıyordu. Bedeni dayanılmaz bir biçimde kasılıyordu. Annabelle, kesik kesik konuşarak yalvarmaya başladı. "Simon, lütfen...lütfen, sana ihtiyacım var..." Simon parmaklarını çekerken, genç kadın tir tir titriyordu. "Hayır, Simon..."

Bir sabah, Annabelle, neşe içinde Simon'a, eskilerin dediği gibi, evliliğin, arkadaşlığın en yüce şekli olduğunu söyledi. Bu balayının en kötü anıydı. Genç kadın kocasını memnun etmek istemiş ama Simon şaşırtıcı bir biçimde, düşmanca bir tepki göstermişti. Samuel Richardson'ın bu ünlü cümlesini hatırlamış ve karısının edebiyat zevkinin gelişeceğini umduğunu, romanlardan derlenmiş ucuz felsefe kırıntılarını duymak istemediğini söyleyerek onu terslemişti.

Annabelle şaşırmış ve sözlerinin onu niçin bu kadar kızdırdığını anlayamadığı için sesini çıkarmamış, buz gibi olmuştu.

Simon çıkıp gitmiş ve ikindiye kadar görünmemişti. Döndüğünde, Annabelle, otelin salonlarından birinde, bazı hanımlarla iskambil oynuyordu. Genç kadının iskemlesinin arkasına gelerek ellerini onun omuzlarına koydu. Annabelle, onun dokunuşunu ağır ipekten yapılmış giysisinin üstünde hissetti. Bu his yavaşça sinirlerine yayıldı. Onun sabahki davranışından incindiğini belli etmeye kararlı olan Annabelle kısa bir an, omzunu oynatarak onun elini çekmesini istediğini belli etmeyi düşündü. Ama ona biraz hoşgörü göstermenin hiçbir zararı olmayacağına karar verdi. Gülümseyerek omzunun üstünden ona baktı.

Çoğu çiftlerin topluluk içinde yapdığı gibi, resmi davranarak, "İyi günler, Bay Hunt," dedi. "Umarım gününüz iyi geçmiştir." Muzip bir bakışla ona elindeki kâğıtları gösterdi. Alçak sesle, "Şu elime bak," dedi. "Bir önerin var mı?"

Simon ellerini onun iskemlesinin yanlarından aşağı kaydırarak kulağına eğildi. "Evet, var…oyunu çabuk bitir."

Diğer kadınların meraklı bakışlarını fark eden Annabelle, boynundan yukarı bir sıcaklığın yayıldığını hissetmesine rağmen, yüz ifadesinden bir şey belli etmemeye çalışarak, "Niçin?" diye sordu. Kocasının ağzı, hâlâ, kulağının dibindeydi.

Simon, "Çünkü, tam beş dakika sonra sevişeceğiz," diye fısıldadı. "Nerede olursak olalım…burada…odamızda… ya da merdivenlerde. Bunu başkalarının gözü önünde yapmak istemezsen, oyunda çabucak yenilmeni önerirm."

Korkudan Annabelle'in kalp atışları hızlandı. *Bunu yapmaz,* diye düşündü. Öte yandan, Simon'ı tanıdığı için, bu mümkün olabilirdi…

Bunu düşünerek, titreyen eliyle ortaya bir kağıt attı. Bir sonraki oyuncu, kâğıt atmak için uzun bir süre bekledi. Bu bekleyiş Annabelle için bir işkence oldu. Ondan sonraki kadın ise, o anda yanlarına gelmiş olan kocasıyla fısıldaşarak onun fikrini almak için diğerlerini bekletti. Annabelle, alnı ile göğsünün terlemeye başladığını hissediyor, oyundan çekilmenin yollarını arıyordu. Öte yandan mantığın sesi onu sakinleştiriyor, Simon ne kadar cüretkâr olsa da karısına otelin merdivenlerinde tecavüz etmeyeceğini söylüyordu.

Kulağının bininde tatlı bir mırıltı duydu. "Üç dakikan kaldı."

Annabelle, huzursuzluğu arasında, bacaklarının arasında utanç verici bir zonklama hissetti. Bedeni, erkeğin sesindeki vaate uyum sağlıyordu. Bacaklarını sıkarak kendini toplamaya çalışıp sırasını bekledi. Kalp atışları hızlanmıştı. Oyuncular, tembel tembel konuşuyor, yavaş yavaş yelpazelerini sallıyor, garsonu bir sürahi daha buzlu limonata almaya yolluyorlardı. Nihayet Annabelle'in sırası geldi. En değerli kâğıdını atıp bir kâğıt çekti. Değersiz bir kağıt çektiğini görünce rahat bir nefes aldı. Elini açtı. "Korkarım ben çıktım," dedi. Nefes nefese olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. "Çok güzel bir oyundu… teşekkür ederim. Ayrılmak zorundayım…."

Hanımlardan biri, "Kalın da bir el daha oynayalım," diye ısrar etti. Diğerleri de ona katıldılar.

"Evet, kalın!"

"Hiç değilse, biz bu eli bitirene kadar oturup bir kadeh şarap için."

"Teşekkürler, ama…" Annabelle ayağa kalktı. Sırtında, Simon'ın elinin hafif basıncını hissediyordu. Giysisinin içinde, meme başları sertleşmişti.

Birden aklına geldi. "Dün akşam o kadar çok dans ettim ki kendimi bitkin hissediyorum," dedi. "Bu akşam tiyatroya gideceğiz. O zamana kadar biraz dinlenmeliyim."

Kadınlar ona koro halinde güle güle güle dediler. Birkaç anlamlı bakışlarla gözlerinin içine baktı. Sonunda Annabelle oyun salonundan onuruyla çıkmayı başlardı. Döne döne üst katlara çıkan merdivenin dibine geldiklerinde, Annabelle rahat bir nefes aldı ve kocasına azarlar gibi baktı. "Eğer beni utandırmak istedinse, bunu başardın. Ne yapmaya çalışıyorsun?" Elbisesinin yakası bollaşmıştı. Simonun birkaç düğmesini açmış olduğunu görüp dehşete kapıldı. "Simon," diye tısladı. "Böyle bir şey yapmay

kalkma! Hayır, asla!" Telaşla ondan uzaklaştı ama genç adam çabucak ona yetişti.

"Bir dakikan kaldı!"

Genç kadın, kısaca, "Saçmalama," dedi. "Bir dakikadan kısa bir sürede odamıza ulaşmamız mümkün değil. Ve sen...böyle bir şey ...." Simon'ın bir düğmesini daha çözmek için döndü. Onun bakışlarıyla karşılaşınca tehdidini gerçeğe dönüştürmeye kararlı olduğunu anladı. "Simon, hayır."

"Evet." Erkeğin bakışlarında bir kaplanın oyunbaz ifadesi vardı. Yüzündeki ifadenin anlamını ise artık öğrenmişti.

Annabelle eteklerini toplayarak döndü ve telaşla merdivenleri tırmanmaya başladı. Bir yandan da kesik kesik gülüyordu. "Çekilmezsin. Bırak beni! Biri bizi böyle görürse, seni asla affetmem!"

Simon fazla acele etmeden onu izliyordu. Ama tabii, onu yavaşlatacak kat kat etekleri ve vücudunu sıkıca saran çamaşırları yoktu. Genç kadın son sahanlığa ulaşıp köşeyi döndü. Basamakları hızla çıkmaktan dizleri ağrımıştı. Etekleri çok ağır geliyordu. Ciğerleri patlamak üzereydi. Ona bunu yaptığı için kocasını, ağzından çıkan kıkırtılar için de kendisini lanetliyordu.

Arkasından bir ses duydu. "Otuz saniye." İkinci katın son basamağına vardığında, nefes alırken göğsünden hırıltılar yükseliyordu. Kaldıkları suite ulaşmaları için üç uzun koridordan geçmeleri gerekiyordu. Bunun için yeterli zaman yoktu. Giysisinin aşağı doğru sarkan ön tarafını tutarak, sahanlıktan ileri doğru uzanan koridorlara baktı. Gözüne çarpan ilk kapıya koştu. Bu kapı, küçük, karanlık bir bölmeye açılıyordu. Bölmeden dışarı kolalı keten kokusu

yayılıyordu. Koridordan vuran ışıkta, raflarda, düzenli bir biçimde yerleştirilmiş yatak çarşafları ve havlular, belli belirsiz görünüyordu.

Simon, "Gir içeri," diye mırıldandı ve kendi de girip kapıyı kapattı.

Annabelle zifiri karanlıkta kalmıştı. Bir yandan gülüyor, bir yandan kendisine uzanan elleri itiyordu. Kocası, sanki birdenbire bir ahtapottan fazla kola sahip oluvermişti. Giysilerinin düğmelerini ve bağlarını çözüyor, onu soyuyordu. Elbisesi yere düşerken, Annabelle, "Ya, senin yüzünden burada kilitli kalırsak ne olacak?" diye sordu.

Simon onun külodunu çekerek, "Kapıyı kırarım," diye cevap verdi. "Daha sonra."

"Eğer kat hizmetçilerinden biri bizi yakalarsa, otelden atılırız."

"İnan bana, o hizmetçiler bundan çok daha beter şeyler görmüşlerdir."

Genç adam Annabelle'in iç çamaşırını aşağı doğru sıyırırken, genç kadının giysisi, onun ayaklarının altında eziliyordu.

Annabelle, yarım ağızla birkaç kez daha itiraz etti. Ama, Simon elini onun baldırlarının arasına uzatınca uyarıldığını anladı. O andan sonra, genç kadının itirazlarını sürdürmesi çok anlamsız olurdu. Erkek onu öpmek için yaklaşırken, dudakları aralandı, bacaklarını hafifçe açtı.

Birbirlerine daha da yaklaşmaya çalışıyorlar, Annabelle, her öpüşle daha da uyarılıyordu. Bel korsesi çok dardı ama sanki bu darlık, bedeninin belden aşağısını daha duyarlı hale getiriyor ve zevkten şişmiş dokularını getiriyor, duyduğu zevke beklenmedik bir biçimde katkıda bulunuyordu. Şehvetten çıldıracak gibiydi. Erkeğin giysilerini amaçsızca çekiştiriyordu. Simon, ısrarlı bir uyum içinde, gittik-

şe daha derinlere dalıyordu. Nihayet ikisi de kendinden geçti. Ciğerleri temiz, ütülü keten kokan havayla doldu. birbirine dolanmış olan kolları ve bacakları kasıldı.

Simon, birkaç dakika sonra, nefes alabildiğinde, "Lanet olsun!" diye mırıldandı.

Annabelle başını onun ceketinin yakasına dayamıştı. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bundan böyle, hayatımın sonuna kadar, ne zaman kola kokusu duysam tahrik olacağım."

Genç kadın zayıf bir gülümsemeyle, "O senin sorunun," diye cevap verdi. Hâlâ tek vücut halindeydiler. Annabelle Simon'un başını kaldırdığını hissetti.

Erkek, "Senin de sorunun," dedi. Karanlıkta, dudakları birleşti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Simon ile Annabelle İngiltere'ye döndükten kısa bir süre sonra, birbirinden çok farklı olan iki ailenin iletişim sorunuyla karşılaştılar. Bu kaçınılmaz bir şeydi. Simon'ın annesi Bertha, birbirlerini daha iyi tanıyabilmeleri için onları yemeğe davet etti. Bunu düğünden önce yapamadıklarına göre şimdi yapmalarının uygun olduğunu düşünüyordu. Simon, neyle karşılaşacağı konusunda Annabelle'i uyarmış, genç kadın da annesi ile kardeşini bu buluşmaya hazırlamaya çalışmıştı. Ama yine de, bu buluşmanın, en hafif deyimiyle, çeşitli sonuçları olacağını düşünüyordu.

Jeremy'nin, Simon Hunt'ın eniştesi oluşunu sevinçle kabul edişine şükrediyordu. Son üç ayda boyu uzamış, sırık gibi bir çocuk olmuştu. Evlerinin oturma odasında Annabelle'e sarılırken ona tepeden bakıyordu. Açık havada çok vakit geçirdiği için, koyu altın sarısına çalan kahverengi saçlarının rengi iyice açılmıştı. Mavi gözleri, güneşten yanmış olan esmer yüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Annabelle'e, "Son iki yıl boyunca Simon Hunt hakkında söylediğin onca şeyden sonra, annemin mektubunda, senin onunla evleneceğini okuyunca gözlerime inanamadım," dedi.

Annabelle, onu, "Jeremy!" diye azarladı. "Onun hakkında söylediklerimi sakın tekrarlama."

Jeremy kolunu ablasının beline dolamıştı. Simon'a eğilip muzip bir tavırla, "Şahsında hiç şaşırmadım," diye devam etti. "Ablam sizden o kadar uzun süre, o kadar sık şikâyet etti ki, size karşı güçlü duygular beslediğini anlamıştım."

Annabelle'in yüzü asılmıştı. Simon karısına sıcak bakışlarla baktı. "Hangi konularda şikâyet etmiş olabileceğini tahmin ediyorum," dedi.

Jeremy, "Galiba, şey diyordu..." diye söz başladı ama Annabelle kaburga kemiklerine dirsek atınca sustu ve abartılı bir biçimde göz kırptı. Kendini savunmak ister gibi, elini yukarı kaldırarak. "Peki konuşmayacağım," deyip, gülerek ablasından uzaklaştı. "Yeni enişteyle biraz havadan sudan konuşmak istemiştim."

Annabelle, "Havadan sudan konuşmak, ablanın sana aranızda kalması koşuluyla söylediği şeyleri açıklamak değil, karşındakinin halini hatırını sormaktır," diye cevap verdi.

Simon, kolunu Annabelle'in beline dolayarak onu göğsüne çekti ve eğilip kulağına eğilerek, "Senin neler söylemiş olabileceğini tahmin ediyorum," diye mırıldandı. "Zaten bunları yüzüme de söylemiştin."

Annabelle onun sesindeki keyifli tınıyı duyunca rahatladı ve kovasına yaslandı.

Jeremy ablasının hiçbir erkeğin yanında bu kadar rahat davrandığını görmemişti. Ondaki değişiklikleri fark ediyordu. Gülümsedi. "Bana kalırsa, evlilik sana yakışmış Annabelle," dedi.

Tam o sırada Philippa odaya girdi ve neşe içinde küçük bir çığlık atarak kızına doğru yürüdü. "Sevgilim, seni o kadar özledim ki!" Kızına sıkı sıkı sarıldıktan sonra neşeli bir gülümsemeyle Simon'a döndü. "Hoş geldiniz, sevgili Bay Hunt. Paris'te iyi vakit geçirdiniz mi?"

Simon, onun kendisine doğru uzattığı yanağını öpmek için eğilirken, "Ne kadar iyi vakit geçirdiğimizi anlatamam," dedi. Sonra, Annabelle'e bakmadan, "Özellikle şampanya çok hoşuma gitti," diye ekledi.

Philippa, "Elbette," diye cevap verdi. "Bana kalırsa, herkes... Annabelle, şekerim, ne yapıyorsun?"

Annabelle boğuk bir sesle, "Pencereyi açıyorum," diye cevap verdi. Simon'un şampanya konusundaki sözleri üzerine, özellikle son bir kadeh şampanyayı yaratıcı bir biçimde kullandıklarını hatırlayarak, yüzü pancar gibi kızarmıştı. "Burası çok sıcak. Bu mevsimde, pencereleri niçin kapalı tutuyorsunuz?"

Yüzünü annesinden saklayarak pencereyi açmaya çalışıyordu. Jeremy yardımına koştu.

Simon ile Philippa konuşurken, Jeremy pencereyi itip açtı ve Annabelle, başını dışarı uzatıp, pençe pençe kızarmış olan yüzünü rüzgâra tutunca sırıttı. "Güzel bir balayı geçirmiş olmalısın," dedi.

Annabelle, "Sen bu gibi konularla ilgilenmemelisin," diye fısıldadı.

Jeremy, "On dört yaşındayım, Annabelle," diye homurdandı. "Dört yaşında değilim." Başını ablasına yaklaştırdı. "Ecee... Bay Hunt'la niçin evlendin? Annem, onunla şöhretini lekelediği için evlendiğini söylüyor. Ama ben seni tanırım. Onunla evlenmen için başka nedenler olmalı. Emin olduğum bir şey varsa, o da senin, istemediğin sürece, kendine, şerefine leke sürecek bir şey yaptırmayacağındır." Gözlerindeki muzip pırıltılar kayboldu. Bu kez ciddi olarak, "Parası yüzünden mi evlendin onunla?" diye

sordu. "Evin masraf listesini gördüm. Beş kuruşunuz kal-
mamış. Bu açıkça belli."

Annabelle, o güne kadar erkek kardeşine karşı daima dürüst davranmıştı. Ama kendisine bile gerçeği itiraf etmekte zorlanıyordu. "Sadece parası için değil," dedi. "Stony Cross'ta hastalandım ve Bay Hunt bana çok iyi davrandı. Sonra ona karşı yumuşamaya başladım ve o zaman, ikimizin... şey yani, aramızda bir çeşit çekim olduğunu anladım."

"Nasıl bir çekim? Zihinsel mi, fiziksel mi?" Jeremy gülümsüyordu. Sorusunun cevabını ablasının gözlerinden anlamıştı. "İkisi de, öyle mi? Bu iyi. Söylesene, ona âşık..."

Philippa, gülerek, "İkiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu. Pencerenin yanında durmamalarını işaret ediyordu.

Jeremy, "Yeni kocasının gözünü korkutmaması için ablama yalvarıyordum," dedi ve Annabelle gözlerini devirdi.

Simon, büyük bir ciddiyetle, "Teşekkür ederim," dedi. "Tahmin edebileceğin gibi, böyle bir eşe tahammül etmek kolay değil. Ama şu ana kadar dayanabildim."

Annabelle'in tehditkâr bakışlarını görünce sırıtarak sustu. "Bana kalırsa, kardeşinle ben erkek erkeğe konuşup, sırlarımızı paylaşmak için dışarı çıkabiliriz. Sen de annene Paris'i anlatırsın. Jeremy, üstü açık arabamla bir gezinti yapmak ister misin?"

Jeremy'nin bu konuda ısrara ihtiyacı yoktu. "Ceketimle şapkamı alayım..." dedi.

Simon kısaca, "Şapkaya gerek yok," dedi. "Bir dakikadan fazla başında tutamazsın."

Annabelle arkalarından, "Bay Hunt," diye seslendi. "Kardeşime zarar verir ya da onu öldürürsen, sana akşam yemeği vermem."

Simon, omzunun üstünden anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve ikisi birlikte gözden kayboldular.

Philippa, endişeyle kaşlarını çatarak, "Bu arabalar çok hafif ve hızlı," dedi. "Kolayca devriliyorlar. Umarım Bay Hunt araba kullanmak konusunda deneyimlidir."

Annabelle, güven veren bir gülümsemeyle, "Çok deneyimli," dedi. "Bizi otelden buraya o kadar rahat getirdi ki, kendimi eski tip, büyük bir aile arabasında sandım. İnan bana, Jeremy hiç kimsenin yanında bundan daha fazla güvende olamaz."

İki kadın, salonda karşı karşıya oturup çay içtiler ve son iki hafta içinde olan her şeyi konuştular. Annabelle'in tahmin ettiği gibi, Philippa, mahrem konularla, yeni evli çiftin özel hayatıyla ilgili hiçbir şey sormadı. Annabelle annesine tanıştığı yabancıları anlatınca da, onlarla ve gittikleri partilerle çok ilgilendi. Philippa zengin iş adamlarının yabancısıydı. Onları hiç tanımıyordu. Annabelle ona, bu kişilerden söz eder, onları annesine tanıtmaya çalışırken, dikkatle dinledi.

"Bu insanlara İngiltere'de gittikçe daha sık rastlanıyor," dedi. "Buraya, zenginliklerini bir soyluluk unvanıyla tamamlamak için geliyorlar."

Annabelle, "Bowman'lar gibi," dedi.

"Evet. Her balo mevsiminde, aramıza yeni Amerikalıların katıldığı bir gerçek. Ancak, soylu bir koca bulmak gittikçe zorlaşıyor. Rekabete hiç ihtiyacımız yok. Bu girişimciler furyası sona erdiği ve her şey eskisi gibi olduğu zaman mutlu olacağım."

Annabelle üzülmüş ve annesine acımıştı. Şu ana kadar gördüklerinden ve duyduklarından, sanayinin yayılması

sürecinin henüz yeni başladığını ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını öğrenmişti. Bunu annesine nasıl anlatacağını bilmiyordu. Oysa, kendisi, demiryollarının, pervaneyle çalışan gemilerin ve motor gücü kullanan fabrikaların İngiltere'yi ve dünyayı değiştireceğini kavramaya başlamıştı. Simon ve arkadaşları, yemek sofralarında, soylular gibi, av partilerinden ve kent dışındaki malikanelerde düzenlenen davetlerden değil, bunlardan söz ediyorlardı.

Philippa, "Söylesene," dedi. "Bay Hunt'la ilişkin iyi gidiyor mu? Görünüşe bakılırsa, öyle."

"Ah evet. Ama, doğrusunu istersen, Bay Hunt, senin ve benim tanıdığımız, alışık olduğumuz diğer erkeklere, kibar beylere benzemiyor. . . Onun kafası, onlardan farklı çalışıyor. O... ilerici..."

Philippa bundan pek hoşlanmamıştı. "Ya," dedi. "Politik açıdan mı ilerici demek istiyorsun?"

"Hayır..." Annabelle durakladı ve yüzünde komik bir ifade belirdi. Birden, kocasının hangi siyasi partiye yakın olduğunu bile bilmediğini hatırlamıştı. Aslında, onun bazı görüşlerini biliyorum. Bu durumda onun liberallere yakın, hatta liberal olduğunu söyleyebilirim."

"Vah vah. Belki, zamanla, sen onu diğer tarafa yönelte-bilirsin."

Bu Annabelle'i güldürdü. "Bundan emin değilim. Ama pek önemli değil. Çünkü, Anne, ben de bir gün, sanayici ve tüccarların, soylulardan daha etkin olacağını düşünüyorum. Sadece parasal üstünlükleri bilir..."

Philippa, yumuşak bir sesle, onun sözünü kesti. "Bana kalırsa, kocanı desteklemen çok güzel bir şey. Ama ticaret yapan bir insanın hiçbir zaman, bir soylu kadar sözü geçmez. Hiç değilse, İngiltere'de. Bu kesin."

Jeremy'nin fırtına gibi içeri girmesiyle, konuşmaları

yarıda kesildi. Saçı başı dağılmıştı ve dehşete kapılmış gibiydi.

"Jeremy!" Annabelle korkuyla ayağa fırladı. "Ne oldu? Bay Hunt nerede?"

"Atları sakinleştirmek için meydanda dolaşıyor." Nefes nefeseydi. Başını salladı. "Bu adam çılgının biri. Üç kez devrilecek gibi olduk. Neredeyse, yarım düzine insanı öldürecektik. O kadar sarsıldık ki, vücudumun belden aşağısı çürüklerle dolu. Nefesim kesilmiş olmasaydı dua etmeye başlayacaktım. Çünkü öleceğimiz kesindi. Şimdiye kadar, Hunt'ın atları kadar azgın olanını görmemiştim. Öyle pis küfürler savurdu ki, bunların bir tanesi bile okuldan süresiz olarak uzaklaştırılmama yeterdi."

Annabelle, kocasının kardeşine bu kadar kötü davranmış oluşuna şaşırmıştı. Özür diler gibi, "Jeremmy," dedi. "Ben, çok..."

Jeremy, neşe içinde, "Bu, kesinlikle, hayatımın en güzel günüydü," diye devam etti. "Hunt'a, beni yarın yine gezdirmesi için yalvardım. O da vakti olursa gezdireceğini söyledi. Ah, o ne yaman bir adam, Annabelle! Ben su içmeye gidiyorum...boğazım toz içinde kaldı." Onlu yaşlarındaki gençlere özgü bir coşku içinde, telaşla dışarı çıktı. Annesi ile ablası, arkasından bakakalmışlardı.

O akşam Simon, Annabelle, Jeremy ve annelerini, kasap dükkanının üstündeki daireye götürdü. Annesiyle babası hâlâ burada oturuyorlardı. Üç odadan oluşan ana kattan, dar bir merdivenle çatı katına çıkılıyordu. Küçük ama kullanışlı bir daireydi. Buna rağmen, Annabelle, annesinin yüzünde şaşkın, hoşnutsuz bir ifade gördü. Çünkü Philippa, Hunt ailesinin niçin kentteki şık sıra evlerden birinde, ya da müstakil bir konakta oturmadığını anlayamamıştı. Annabelle, Hunt ailesinin yaptıkları işten utanmadıkları-

nı ve işçi sınıfına mensup olduklarını saklamaya çalışma-
dıklarını anlatmaya çalıştıkça, Philippa daha çok şaşırmıştı.
Genç kadın, annesinin durumu anlamak istemediğinden
kuşkulanıp tedirgin olmuş ve Simon'un ailesinden söz
etme çabalarından vazgeçerek, Jeremy'e, gizlice, annesi-
nin Simon'ın ailesini küçük düşürecek bir şey söylemesi-
ne engel olmasını temmbihlemişti.

Jeremyi başarılı olabileceğinden emin değildi. "Dene-
rim," dedi. "Ama, bilirsin, annem bizden farklı olan insan-
larla hiç anlaşamaz."

Annabelle'in sabrı tükenmişti. İçini çekerek, "Tanrı
bizi, bizimle tıpatıp aynı olmayan insanlarla birlikte bir
akşam geçirmekten korusun," demişti. "Belki bir şey öğ-
reniriz. Hatta, daha da kötüsü, eğlenebiliriz…Utanç verici
bir şey!"

Kardeşinin dudaklarında garip bir gülümseme belir-
mişti. "Annemi acımasızca eleştirme, Annabelle. Kısa bir
süre önce, sen de alt sınıftan olanları küçük görürdün."

"Hiç de değil!" Annabelle, kaşlarını çatarak duraklamış,
sonra iç geçirmişti. "Haklısın. Öyle yapardım. Ama şim-
di, niçin böyle yaptığımı anlayamıyorum. Çalışmak şeref-
sizlik değildir. Ne dersin? Boş durmaktan kesinlikle daha
fazla takdir edilecek bir şeydir."

Jeremy gülümsemeye devam ediyordu. "Değişmişsin,"
demekle yetinmiş, Annabelle de, "Belki de bu kötü bir şey
değil," diye cevap vermişti.

Şimdi, kasap dükkânından, Hun ailesinin dairesine çı-
kan dar merdivenleri tırmanırken, Annabelle, Simon'ın
tavırlarında, ustaca gizlemeyi başardığı gerginliği görü-
yordu. Bu onun hissettiği kararsızlığın tek belirtisiydi.
Annabelle'in ailesine nasıl uyum sağlayacağına karar ve-
remiyor ve bu konuda kaygı duyuyor olmalıydı. Jeremy

de bu noktaya işaret etmemiş miydi? Annabelle gecenin
başarılı geçmesini sağlamaya kararlıydı. Yüzünde, kendin-
den emin bir gülümseme vardı. Hunt ailesinin dairesin-
den gelen gürültüyü duyunca, gözünü bile kırpmadı….
Bu gürültü, hep bir ağızdan konuşan yetişkinlerin sesleri
ile çocuk çığlıklarının ve mobilyalar yers çeviriliyormuş
hissini veren ayak seslerinin karışımıydı.

"Philippa, "Aman Tanrım," dedi. "Sanki…sanki…"

Simon ona yardımcı oldu. "Kavga gibi mi?" dedi. "Ola-
bilir. Bizim ailede, sıradan bir sohbetle kavgayı ayırt etmek
her zaman mümkün olmaz."

Salona girince, Annabelle, orada bulunanları tanımaya
çalıştı. Şu, Simon'ın, yarım düzine çocuğu olan, evli ablası
Sally idi. Çocukları, odadan odaya İspanyol boğaları gibi
koşuşmaktaydılar. Diğerleri ise, Sally'nin kocası, Simon'ın
annesiyle babası, üç erkek kardeşi ve Meredith adındaki kız
kardeşiydi. Meredith, bütün bu kargaşanın arasında sakin
duruşuyla göze çarpıyordu. Sürekli itişip kardeşlerinden
farklı olan Meredith, utangaç bir kızdı ve kitap okumaya
meraklıydı. Simon'ın Annabelle'e anlattıklarına bakılırsa,
genç adamın ona karşı özel bir sevgisi vardı.

Çocuklar, onlara beklenmedik bir yakınlık gösteren
Simon'ın çevresine toplandılar. Genç adam, onları kuca-
ğında hoplatıp havaya atıyor, yeni çıkan, ya da düşen dişle-
rini kontrol edip, sümüklü burunlarını siliyordu. İlk bir-
kaç dakika bir kargaşa içinde geçti. İnsanlar bağıra çağıra
birbirlerine takdim edildi. Çocuklar ortalıkta koşuşmaya
devam ettiler. Söminenin yanında yatan kedi, meraklı bir
köpek yavrusunun kendisini koklamasına kızarak acı acı
miyavladı. Annabelle, biraz sonra ortalığın sakinleşeceğini
umuyordu. Ama, bu hengame bütün akşam devam etti.
Arada sırada, gözüne annesinin yüzünde donmuş olan gü-

lümseme ilişiyor. Jeremy'nin keyfinin yerinde olduğunu, Simon'ın, bütün çabalarına karşın sükuneti sağlayamamış oluşuna şaşırdığını hissediyordu.

Simon'un babası Thomas, iri yarı, gösterişli bir adamdı. Yüzünde, insanın gözünü korkutan bir ciddiyet vardı. Arada sırada yüzü ve gözleri, bir gülümsemeyle yumuşuyordu. Bu gülümseme, Simon'ın gülümsemesi kadar karizmatik değildi ama kendine özgü bir çekiciliği vardı. Annabelle, yemekte onun yanında oturdu ve onunla düşüp bir sohbet yapmayı başardı. İki annenin ise birbirleriyle fazla konuştukları söylenemezdi. Bunun nedeni birbirlerinden hoşlanmamaları değil, çok farklı oluşları ve ortak bir konu bulamayışları idi. Onları biçimlendiren ve bakış açılarına şekil veren deneyimlerin bütünü olan hayatları ancak bu kadar farklı olabilirdi.

Yemek, iyi pişmiş biftek, lapa ve bir kaşık sebzeden oluşuyordu. Annabelle Fransa'da yedikleri yemekleri hatırlayarak içini çekti ve bifteğine odaklandı.

Aradan çok geçmeden Meredith, dostça bir tavırla ona, "Annabelle, bize Paris'i biraz daha anlatmalısın," dedi. "Yakında annemle ben, Avrupa kıtasında bir tura çıkıyoruz."

Annabelle, "Ne kadar güzel!" diye cevap verdi. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Bir hafta sonra. Yolculuğumuz, en az, bir buçuk ay sürecek. Avrupa'yı gezmeye Calais'ten başlayıp, Roma'da bitireceğiz..."

Yolculuk sohbeti yemeğin sonuna kadar sürdü. Aile fertleri çay içip tatlı yemek için oturma odasına geçerken, aynı zamanda aşçılık görevi yapan bir hizmetçi sofrayı toplamaya geldi. Jeremy şömineye yakın bir yerde, çocuklarla birlikte yere oturdu ve onlarla mikado oynadı. Bir yandan da yavru köpeği zaptetmeye yardımcı oluyordu. Bu,

çocukların çok hoşuna gitmişti. Annabell onlara yakın bir yere oturmuş, bir yandan Simon'ın ablasıyla sohbet ederken, bir yandan da onları seyrediyordu. Bu arada, Simon'ın annesiyle birlikte ortadan kaybolduğu gözünden kaçmamıştı. Annesinin, en büyük oğluna, alelace yaptığı evlilik ve bu evliliğin nasıl gittiği konusunda birçok şey sormak isteyeceğini tahmin edebiliyordu.

Jeremy, "Of!" dedi. "Yavru köpek, şömineye çiş yaptı."

Çocuklar bu terbiyesiz köpek yavrusuna kükremeyi andıran kahkahalarla gülerken, Sally, "Biri hizmetçiye haber versin," dedi.

Kapıya en yakın oturan Annabelle hemen yerinden fırladı. Bitişik odaya girince, hizmetçinin hâlâ sofrayı toplamakta olduğunu gördü. Ona bu küçük kazayı haber verince, kadın, hemen cline birkaç bez alıp oturma odasına gitti. Annabelle, onun arkasından gitmek üzereyken, yan taraftaki mutfaktan gelen konuşma seslerini duyup durakladı ve Bertha'nın sesini duydu. Simon'ın annesi alçak sesle konuşuyordu.

"... Peki, seni seviyor mu, Simon?"

Annabelle kalakaldı. Dikkat kesilerek Simon'ın cevabını bekledi. "İnsanlar bundan başka birçok nedenle evlenirler."

Berta kısaca, "Demek ki sevmiyor," dedi. "Şaşırdığımı söyleyemem. Bu gibi kadınlar asla...."

Simon, "Dikkatli konuş," diye mırıldandı. "Karımdan söz ediyorsun."

Bertha, "Yüksek sınıfın arasına girdiğinde, kolunda taşıyacağın güzel bir süs," diye ısrar etti. "Ama, paran olmasa seninle evlenir miydi? Sıkıntı ve yoklukta yanında olur muydu? Keşke seni evlendirmek istediğim kızlara başını çevirip baksaydın. Şu Molly Havelock ya da Peg

Larcher'e... bu sağlam karakterli kızlardan biri sana gerçek bir can yoldaşı olurdu..."

Annabelle daha fazlasını duymaya dayanamayacaktı. Yüz ifadesinden bir şey belli etmemeye çalışarak gürültülü ve aydınlık oturma odasından içeri süzüldü. Pişman olmuştu. Üzüntü içinde, *başkalarının konuşmalarına güzler kulak kabartmanın sonu budur,* diye düşündü. Acaba Bertha benim hakkımda daha kötü şeyler de söyler mi, diye merak ediyordu. Bu eleştiriler onu incitmişti...ama Simon'ın ailesi ya da annesinin onu sevmeleri için önemli bir neden olmadığını da kabul etmek zorundaydı. Birden, Simon'la evlenerek sahip olduğu avantajları düşünürken, bunların karşılığında, ona ne verebileceğini hiç sorgulamadığı aklına geldi.

Üzüntü içinde, duyduklarını Simon'a söylemesinin mi yoksa söylememesinin mi daha uygun olacağını düşündü ve hemen söylememeye karar verdi. Konuyu açacak olursa, Simon ya onun içini rahatlatmaya çalışacak ya da annesinin yerine özür dileyecekti. Bunların ikisi de gerekli değildi. Annabelle, kendi değerini Simon'a ve ailesine... hatta belki kendisine de... kanıtlaması için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

O gece, çok daha sonra, Annabelle ile Simon, Rutledge'e döndüklerinde, Simon onu omuzlarından kavradı ve hafifçe gülümseyerek yüzüne baktı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Aileme bu kadar nazik davrandığın için." Onu kendine çekip dudaklarını başına değdirdi. "Ve onların senden çok farklı oldukları gerçeğini görmezden gelmeyi seçtiğin için."

Annabelle bu övgü karşısında kızardı. Sevinmişti. Birden kendini çok daha iyi hissetti. "Eğlendim," diye yalan söyledi. Simon sırıttı.

"O kadar ileri gitmen gerekmez."

"Yani belki birkaç kez...örneğin baban hayvanların iç uzuvlarından söz ederken ya da ablan bebeğin banyonun içine... ama bunun dışında her şey, çok..."

Simon gülmeye başlamıştı. Gözleri parlıyordu. "Gürültülüydü, öyle değil mi?"

"Ben, güzeldi, diyecektim."

Simon ellerini onun arkasına uzatarak, kürek kemiklerinin altını ovuşturdu. "Genel olarak, halktan bir adamın karısı rolünü çok rahat benimsedin."

Annabelle, "O kadar da kötü bir şey değil," dedi. Sonra işveli bir tavırla elini onun bedeninin ön tarafında gezdirdi ve çapkın bakışlarla Simon'a bakarak, "Birçok şeyi görmezden gelebilirim," dite ekledi. "Bu... etkileyici ... göz alıcı..."

"Banka hesabı için mi?"

Annabelle gülümsedi ve parmaklarını, erkeğin pantolonunun belinden içeri soktu. Erkeğin dudakları dudaklarına değmeden, "Banka hesabı için değil," diye fısıldadı.

Ertesi gün, Annabelle, Lillian ve Daisy ile tekrar buluştuğu için çok sevinçliydi. Bowman ailesinin suiti, Hunt'larınki ile Retledge'in aynı kanadındaydı. Kucaklaşırken gülüyor, çığlıklar atıyorlardı. O kadar gürültü ettiler ki, sonunda Bayan Bowman bir hizmetçi göndererek onları sessiz olmaları konusunda uyardı.

Suitin misafir odasına geçerken, Annabelle, "Evie'yi görmek istiyorum," diye sızlandı. "O nasıl?"

Daisy, içini çekerek, "On beş gün önce babasını görmeyi denediği için, başı fena halde belaya girdi," diye cevap

verdi. "Babası çok hasta. Yatalak oldu. Ama Daisy onu görmeye gitmek için evden kaçmaya çalışırken yakalanmış. Bu nedenle, şimdi Florence Teyze ve ailesi, onu kimseyle görüştürmüyorlar."

"Bu ne kadar sürecek?"

Cevap hiç de umut verici değildi. "Belirsiz bir süre."

Annabelle, "İğrenç insanlar," diye mırıldandı. "Keşke gidip Evie'yi kurtarabilseydik."

Daisy bu düşünceyi çok beğenmişti. "Ne eğlenceli olurdu," dedi. "Onu kaçırmalıyız. Bir merdiven götürüp penceresinin altına dayamalıyız ve..."

Lillian, üzgün bir sesle, "Florence Teyze köpekleri üstümüze saldırtır," dedi. "Geceleri bahçede dolaşan dev gibi iki bekçi köpeği var."

Daisy, "Onlara ilaçlı et veririz," dedi. "Sonra da, onlar uyurken..."

Lillian, "Salakça planlarını anlatmayı kes," diye itiraz etti. ""Ben Annabelle'in balayı hakkında anlatacaklarını dinlemek istiyorum."

İki çift kara göz, Annabelle'e yasak bir ilgiyle bakıyordu. Lillian, "Söyle," dedi. "Nasıl bir şey? Söyledikleri kadar acı veriyor mu?"

Daisy, "Haydi, Annabelle, çıkar baklayı ağzından," diye ısrar etti. "Unutma, birbirimize her şeyi söylemeye söz vermiştik!"

Annabelle sırıttı. Arkadaşları için hâlâ bir sır olan bu konuda bilgi sahibi olduğu için gurur duyuyordu. "Eh, rahatsız edici anlar olmadı değil," diye itiraf etti. "Ama Simon, çok sevecen ve çok dikkatliydi. Bir karşılaştırma yapabilmek için gerekli olan deneyime sahip değilim ama Simon'dan daha iyi bir âşık olabileceğini düşünemiyorum."

Lillian, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Annabelle'in yanakları pembeleşti. Yüzünü bir sıcaklık kapladı. Birden anlatmanın olanaksız olduğunu hissettiği bir şeyi dile getirmek için kelimeler arıyordu. İnsan ayrıntıları anlatabilirdi ama bu, bu çok özel deneyimin sevecenliğini yansıtamazdı. "Bu olayın içerdiği içten yakınlık hayal edebileceğinizin çok ötesinde...önce utançtan ölmek istiyorsunuz ama sonra öyle anlar oluyor, o kadar büyük bir zevk duyuyorsunuz ki, utanmayı unutuyorsunuz. Önemli olan tek şey, ona yakın olmak oluyor."

İki kız kardeş, bu sözler üzerinde düşünürken, kısa bir sessizlik oldu.

Daisy, "Ne kadar sürüyor?" diye sordu.

Annabelle, daha da kızardı. "Kimi zaman, birkaç dakika...kimi zaman da birkaç saat."

İki kız birden, "*Birkaç saat mi?*" diye tekrarladılar. Şaşırmış görünüyorlardı.

Lillian, bundan hoşlanmamıştı. Burnunu buruşturarak, "Aman Tanrım, korkunç bir şey!" dedi.

Onun yüz ifadesi karşısında, Annabelle güldü. "Hiç de korkunç değil. Aksine, çok zevkli."

Lillian, başını salladı. "Kocamın bu işi çabucak bitirmesinin bir yolunu bulacağım. Yatakta bu işi yaparak vakit geçirmektense, zamanımı çok daha güzel şeylere harcayabilirim."

Annabelle sırıttı. "Senin kocan olacak o gizemli beyefendiden söz açılmışken, bu konuda yeni bir plan yapmaya, başlamalıyız, diye düşünüyorum. Balo mevsimi ocaktan önce başlamayacağına göre, hazırlanmak için birkaç ayımız var demektir."

Lillian iç geçirerek, "Daisy ve benim, bize görgü kurallarını öğretecek ve bizi soylu sosyeteye tanıştıracak bir

aristokrata ihtiyacımız var," dedi. "Sen, halktan biriyle eylendiğin için, maalesef, sosyetede gerçek anlamda nüfuz sahibi değilsin, Annabelle. Biz de başladığımız noktadan bir arpa boyu ileri gitmiş değiliz." Sonra, telaşla, "Şakın alınma, şekerim," diye ekledi.

Annabelle yumuşak bir sesle, "Alınmadım," diye cevap verdi. "Ancak, Simon'ın soylular arasında tanıdıkları var. Örneğin, Lord Westcliff çok yakın arkadaşı."

Lillian, sert bir sesle, "Ah, hayır," dedi. "Onunla işim olmaz."

"Niçin?"

Lillian, bu konuda bir açıklama yapmasının bile gerekli olmadığını düşünüyordu. Şaşırmış gibi, kaşlarını kaldırdı. "Çünkü o, benim tanıdığım en çekilmez adam."

Annabelle, onu kandırmaya çalışıyordu. "Ama, Westcliff'in soylular arasında özel bir yeri vardır. Üstelik, o, Simon'ın en yakın arkadaşı. Ben de ondan pek hoşlanmam ama yararlı bir müttefik olabilir. Onun, İngiltere'deki en eski soyluluk unvanına sahip olduğu söylenir. Ondan daha eskisi yokmuş."

Lillian, yüzünü ekşiterek, "O da bunu çok iyi biliyor," dedi. "Popülist konuşmalarına rağmen, emri altında birçok kişi bulunan bir soylu olmaktan gurur duyduğu hemen belli oluyor."

Daisy, "Acaba Westcliff şimdiye kadar niçin evlenmemiş?" diye sordu. "Merak ediyorum. Kusurlarına rağmen, onun çok değerli bir av olduğunu itiraf etmeliyiz."

Lillain, "Biri onu ağına düşürürse çok sevineceğim," diye söylendi. Annabelle ile Daisy, onun bu sözlerine güldüler.

Londra yaz aylarında büyük ölçüde boşalır, toplumun

kalbur üstü kişilerinin çoğu kentten ayrılırdı ama kent hayatının tam anlamıyla durgun olduğu da söylenemezdi. Parlamento, av sezonunun açılışına tesadüf eden ağustos ayının on ikisinde tatile girene kadar, unvan sahibi beyler'in öğleden sonraki oturumlarda bulunması gerekiyordu. Erkekler parlamento toplantılarına katılır ya da kulüplerde sohbet ederken, eşleri, alışverişe ya da arkadaş ziyaretlerine gidiyor veya mektup yazarak vakit geçiriyorlardı. Akşamları ise, yemek davetlerine, danslı toplantılara ya da sabahın iki veya üçüne kadar süren balolara gidiliyordu. Soylular'ın, hatta, din adamları, deniz subayları ya da doktorlar gibi soylu sayılan mesleklerde çalışanların, bu mevsimdeki programları böyleydi. Annabelle, kocasının servetine ve inkâr edilemeyecek başarısına rağmen, soylu sayılan bir mesleği olmadığını, kısa zamanda öğrenip üzüntüye kapılmıştı. Bu nedenle, katılmak istediği, şık yüksek sosyete toplantılarından kimi zaman dışlanıyorlardı. Ancak, soylulardan biri, parasal açıdan, Simon'a şöyle ya da böyle muhtaç olduğunda, ya da Lord Westcliff'in yakın bir arkadaşı ise, Hunt'ları evine davet ediyordu. Annabelle, eskiden arkadaşı olan genç soylu bayanlardan çok az davet alıyor ve onları ziyaret etmek istediğinde asla reddedilmese de tekrar gelmesi için ısrar edilmiyordu. Sınıf ve sosyal konumun sınırlarını aşmak olanaksızdı. Bir kontun, kocasının kumar alışkanlığı ve müsrifliği yüzünden yoksullaşmış ve harap bir evde, sadece iki hizmetçiyle yaşamak zorunda kalmış olan karısı bile, Annabelle'e tepeden bakmaya devam etmekte ısrarlıydı. Ne de olsa, kocası, yanlışlarına rağmen, soylu biriydi. Simon Hunt ise, kalitesiz bir esnaf, ticaret yapan biriydi.

Annabelle, Kont'un karısının kendisini küçük gören tavrına çok sinirlenmişti. Gördüğü muameleyi anlatmak

içinLillian ve Daisy'e gitti. Kızlar onun şikâyetlerini anlayış göstererek dinlediler, hatta kadınla alay ettiler. Annabelle, bir kanepede, yan yana oturmakta olan kızların önünde dolaşarak, "Misafir odasını görmeliydiniz," dedi. "Her şey toz içinde ve eski püsküydü. Halı şarap lekeleriyle doluydu. Ama o, bana tepeden bakarak, aşağı sınıftan biriyle evlendiğim için acıyordu. Oysa, kocasının, sonu kuruşuna kadar kumar masasında harcayan sarhoşun biri olduğunu biliyor. O bir kont olabilir ama Simon'ın ırmağı ve bu kolay olmadı."

Lillian, sakin bir sesle, "Ona bunu niçin söylemedin?" diye sordu. "Ben olsam, onun bu aptalca züppeliği konusunda düşündüklerimi açıkça söylerdim."

Annabelle kaşlarını çattı. "Çünkü insan bu tür kişilerle tartışarak hiçbir şey kazanamaz. Eğer Simon bir düzine insanı boğulmaktan kurtarsaydı, parmağını bile oynatmadan, oturduğu yerden onu seyreden şişman ve ihtiyar bir soylu kadar takdir toplaması asla mümkün olmazdı."

Daisy hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Bir soyluyla evlenmediğin için pişman mısın?"

Annabelle, "Hayır," diye cevap verdi ve birden utanarak başını yana eğdi. "Ama, sanırım, bazen, keşke Simon soylu biri olsaydı, diye düşündüğüm oluyor."

Lillian ona kaygıyla baktı. "Geri dönmek mümkün olsaydı, Bay Hunt yerine Lord Kendall'ı mı seçerdin?"

"'Aman Tanrım, *hayır*." Annabelle, içini çekerek bir tabureye ilişti. Çiçek desenli, yeşil ipek elbisesinin etekleri dalga dalga çevresine yayılmıştı. "Yaptığım seçimden pişman değilim. Ama Wymark'ların balosuna ya da Gilbreath malikanesindeki danslı toplantıya ya da yüksek sosyetenin katıldığı başka toplantılara üzülüyorum. Bay Hunt ve ben,

çok farklı insanlar tarafından düzenlenen davetlere katılıyoruz."

Daisy, "Nasıl insanlar?" diye sordu.

Annabelle tereddüt ediyordu. Lillian, buruk bir sesle, "Sanırım Annabelle yeni zenginlerden, yeni para kazanmış olan, alt sınıf değerlerine sahip, kaba saba, bayağı insanlardan söz ediyor," dedi. "Yani, bizim gibilerden."

Annabelle hemen, "Hayır, dedi ve buna iki kız da güldüler.

Lillian, yumuşak bir sesle, "Evet," dedi. "Sen de evlenip bizim dünyamıza girdin, şekerim. Biz soylu birer koca bulsak bile, hiçbir zaman o dünyaya ait olmayacağız. Sen de bizim dünyamıza ait değilsin. Gerçek şu, Wymark'lar ya da Gilbreath'lerle bir arada olmak, benim umurumda değil. Onları son derece sıkıcı ve kendine dönük buluyorum."

Annabelle kaşlarını çatmıştı, düşünceli bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Birden, olayları yeni bir açıdan görmeye, onlara yukarıdan bakmaya başlamıştı. "Onların sıkıcı olup olmadıklarını hiç düşünmedim," diye mırıldandı. "Sanırım hep merdivenin en tepesine tırmanmak istedim. Ama oradan görünen manzaranın hoşuma gidip gitmeyeceğini hiç sorgulamadım. Ancak şu anda bu soru önemli değil. Şimdi, istediğimi sandığım hayattan farklı bir yaşantıya uyum sağlamanın yolunu bulmalıyım." Annabelle dirseklerini dizlerine, çenesini de ellerine dayadı ve üzgün bir tavırla, "Bir kontun bayat mahallebi suratlı karısı bana tepeden baktığında üzülmediğim zaman, bunu başardığımı anlayacağım," dedi.

O hafta, Hunt'lar Lord Hardcastle'ın vereceği bir baloya davet edildiler. Simon, Lord'a, ailenin gittikçe küçülen ya-

tırımlarını yeniden yapılandırma konusunda tavsiyelerde bulunmuştu. Bu nedenle Lord kendini ona borçlu hissediyordu. Bu büyük ve kalabalık bir toplantıydı. Davetliler soylu sınıfa mensup kişilerdi. Annabelle, soylular tarafından verilen baloları önemsememeye karar verdiği halde, elinde olmadan heyecanlandı. Limon sarısı saten bir tuvaletle, Simon'ın kolunda balo salonuna girdi. Saçları ipek kordonlarla, bukleler halinde, yukarı toplanmıştı. Sekiz avizenin aydınlattığı balo salonunun iki yanında mermer sütunlar vardı. Vazoların içindeki güllerle şakayıkların kokusu havaya yayılmıştı. Annabelle kendisine ikram edilen bir kadeh şampanyayı alarak arkadaşlarıyla tanıdıklarının arasına karıştı ve olayın dingin görkemine kendini kaptırdı. O, her zaman, müzik, sanat ve edebiyat konusunda bilgi sahibi olan, bu kibar ve medeni insanlara hayranlık duymuş ve onlara benzemeye çalışmıştı. Erkekler, kadınların önünde, politika ya da işten bahsetmeyi akıllarından bile geçirmezler, bir insanın servetinden ya da bir şeyin fiyatından söz etmektense ölmeyi yeğlerlerdi.

Gülerek ve konuşarak, Simon ve başka erkeklerle sık sık dans etti ve kendisine yöneltilen övgüleri, ustaca savuşturdu. Balonun yarısı arkada kaldığında, arkadaşlarıyla konuşmakta olan Simon'a baktı ve onun yanına gitmek için büyük bir istek duydu. İki ısrarcı erkekten güçlükle kurtularak, balo salonunun kenarından, sütunlarla duvar arasında oluşan koridor boyunca, gölgeler arasında, eşine doğru ilerlemeye başladı. Sütünlar arasında, konukların oturup dinlenmeleri için konmuş olan kanepeler ve iskemleler vardı. Annabelle, önce, bir yaşlı dullar grubunun, sonra dansa kaldırılmayı bekleyen birkaç kızın arkasından geçti. Anlayışlı bir yüz ifadesiyle kızlara gülümsedi. Bu arada, iki kadının arkasından geçerken, ilgisini çeken birkaç kelime

duyunca durdu. Büyük bir palmiye saksısının arkasında olduğundan, kimse onu görmüyordu.

Kadınlardan biri, öfkeli bir tavırla, "Onları niçin davet ettiklerini anlayamadım," diyordu. Annabelle, şimdi Lady Wells-Troughton olan eski bir arkadaşının sesini tanıdı. Birkaç dakika önce kendisiyle büyük bir samimiyetle konuşmuştu. "Ne kadar da kibirli. Parmağındaki o koca taştan ve görgüsüz kocasından zerre kadar utanmıyor!"

Diğer kadın, "Bu kibirli hali fazla uzun sürmeyecek," dedi. "O, sadece kocasına minnettar olanlar tarafından davet edildiklerinin henüz farkında değil. Ya da Westcliff'in arkadaşları tarafından, elbette."

Lady Wells-Troughton, "Westcliff, önemli bir müttefik," diye itiraf etti. "Ama onun dostluğu, bunları ancak bir yere kadar taşıyabilir. Aslında, ait olmadıkları yerlere girmemeyi akıl etmeleri gerekir. O halktan biriyle evlendi, bu tür insanlarla görüşmesi gerekir. Bana kalırsa, kendini onlardan üstün görüyor…"

Annabelle'in midesi bulanmıştı. İçi boşalmış gibiydi. Kadınlar onu görmeden oradan uzaklaşıp balo salonunun köşesine gitti. Kendi kendisiyle alay eder gibi, *insanların konuşmalarını gizlice dinlemek, huyumdan vazgeçmeliyim*, diye düşünüyordu. Bertha Hunt'ın kendisi hakkında söylediklerini duyduğu akşamı hatırlamıştı. *Her zaman, kendim hakkında hiç hoş olmayan şeyler duyuyorum.*

Simon'la kendisi hakkında dedikodu etmeleri onu şaşırtmamıştı. Şaşırdığı şey, kadınların ses tonundaki düşmanlıktı. Böyle bir antipatinin nedenlerini tahmin etmek güçtü… belki..belki kıskançlık olabilirdi. Annabelle, yakışıklı, güçlü ve zengin bir koca bulmuştu. Lady Wells-Troughton ise, kendisinden en az otuz yaş büyük, silik bir soyluyla evlenmişti. Bunun sonucunda da Lady Wells-

Troughton ve onun gibilerin, sahip oldukları tek üstünlü-
gü... soylu sınıfa mensup oluşlarını... ısrarla korumaları
doğaldı.

Annabelle, Philippa'nın sözlerini hatırladı, "*Ticaret-
le uğraşan bir adam, hiçbir zaman bir soylu kadar nüfuz sahi-
bi olamaz...*" Ama, o, soyluların, Simon gibi sanayicilerin
büyüyen gücünden korktuklarını hissediyordu. İçlerinden
pek azı Lord Westcliff kadar akıllıydı. O, güç sahibi olmayı
sürdürmek için toprak sahibi olmanın ayrıcalıklarına dört
elle sarılmanın yeterli olmadığını, çok daha başka şeyler
yapmak gerektiğini biliyordu. Annabelle, bir çift sütunun
arasından geçerek, balo salonundaki soylular kalabalığı-
na baktı...Ne kadar gururluydular. Kendi geleneksel dü-
şünce ve davranış biçimlerine nasıl da takılıp kalmışlardı.
Çevrelerindeki dünyanın değişmekte olduğunu görmez-
den gelmeye ne kadar kararlıydılar. O, hâlâ, bu insanların
arasında olmayı Simon'ın çevresiden olanlarla birlikte ol-
maya tercih ediyor, ama artık onlara hayranlık duymuyor
ya da imrenmiyordu. Aksine...

Bir erkeğin ona yaklaşmasıyla düşünceleri dağıldı. Ada-
mın elinde iki kadeh şampanya vardı. Saçları seyrelmeye
başlamıştı. İpek kravatının kenarlarından etler pıtlamıştı.
Annabelle onu tanıyınca, içinden homurdandı. Bu, Lord
Wells-Troughton'dı – Kendini acımasızca reddeden kadı-
nın kocası. Annabelle'in saten kumaşın altındaki göğüsle-
rine bakışından, genç kadının bu baloya davet edilmemesi
gerektiğini düşünen karısının fikirlerini paylaşmadığı bel-
liydi.

Evlilik dışı ilişkilere düşkünlüğüyle tanınan Wells-
Troughton bir yıl önce de Annabelle'e yanaşmış, arkadaş
olmaları karşılığında parasal sıkıntıları konusunda ona
yardımcı olacağını ima etmiş, genç kadının onu reddet-

miş olması, ya da onun evlendiğini duymak, adamın ona
duyduğu ilgiyi azaltmamıştı. Wells-Troughton gibi soylu-
lar için, evlilik, bir ilişkiye engel olmayıp, hatta teşvik edici
bir unsurdu. "Evli olmayanlarla asla yatma..." düşüncesi
soylular arasında yaygındı. Evli hanımlarla beyler arasında
sık sık yaşanan aşk maceralarının tadına doyum olmazdı.
Bir soylu için, hiçbir şey, başka bir adamın karısından daha
çekici olamazdı.

Wells-Troughton, elindeki şampanya kadehlerinden bi-
rini genç kadına uzatarak, neşeli bir tavırla, "Bayan Hunt,"
dedi. "Bu akşam bir yaz gülü kadar güzelsiniz."

Annabelle, şampanya kadehini kibar bir gülümsemeyle
alıp soğuk bir tavırla ,"Teşekkürler, Sayın Lord," dedi.

"Bu mutlu görüntünüzü neye borçluyuz, şekerim?"

"Evliliğime, efendim."

Wells-Troughton güldü. "Ah, evliliğin ilk günlerini çok
iyi hatırlıyorum. Devam ettiği sürece tadını çıkarın. Çün-
kü çok çabuk geçiyor."

"Bazı kimseler için öyle olabilir. Bazıları için ömür
boyu sürer."

"Şekerim, bu kadar saf oluşunuz ne güzel." Bilmiş bir
edayla göz kırptı ve bakışları yine genç kadının göğüslerine
kaydı.

"Ama sizi bu romantik düşüncelerinizden vazgeçirme-
ye çalışmayacağım. Nasıl olsa zamanla fikirleriniz değişe-
cektir."

Annabelle, "Sanmam," diye cevap verince, adam bir
kahkaha attı.

"Demek Hunt iyi bir koca, öyle mi?"

"Her bakımdan."

"Gelin. Ben sırdaşınız olayım. Bir köşeye gidip konuşa-
lım. Gizli köşeleri bilirim."

Annabelle, hiç düşünmeden, "Bildiğinizden eminim," dedi. "Ama benim sırdaşa ihtiyacım yok, Sayın Lord." Wells-Troughton, tombul elini genç kadının sırtına koydu. "Sizi bir süre için kaçırmaya kararlıyım," dedi. "Aptallık edip, olay çıkartmazsınız, öyle değil mi?"

Annabelle tek kurtuluşunun onun ısrarını ciddiye alıp yapmacık bir kaygısızlıkla yudumladı. "Sizinle hiçbir yere gitmeye cesaret edemem sayın Lord," dedi. "Kocam oldukça kıskançtır."

Simon'ın arkasından gelen sesini işitince hafifçe sıçradı. "Kıskanç olmakta haklı olduğum anlaşılıyor." Sakin ama haşin bir sesle konuşuyordu. Bu, Annabelle'i ürkütüp Ona olay çıkarmaması için yalvaran gözlerle baktı. Lord Wells-Troughton, rahatsız edici ama zararsız bir adamdı. Simon, bu olaya abartılı bir tepki verecek olursa, üçünü de gülünç duruma düşürecekti.

Şişko Lord, utanmazca sırıtarak, "Hunt," dedi. "Böyle nefis bir varlığa sahip olduğunuz için çok şanslı bir adamsınız."

"Evet, doğru." Simon'ın bakışları tehlikeliydi. "Ve siz, ona bir daha yaklaşacak olursanız..."

Annabelle, şakalaşır gibi, "Sevgilim," diye onun sözünü kesti. "Senin ilkel davranışlarını seviyorum ama bu kez, bunu balodan sonraya saklayalım."

Simon cevap vermedi. Wells-Troughton'a öfke saçan bakışlarla bakıyordu. Sonunda bu bakışlar çevredekilerin de dikkatini çekti. Alçak sesle, "Karımdan uzak dur," dedi. Bunu duyan Wells-Troughton'ın benzi attı.

Annabelle, şampanyasını son damlasına kadar içti ve Lord'a yapmacık bir gülümsemeyle, "İyi geceler, Sayın Lord," dedi. "Şampanya için teşekkür ederim."

Wells-Troughton, küskün bir tavırla, "Benim için bir zevkti, Bayan Hunt," dedikten sonra aceleyle uzaklaştı.

Annabelle utancından kızarmıştı. Arkasından gelen Simon'la birlikte balo salonundan çıkarken, çevresindekilerin meraklı bakışlarını görmezden geldi. Balkona çıkıp, kadehini kenara bıraktı ve rüzgârın ateş gibi yanan yanaklarını serinletmesini bekledi.

Simon ona doğru eğilerek, haşin bir sesle, "Sana ne dedi?" diye sordu.

"Önemli bir şey söylemedi."

"Sana asıldı. Bu açıkça belliydi."

"Bunun onun için ya da burada bulunan insanlar için hiçbir önemi yoktu. Onların hepsi böyledir. Bu gibi şeylerin ciddiye alınmadığını çok iyi bilirsin. Onlar için sadakat, orta sınıfa özgü bir önyargıdır. Bir erkek, Lord Wells-Troughton'ın yaptığı gibi, başka bir erkeğin karısına yanaşırsa, kimse bunu önemsemez."

"Yanaştığı kadın benim karım olursa, ben bunu önemserim."

"Bu kadar saldırgan davranırsan, ikimizi de gülünç duruma düşürürsün. Öte yandan, bu, benim sadakatime güvenmediğin anlamına gelir."

"Biraz önce, senin çevrende sadakatin değeri olmadığını söyledin."

Annabelle, öfkelenmişti. "Onlar, benim çevrem değil," diye söylendi. "En azından, seninle evlendiğimden beri, o çevreye ait değilim. Şu anda hangi çevreden olduğumu bilmiyorum. Ne onlara ne de senin çevrene aitim!"

Simon'ın yüz ifadesi değişmedi ama genç kadın, onun incittiğini hissetmişti. Birden pişman olarak alnını ovuşturdu. "Simon, öyle demek istemedim..."

Genç adam, boğuk bir sesle, "Önemli değil," diye cevap verdi. "Haydi içeri girelim."

"Ama açıklama yapmak istiyorum..."

"Açıklama yapmana gerek yok."

"Simon..." Genç kadın yüzünü buruşturdu ve kocasıyla birlikte balo salonuna girdi. Öfkeyle söylediği o sözleri geri alabilmeyi ne kadar isterdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hardcastle'ların balosunda, Annabelle'in düşünmeden söylediği sözler, genç kadının korktuğu gibi, kocasıyla arasının hissedilir biçimde açılmasına neden olmuştu. Ondan özür dilemek ve onu hiçbir şey için suçlamadığını anlatmak istiyordu. Ancak, onunla evlendiğine pişman olmadığını söylemek için yaptığı bütün girişimler, Simon tarafından sessizce ama kararlı bir biçimde geri çevriliyordu. Her konuda konuşmaya, her zaman hazır olan genç adam, bu konuda çizgiyi çekmişti. Annabelle, farkında olmadan, onun en hassas yerine bir hançer saplamış gibiydi. Simon'ın tepkisi ise, onun genç kadını bir zamanlar katılmayı düşlediği yüksek sosyeteden çekip almış olmaktan kaynaklanan bir suçluluk duygusunu ele veriyordu.

Ne var ki ilişkileri kısa bir süre sonra normale dönüp, eskisi gibi olunca, Annabelle rahatladı. İkisi arasındaki ilişki, yine eğlenceli, tatlı çekişmelerle dolu ve sevecendi. Buna rağmen, genç kadın, değişen bir şeyler olduğunu fark ettikçe kaygılanıyordu. Şimdi, Simon'ın ona karşı tetikte olduğu anlar vardı. Çünkü artık ikisi de onun genç adamı incitebilecek güce sahip olduğunu biliyorlardı. Birbirlerine ne kadar yaklaşırlarsa yaklaşsınlar, Simon, Annabelle'in

o son savunma aralığını aşmasına izin vermiyor, ama genç kadının ona ihtiyacı olduğunda koşulsuz yardım ve desteğini esirgemiyordu. Bunu, hiç beklenmedik bir belanın gelip çattığı gece de kanıtladı.

Simon bütün günü Lokomotif Fabrikası'nda geçirmiş, her zamankinden daha geç gelmişti. Kömür, is ve yağ kokusu içinde Rutledge'e döndüğünde, üstündeki giysiler bir daha giyilmeyecek durumdaydı.

Annabelle, onun durumuna şaşırmış, aynı zamanda da ürkmüştü. "Ne yaptın?" diye sordu.

Simon, yatak odasının eşiğinden içeri adımını atar atmaz, yeleğini ve gömleğini çıkartmaya başlamıştı. "Dökümhaneyi dolaştım," diye cevap verdi.

Annabelle ona kuşku dolu bakışlarla bakıyordu. "Dolaşmaktan başka şeyler de yapmışsın," dedi. "Giysilerindeki o lekeler ne? Lokomotifi kendin yapmaya çalışmış gibi görünüyorsun."

"Yardım etmemi gerektiren bir durum oldu." Simon gömleğini yere atınca güçlü kasları göründü. Keyfi yerindeydi. Simon bedenini kullanmaktan hoşlanan bir adam olduğundan bunu gerektiren fırsatları kaçırmaz, özellikle de riskli durumlarda beden gücü kullanmayı tercih ederdi. Annabelle, küveti hazırlamak amacıyla banyoya geçti. Döndüğünde kocası iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Bacağında yumruk kadar bir morluk, bileğinde ise kırmızı bir bere izi vardı. Genç kadın kaygılanarak, "Berelenmişsin," diye bağırdı. "Ne oldu?" Genç kadının endişelenmesi ve koşarak yanına gelişi Simon'ı şaşırttı. Karısının beline sarılmak için ona doğru uzanırken, "Önemli bir şey değil," diye cevap verdi.

Annabelle onun ellerini iterek, önünde diz çöktü ve bacağının berelenen yerlerini incelemeye başladı. Parmağıyla bacağına dokunarak, "Bu nasıl oldu?" diye sordu. "Fabrikada oldu, öyle değil mi? Simon Hunt, oradan uzak durmanı istiyorum! O kazanlar, vinçler ve fışkılar arasında ne işin var! Bir daha sefere, ezilecek, haşlanacak ya da delik deşik olacaksın..."

"Annabelle..." Simon'ın ses tonundan, karısının söylediklerinden hoşlandığı belli oluyordu. Eğilip genç kadını dirseklerinden tutarak ayağa kaldırdı. "Önümde çömelmişken seninle konuşamam," dedi. "Bu, en azından amalamlı bir konuşma olmaz. Şimdi sana anlatabilirim..." Birden sustu. Annabelle'in yüzündeki ifadeyi görünce gözleri garip bir şekilde parlamıştı. "Üzüldün, öyle değil mi?"

"Kocası eve bu durumda gelen hangi kadın üzülmez?" Simon elini uzatıp onun ensesini hafifçe sıktı. "Hafif bir yanık ve bir çürüğe biraz abartılı bir tepki veriyorsun, öyle değil mi?"

Annabelle kaşlarını çattı. "Önce bana neler olduğunu anlat. Nasıl tepki vereceğime sonra karar veririm."

"Dört adam, uzun saplı kıskaçlarla, maden bir levhayı fırından çıkarmaya çalışıyorlardı. Onu rulo haline getirilip presleneceği bir tezgâha taşımaları gerekiyordu. Bu madeni levha, onların tahmin ettiğinden biraz daha ağırdı. Düşürecekleri anlaşılınca, ben de bir kıskaç alıp yardıma koştum."

"Bunu fabrikada çalışanlardan biri yapamaz mıydı?"

"Fırına en yakın olan bendim." Simon omuz silkti. Olayı olduğundan daha önemsiz göstermeye çalışıyordu. "Madeni levhayı aşağı indirirken dizimi tezgâha çarptım. Bileğimdeki yanık da, birinin elindeki kıskaç koluma değince oldu. Önemli bir şey değil. Çabucak geçer."

Genç kadın, "Demek hepsi bu kadar, öyle mi?" dedi. "Yüzlerce kilo ağırlığındaki kızgın bir demir levhayı üs-

tünde sadece gömleğin varken taşıdın, değil mi? Kaygılan-
dığım için çok aptal olmalıyım!"

Simon başını eğip dudaklarıyla onun yanağına dokun-
du. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Birinin senin için endişelenmesi gerekiyor." Kocası
Annabelle'in yanında duruyordu. Genç kadın onun bede-
nimin ne kadar güçlü ve sağlam olduğunun bilincindeydi.
Kalın kemikli iskeleti güç ve erkekçe bir zarafet örneğiydi.
Ama bu Simon'ın berelenmesinin ya da hırpalanmasının
mümkün olmadığı anlamına gelmiyordu. Sonuçta o bir
insandı ve onun güvende olmasının kendisi için ne kadar
önemli olduğunu fark etmek Annabelle'i ürkütüyordu.
Genç kadın, onun yanından ayrılarak, hüvete dolmakta
olan suya bakmaya gitti. Banyoya doğru yürürken, arkası-
na bakarak, "Tren gibi kokuyorsun," dedi.

Simon, arkasından geliyordu. "Upuzun bacası olan bir
tren!" diye cevap verdi.

Annabelle, şakacıktan homurdanarak, "Komik olmaya
çalışıyorsan, boşuna uğraşma," dedi. "Sana çok kızgınım."

Simon, onu arkadan yakalayarak, "Niçin?" diye mırıl-
dandı. "Yaralandım diye mi? İnan bana, senin en sevdi-
ğin kısımlar hâlâ çalışıyor." Kızın boynunun yan tarafını
öptü.

Annabelle, onun sarılmasına itiraz ederek sırtını dik-
leştirdi. "Aptallık edip, dökümhaneye, üstünde koruyucu
giysiler olmadan girdiğine göre, bir fiçı erimiş demirin içi-
ne balıklama dalsan umurumda değil!"

Simon genç kadına sarılarak, burnunu onun ipeksi saç-
larına sürttü. Eliyle göğsünü arıyordu. "Büyülü içki."

Annabelle, bunun yeni bir küfür olduğunu sandı.
"Ne?"

"Büyülü içki...erimiş demirin adı." Genç kadının, kor-

sesinin içinde, yapay bir biçimde yukarı kalkmış ve sertleş-
miş olan göğsünü avuçlamıştı. "Tanrım! Elbisenin altında
ne var?"

"Yeni, kolalı korsem." New York'tan ithal edilen bu son
moda yeni çamaşırа, kolalandıktan sonra biçim verilmişti.
Geleneksel korselerden daha sert ve daha kalındı.

"Hoşuma gitmedi. Göğüslerini hissedemiyorum."

Simon ellerini daha yukarı kaydırarak, genç kadının
memelerini sıkınca, Annabelle, gözlerini devirerek, sabrı
tükenmek üzereymiş gibi yaptı. "Zaten, göğüslerimi elle-
memen gerekir," dedi. "Simon, banyon hazır."

Genç adam ellerini çekerek, hırçın bir sesle, "Korseyi
hangi salak icat etmiş?" diye söylendi.

"Bir İngiliz, elbette."

"Öyle olmalı." Annabelle muslukları kapamak için ban-
yoya girince, Simon da arkasından girdi.

"Terzim, korsenin, eskiden kölelik üniforması olarak
giyilen bir elbise olduğunu söyledi."

"Kölelik üniformasını giymeye niçin bu kadar istekli-
sin?"

"Çünkü herkes giyiyor. Giymezsem, başkalarının ya-
nında belim bir inceğin beli gibi kalır."

Simon, çamaşırlarını çıkarıp yere atarken, "Şu kadınlar
ne boş işlerle uğraşıyor!"

Annabelle, kocasının küvete girişini seyrederken, "Sanı-
rım erkekler, çok rahat olduğu için kravat takıyor," dedi.

"Kravat takıyorum, çünkü takmazsam, insanlar, benim
hakkımda, şu anda düşündüklerinden daha da kötü dü-
şüneceklerdir. Medeniyetten nasibimi almamış olduğumu
söyleyeceklerdir." Küvet, Simon kadar uzun boylu bir erke-
ğe göre tasarlanmamıştı. Bu nedenle, dikkatle suya girdi.
Sonra rahatladığını gösteren bir ses çıkardı.

Annabelle onun yanında duruyordu. Parmaklarını kocasının gür saçlarının arasına daldırarak, "Onlar senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar," dedi. "Bak, kolunu suya sokma. Ben yıkanmana yardım ederim."

Annabelle, kocasının bedenini sabunlarken, onun ince uzun, kaslı vücudunu inceleme fırsatını da buldu. Elleri onun, yer yer ıslak ve kaygan, yer yer kuru ve kaskatı olan kaslarının üzerinde dolaşıyordu. Erotik zevklere düşkün bir adam olan Simon bundan zevk aldığını saklamaya çalışmıyor, yarı kapalı gözlerle karısını seyrediyordu. Nefesi hızlanmıştı ama hâlâ ölçülüydü. Genç kadının parmaklarının dokunuşuyla kasları kaya gibi sertleşmişti.

Fayans kaplı banyo sessizdi. Sadece su sesi ve Annabelle ile Simon'ın nefesleri duyuluyordu. Genç kadın, hülyalı bakışlarla parmaklarını, Simon'ın göğsündeki sabunlu kılların arasına soktu. Simon onun üstünde hareket ederken, bu kılların göğüslerine değişini hatırlamıştı. "Simon," diye fısıldadı. Simon gözlerini açtı ve onun gözlerinin içine baktı. İri elini kızın elinin üstüne koyup göğsüne bastırdı. "Efendim?"

"Eğer sana bir şey olursa, ben..." Suitin kapısının hızla vurulduğunu duyunca sustu. Bu ses düşüncelerinin dağılmasına neden olmuştu. "Hmmm...bu kim olabilir?"

Konuşmanın yarıda kalması Simon'ın hoşuna gitmemişti. Bu, yüzünden belliydi. "Bir şey mi istemiştin?"

Annabelle başını sallayarak ayağa kalktı ve havluya uzanarak ellerini kuruladı.

"Açma."

Kapı daha hızlı vurulmaya başlamıştı. Annabelle ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Ziyaretçimizin kolay kolay pes edeceğini sanmam," dedi. "Sanırım gidip kapıyı açmalıyım. Bakalım kim gelmiş." Banyodan çıkıp, Simon'ın rahatça yıkanmaya devam edebilmesi için kapıyı yavaşça kapattı.

Suitin girişine gidip kapıyı açtı. "Jeremy!" Kardeşini görünce sevinmişti ama yüzündeki ifadeyi fark edince sevinci kayboldu. Çocuğun genç yüzü solgun ve asıktı. Ağzı ise düz bir çizgi halindeydi. Şapkası ve ceketi yoktu. Saçları dağılmıştı. Kardeşini içeri alırken, "Jeremy, bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Öyle denebilir."

Jeremy'nin dehşet dolu bakışları, genç kadının endişesini artırıyordu. "Söylesene, ne oldu?"

Jeremy eliyle saçlarını sıvazladı. Altın sarısıyla kahverengi arasındaki saçları dimdik oldu. "Gerçek şu ki ..." Durakladı. Dili tutulmuş gibiydi. Söylemek üzere olduğu şeye, sanki kendi de inanamıyordu.

Annabelle, "Gerçek ne?" diye sordu.

"Gerçek şu ki...biraz önce, annemiz birini bıçakladı."

Annabelle, büyük bir şaşkınlık içinde kardeşine bakakalmıştı. Yavaş yavaş yüzü asıldı. Kaşlarını çattı. Sert bir sesle, "Jeremy," dedi. "Buna eşek şakası denir. Hiç hoşuma gitmedi..."

"Bu şaka değil! Keşke olsaydı!"

Annabelle ona inanmıyor ve inanamadığını belli etmemek için çaba göstermiyordu. "Kimi bıçaklamış?"

"Lord Hodgeham'ı. Babamın eski arkadaşlarından biri... onu hatırladın mı?"

Birden Annabelle'in yüzü bembeyaz oldu ve bir dehşet duygusu bütün benliğini kapladı. "Evet," diye fısıldadı. "Onu hatırlıyorum."

"Anlaşılan, bu akşam, ben arkadaşlarımla dışardayken, Lord Hodgeham bizim eve gelmiş. Umduğumdan erken

döndüm ve eve geldiğim zaman, içeri girince, birinci kat-
ta, yerlerde kan lekeleri gördüm."

Annabelle, kardeşinin söylediklerini anlamaya çalışır-
ken, hafifçe başını salladı.

Jeremy, "İzleri takip ederek salona girdim," diye devam
etti. "Salonda, hizmetçi sinir krizi geçiriyor, uşak ise hal-
daki kanı temizlemeye çalışıyordu. Annem ise, tek bir ke-
lime söylemeden, heykel gibi duruyordu. Masanın üstün-
de, kanlı bir makas vardı...bu annemin nakış işlerken kul-
landığı makastı. Hizmetçilerden öğrenebildiğim kadarıyla,
Hodgeham annemle birlikte salona girmiş ve tartıştıkları
duyulmuş. Sonra Hodgeham sendeleyerek ve göğsünü el-
leriyle tutarak dışarı çıkmış."

Annabelle'in kafası, her zamankinin iki misli hızlı ça-
lışmaya başlamıştı. O ve Philippa, Jeremy'den, gerçeği
hep saklamışlardı. Hodgeham, eve daima Jeremy okul-
dayken geliyordu. Annabelle'in bildiği kadarıyla, kardeşi,
Hodgeham'ın evlerine gelip gittiğini bilmiyordu. Genç
çocuk, okul taksitlerinden bir kısmının ne karşılığında,
kim tarafından ödendiğini bilse, yıkılırdı. Hayır, öğren-
memeliydi. Annabelle bir açıklama uydurmalıydı. Daha
sonra. Şimdi, en önemli şey Philippa'yı korumaktı.

Genç kadın, "Hodgeham şimdi nerede?" diye sordu.

"Ciddi bir yara mı almış?"

"Bilmiyorum. Söylediklerine göre arka kapıya gitmiş.
Arabası burada bekliyormuş. Kendi uşağı ile arabacısı onu
alıp götürmüşler." Jeremy şiddetle başını salladı. "Annem
ona makası nerede, kaç kere, hatta neden saplamış, hiç
bilmiyorum. Söylemiyor. Bana, sanki kendi adını bile ha-
tırlamıyormuş gibi bakıyor."

"Annem şimdi nerede? Onu evde yalnız bırakmadın
a!"

"Uşağa ondan gözünü ayırmamasını ve onu yalnız bı-
rakmamasını söyledim...." Jeremy sustu. Annabelle'in
omzunun üstünden, ilerideki bir noktaya bakıyordu. "Se-
lam, Buy Hunt. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama
geldim, çünkü..."

"Evet, duydum. Sesin bitişik odadan duyuluyordu." Si-
mon sakindi. Yeni giydiği temiz gömleğini pantolonunun
içine sokarken dikkatle Jeremy'e bakıyordu.

Annabelle dönüp kocasını görünce buz gibi oldu.
Simon'ın ne kadar korkunç olabileceğini unuttuğu anlar
oluyordu. Ama şu anda, ifadesiz yüzü ve acımasız bakışla-
rıyla bir kiralık katil kadar hain ve gaddar görünüyordu.

Jeremy, aklından geçenleri yüksek sesle dile getirdi.
"Hodgeham o saatte niçin evimize geldi?" Genç yüzü
üzüntüden gergindi. "Ve annem onu niçin içeri aldı? Onu
bu kadar kızdıran neydi? Anneme bir üçkâğıtçılık yapmış,
babam hakkında bir şey söylemiş olmalı...belki de o alçak
anneme kur yapmıştır."

Jeremy'nin masum düşüncelerini yansıtan bu sözler-
den sonra, gergin bir sessizlik oldu. Annabelle, bir şey söy-
lemek için ağzını açınca, Simon, hafifçe başını sallayıp onu
susturdu.Jeremy'ye döndü. Alçak sesle ve sakin bir tavırla,
"Jeremy, otelin arka tarafındaki ahırlara koş ve arabama iki
at koşmalarını söyle. Atımı da eyerlesinler. Sonra eve git,
halı ile kanlı giysileri al ve onları lokomotif fabrikasına gö-
tür. Bu adadaki birinci bina. Onlara benim adımı söyle.
Görevli sana soru sormayacaktır. Orada bir fırın var..."

Jeremy onun ne demek istediğini hemen anlamıştı.
"Evet," dedi. "Her şeyi yakacağım."

Simon kısaca başını sallayınca, çocuk başka bir şey söy-
lemeden çıkıp gitti.

Jeremy dışarı çıkarken, Annabelle kocasına döndü. "Simon, ben... ben annemin yanına gitmek istiyorum."

"Jeremy ile birlikte gidebilirsin."

"Lord Hodgeham'ı ne yapacağız?"

Simon'ın yüzü asıktı. Haşin bir sesle, "Onu bulacağım," dedi. "Dua et de yarası ağır olmasın. Ölürse, bu olayı kapatmak çok daha güç olur." Annabelle dudağını ısırarak başını salladı. "Sonunda Hodgeham'dan kurtulduğumuzu sanıyordum. Biz evlendikten sonra, annemi tekrar rahatsız etmeye cesaret edebileceği aklıma gelmemişti. Anlaşılan, hiçbir şey onu durduramayacak."

Simon karısını omuzlarından kavradı. Sesinde ürkütücü bir yumuşaklık vardı. "Ben onu durdururum," dedi. "Bundan emin olabilirsin."

Genç kadın kaşlarını çattı. Bakışları kaygılıydı. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Daha sonra konuşuruz. Şimdi gidip pelerinini al."

Annabelle, "Peki, Simon," diye fısıldayıp gardroburna koştu.

Jeremy ile Annabelle, annelerinin evine vardıklarında Philippa'yı elinde bir içki kadehiyle merdivenlerde otururken buldular. Ufak tefek, adeta çocuksu bir görünüşü vardı. Annesinin öne eğilmiş başını görünce, Annabelle'in içi sızladı. Merdivene, onun yanına oturup, "Anne," diye mırıldandı. Annesinin iki büklüm olmuş sırtına elini koydu. Bu arada, Jeremy, sorumlu bir görevli gibi davranıyordu. Salondaki halıyı toplamasına ve arabaya taşımasına yardım etmesi için uşağı çağırdı. Annabelle, üzüntüsünün arasında, Jeremy'nin, on dört yaşında bir çocuk olmasına karşın, durumu çok iyi idare ettiğini düşündü.

Philippa başını kaldırdı ve dalgın bir bakışla Annabelle'e baktı. "Özür dilerim."

"Hayır, özür dileme."

"Her şeyin düzeldiğini sandığım bir anda, Hodgeham buraya geldi...benimle görüşmeye devam etmek istediğini, bunu kabul etmezsem, ilişkimizi herkese anlatacağını, hepimizi mahvedeceğini ve beni rezil edeceğini söyledi. Ona ağlayarak yalvardım ama o, *güldü*...sonra, bana dokununca, buna dayanamayacağımı hissettim. Biraz ilerde duran makası gördüm. Kendimi tutamayıp onu aldım ve... Onu öldürmek istedim. Umarım öldürmüşümdür. Bana ne olacağı ise umurumda değil..."

Annabelle kolunu annesinin omzuna atarak, "Sus Anne," diye mırıldandı. "Hiç kimse seni suçlayamaz. Lord Hodgeham bir canavardı ve..."

Philippa donakalmıştı. "Canavardı öyle mi?" diye sordu. "Bu, onun öldüğü anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, sana bir şey olmayacak. Jeremy ile ben buradayız. Bay Hunt da sana bir şey olmasına izin vermez."

Jeremy, halıyı uşakla birlikte arka kapıya götürürken, "Anne," diye seslendi. "Makasın nerede olduğunu biliyor musun?" Bunu o kadar sakin bir sesle sormuştu ki, onu duyan, bir paketin ipini kesmek için makasa ihtiyacı olduğunu sanırdı.

Philippa, "Sanırım onu hizmetçi aldı," diye cevap verdi. "Temizlemeye çalışıyordu."

"Tamam. Ondan alırım." Koridor boyunca ilerlerken, başını çevirip, "Giysilerine bak, Anne," dedi. "Kan sıçramış olan her şey buradan gidecek."

"Peki, şekerim."

Annabel onları dinlerken, kendisi ile ailesinin, bir perşembe gecesi, bir cinayetin kanıtlarını ortadan kaldırmak konusunda nasıl olup da bu kadar rahat ve sakin bir bi-

çimde konuşabildiklerini düşünmekten kendini alamadı. Sonra, Simon'ın ailesinden üstün olduklarını nasıl düşünebildiğini merak etti ve ürpererek olduğu yerde büzüldü.

İki saat sonra, Philippa içkisini bitirmiş ve yatağa yatırılmıştı. Güvendeydi. Simon ile Jeremy, birkaç dakika arayla geldiler ve evin sahanlığında kısaca konuştular. Annabelle merdivenlerden aşağı inerken, Simon'ın tek koluyla kardeşine sarıldığını ve dağınık saçlarını biraz daha karıştırdığını gördü. Bu babacan tavır, Jeremy'ye güven vermişti. Yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. Annabelle ikisini seyrederken kalakalmıştı.

Jeremy'nin Simon'ı bu kadar kolay kabul etmiş oluşu çok şaşırtıcıydı. Oysa, Annabelle onun Simon'ın otoritesi altına girmeyi reddedeceğini düşünüyordu. Jeremy'nin kolay kolay kimseye güvenmediğini biliyordu. İkisinin arasında birdenbire kurulan bu bağ onun garip şeyler hissetmesine neden oldu. Kardeşinin güvenebileceği, kendisinin çok genç olduğu için henüz çözemeyeceği sorunlara çözüm getirecek güçlü birine ne kadar ihtiyacı olduğunu şimdiye kadar fark etmemişti. Simon karısına bakarken, sahanlığın sarı ışığı, kısa kesilmiş saçlarına ve çıkık elmacık kemiklerine vuruyordu.

Annabelle, coşan duygularına hâkim olmaya çalışarak, geri kalan basamakları indi. "Hodgeham'ı buldun mu?" diye sordu. "Buldunsa..."

"Evet, onu buldum." Uzanıp merdiven trabzanının üstüne atılmış olan pelerini aldı ve Annabelle'in sırtına koydu. "Gel. Eve giderken, yolda her şeyi anlatırım."

Annabelle, kardeşine döndü. "Jeremy, biz gidersek yalnız kalabilecek misin?"

Çocuk, yetişkin bir erkek gibi, kendine güvendiğini belli eden bir sesle, "Duruma hâkimim," diye cevap verdi.

Simon, elini karısının beline koyarken, gözleri parlıyordu. "Gidelim," diye mırıldandı.

Arabaya binince, Annabelle, Simon'ı soru yağmuruna tuttu. Sonunda, genç adam eliyle onun ağzını kapattı. "Bir iki dakika susabilirsen, sana her şeyi anlatacağım," dedi. Annabelle başını sallarken, Simon gülümseyerek ona doğru eğildi ve elini çekerek onu dudaklarından öptü. Sonra geri çekilip arkasına dayandı. Ciddileşmişti. "Hodgeham'ı evinde buldum," dedi. "Aile doktoru onu tedavi ediyordu. Tam zamanında gitmişim. Polis çağırmışlar, onun gelmesini bekliyorlardı."

"Uşakları nasıl ikna edip içeri girebildin?"

"Kimseye sormadan içeri girdim ve beni hemen Hodgeham'ın yanına götürmelerini söyledim. Öyle bir kargaşa hüküm sürüyordu ki kimse beni reddetmeye cesaret edemedi. Bir uşak beni üst kattaki yatak odasına götürdü. Doktor, Hodgeham'ın yarasını dikiyordu." Genç adamın yüzünde alaycı bir ifade belirmişti. "Aslında, o alçağın çığlıklarını ve ulumasını izleyerek kendi başıma da odayı bulabilirdim."

Bu, Annabelle'in hoşuna gitmişti. "Oh olsun," dedi. "Bana kalırsa, Lord Hodgeham ne kadar acı çekerse çeksin, ona azdır. Durumu nasıldı ve seni görünce ne dedi?"

Simon'ın ağzının bir yanı tiksintiyle kıvrıldı. "Omzundan yara almış...küçük bir yara. Onun söylediklerinin çoğunu tekrarlamasam daha iyi olur. Onun atıp tutmasına birkaç dakika izin verdikten sonra, doktora, bitişik odaya geçmesini, Hodgeham'la özel bir görüşme yapmak istediğimi söyledim. Onunla yalnız kalınca, mide rahatsızlığına üzüldüğümü söyledim. Bunu duyunca şaşırdı. Ben

de, herkese, rahatsızlığının yaralanmaktan değil, mideden kaynaklandığını söylemesinin kendisi için çok olumlu sonuçlar vereceğini anlattım."

Annabelle, hafifçe gülümseyerek, "Böyle yapmazsa ne olur?" diye sordu.

"Dediğimi yapmazsa, onu bir domuz budu gibi doğrayacağımı anladı. Sonra ona, annen aleyhinde ya da ailesinin şerefini lekeleyecek en küçük bir şey söylediğini duyarsam, bunun kaynağının kendisi olduğunu düşüneceğini belirttim ve böyle bir şey yapacak olursa, cenaze töreni için gerekli hazırlıklara şimdiden başlamasını tavsiye ettim. Söyleyeceklerim bittiğinde, nefes bile alamayacak kadar korkmuş durumdaydı. İnan bana, bir daha asla annene yaklaşmayacaktır. Doktora gelince, ona para verdim ve bu hasta ziyaretini unutmasını söyledim. Orada işim bitmişti ama polisi beklemek zorundaydım."

"Polise ne dedin?"

"Ona bir yanlışlık olduğunu ve kendisine ihtiyaç olmadığını anlattım. Oraya kadar gelme zahmetine katlandığı için de nöbeti sona erince, Brown Bear tavernasına gidip, benim hesabıma dilediği kadar bira içmesini söyledim."

"Şükürler olsun!" Annabelle rahatlamıştı. Kocasına sokuldu. Başını omzuna dayayarak içini çekti. "Ya Jeremy? Ona nasıl bir açıklama yapacağız?"

"Onun gerçeği bilmesi gerekmez. Bu onu üzecek ve kafasını karıştıracaktır. Ben, olayı şöyle yorumluyorum: Hodgeham Philippa'ya kur yapınca, annen buna çok sinirlenip abartılı bir tepki vermiştir. O anda ne yaptığının farkında olmadığından eminim." Simon, baş parmağının ucuyla genç kadının çenesini okşadı. "Bir önerim var. Bu konuda ciddi olarak düşünmeni istiyorum."

Annabelle, bu önerinin aslında bir emir olup olmadığını merak etti ve ona kuşkuyla baktı. "Neymiş o?"

"Bana kalırsa, Philippa'nın bir süreliğine Londra'dan – ve Hodgeham'dan - uzaklaşması iyi olur. Ortalık sakinleşene kadar..."

"Ne kadar uzağa gitmesi gerekir? Örneğin, nereye?"

"Annemle kardeşimin Avrupa gezisine katılabilir. Birkaç güne kadar yola çıkıyorlar..."

Annebelle, "Bundan daha kötü bir fikir olamaz!" diye cevap verdi. "Onun burada kalmasını istiyorum. Yanımızda olursa, Jeremy ile ben onunla ilgileniriz. İkincisi de, annenle kardeşinin buna sevineceklerini hiç sanmam."

"Jeremy'yi de onlarla birlikte göndeririz. Okul başlayana kadar bol bol zamanı var. Üçü için de harika bir yol arkadaşı olur."

"Zavallı Jeremy..." Annabelle, Jeremy'yi bir Avrupa yolculuğunda üç kadına eşlik ederken hayal etmeye çalıştı. "Böyle bir şeyi Allah düşmanıma bile vermesin."

Simon sırıttı. "Belki de bu yolculukta kadınlar hakkında birçok şey öğrenir."

Genç kadın, "Öğrendiği şeylerin hiçbiri olumlu olmaz," dedi. "Niçin annemi Londra'dan uzağa göndermek istiyorsun? Lord Hodgeham hâlâ bir tehlike olabilir mi?"

Simon, onun yüzünü kendisine doğru çevirerek, "Hayır," diye mırıldandı. "Sana söyledim. Bir daha Philippa'ya yaklaşmaya asla cesaret edemez. Buna rağmen, eğer Hodgeham'la ilgili bir sorun olursa, bunu, o yokken halletmeyi tercih ederim. Üstelik, Jeremy bana, annenin aklı başında değilmiş gibi göründüğünü söyledi. Böyle bir durumda, onu anlamak güç değil. Birkaç hafta sürecek bir gezi ona iyi gelecektir."

Annabelle düşününce, bunun o kadar da kötü bir fikir

olmadığını kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Philippa uzun zamandır tatil yapmamıştı. Jeremy de onunla gidecek olursa, belki Hunt'ların varlığı bile çekilmez olmaktan çıkardı. Philippa'nın kararına gelince, o, zaten, herhangi bir karar verebilecek durumda değildi. Annabelle ile Jeremy'nin vereceği kararlara uyum sağlayacağı kesin gibiydi. Alçak sesle, "Simon," dedi. "Benim düşüncemi mi soruyorsun, yoksa, zaten karar verdiğin bir konuyu bana söylüyor musun?"

Simon onun yüzüne baktı. "Hangisi seni daha kolay ikna edebilir?" diye sordu. Karısının yüzünde sorusunun cevabını okuyunca da güldü. "Peki, tamam...soruyorum."

Annabelle, yüzünde buruk bir gülümsemeyle, başını tekrar onun omzuna yasladı. "Jeremy kabul ederse...ben de ederim," dedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Annabelle, Simon'a, annesiyle Jeremy'nin Avrupa yolculuğunda onlara eşlik edeceğini, Bertha ve Meredith Hunt'ın nasıl karşıladıklarını sormadı. Bunu merak da etmiyordu. Önemli olan Philippa'nın Londra'dan ve ona Lord Hodgeham'ı hatırlatacak her şeyden uzak olmasıydı. Genç kadın, annesinin bu geziden dönüşte, tazelenmiş, rahatlamış ve yeni bir başlangıç yapmaya hazır durumda olacağını umuyordu. Bu gezi, okulda öğrendiği yabancı ülkelerden bazılarını görmek için sabırsızlanan Jeremy için bile eğlenceli olabilirdi.

Annesi ile kardeşinin yola çıkmalarına bir haftadan az bir süre kalmıştı. Annabelle, onların altı haftalık bir yolculuk için gerekli olan şeyleri belirlemeye çalışarak, kendini onların yol hazırlıklarına adadı. Annabelle'in onlar için bu kadar çok şey satın alışı Simon'ı eğlendiriyor ve bunu açıkça belli ediyordu. Ona, satın aldığı şeyleri görenlerin, ailesinin bu yolculukta otel ve pansiyonlarda kalmak yerine, keşfedilmemiş bölgelerde dolaşacağını düşüneceklerini söyledi.

Annabelle, deri bir çantaya çay ve kurabiye kutuları yerleştirmekle meşguldü. Yatağın yanına bir sürü kutu ve

paket yığılmıştı. Genç kadın bunları cinslerine göre ayırıyor ve çantalara yerleştiriyordu. Bunlar arasında, cezaevinden alınmış ilaçlar, bir çift kuştüyü yastık, yatak takımları, bir kutu kitap ve dergi ve bir sürü hazır yiyecek vardı. Bir kavanoz konserveyi yukarı kaldırarak incelemeye başladı. "Kıta Avrupası'nda yemekler çok farklı..."

Simon, büyük bir ciddiyetle, "Evet," dedi. "Bizimkiler gibi değil. Lezzetli."

"Havalar da mevsimle uyumlu olmayabilir."

"Mavi gökyüzü ve güneş mi? Ne pahasına olursa olsun, bundan kaçmak isteyeceklerdir."

Annabelle, bu alaycı sözlere tek kaşını kaldırarak tepki gösterdi. "Benim kutuları açmamı seyretmekten daha önemli işlerin olduğuna eminim."

"Bunu yatak odasında yapıyorsan, en önemli işim seni seyretmektir."

Genç kadın doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturarak ona işveli bakışlarla baktı. "Korkarım, temel içgüdülerinizi kontrol etmek zorunda kalacaksınız, Bay Hunt. Belki farkında değilsiniz ama balayı bitti."

Simon, uzanıp onu yakaladı. Annabelle kaçmaya fırsat bulamamıştı. "Balayı ben bitti diyene kadar bitmez," dedi ve karısını dudaklarından şehvetle öperek yatağın üstüne yatırdı. "Yani, bu, senin için hiç ümit yok demektir."

Annabelle, genç adamın bedenini üstünde hissedene kadar, kabarık eteklerinin içinde kıkırdayarak çırpındı. Simon, onun baldırlarının arasına girerken, "Paketleri yerleştirmeyi bitirmedim," diye itiraz ediyordu. "Simon..."

"Düğmeleri dişlerimle açabileceğimden sana hiç söz etmiş miydim?"

Genç kadının nefesi kesilmişti. Dayanamayıp güldü. Simon başını onun göğsüne doğru eğerken kıvranmaya

başlamıştı. "Bu pek kullanışlı bir yöntem olmasa gerek, öyle değil mi?"

"Bazı durumlarda işe yarar. Dur, sana göstereyim..."

Günün geri kalan kısmında, çantalara çok az paket yerleştirilebildi.

Buna rağmen, sonunda, Annabelle, kendini, ailesinin oturduğu evin kapısında, annesi ile kardeşinin bir arabayla Dover'a doğru yola çıkışlarını izlerken buldu. Orada Hunt'larla buluşup, Calais'e gitmek üzere gemiye bineceklerdi.

Simon yanındaydı. Araba köşeyi dönüp anayola saparken, elini, ona güven vermek ister gibi, karısının sırtına koydu. Genç kadın, arkalarından dalgın dalgın el sallıyor, kendisi olmadan ne yapacaklarını düşünüyordu.

Eve girince Simon kapıyı kapattı.

"En doğrusu bu oldu," dedi.

"Onlar için mi, bizim için mi?"

"Herkes için." Hafifçe gülümseyerek, onu omuzlarından kavrayıp kendine çevirdi. "Bana kalırsa, önümüzdeki haftalar çok çabuk geçecek. Zaten, bu haftalar boyunca, sen çok yoğun olacaksın, Bayan Hunt. Yaptıracağımız evin planları konusunda görüşmek için, bu sabah, bir mimarla buluşarak işe başlayacağız. Sonra, emlakçimizin bulduğu, Mayfair'deki iki arsa arasında seçim yapacaksın."

Annabelle başını onun göğsüne dayadı. "Çok şükür! Ruthledge'den hiç ayrılmayacağımızdan korkmaya başlamıştım. İtiraf etmeliyim ki bu otel hoşuma gidiyor. Ama her kadın, kendine ait bir evi olmasını ister..." Tepesine topladığı saçlarıyla Simon'ın oynamaya başladığını hissederek durakladı. Onu, "Simon," diye uyardı. "Tokalarımı çıkarma. Saçımı tepeye toplamak kolay olmuyor. Ve..."

Tokaların yere düştüğünü duyup, saçlarının aşağı kaydığını hissedince içini çekti ve kaşlarını çatarak kocasına baktı.

Simon, "Elimde değil," dedi. "Kendimi tutamıyorum. Bir yandan da genç kadının saç örgüsünü çözmeye çalışıyordu. "Saçların o kadar güzel ki." Kızın ipeksi saçlarını avuçlayarak yüzüne sürdü. "Ne kadar yumuşak, çiçek gibi kokuyor. Saçlarının bu kadar güzel kokmasını nasıl sağlıyorsun?"

Annabelle gülümsediğini göstermemek için yüzünü onun göğsüne yasladı. "Sabun," dedi. "Doğrusunu istersen, Bowman'ların sabunu. Daisy verdi. Babaları onlara New York'tan kutu kutu sabun gönderiyor."

"Mmmm! Onun milyoner oluşuna şaşmamalı. Her kadın böyle kokmalı." Avucundaki saçları parmaklarına dolayarak genç kadının boynunu öpmek için eğildi.

"Bu sabunu başka nereni yıkarken kullanıyorsun?" diye fısıldadı.

Annabelle, "Bunu keşfetmene izin verebilirdim," dedi. "Ama, unutma, mimarla buluşacağız."

"Mimar bekleyebilir."

Genç kadın gülmek üzereydi ama ciddi bir tavırla, "Sen de bekleyebilirsin," dedi. "Tanrım, Simon, açlık çeker gibisin. Oysa seni memnun etmek için büyük bir çaba..."

Simon onu öylesine ateşli bir öpüşle susturdu ki, Annabelle bütün akılcı düşünceleri unutuverdi. Genç adam, onu saçlarından tutarak sahanlığın duvarına dayadı ve öpmeye devam etti. Dili kızın ağzının içinde tembel tembel dolaşıyordu. Sonunda Annabelle'in başı dönmeye başladı. Simon'ın ceketinin kollarına sıkı sıkı tutunuyordu. Simon'ın dudakları yavaş yavaş genç kadının boynuna kaydı. Teni ipek gibiydi. Erkek, temel içgüdülerini rahatça dile getirerek kızın alışık olmadığı şeyler söylüyor, şehvet

duygularının etkisinde mırıldanıp duruyordu. Bunlar, çiçeklerle bezenmiş aşk sözcükleri değil, kollarının arasındaki kadına sınırsız bir tutku duyan bir erkeğin sayıklamalarıydı. "Sen söz konusunda kendimi tutamıyorum. Senin yanında olmadığım her anım, sana sahip olmayı hayal ederek geçiyor. Seni benden uzak tutan her şeyden nefret ediyorum."

Elini uzatıp kızın giysisinin arkasını hızla çekti. Annabelle düğmelerin kopup yerlere saçıldığını hissederek irkildi. Simon onu tekrar dudaklarından öperek, elbisesinin kollarını çekip çıkardı ve eteklerine basarak, elbisenin yere düşmesini sağladı. Sonra kızı kendine çekerken elini yakalayıp kendi basıklarının arasına götürdü. Annabell onu uyarılmış durumda olduğunu hissedince derin bir nefes aldı, gözleri kapandı. Genç adam, "Kollarımda çığlıklar atmanı kıvranmanı ve bayılmanı istiyorum," diye fısıldıyordu. "Elimin uzanabildiği her yerine, içine ve dışına dokunmak istiyorum..." Çıldırmış gibiydi. Kızın dudaklarına uyarıcı bir tat alır gibi çullandı. Genç kadın, onun, ceketinin cebinde bir şey aradığını belli belirsiz hissetti. Sonra, korsesinin bağları gevşeyiverdi. Simon onları çakısıyla kesmişti. Kaburga kemikleri gevşedi.

Annabelle, ailesinin evinin sahanlığında tecavüze uğramak üzere olduğunu hissetmişti. Gülümsedi ve titreyerek geri çekildi. Simon, en fazla uyarıldığı anlarda bile kendine hâkim olur, içgüdülerini denetim altında tutardı. Annabelle, şu ana kadar, onun kendisine hoyrat davranabileceğini hiç aklına getirmemiş, böyle bir şeyden asla korkmamıştı. Oysa şimdi haşin bir görünüm kazanmış, yüzü genç kadının alışık olmadığı bir biçimde kızarmıştı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Diliyle dudaklarını ıslattı. Genç kadının

bu sinirli hareketi Simon'ın hemen dikkatini çekti. Onun dudaklarına şaşırtıcı ve büyük bir dikkatle baktı.

Annabelle merdivenlere yönelerek, "Yatak odamı..." diyebildi ve titreyen bacaklarıyla merdivenleri tırmanmaya başladı. Birkaç basamak sonra, Simon'un hızla arkasından geldiğini hissetti ve genç adam, kaslı kollarıyla ona sarılıp kucağına alıverdi. Genç kadın sesini çıkartmaya fırsat bulamadan onu kaldırdı ve merdivenin geri kalan kısmını, Annabelle'i kucağında taşıyarak, hiç zorlanmadan tırmanmaya başladı. Ürkütücü bir hali vardı.

Onu yatak odasına götürdü. Buradaki, eski püskü, soluk kırmaların, yırtık pırtık dantellerin, duvarlarda asılı olan, Annabelle'in küçükken işlediği, çerçeveli el işlerinin arasında, onun karanlık gövdesi şaşırtıcı bir görüntü oluşturuyordu. Genç kadını çabucak soyup, uzun zamandır kullanılmadıkları için, hafifçe küf kokan yatak örtülerinin arasına yatırdı. Kendi giysilerini de yere, karısının giysilerinin üstüne attı. Sonra bedeni genç kadının vücudunun üstüne kaydı. Annabelle, onun şehvetini samimi bir arzuyla karşıladı. Kolları ona sarılmak için açıldı, bacakları erkeğin eli dokunur dokunmaz aralandı. Simon ona hırsla sahip oldu. Genç kadın nefesini tutarak ve ürpererek onu kabul etti. Vücutları birleştikten sonra, Simon daha yumuşak, daha sevecen davranmaya başladı. Telaşı yerini yıkıcı bir yoğunluğa bıraktı. Erkeğin bedeninin her parçası, sert kaslarının ipeksi dokusu, meme başlarına hafif hafif sürtünen göğsündeki kıllar, onu uyuşturan kokusu ve tadı sanki Annabelle'e zevk vermek için yaratılmıştı.

Bu yakıcı yakınlık Annabelle'i o kadar heyecanlandırdı ki genç kadın gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Simon onu yumuşak mırıltılarla teselli ederken daha derinlere kayıyor, onun verebileceğinden habersiz olduğu

zevklerin içinde dolaşıyordu. Onu öpüyor, nefesini içine çekiyor, bu arada hareketlenerek kızın bütün kaslarının gerilip sertleşmesine neden oluyordu. Annabelle, onun ağzının içinde hıçkırıyor, onu rahatlatması için kocasına yalvarıyordu. Simon, sonunda insafa gelerek hızlandı ve genç kadın yırtıcı bir çığlıkla, yoğunluğu kendisini de şaşırtan bir biçimde doyuma ulaştı.

Birkaç dakika sonra, Annabelle, kemikleri erimiş gibi, pelteмsi bir vücutla onun üstünde yatıyordu. Başını erkeğin omzuna dayamış, hislerini ayıklamaya çalışıyordu. Kendisini hiç bu kadar tatmin olmuş, doymuş hissetmemişti. Sinirlerinin her biri zevkten titremişti. Ancak, sevişmelerinde yeni bir şey de keşfetmişti...biraz önce hissettiklerini bile aşan bir boyuttu bu. Uzanıp dokunamadığı ama orada durduğunu bildiği bir olasılıktı. Bir duygu, bir temenni, adı olmayan bir şey. Annabelle gözlerini kapayarak, bedenlerinin yakınlığının tadına vardı. O kaypak vaat ise, sevecen ve verici bir ruh gibi havada asılı duruyordu.

Annabelle'in, kocasının bu kadar ilgisini çeken lokomotif fabrikası projesi konusundaki merakı gittikçe artıyordu. Simon'a fabrikayı görmek istediğini söylediği zaman genç adamın itirazları ve onun fabrikaya gitmesini engellemek için başvurduğu çeşitli taktiklerle karşılaştı. Genç kadın, Simon'ın, her nedense onu fabrikaya götürmek istemediğini anlayınca, daha da ısrarcı olmaya başladı. Bir akşam, "Sadece kısa bir ziyaret yapmak istiyorum," diye ısrar etti. "Şöyle bir görmek istiyorum. Hiçbir şeye dokunmayacağım. Tanrı aşkına, bu kadar çok sözünü ettiğin lokomotif fabrikasını görmek hakkım değil mi?"

Simon, açıkça, "Çok tehlikeli," diye cevap verdi. "Bir

kadının ağır makineler ve içinde biner kiloluk demir eriyiginin kaynadığı fıçılar arasında işi yok."

"Haftalardır bana fabrikanın ne kadar güvenli olduğunu ve sen oraya gittiğinde kaygılanmam için hiçbir neden olmadığını anlattın. Şimdi de oranın çok tehlikeli olduğunu söylüyorsun."

Bir taktik hatası yaptığını anlayan Simon kaşlarını çattı. "Fabrikanın benim için güvenli olması, senin için güvenli olduğu anlamına gelmez."

"Niçin?"

"Çünkü sen kadınsın."Annabelle, biraz önce sözü edilen demir eriyiği gibi köpürmüştü. Gözlerini kısarak Simon'a baktı. "Sana cevap vereceğim," dedi. "Ama önce kafana ağır bir şey atma isteğimi yenmem gerek."

Simon odanın içinde dolaşmaya başlamıştı. Sinirli olduğu her halinden belli oluyordu. Annabelle'in oturduğu koltuğun önünde durdu ve genç kadının karşısına dikildi. Boğuk bir sesle, "Annabelle," dedi. "O fabrikayı ziyaret etmek, cehennemin kapısından içeri bakmaya benzer. Mümkün olduğunca güvenli hale getirmeye çalışıyoruz ama gürültülü, rahatsız edici ve pis bir yer. Ve evet, her zaman tehlike olasılığı var…sen ise…" Sustu ve parmaklarıyla saçlarını düzeltip etrafına bakındı. Karısıyla göz göze gelmek sanki birden ona güç gelmişti. Kendisini zorlayarak devam etti. "Sen benim için çok önemlisin. Senin güvenliğini tehlikeye atmayı göze alamam. Seni korumak benim görevim."

Annabelle'in gözleri büyüdü. Simon'ın, kendisinin onun için önemli olduğunu itiraf etmesine hem şaşırmış, hem de bu ona dokunmuştu. Bakışıyorlardı. Genç kadın, aralarında tuhaf bir gerginlik olduğunu hissetti… bu tatsız bir gerginlik değildi ama yine de huzur bozucuydu. Ya-

nağının yan tarafını eline dayayarak genç adama dikkatle bakt. "Beni korumanı seve seve kabul ederim," diye mırıldandı. "Ama şu var ki fildişi bir kuleye kapatılmak istemiyorum." Onun içindeki çatışmayı hissederek, "Benden ayrı olduğun saatler içinde neler yaptığını bilmek istiyorum," diye devam etti. "Senin için bu kadar önemli olan o yeri görmek istiyorum. Lütfen."

Simon, bir an sessizce düşündü. Sonra, haşin bir tavırla cevap verdi. "Peki. Bana rahat vermeyeceğin anlaşılıyor. Seni yarın oraya götüreceğim. Ama hayal kırıklığına uğrarsan beni suçlama. Neyle karşılaşacağın konusunda seni uyardım."

Annabelle sevinmişti. Güneş gibi bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Ama, Simon'ın sözlerinin devamını duyunca, gülümsemesi soldu. "Yarın Westcliff de fabrikaya gelecek. Bu birinizi daha iyi tanımanız için iyi bir fırsat olur."

Annabelle, sevimli görünmeye çalışarak, "Ne güzel," dedi. Bu haber karşısında öfkelenmemek için kendini güç tutuyordu. Kendisi hakkında söylediği sözler ve kendisiyle evlenmenin Simon'ın hayatını mahvedeceği konusundaki kehanetleri yüzünden Kontu hâlâ affetmemişti. Ama eğer, Simon, Westcliff gibi kendini beğenmiş biriyle karşılaşmamak için fabrikaya gitmekten vazgeçeceğini sanıyorsa, yanılıyordu. Bütün gece, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle, bir kadının kocasının arkadaşlarını seçememesinin ne kadar kötü bir şey olduğunu düşünüp durdu.

Ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde, Simon, Annabelle'i, dokuz dönümlük bir arazi üzerindeki lokomotif fabrikasına götürdü. İrili ufaklı bacaları olan büyük binalar yan yana sıralanmıştı. Bu bacalardan çıkan duman, kamyon

otoparkının ve birbiriyle kesişen yaya yollarının üstüne yayılıyordu. Lokomotif fabrikası, Annabelle'in tahmin ettiğinden çok daha büyük, içindeki makinelerin boyutu da dev gibiydi. Genç kadının, şaşkınlıktan neredeyse dili tutulacaktı. İlk ziyaret ettikleri yer montaj atölyesiydi. Burada, dokuz lokomotif motoru, çeşitli üretim aşamalarındaydı. Şirketin amacı ilk yıl on beş motor üretmek, ertesi yıl da bunu iki misline çıkarmaktı. Annabelle, fabrikanın nakit giderinin *haftada*, ortalama bir milyon pound, işçilik sermayesinin ise bunun iki katı olduğunu öğrenince, ağzı açık kaldı. Kocasına şaşkın bakışlarla bakarak, alçak sesle, "Aman Tanrım!" dedi. "Ne kadar zenginsin?"

Bu görgüsüzce soru karşısında, Simon'ın kara gözlerinde neşeli kıvılcımlar çaktı. Eğilip, genç kadının kulağına, "Sana yürüyüş ayakkabısı alabilecek kadar zenginim, hanımefendi," diye fısıldadı.

Sonra kalıp atölyesine gittiler. Burada, parçaların çizimleri dikkatle inceleniyor ve spesifikasyonlara göre tahtadan modeller yapılıyordu. Simon, ona, daha sonra, bu tahta modellere göre kalıp dökümü yapıldığını anlattı. Bu kalıpların içine erimiş demir dökülüp soğumaya bırakılacaktı. Annabelle büyülenmiş gibiydi. Döküm işlemi, hidrostatik perçinleme makinelerinin ve preslerin nasıl çalıştığı ve çabuk soğutulan demirin niçin yavaş soğutulan demirden daha güçlü olduğu konusunda bir yığın soru sordu.

Simon, başlangıçtaki korkularına rağmen, genç kadına fabrika binalarını gezdirmekten hoşlanmış görünüyor, onun gördüklerini pür dikkat izleyişini, arada sırada gülümseyerek seyrediyordu. Ona dökümhaneyi özel bir dikkatle gezdirdi. Annabelle, Simon'un buranın cehenneme benzediğini söylerken olayı abarttığını sanmıştı. Ama şimdi, hiç de abartmadığını anlıyordu. Bunun işçilerin

durumu ya binalarla ilgisi yoktu. İşçilere iyi davranıldığı, binaların da nispeten düzenli olduğu görülüyordu. Yapılan işin doğası eşgüdümlü bir karmaşayı, bir kızılca kıyameti andırıyordu. Dumanlar, gökgürültüsünü andıran sesler ve sıcaktan kıpkırmızı olmuş kükreyen fırınlar, kalın giysiler içindeki işçilere bir kıyamet ortamı oluşturuyordu. İblisin yardımcılarının işlerini bu kadar düzenli bir biçimde yapmadıkları kesindi. Dökümhanede çalışan işçiler, ateş ve çelikten oluşan bir labirentte, dev döner vinçler ve demir cerayiği ile dolu fıçılar arasında dolaşıyorlar ve ara sıra, kocaman çelik levhalar yollarını kestiği için duraklıyorlardı. Annabelle birkaç kişinin ona merakla baktığını fark etti. Ama, dökümhane işçilerinin çoğu, başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar yoğun bir biçimde çalışmaktaydılar.

Dökümhanenin ortasına döner vinçler yerleştirilmişti. Bunlar, dökme ve hurda demirle dolu olan yük vagonlarını, yirmi ayaktan daha yüksek olan döküm ocaklarına taşıyorlardı. Demir karışımı ocakların üstüne yığılıyor, eritildikten sonra dev kepçelere konup, başka vinçler tarafından kalıplara dökülüyordu. Yakıt, metal ve ter kokusu, havaya puslu bir ağırlık veriyordu. Annabelle, erimiş demirin kepçelerden kalıplara dökülüşünü izlerken içgüdüsel olarak Simon'a sokuldu. Madenin eğilip bükülürken çıkardığı sürekli çığlık ve inlemeler, buhar gücüyle çalışan makinelerin tıslaması ve altı kişi tarafından çalıştırılan dev çekiçin yankılanan darbeleri genç kadını etkilemişti. Kulaklarını tırmalayan bu seslerin irkilmesine neden olduğunu fark etti ve o anda, flanş atölyesinin şefi olan Bay Mawer ile konuşmakta olan Simon'un elinin sırtına kaydığını hissetti.

Simon, "Lord Westcliff'i gördünüz mü?" diye sordu.

"Öğlende dökümhanede olmayı planlıyordu –bugüne kadar geç kaldığına hiç tanık olmadım."

Orta yaşlı şef, mendiliyle terli yüzünü silerken, "Kontrol montaj alanında olmalı, Bay Hunt," dedi. "Yeni silindirlerin dökümü konusunda bir endişesi vardı. Onları yerlerine yerleştirilmeden görmek istiyordu."

Simon, Annabelle'e baktı. "Dışarı çıkalım," dedi. "Burası Westcliff için çok sıcak ve gürültülü."

Annabelle, dökümhanenin kargaşasından kurtulacağına sevinerek, bu öneriyi hemen kabul etti. Her şeyi görmüş, merakı tatmin olmuştu. Bu, Lord Westcliff'in yanında vakit geçirmek anlamına gelse bile, gitmeye hazırdı. Simon, Mawer ile son birkaç kelime konuşurken, genç kadın, buhar gücüyle çalışan bir fanın, ortadaki en büyük fırına hava verişini seyrediyordu. Güçlü hava akımı verildikçe, kızgın demir eriyiği, her birinin içinde yarım ton sıvı bulunan kepçelerin içine akıyordu.

Birden, fırının üst taraftaki ağzına gereğinden fazla hurda demir boşaldı. Bu bir hata olmalıydı. Çünkü ustabaşı, öfkelenmiş, vagonu yükleyen işçiye öfkeyle bağırmıştı. Annabelle gözlerini kısarak ona dikkatle bakıyordu. Yukarıdaki galeride duran işçiler fanın hava üflemek üzere olduğunu haber vermek ve aşağıdakileri uyarmak için birkaç kez seslendiler... ve bu kez büyük bir kaza oldu. Kızgın demir kepçelerden taştı ve fokur fokur kaynayarak etrafa saçıldı. Bir kısmı da döner vinçlerin üstüne sıçradı. Simon, flanş atölyesi şefiyle konuşurken durakladı. İkisi de aynı anda yukarı baktılar. Annabelle, Simon'ın, "Aman Tanrım," dediğini duydu ve bir an yüzünü gördü. Sonra, genç adam onu yere itip üstüne kapandı. Aynı anda, birer balkabağı büyüklüğünde iki parça, soğutma kazanlarına düştü ve bir dizi ani patlama oluştu. Bu patlamaların

etkisi büyük darbeler gibi oldu. Simon üstüne kapandığı için, Annabelle'in nefesi çığlık atmaya yetmiyor., kocasının omuzları başını koruyordu. Sonra...

Sonra bir sessizlik oldu.

Önce yeryüzünün hareketi büyük bir sarsıntıyla durmuş gibi oldu. Annabelle, neye uğradığını şaşırmıştı. Etrafını görebilmek için gözlerini kırpıştırdı ve alevlerin parlak ışığını gördü. Makineler olduğundan daha büyük ve korkunç görünüyor, bir ortaçağ kitabındaki canavar resimlerini andırıyorlardı. Aralıklı olarak, onu öyle kızgın bir sıcaklık yalıyordu ki, genç kadın etinin kemiklerinden ayrılacağını sanıyordu. Havada metal parçacıkları ve lifleri uçuşuyordu. Sanki bir silahtan atılmış gibiydiler. Çevresinde, korkunç bir sessizliğe bürünmüş, müthiş bir hareketlilik ve karmaşa vardı. Birden, kulaklarında bir patlama oldu, tiz ve çirkin bir metalik ses duydu.

Yerden kaldırılıyordu. Simon onu kollarından çekerek ayağa kaldırdı. Tek bir hareketle ve çok hızlı kaldırdığı için genç kadın dengesini bulamayarak onun göğsüne dayandı. Kocası ona bir şey söylüyordu...onun sesini tanır gibiydi. Şimdi, küçük patlama sesleri ve binanın içinde hızla yayılan yangının kükremelerini duyuyordu. Simon'ın yüzüne bakarak ne söylediğimi anlamaya çalıştı. Ama, pis böcekler gibi, yüzüne ve boynuna saplanan küçük metal parçacıkları dikkatını dağıtıyor, mantığıyla değil içgüdüsüyle hareket ederek elini sallayıp, onları kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Simon, onu bedeniyle korumaya çalışarak, ite çeke bu cehennemin içinden çıkarmaya uğraşırken dev gibi bir kazan önüne çıkan her şeyi ezip geçerek, ağır ağır, tam önlerine yuvarlandı. Simon, bir küfür savurarak durdu. Kazan yanlarından geçerken Annabelle geri çekildi. Etrafta

bağırıp çağıran, itişip kakışan, sağa sola koşuşturan birçok adam vardı. Gözleri kararmış, canlarını kurtarmak için, binanın iki tarafındaki çıkış kapılarına doğru koşuyorlardı. Yeni bir dizi patlama dökümhaneyi sarstı. Çığlıklar duyuldu. Ortalık nefes bile alınamayacak kadar ısınmıştı. Annabelle sersemlemişti. Kavrulmadan dökümhanenin kapısına ulaşıp ulaşamayacaklarını düşünüyordu. Kocasının beline sarılarak, "Simon," diye bağırdı. "Düşündüm de, senin haklı olduğuna karar verdim."

Simon, gözlerini dökümhanenin kapısına dikmişti. "Ne konuda?" diye sordu.

"Burası benim için çok tehlikeli!"

Simon, eğilip onu omzuna aldı ve dizlerinden sımsıkı tutarak, devrilmiş viçlerin, dağılmış makinelerin arasından geçirmeye başladı. Annabelle çaresizlik içinde çırpınırken, onun ceketinde kanlı delikler gördü ve patlama sırasında, kocası kendisini korumak için üstüne kapanmışken, onun sırtına metal parçalarının saplandığını anladı. Birçok engeli aştıktan sonra, binanın üç kanatlı kapısı görününce, Simon onu yere bıraktı ve ileride durmuş, kızı itmesi için seslenen birine doğru hızla iterek genç kadını şaşırttı. Annabelle dönünce, kocasının onu Bay Mawer'e doğru ittiğini gördü.

Simon, boğuk bir sesle, "Onu dışarı çıkar," diye emretti. "Binadan iyice uzağa götür."

"Peki, efendim!"Atölye şefi, Annabelle'i sıkı sıkı tutuyordu. Zorla kapıya doğru sürüklenirken, dönüp, dehşet içinde, kocasına baktı. "Sen ne yapacaksın?"

"Herkesin dışarı çıktığından emin olmalıyım."

Genç kadın büyük bir korkuya kapıldı. "Hayır Simon, benimle gel."

Simon, haşin bir tavırla, "Beş dakikaya kadar gelirim," dedi.

Annabelle yüzünü buruşturdu. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Beş dakikaya kadar bina yanıp kül olacak."

Genç adam, Mawer'e, "Yürü," dedikten sonra, arkasını dönüp uzaklaştı.

Annabelle onun binanın içinde kaybolduğunu görünce, "Simon," diye haykırarak durakladı. Mavi alevler içindeki tavan dalgalanmaya başlamıştı. Yoğun ısının etkisiyle eğilip bükülen makineler çığlıklar koparıyordu. Kapılardan dışarı duman bulutları fışkırıyor ve gökyüzündeki beyaz bulutlarla tuhaf bir çelişki oluşturuyorlardı. Annabelle, Mawer'in gücüne direnmenin anlamsız olduğunu kısa bir süre içinde anladı. Derin bir nefes alarak ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Ciğerleri duman'ın izlerini atmak için çabaladıkça öksürüyordu. Çakallı yola gelene kadar Mawer hiç durmadı ve onu oraya bırakırken, yerinden kıpırdamamasını sıkı sıkı tembih etti.

Kısaca, "Eşiniz dışarı çıkacak," dedi. "Siz burada kalıp onu bekleyin. Yerinizden kımıldamayacağınıza söz verin, Bayan Hunt. Gidip işçilerimle ilgilenmeliyim. Bana sorun çıkarmayın."

Annabelle gözlerini fabrika binasının kapısına dikmişti. "Yerimden kımıldamayacağım," dedi. "Gidin."

"Tamam, hanımefendi."

Annabelle, kıpırdamadan kapıya bakıyordu. Sersemlemişti. Çevresinde ise büyük bir kargaşa hüküm sürüyordu. İnsanlar koşa koşa yanından geçiyorlardı. Bazıları ise yaralıların başına diz çökmüşlerdi. Birkaç kişi de, olduğu yerde kıpırdamadan, heykel gibi duruyor, boş gözlerle yangını seyrediyorlardı. Yangının kükreyişleri yeri sarsıyor, alevler

dökümhaneyi yutarken, canlanıyor, öfkeyle coşuyorlardı. İki düzine erkeğin çektiği insan gücüyle çalışan bir tulumba, binanın yanına getirildi. Anlaşılan, tesiste, acil durumlar için bulunduruluyordu. Şu anda da dışarıdan yardım istemeye vakit olmadığından, bu tulumbayı kullanmaya karar vermiş olmalıydılar. İşçiler, büyük bir telaş içinde, deri bir hortumu yer altındaki bir sarnıca bağlamaya çalışıyorlardı. Sonra, tulumbanın iki yanındaki uzun kollara yapışarak, büyük bir gayretle, makinenin hava bölmesinde suyu havaya fışkırtabilecek bir basınç oluşturmayı başardılar. Na yazık ki, bu çabalar bir cehennemden farksız bir görüntü oluşturan yangının büyüklüğü karşısında etkisiz kalıyordu.

Annabelle kocasını beklerken geçen her dakika ona bir yıl gibi geldi. Dudakları kıpırdıyor, sesi çıkmadan, kendi kendine konuşuyordu... *Simon, dışarı çık...Simon, gel artık...*

Kapıdan, düşe kalka yarım düzine insan çıktı. Yüzleri ve giysileri isten simsiyah olmuştu. Annabelle kendisine doğru gelen adamlara dikkatle bakıyor, kocasının aralarında olmadığını fark edince, tulumbaya odaklanıyordu. İşçiler hortumu yan binaya doğru tutuyor, yangının yayılmasını önlemeye çalışıyorlardı. Genç kadın, onların dökümhaneyi gözden çıkardıklarını anlayınca, önce buna inanmak istemedi. Dökümhanedeki her şeyden vazgeçmişlerdi. Buna, binanın içinde kalan insanlar da dahildi. Birden hareketlenerek dökümhanenin diğer tarafına koştu. Kalabalık arasında ümitsizce kocasını arıyordu.

Dışarıya çıkartılmış olan işçileri saymakta olan atölye şeflerinden birini görünce, onun yanına seğirtti. "Bay Hunt nerede?" diye sordu ve adamın dikkatini çekebilmek için bu soruyu birkaç kez yinelemek zorunda kaldı.

Adamın sabrının tükendiği belliydi. Ona şöyle bir bakıp, "İçeride bir çökme daha oldu," dedi. "Bay Hunt, enkazın altında kalan bir işçiyi kurtarmaya çalışıyordu. Bir daha görmedim."

Dökümhaneden yayılan kavurucu sıcağa rağmen, Annabelle iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti. Dudakları titriyordu. "Dışarı çıkabilseydi," dedi. "Çoktan burada olurdu. Yardıma ihtiyacı olmalı. Biri içeri girip ona yardım edebilir mi?"

Atölye şefi ona bir deliye bakar gibi baktı. "Oraya mı? Bu intihar olur." Arkasını dönüp, o sırada yere yığılmış olan bir adamın yanına gitti ve ikiye katlanmış bir ceketi adamın başının altına koymak için eğildi. Başını kaldırıp Annabelle'e baktığında genç kadının orada olmadığını gördü.

Yirmi Altıncı Bölüm

Eğer biri, bir kadının yanmakta olan binaya girdiğini görse bile, onu durdurmaya çalışmadı. Annabelle ağzıyla burnunu bir mendille örterek, yoğun duman dalgalarının içine daldı. Dumanın etkisiyle sel gibi yaş akan gözlerini kısmıştı. Dökümhanenin diğer tarafında başlayan yangın, önüne çıkan engelleri şehvetle yutarak, mavi, beyaz ve sarı dalgalar halinde çatı kirişleri boyunca ilerliyordu. Yangının sesi – alevlerin hırıltısı, eğilip bükülen metalin çığlık ve homurtuları, üstüne basılarak ezilen oyuncaklar gibi parçalanan ağır makinelerin tangırtısı - kavurucu sıcaktan daha korkunçtu. Metal eriyikleri ise ara ara patlıyor ve bir şarapnelin içindeki misketler gibi ortalığa saçılıyordu.

Annabelle, eteklerini yukarı kaldırarak, dizlerine kadar gelen ve için için yanmakta olan molozların arasında tökezleyerek ilerlemeye çalışıyor, bir yandan da Simon'a sesleniyor ama bu korkunç gürültüde sesi duyulmuyordu. Onu bulmaktan ümidini kestiği bir anda, molozların arasında bir hareket fark etti.

Bu yerde yatan uzun boylu bir erkekti. Çığlık atarak ona doğru koştu. Simon'dı. Canlıydı ve baygın değildi. Bacağı, devrilmiş olan bir vinçin çelik şaftının altında kal-

mıştı. Annabelle'i görünce, dehşet içinde kalarak yüzünü buruşturdu. Doğrulmaya çalıştı. Boğuk bir sesle, "Annabelle," dedi. Öksürdüğü için, sözünü tamamlayamadı. "Lanet Olsun, hayır…hemen git buradan! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Annabelle, onunla tartışarak nefesini harcamak istemiyordu. Başını salladı. Vinç çok ağırdı. İkisinin de onu yerinden oynatması mümkün değildi. Bir çözüm bulmak zorundaydı…kaldıraç görevi yaparak onu yerinden oynatacak bir şey…Yanan gözlerini ovaladı. Kalıplar, kırık taşlar ve çeşitli ağır maddelerden oluşan yığınlar arasında işine yarayacak bir şey aramaya başladı. Her şey kat kat yağ, is ve kurumla kaplıydı. Üzerlerine bastıkça ayakları kayıyordu. Sarsılmakta olan duvara bir sıra motris tekerleği dayanmıştı. Bazılarının boyu kendi boyundan yüksekti. Onlara doğru yürüdü ve orada, bir küme halinde, dingiller ve bileği kalınlığında piston kolları buldu. Yağ kaplı, ağır çubuklardan birine eliyle yapışıp, diğerlerini arasından çıkardı ve kocasının yanına götürdü.

Simon'a bakması, kocasının onu eline geçirse, o anda, oracıkta öldüreceğini anlamasına yetti. Genç adam, öksürük nöbetleri arasında, "Annabelle," diye kükredi. "Hemen, *şimdi*, bu bu binadan çık!"

"Sensiz bir yere gitmem." Hidrostatik bir mengenenin ucuna takılmış olan tahta bir kütüğü almaya çalışıyordu.

Simon ayağını kurtarmaya çalışırken, bir yandan da Annabelle'e küfürler yağdırıyor, tehditler savuruyordu. Genç kadın tahta kütüğü güçlükle taşıyarak onun yanına götürdü ve vinçe dayadı.

Genç ladın çelik şaftı yerinden oynatmaya çalışırken, kocası, "O çok ağır!" diye kükredi. "Onu kaldıramazsın! Çık git buradan *Tanrı belanı versin* Annabelle…"

Annabelle, inleyerek çelik şaftı kütüğün üstüne dayadı ve diğer tarafını vinçin altına soktu. Sonra bütün gücünü kullanarak, şaftın açıkta duran tarafına asılıp aşağı doğru bastırdı. Bütün gayretine rağmen, vinç yerinden kıpırdamadı. Genç kadın öfke içinde kaldıraca yükleniyordu. Sonunda, çelik şaft itiraz eder gibi gıcırdadı. Çabası boşunaydı. Vinç yerinden oynamayacaktı.

Bir çatırtı duyuldu ve çelik lifler havada uçuştu. Annabelle başını öne eğip elleriyle korumaya çalıştı. Kolunda sert bir darbe hissederek yere yuvarlandı. Dirseği ile omuzu arasında bir yanma hissetti ve başını çevirip bakınca bir çelik parçasının etine yapışmış ve kolundan aşağı kıpkırmızı kan akmakta olduğunu gördü. Emekleyerek Simon'ın yanına gidince, genç adam onu göğsüne çekerek yağmur gibi yağmakta olan çelik parçacıklarından korumaya çalıştı. Annabelle, kocasının dumandan kıpkırmızı olmuş gözlerine bakmak için geri çekilerek, "Simon," diye soludu. "Sen her zaman yanında çakı taşırsın. Çakın nerede?"

Simon onun ne demek istediğini anlayınca cevap vermedi. Genç kadın, onun, çok kısa bir an bu olasılık üstünde düşündüğünü anladı. Sonra, "Hayır," dedi. "Bacağımı sıkıştığı yerden kurtarabilsen bile, beni buradan sürükleyerek çıkaramazsın." Genç kadını iterek kendinden uzaklaştırdı. "Zaman kalmadı. Bu lanet olası dökümhaneden çıkmalısın." Annabelle'in itiraz ettiğini yüz ifadesinden anlayınca, onun adına büyük bir korkuya kapılarak yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, Annabelle," diye uludu. Şimdi ona yalvarıyordu. "Bunu yapma. Lütfen. Beni azıcık seviyorsan..." Birden müthiş bir öksürük nöbetiyle sarsılmaya başladı. "Git. Git."

Annabelle, bir an için, onun sözünü dinlemek istedi. Çünkü bu cehennemi andıran kabustan kaçıp kurtulmaktan başka bir şey düşünemez olmuştu. Ama, güçlükle, yalpalayarak ayağa kalkıp kocasına bakınca, onun iri bedeninin ne kadar savunmasız olduğunu görünce gidemedi. Şaftı bir kez daha eline aldı ve onu tekrar kütüğün üstüne dayadı. Yaralı kolu feci acıyordu. Kulakları zonkluyor, Simon'ın hezeyanlarını, sarsılarak yanmakta olan binanın çıkardığı seslerden ayırt edemiyordu. Ama aslında, bu iyi bir şeydi. Çünkü Simon, öfkeden aklını yitirmiş gibiydi. Genç kadın kaldıraca yüklendi. Havasızlıktan ve dumandan büzülen ciğerleri gittikçe daha çok acı veriyordu. Çevresini buğulu bir bulut arkasından görür gibiydi. Ama kalan gücüyle çelik çubuğa yüklenmeye devam ediyor, incecik bedeninin ağırlığıyla onu hareket ettirmeye çalışıyordu.

Birden, bir şeyin giysisinin arkasını kavradığını hissetti. Geriye doğru çekiliyordu. Çelik şaft ellerinden kaymıştı. Eğer bağırabilecek gücü olsaydı bir çığlık atardı. Çok korkmuş, kaskatı kesilmişti. Öksürüyor ve hışkırıyordu. Dumandan körleşmiş gözleriyle, arkasında duran ince uzun şekle baktı. Sakin bir ses duydu. "Ben vinçi kaldırırım. Söylediğim zaman, gidip onun ayağını kurtar."

Annabelle onun yüzünden önce, buyurucu ses tonunu tanıdı. Büyük bir şaşkınlık içinde, Westcliff, diye düşündü. Bu, gerçekten de Lord Westcliff'ti. Beyaz gömleği yırtılmış ve kirlenmiş, yüzü simsiyah olmuştu. Buna rağmen Annabelle'e gidip kocasının ayağını sıkıştığı yerden çıkarmasını işaret ederken, soğukkanlı ve kendinden emin bir hali vardı. Çelik çubuğu kolayca kaldırarak vinçin altına soktu. Orta boylu bir adam olmasına rağmen, sırım gibi bir vücudu, sağlam ve zinde bir görünüşü vardı. Westcliff eğilerek, kaldıraca bütün gücüyle yüklendi. Annabelle eğilip bükülen çeliğin gıcırtısını ve homurtularını duydu. Dev vinç birkaç santim havaya kalktı. Lord, Annabelle

seslendi. Genç kadın, Simon'ın acı çığlıklarına aldırmadan ayağını çekiştiriyor, onu ezen vincin altından çıkarmaya çalışıyordu.

Simon'ın ayağı sıkıştığı yerden kurtulmuştu. Westcliff çelik çubuğu bırakınca, vinç paaat diye bir ses çıkartarak yere oturdu. Genç Lord, Simon'ın ayağa kalkmasına yardım etmeye koştu. Genç adamın ezilmiş olan yanına destek vermek için onun kolunu kendi omzuna atarak beline sarıldı. Annabelle kocasının diğer tarafına geçti ve Simon onu cezalandırmak ister gibi sıkınca yüzünü buruşturdu. Duman ve sıcaktan bunalmıştı. Göremiyor, nefes alamıyor, düşünemiyordu. İnce bedeni sürekli öksürüklerle sallanıyordu. Yalnız olsaydı, asla dökümhaneden dışarı çıkamazdı. Simon onu itiyor, çekiyor, yerdeki enkaz çok büyük bir engel oluşturduğunda, genç kadın, ayaklarının yerden kesildiğini hissediyordu. Bilekleri, dizleri ve baldırları ağrıyor, bir işkenceden farksız olan bu yolculuk hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Fabrika binası, yaralı avının çevresinde dolaşan bir yırtıcı hayvan gibi kükreyerek sallarken, Annabelle'in aklı başında değildi. Bayılmamak için çaba gösteriyor, gözlerinde parlak kıvılcımlar çakıyordu. Tam önlerinde ise onları davet eden bir karanlık verdi.

İs kokan giysileri, yapış yapış saçları ve sıcaktan pençe pence kızarmış olan yüzleri ile dökümhaneden çıktıkları anı hiçbir zaman hatırlayamayacaktı. Daha sonra, tek hatırladığı şey, ona doğru uzanan sayısız eller ve ağrıyan bacaklarının vücudunun yükünden kurtuluşuydu. Birinin kollarında yavaşça kendinden geçti. Ciğerleri temiz hava alabilmek için çırpınıyordu. Siyaha çalan, ıslak bir bez yüzünün üstünden geçti. Yabancı eller elbisesinin içine uzanıp korsesinin bağlarını açtı. Hiçbir şeye aldıracak durumda değildi. Kendinden geçmiş gibiydi. Bitkindi. Kendisine

yardım etmek isteyenlere teslim oldu ve ağzına dayanan metal tasın içindekini içti.

Annabelle sonunda kendine gelince, güzlerini kırpıştırmaya başladı. Doğrulmaya çalışarak, "Simon nerede?" diye mırıldandı. Birisi sevecen bir tavırla onun ayağa kalkmasını engelledi. Hışırtılı bir ses, "Biraz daha dinlenin," dedi. "Kocanızın durumu iyi. Biraz hırpalanmış ve berelenmiş, o kadar. Bacağının kırıldığını bile sanmıyorum."

Genç kadın, tamamen kendine geldiği zaman yerde, hemen hemen Lord Westcliff'in kucağında oturmakta olduğunu fark etti. Giysisinin bağları ise kısmen çözülmüştü. Başını kaldırıp konta bakınca, güneş yanığı yüzünün siyah lekeler içinde olduğunu gördü. Saçları ise kirli ve karışıktı. Genellikle kusursuz görünen Kont, bu haliyle o kadar sempatik, pejmürde ve cana yakın görünüyordu ki onu neredeyse tanıyamayacaktı.

"Simon," diye fısıldadı.

"Şu anda onu benim arabama bindiriyorlar. Sizin ona katılmanızı sabırsızlıkla beklediğini söylememe bilmem gerek var mı? İkinizi de Marsden Konağı'na götürüyorum. Doktora haber gönderdim. Bizi orada bekleyecek." Westcliff kucağındaki genç kadını biraz yukarı kaldırdı. "Simon'ı aramak için niçin içeri girdiniz? Çok zengin bir dul olabilirdiniz." Bu soruyu alaycı bir tavırla sormamıştı. Samimi bir ilgiyle sorduğu belliydi. Bu da genç kadını şaşırttı.

Annabelle cevap vereceğine, onun omzundaki kanlı bir lekeye odaklanarak, "Kımıldamayın," diye mırıldandı. Kırık tırnaklarıyla, Kont'un gömleğini delerek omzuna saplanmış olan iğneye benzer metal lifi tutmaya çalıştı ve onu çekip aldı. Westcliff'in canı yanmıştı. Yüzünü buruşturdu.

Genç kadın metal parçasını yukarı kaldırarak ona göstermesi için Kont başını salladı. "Aman Tanrım, bunun farkında bile değildim."

Annabelle, metal lifi sıkı sıkı tutarak, "Niçin içeri girdiniz, Sayın Lord?" diye sordu.

"Kocanızı dışarı çıkartmak için yanan binaya girdiğinizi duyunca, size yardım etmek istedim. Belki, bir kapıyı açabilir, yolunuzu tıkayan bir şeyi kenara çekebilir ya da buna benzer bir şey yapabilirdim…"

Annabelle, onun gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya özen göstererek, "Çok yararlı oldunuz," dedi. Westcliff dişlerini göstererek gülümsedi. Dişleri, duman ve isten kararmış yüzünde bembeyaz parlıyordu.

Westcliff, dikkatle, onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Koluyla sırtına destek olurken, ustaca bir hareketle, genç kadının giysisinin arkasındaki bağları bağladı. Bir yandan da yanıp kül olan fabrikayı düşünüyordu. "Sadece iki kişi öldü. Bir de kayıp var," diye mırıldandı. "Felaketin büyüklüğünü göz önüne alacak olursak, bu bir mucize."

"Bu lokomotif üretiminin sonu mu olacak?"

"Hayır, en kısa zamanda fabrikayı yeniden inşa edeceğimizi umuyorum." Kont, genç kadının perişan yüzüne sevecen bakışlarla bakıyordu. "Daha sonra bana neler olduğunu anlatırsınız. Şimdi sizi arabama götürmeme izin verin."

Lord Westcliff Annabelle'i kucağına alınca, genç kadın biraz şaşırdı. "Ah, buna gerek yok!"

"Daha fazla bir şey yapamadığım için üzgünüm." Westliff, onu güçlü kollarında arabaya doğru taşırken yine gülümsedi. Sık sık gülümseyen bir adam değildi. "Sizinle ilgili bazı düşüncelerimi değiştirmem gerekiyor."

"Yani şimdi, Simon'ı gerçekten sevdiğime, onunla parası için evlenmediğime inandığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Buna benzer bir şey. Anlaşılan, sizin hakkınızda yanılmışım, Bayan Hunt. Lütfen özürümü kabul edin."

Annabelle, Kont'un kolay kolay özür dilemeyeceğini, hele haksız olduğunu kabul etmesinin çok güç olduğunu tahmin ediyordu. Bu nedenle, kolunu onun boynuna dolad. "Sanırım özürünüzü kabul etmek zorundayım," dedi. "Çünkü bizim hayatımızı kurtardınız."

Westcliff, genç kadının daha rahat etmesi için kollarını hafifçe oynattı. "O zaman barış yapalım mı?"

Genç kadın, "Barış yapalım," diye onayladı ve yüzünü Westcliff'in omzuna doğru çevirerek öksürdü.

Doktor, Marsden konağının, ebeveyn yatak odasında, Simon'ı muayene ederken, Westcliff Annabelle'i kenara çekip kolunun üst tarafındaki yaraya bizzat pansuman yaptı. Genç kadının koluna saplanmış olan metal parçayı bir cımbızla alıp, yaraya alkol dökünce Annabelle acıyla çığlık attı. Genç adam ise yaraya merhem sürüp, biz uzman gibi bandaj yaptı ve Annabelle'in rahatlaması için ona bir kadeh konyak verdi. Annabelle, Wescliff'in konyağa ilaç katıp katmadığını hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Koyu kehribar rengi içkiden iki parmak içince, başı dönmeye başladı. Belki de yorgunluktan ya da yaşadığı şokun etkisiyle, çakır keyif olmuştu. Kelimeleri yayarak, Westcliff'e, "İyi ki doktor olmamışsınız. Siz doktor olmadığınız için insanlar çok şanslı," dedi. Westcliff, büyük bir ciddiyetle, bunu onayladı ve doğru olduğunu söyledi. Genç kadın, sağa sola yalpalayarak Simon'ı aramak üzere onun yanından ayrıldı. Ama kahya kadın ile iki hizmetçi onun yolunu kestiler. Onu yıkamakta ısrarlı görünüyorlardı. Annabelle ne olduğunu anlayamadan, kendini, yumuşak temiz b

Genç kadın metal parçasını yukarı kaldırarak ona göster-
rince, Kont başını salladı. "Aman Tanrım, bunun farkında
bile değildim."

Annabelle, metal lifi sıkı sıkı tutarak, "Niçin içeri girdi-
niz, Sayın Lord?" diye sordu.

"Kocanızı dışarı çıkartmak için yanan binaya girdiğinizi
duyunca, size yardım etmek istedim. Belki, bir kapıyı açа-
bilir, yolunuzu tıkayan bir şeyi kenara çekebilir ya da buna
benzer bir şey yapabilirdim..."

Annabelle, onun gibi yumuşak bir ses tonuyla konuş-
maya özen göstererek, "Çok yararlı oldunuz," dedi. West-
cliff dişlerini göstererek gülümsedi. Dişleri, duman ve is-
ten kararmış yüzünde bembeyaz parlıyordu.

Westcliff, dikkatle, onun ayağa kalkmasına yardımcı
oldu. Koluyla sırtına destek olurken, ustaca bir hareket-
le, genç kadının giysisinin arkasındaki bağları bağladı. Bir
yandan da yanıp kül olan fabrikayı düşünüyordu. "Sadece
iki kişi öldü. Bir de kayıp var," diye mırıldandı. "Felaketin
büyüklüğünü göz önüne alacak olursak, bu bir mucize."

"Bu lokomotif üretiminin sonu mu olacak?"

"Hayır, en kısa zamanda fabrikayı yeniden inşa edece-
ğimizi umuyorum." Kont, genç kadının perişan yüzüne
sevecen bakışlarla bakıyordu. "Daha sonra bana neler ol-
duğunu anlatırsınız. Şimdi sizi arabama götürmeme izin
verin."

Lord Westcliff Annabelle'i kucağına alınca, genç kadın
biraz şaşırdı. "Ah, buna gerek yok!"

"Daha fazla bir şey yapamadığım için üzgünüm." West-
cliff, onu güçlü kollarında arabaya doğru taşırken yine gü-
lümsedi. Sık sık gülümseyen bir adam değildi. "Sizinle
ilgili bazı düşüncelerimi değiştirmem gerekiyor."

"Yani şimdi, Simon'ı gerçekten sevdiğime, onunla pa-

rası için evlenmediğime inandığınızı mı söylemek istiyor-
sunuz?"

"Buna benzer bir şey. Anlaşılan, sizin hakkınızda yanıl-
mışım, Bayan Hunt. Lütfen özürümü kabul edin."

Annabelle, Kont'un kolay kolay özür dilemeyeceğini,
hele haksız olduğunu kabul etmesinin çok güç olduğunu
tahmin ediyordu. Bu nedenle, kolunu onun boynuna do-
ladı. "Sanırım özürünüzü kabul etmek zorundayım," dedi.
"Çünkü bizim hayatımızı kurtardınız."

Westcliff, genç kadının daha rahat etmesi için kollarını
hafifçe oynattı. "O zaman barış yapalım mı?"

Genç kadın, "Barış yapalım," diye onayladı ve yüzünü
Westcliff'in omzuna doğru çevirerek öksürdü.

Doktor, Marsden konağının, ebeveyn yatak odasında,
Simon'ı muayene ederken, Westcliff Annabelle'i kenara
çekip kolunun üst tarafındaki yaraya bizzat pansuman yap-
tı. Genç kadının koluna saplanmış olan metal parçayı bir
cımbızla alıp, yaraya alkol dökünce Annabelle acıyla çığ-
lık attı. Genç adam ise yaraya merhem sürüp, biz uzman
gibi bandaj yaptı ve Annabelle'in rahatlaması için ona bir
kadeh konyak verdi. Annabelle, Wescliff'in konyağa ilaç
katıp katmadığını hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Koyu
kehribar rengi içkiden iki parmak içince, başı dönmeye
başladı. Belki de yorgunluktan ya da yaşadığı şokun etki-
siyle, çakır keyif olmuştu. Kelimeleri yayarak, Westcliff'e,
"İyi ki doktor olmamışsınız. Siz doktor olmadığınız için
insanlar çok şanslı," dedi. Westcliff, büyük bir ciddiyetle,
bunu onayladı ve doğru olduğunu söyledi. Genç kadın,
sağa sola yalpalayarak Simon'ı aramak üzere onun yanın-
dan ayrıldı. Ama kahya kadın ile iki hizmetçi onun yolunu
kestiler. Onu yıkamakta ısrarlı görünüyorlardı. Annabelle
ne olduğunu anlayamadan, kendini, yumuşak temiz bir

yatakta buldu. Onu yıkamış ve Westcliff'in orta yaşın üstündeki annesinin bir geceliğini giydirmişlerdi. Gözlerini kapar kapamaz derin bir uykuya daldı.

Annabelle, ertesi sabah oldukça geç uyandı. Şaşırmıştı. Nerede olduğunu ve olup bitenleri hatırlamaya çalıştı. Simon aklına gelir gelmez de yataktan fırlayıp yalınayak koridora çıktı. Çevresindeki güzelliklerin farkında bile değildi. Uzun saçları darmadağınık, yüzü pençe pençe kızarmış ve kendisine büyük gelen bir gecelik giymiş olan bu yabancı kadını görünce şaşıran bir hizmetçinin yanına gitti. Annabelle, bir gece önce, özenle yıkanmış olmasına rağmen hâlâ is kokuyordu.

Genç kadın, giriş yapmaya gerek duymadan, "O nerede?" diye sordu. Hizmetçi akıllı bir kadındı. Onun ne demek istediğini anladı ve Annabelle'e koridorun sonundaki ebeveyn yatak odasını gösterdi.

Annabelle, açık oda kapısının önüne gelince, Lord Westcliff'in, dev yatağın yanında ayakta durmakta olduğunu gördü. Simon ise, yatakta, arkasındaki yastıklara dayanmış oturuyordu. Belden yukarısı çıplaktı. Omuzlarıyla göğsünün esmer teni kar beyaz yatak takımlarıyle çelişiyordu. Annabelle, onun kollarıyla göğsündeki yarabantları görünce yüzünü buruşturdu. Bu kadar çok sayıda metal parçanın etinden çıkarılışı sırasında onun ne kadar acı çekmiş olabileceği aklına gelmişti. İki erkek onun varlığını fark edince sustular.

Simon genç kadının yüzüne o kadar dikkatli bakıyordu ki Annabelle şaşırdı. Odayı gözle görülmeyen bir duygu yoğunluğu kapladı. Annabelle ve Simon bu yoğunluğun içinde boğuldular. Annabelle, kocasının taştan oyulmuş gibi sert yüzüne bakarken söyleyecek kelime bulamıyordu. Konuşacak olsa, ya saçma bir şey söyleyecek ya da söyleyecekleri hissettiklerinin yanında çok hafif kalacaktı. Wescliff'in orada oluşuna şükrederek önce ona hitap etti.

Genç adamın yüzündeki çizik ve yara izlerine odaklanarak, "Sayın Lordum," dedi. "Bir tavernadaki kavgada dayak yemiş gibisiniz."

Westcliff ona doğru bir adım atarak elini tuttu ve önünde eğilerek genç kadını selamladı. Sonra da bileğinin iç tarafına bir şövalye öpücüğü kondurarak Annabelle'i şaşırttı. "Hanımefendi, bir taverna kavgasına karışsaydım, emin olun, dayak yiyen ben olmazdım."

Annabelle bu sözler karşısında gülümsedi. Yirmi dört saat önce bu adamın kendini beğenmiş tavırlarından ne kadar nefret ettiğini hatırlamıştı. Şimdi ise onun bu hali hoşuna gidiyordu. Westcliff, onun elini hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. "Bayan Hunt, izninizle sizi eşinizle yalnız bırakacağım," dedi. "Mutlaka konuşacaklarınız vardır."

"Teşekkürler, Sayın Lord."

Kont odadan çıkıp kapıyı kapatınca, Annabelle yatağın yanına gitti. Simon gözlerini ondan kaçırıyordu. Kaşları çatıktı. Güneş profilini aydınlatıyordu.

Annabelle, boğuk bir sesle, "Bacağın kırılmış mı?" diye sordu.

Simon, başını salladı. Çiçekli duvar kâğıtlarına odaklanmıştı. Dumandan sesi kısılmıştı. "Düzelecek," dedi.

Annabelle ona, erkeksi omuzlarına ve göğsüne, kollarına, uzun parmaklarına, alnına düşen bir tutam saça baktı. Yumuşak bir sesle, "Simon," dedi. "Bana bakmayacak mısın?"

Simon, gözlerini kısarak ona düşmanca bakışlarla baktı. "Sana bakmakla yetinmeyip, gırtlağını sıkmak istiyorum."

Annabelle bunun nedenini bildiği için sorması çok saç-

ma olurdu. Bunun yerine, Simon boğazını temizlemek için öksürürken, onu sabırla bekledi. Genç adam, "Dün yaptığın bağışlanacak bir şey değil," diye mırıldandı.

Genç kadın ona şaşkın bakışlarla bakıyordu. "Ne?"

"O cehennemde sıkışıp kalmışken, sana, o an için, son arzum olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim ve sen beni reddettin."

Annabelle, hazır cevaptı. "Gördüğün gibi, bu, son arzun değilmiş," diye cevap verdi. "Kurtuldun. Ben de kurtuldum ve şimdi her şey yoluna girdi."

Simon, "Hiçbir şey yoluna girmedi," diye terslendi. Öfkeden yüzü kararmıştı. "Orada benimle beraber öleceğini düşündüğümde neler hissettiğimi hayatının sonuna kadar unutmayacağım. Seni engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Duygulandığını belli etmemek için başını çevirdi.

Annabelle ona doğru uzandı ama birden kendini kontrol etmesi gerektiğini düşününce eli havada kaldı. "Seni orada yaralı olarak yalnız bırakmamı benden nasıl isteyebilirdin? Bunu yapamazdım."

"Sözümü dinlemeliydin."

Annabelle onun öfkesinin arkasındaki korkuyu hissetmişti. Gözünü bile kırpmadı. "Eğer orada yatan ben olsaydım, sen de beni bırakmazdın..."

Simon'ın yüzünde vahşi bir ifade belirmişti. "Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi. "Elbette seni orada bırakmazdım. Ben erkeğim. Bir erkeğin görevi karısını korumaktır."

Annabelle, "Karısının görevi de ona yardımcı olmaktır," diye cevap verdi.

Simon, "Bana yardım etmedin," diye çemkirdi. "Bana

acı çektirdin. Allah kahretsin, Annabelle, niçin sözümü dinlemedin?"

Genç kadın, cevap vermeden önce, derin bir nefes aldı. "Çünkü seni seviyorum."

Simon, hâlâ ona bakmıyordu. Bu yumuşak sözler karşısında gözle görülür bir şok geçirdi. Yatak örtüsünün üstünde duran iri elini sıkıp yumruk yaptı. Sesi titreyerek, "Sana gelecek en küçük bir zarara engel olmak için bin kere ölmeye hazırım," dedi. "Gereksiz bir özveri uğruna hayatını tehlikeye atmış olduğunu düşünmek bile istemiyorum."

Annabelle ona bakarken gözleri yanmaya başlamıştı. Onunla sevişmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Boğuk bir sesle, "Senin içerde olduğunu bilerek yanan binayı seyrederken, bir şey fark ettim," dedi. Yutkundu. "Sensiz bir hayat yaşamaktansa, kollarında ölmeyi tercih ederim, Simon. Sensiz geçecek bitmek tükenmek bilmeyen yıllara, o kışlara, yazlara , seni özleyerek geçecek yüzlerce mevsime, sen hayalimde genç kalmışken ihtiyarlamaya dayanamam." Gözleri dolmuştu. Dudağını ısırarak başını salladı. "Sana, nereye ait olduğumu bilmediğimi söylerken yanılmışım. Biliyorum. Benim yerim senin yanın, Simon. Sen neredeyse, ben oraya aitim. Seninle beraber olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok. Benden asla ayrılamazsın. Bu sonsuza kadar böyle sürecek. Git desen de seni dinlemem." Güçlükle gülümsedi. "Bu nedenle şikâyet etmekten vazgeçip, kendini bu gerçeğe alıştırsan iyi olur."

Simon ani bir hareketle ona dönüp genç kadını kendine çekti. Yüzünü onun saçlarına gömdü. Sesi acılı bir inleme gibiydi. "Tanrım! Buna dayanamam! Senden uzak olduğum her an başına bir şey gelebileceğinden korkup kaygılanacağım. Ben böyle nasıl yaşayacağım? Sonunda delire-

ceğim herhalde... Keşke seni bu kadar çok sevmeseydim. Daha az sevseydim, buna katlanabilirdim..."

Annabelle, onun itirafları karşısında kahkahalarla güldü. Sevinç içindeydi. "Ama ben daha az sevgiyle yetinmem," dedi. Simon başını kaldırıp ona bakınca, genç adamın yüz ifadesini gören Annabelle'in nefesi kesildi. Kendine gelmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Bütün sevgini, kalbini ve beynini istiyorum," dedi. Ağzını çarpıtarak gülümsedi ve sesini alçaltarak, onu tahrik etmek ister gibi, "Ve de bedenini..." diye ekledi.

Simon titredi ve onun aydınlık yüzüne baktı. Sanki gözlerini ondan hiç ayıramayacaktı. "Bu güven verici," dedi. "Dün benim bacağımı çakıyla kesmek istemiştin de..."

Annabelle'in dudakları titredi bc parmaklarının ucuyla erkeğin kıllı göğsüne dokundu. Kıllarıyla oynadı. "Niyetim, senin mümkün olduğu kadar büyük bir parçanı kurtarmak ve seni oradan çıkarmaktı," dedi.

"O anda, işe yarayacağını düşünseydim, bunu yapmana izin verirdim," diye cevap verdi adam ve genç kadının elini tutarak avucunu yanağına bastırdı. "Sen güçlü bir kadınsın Annabelle. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum."

Annabelle, gözlerini kırpıştırarak, işveli bir bakışla, "Güçlü olan, sana duyduğum aşk," diye mırıldandı. "Herhangi birinin bacağını kesemezdim herhalde."

"Eğer bir daha, harhangi bir nedenle hayatını tehlikeye atarsan, seni boğarım. Gel buraya." Simon onu başından kavrayarak kendine çekti. Burunları birbirine değince, derin bir nefes aldı. "Lanet olsun, seni seviyorum."

Annabelle dudaklarını onun dudaklarına sürttü. "Ne kadar seviyorsun?"

Simon küçük bir ses çıkardı. Sanki bu yumuşak öpüş, onu derinden etkilemişti. "Sınırsız bir sevgi bu. Sonsuzluğun ötesinde."

Annabelle, "Ben seni daha çok seviyorum," dedi ve ağzını onun ağzına yaklaştırdı. Daha önce hiç hissetmediği yüce bir birliktelik bilinci ve tatmin duygusu içindeydi. Ruhu ışıkla yıkanır, bedeni ılık bir denizde yüzer gibiydi. Geri çekilince Simon'un gözlerindeki pırıltıyı gördü ve onun da aynı şeyi hissettiğini anladı.

Genç adam, "Beni bir daha öp," derken, sesinde yeni bir tını vardı.

"Hayır, canını yakmaktan korkuyorum. Bacağına abanıyorum..."

Simon, "O benim bacağım değil," diyerek onu güldürdü.

"Seni gidi sapık."

Genç adam, "O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı. "Hem için hem de dışın güzel.Annabelle, karım, benim tatlı sevgilim... beni bir daha öp ve ben dur diyene kadar öpmeye devam et."

Annabelle, "Peki, Simon," diye mırıldanarak neşe içinde onun dediğini yaptı.

Sonsöz

Annabelle, Bowman kardeşleri susturmak için elindeki kâğıt tomarını salladı. Heyecan içinde, "Bu kadar değil," dedi. "Dahası var..." Üç genç kadın, Annabelle'in Rutledge'deki suitinde, ayakkabılarını çıkarmış, çoraplı ayaklarını sallayarak tatlı şarap içiyorlardı.

"Bakın, okumaya devam ediyorum... *'Loire Vâdisinde, restore edilmekte olan, on altıncı yüzyıldan kalma bir şatoyu görmek için durduğumuzda, Bayan Hunt, bekâr bir İngiliz olan Bay David Keir ile tanıştı. Bay Keir, kendisinden yaşça küçük olan iki kuzeniyle birlikte, uzun bir yolculuğa çıkmış. O, bir sanat tarihçi. Şu sırada bir konuda bir şeyler yazmakla meşgul. Bayan Hunt ile Bay Keir birçok ortak konuları olduğunu keşfettiler. Annelere göre – bundan böyle annemle Bayan Hunt'tan böyle bahsedeceğim, zira onlar ayrılmaz bir ikili oluşturdular....'*"

Lillian Gülerek, "Aman Tanrım," dedi. "Kardeşin bu kadar uzun cümleler kurmak zorunda mı?"

Daisy, onu, "Sus!" diye uyardı. "Jeremy, annelerin Bay Keir hakkında ne düşündüklerini söylemek üzereydi! Devam et, Annabelle."

Annabelle, " *'İkisi de, Bay Keir'in hoş ve olumlu özellikleri olan bir bey olduğunu düşünüyorlar,'*" diye okumaya dvam etti.

Daisy, "Bu onun yakışıklı olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Annabelle sırıttı. "Kesinlikle. Jeremy, mektubun devamında, Bay Keir'in Meredith'e mektup yazmak için izin istediğini ve Londra'ya dönünce onu aramak istediğini yazıyor."

Daisy, kadehini Lillian'a uzatarak, "Ne kadar güzel!" dedi. "Bana biraz daha şarap ver, şekerim...Meredith'in gelecekteki mutluluğuna içmek istiyorum."

Hepsi birlikte içtiler ve Annabelle, mutlu bir tavırla içini çekerek, mektubu kenara koydu. "Keşke bunları Evie'ye de anlatabilseydim."

Lillian, kendisinden beklenmeyecek, düşünceli bir tavırla, "Evie'yi özledim," dedi. "Belki yakında, gardiyanları – pardon, ailesi- onu görmemize izin verirler."

Daisy, "Bir fikrim var," dedi. "Gelecek ay, babam New York'tan gelince, onunla birlikte Stony Cross'a bir ziyaret daha yapacağız. Doğal olarak, Lord Westcliff'in yakın dostları olan Bay Hunt ile Annabelle de davetli olacaklar. Belki Evie ile teyzesinin de davet edilmelerini sağlayabiliriz. O zaman, eski arkadaşlar, resmi toplantı yapabilir, hatta belki bir top oyunu daha oynayabiliriz."

Annabelle şakacıktan inleyerek, kadehindeki şarabı sonuna kadar içti. "Tanrım sen bana yardım et!" Sonra kadehini yakındaki bir masanın üstüne bırakıp cebini karıştırp, kâğıt bir torba çıkardı. "Şimdi hatırladım," dedi. "Daisy bana bir iyilik yapacak..."

Genç kız, hemen, "Elbette," diye cevap vererek kâğıt torbayı açtı. Torbanın içinden iğneye benzer metal bir şey

çıkınca merakla Annabelle'e baktı. "Tanrı aşkına, nedir bu?"

"Bunu fabrikada yangın olduğu gün, Lord Westcliff'in omzundan çıkardım. İki kızın yüzlerindeki dehşet dolu ifadeyi görünce sırıttı. "Lütfen bunu Stony Cross'a götür ve dilek kuyusuna at."

"Ne dilek tutacağım?"

Annabelle hafifçe güldü. "Benim için ne dilek tuttunsa, zavallı Westcliff için de aynı dileği tut."

Lillian, "Zavallı Westcliff mi?" diye homurdanarak kardeşi ve Annabelle'e kuşkulu bakışlarla baktı. Kız kardeşine, "Annabelle için ne dilek tutmuştun?" diye sordu. "Bana söylemedin."

Daisy, tuhaf bir gülümsemeyle, "Annabelle'e de söylemedim," diye mırıldandı. "Ne dilek tuttuğumu nereden biliyorsun, Annabelle?"

Annabelle de ona gülümsedi. "Anladım." Sonra ayaklarını altına alıp öne doğru eğildi. "Şimdi..." dedi. "Lillian'a bir koca bulmak konusunda, ilginç bir fikrim var."

"Annabelle." Hunt zarif bir hareketle ona yaklaşıp önünde durdu ve ellerini genç kızın beline koydu. Kara kaşları ona bir şey sorar gibi çatılmıştı. "Benden korkmuyorsun, öyle değil mi?" diye mırıldandı.

Annabelle hayır anlamında başını salladı.

"O halde niçin birdenbire gitmek istedin?"

Annabelle'in verebileceği birçok cevap vardı ama şu anda, bunlardan hiçbirini düşünebilecek halde değildi. Ancak doğruyu söyleyebilirdi. "Ben...bunu istemiyorum."

"Neyi istemiyorsun?"

"Metresiniz olmak istemiyorum." Durakladı sonra, fısıldayarak, "Daha iyi bir şey bulabilirim," diye ekledi.

Hunt ellerini kızın belinden çekmeden onun söylediklerini dikkatle dinledi. Nihayet, "Evlenecek birini bulabileceğin mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu. "Yoksa amacınız b aristokratın metresi olmak mı

Annabelle, "Önemi yok, öyle mi?" diye mırıldandı. Sonra ellerini iterek, "Siz bu senar ikisinde de yoksunuz," diye

Genç kız ona bakmıyordu bakışlarını üstünde hissedi

Bedenindeki sıcaklık yava yavaş kaybolurken ürperd duygusallıktan uzak bir s odanıza götüreyim," dedi odasının kapısına kadar

…….SON……..